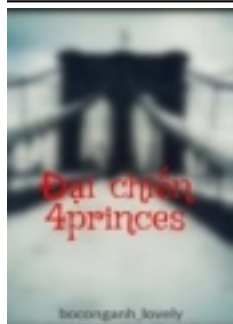

Đại Chiến 4Princes

Contents

Đại Chiến 4Princes	2
1. Chương 1: Khai Màn Cuộc Chiến Oan Gia	2
2. Chương 2: Cuộc Chiến Trí Tuệ	6
3. Chương 3: Sự Trả Thù Ngay Ngõ	9
4. Chương 4: Oan Gia Đồng Cảm	13
5. Chương 5: Ngày Thứ Bảy Đỏ Đen	17
6. Chương 6: Vật Chứng Mỏng Manh	20
7. Chương 7: Kẻ Thù Đáng Ghét	27
8. Chương 8: Oan Gia Lại Hoàn Oan Gia	30
9. Chương 9: Nụ Hôn Đầu Đời	33
10. Chương 10: Trò Chơi Bất Rượu	37
11. Chương 11: Sunday Happy	41
12. Chương 12: Let's Go Party	45
13. Chương 13: Bài Hát Bất Ngờ	48
14. Chương 14: Song Anh Quyết Chiến	52
15. Chương 15: Who Is The Best?	58
16. Chương 16: Kẻ Cắp Gặp Bà Già	62
17. Chương 17: Trong Cái Rủi Có Cái Mai	66
18. Chương 18: Lớp Học Đặc Biệt	78
19. Chương 19: Lớp Học Đặc Biệt Cái Gì Cũng Đặc Biệt.	81
20. Chương 20: Mĩ Nhân Kế Và Nam Nhân Kế	84
21. Chương 21: Hot + Hot = Fire	87
22. Chương 22: Dance	91
23. Chương 23: Trouble	95
24. Chương 24: Lời Thú Tội Muộn Màng	99
25. Chương 25: Rắc Rối Lại Đến	102
26. Chương 26: Hiệp Ước Bí Mật	109
27. Chương 27: Cảm Xúc Ko Của Riêng Ai	113
28. Chương 28: Bất Bại Dưới Chiến Dịch Tẩy Chai	117
29. Chương 29: Kẻ Ngoan Cổ Cuối Cùng	121
30. Chương 30: The First Step	125
31. Chương 31: Sóng Qua Bão Đến	128
32. Chương 32: Kết Quả Tử Thần	131
33. Chương 33: Khách =>ông Chủ	134
34. Chương 34: Tiểu Anh Trả Thù	144
35. Chương 35: Tình Phụ Tử	150
36. Chương 36: Kí Ức Tìm Về	153
37. Chương 37: Cháu Yêu Của Bà	159
38. Chương 38: Yêu Có Phải Là Hi Sinh?	163
39. Chương 39: Làm Vợ Tổ Nha!	165
40. Chương 40: Vì Yêu	168
41. Chương 41: Tình Yêu Lạc Lối	179

Đại Chiến 4Princes

Giới thiệu

Tại quán KFC, một cô nàng đội lớp chàng trai với mái tóc tomboy quần áo lộm hộm theo phong cách

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-chien-4princes>

1. Chương 1: Khai MÀN Cuộc Chiến Oan Gia

Tại quán KFC, một cô nàng đội lớp chàng trai với mái tóc tomboy quần áo lộm hộm theo phong cách đường phố, bước đi hí hửng vào cửa, tôi nghĩ bạn sẽ ko bao giờ nhận ra đó chính là một cô bé, thoát nhìn nó giống như một ngôi sao hàn quốc có khuôn mặt baby bất ngờ. Vừa bước vào hàng chục ánh mắt chỉ đổ dồn về nó, nhưng rồi cô nàng đã ko còn là tâm điểm khi 4 anh chàng xuất hiện, các cô gái trong quán la lên:

- 4princess kia, wa các anh ấy đẹp quá, được gặp các anh ấy quả là hạnh phúc....>__<.(mê trai=“” quá,=“”
mấy=“” thím=“” này=“” thật=“”>

Cô nàng vẫn vô tư bước vào quán, đúng vậy kẻ không biết không có tội mà đã cho biết rồi làm tới vẫn có tội hơn nhiều. Quán KFC Star này có một quy tắc nho nhỏ, số là cái bàn 4 chỗ ngồi nằm ngay cửa sổ là chỉ dành riêng cho 4 anh chàng ấy mà thôi, dĩ nhiên hôm nay quán rất đông khách, cho dù đông cỡ nào thì cái bàn ấy vẫn là thánh địa, nếu ai dám sớ rớ thì thôi đi tôi không chắc trong 24 tiếng bạn sẽ an toàn. Bạn biết tại sao mọi người lại biết mà không dám động tới cái bàn ấy không? Nói cho biết nha, 4princess chính là tên tổ chức 4 chàng trai, nổi tiếng học giỏi, đẹp trai mê hồn, ai cũng tài cả, điều là những người mẫu sáng giá, hễ sản phẩm họ quảng cáo thì trong vòng 1 tuần thôi tôi đồ bạn tìm được sản phẩm ấy mới sợ. Hào hoa tài giỏi là vậy nhưng tính tình thì thôi, cũng cỡ như F4 trong BOF vậy đó, Thiện Nhân tính ôn hòa dễ thương nhưng cũng cực kì khó chịu khi bất kì ai làm phiền, Trọng Khanh trẻ con hết sức trẻ con, 2 tên này còn đỡ nhưng 2 tên kia rất đáng sợ Đức Tuấn ít nói nhưng trái tim lại rất ấm áp chất chứa yêu thương, tên còn lại Tuấn Anh nổi danh là hoàng tử lạnh lùng, ít nói nhất nhóm, giỏi nhất nhóm nhưng cũng là tên đáng sợ nhất nhóm. Nếu muốn biết hết thì mong các bạn xem các phần sau sẽ lãnh hội hết chiêu thức của 4 anh chàng này. Trở lại câu chuyện quán KFC, vô tư bước vào trong nhìn trước nhìn sau chẳng còn một cái bàn trống nào cả,-đó cũng nhờ hồng phúc chàng trai ấy ban cho quán này-, vội nhìn ấy cái bàn ngay cửa sổ nhưng ngược nhìn bên kia dường như 5 người ấy đã hiểu thấu ý đồ đối phương, 1 vs 4 ai thắng? Cô nàng to mắt tròn xoe rồi la lên: -WA! LADYGAGA kia! Theo quán tính tự nhiên ai cũng nhìn ra đường bởi sự thiếu kì 4 chàng trai kia cũng vậy, cô nàng chạy nhanh rồi xí cái bàn ấy cho nó là của mình, còn mọi người thì thất vọng tràn trề, nhưng 4 anh chàng của chúng ta dường như đã bắt đầu âm ỉ. Tất cả mọi người nhìn cô nàng như muốn cảnh báo cho cô nàng biết điều gì nhưng cô nàng vẫn hiên ngang, búng tay một cái:-Phục vụ!(bác ấy tỏ vẻ sợ hãi, tiến lại) cho cháu mỗi thứ 1 phần nhanh nhé cháu đói quá rồi,(cô nàng liếc nhìn 4 người họ, cười mỉm chi), cháu sẽ trả cho bác gấp 4 lần số tiền, ok!

Đó là 1 điều xỉ nhục đối với 4 hoàng tử của chúng ta, không chút do dự 1 nhóm 3 cô gái:

-Này, các cậu lại ngồi bàn với bọn tớ này!

-Không, chúng tôi có bàn riêng của mình mà, các bạn cứ ngồi ở đấy!. Thiện Nhân lên tiếng.

Cả 4 tiếng lại gần bàn cô nàng, Trong Khanh bảo:

-Này nhock, biết đây là địa bàn của chúng tôi không hả, sao ngang tàng vậy!

Cô này ngây thơ liếc mắt ngây thơ vô tội nhìn tỏ vẻ như không có chuyện gì.

-Địa bàn ai tôi ko biết nhưng tôi biết một quy tắc ai dành trước thì đó là của người đó, cái bàn này cũng vậy!

Khanh:-Vậy ai tới trước vậy ta, chủ quán bác cho cậu nhock này biết quy tắc đi!

Chủ quán lại phân trần cô nàng nghe xong, đập bàn một cái thật mạnh:

-Cái gì cơ, họ là cái gì mà bác phải sợ chứ cháu tổng thống hay con tỷ phú chắc cháu thách họ đó, không có họ thì trái đất này vẫn quay mọi người vẫn sống đây thôi, và cái tiệm KFC của bác vẫn bình thường, cái bàn này đặc cách của họ à! Ừh, tưởng ham lắm cái bàn này, nạm kim cương chắc.

Thiện Anh: Nè, nói chuyện có phải phép nha, tưởng chúng tôi nhịn rồi làm tới hả?

-Ai nhịn ai nói đi, tôi đang đói chỉ đơn giản vô cái quán này ăn vậy thôi tại các người không nhìn đi, ko ai ăn ngon cả?

T Khanh: Rốt cuộc có rời khỏi cái bàn này không.

- ko

- Đi không?

- ko

- Đi không?

- Ko

.....

Dừng lại! Tuấn Anh bảo, ko cãi nữa: Chủ quán, ngày mai chuẩn bị tờ giấy kê khai tài sản, tôi sẽ đến lấy!

Chủ quán sợ quá, bảo cô nàng: -Này cậu ơi thương tôi giùm đi, cậu đi đi bữa nào ghé quán tôi khuyến mãi cho!

- Bác à, cháu đói lắm, ko thể nhường được đâu.

- Vậy thôi cháu đứng dậy đi bác cho cháu một phần phần cháu đem ra công viên ăn

- Ko, như vậy là cháu phải nhường họ à ko đời nào!

- Bác xin cháu đấy, bác phải nuôi mẹ già và 2 đứa con nữa.

- Thôi được, bác mang cho cháu một phần.

- Đầu bếp mang một phần bỏ vào hộp ra đây, của cháu nè, ko cần tính tiền.

- Không cháu trả cho bác, bằng giá 35.000 ngàn à(cô nàng móc trong túi ra 100đô), khỏi trả lại cho cháu với lại họ ăn cứ tính vào đây, dư cháu cho bác.

- Cám ơn cậu trai.

Quả là nỗi nhục mà, cô nàng đi qua họ cười một cách mỉa mai, lắm bầm: – Chắc tức lắm rồi!kekeke.

Đi ra tới cửa chưa kịp đưa cái đùi gà vào miệng cô nàng, bỗng nhóm khoảng 7-8 tên vệ sĩ từ đâu ra họ đã nhìn thấy cô nàng vội vào quán gà nấp: Chết rồi, họ mà thấy mình chắc chết quá.

- Chủ quán, cho cháu hỏi kia sau nằm ở đâu!

- Đằng kia!

4 tên liếc mắt nhìn: Chà mới này còn lớn miệng lắm, sau bây giờ như kẻ trộm nấp nấp ló ló nhỉ?(Thiện Nhân)

- Kệ mấy tên nhock miệng còn hôi sữa ấy, bận tâm chi ệt!Đức Tuấn bảo.

Họ lại ngồi không yên, khi nhóm vệ sĩ bước vào quán, mọi người tỏ ra lo lắng, 4 anh chàng không ngoại lệ, thoát nhìn họ thấy cô nàng chạy nhanh ra cửa sau, mấy tên vệ sĩ đuổi theo, 4 anh chàng thấy thế đi xem thực hư ra sao. Cô nàng thì cứ chạy, mặc ấy tên vệ sĩ cứ đuổi mình như ma, sau một hồi quanh co từ con hiẻm này đến con hiẻm khác, cô nàng cũng bị mấy tên vệ sĩ bao vây, bí quá cô nàng đành ra tay 1vs 7, chưa kịp thì 4 hoàng tử xuất hiện, bây giờ là 5 vs 7.

- Chà nhock có nhiều kẻ thù quá ha!(Trọng Khanh).

Chưa kịp thì 7 tên vệ sĩ ấy đã xông vào, chủ yếu là bắt con bé đó nhờ sự nhiễu chuyện của 4 tên kia cô nàng cũng yên tâm, cả 5 đánh nhau nảy lửa trong con hẻm nhỏ vắng người. Đến khi đuối sức, cả 5 tụ lại chia nhau chạy nha: Thiện Nhân, Trọng Khanh, Đức Tuấn mỗi người 1 đường trong con hẻm tư, còn cô nàng tí xíu là bị bắt nhanh mất Tuấn Anh nhanh tay níu lấy tay cô nàng chạy trốn. Đến nơi an toàn, cả một cả người bỗng cô nàng ngất xỉu, vòng tay của Tuấn Anh cũng vừa kịp đỡ cô nàng, mái tóc giả kiểu tomboy rơi xuống, mái tóc dài đen huyền cô nàng xỏa xuống, Tuấn Anh lúng túng, nhìn : – Là con gái sao? Nè dậy đi, sao vậy. Đành chịu anh chàng bế cô nàng về nhà của mình, đi được vài bước: Tôi đói quá! Gà chiên của tôi. Tuấn Anh cười phì: Con bé này, gà phải không tôi mua cho cô, muốn ăn gì tôi mua cho.

- Cảm ơn.

Đến quán ăn, cô nàng nhanh nhẹn ăn như một nạn dân bị bỏ đói không bằng. Tuấn anh nhìn cô bé cách kì quặc.

-Nhớ trả tiền nha, tôi ko có tiền đâu.(TA)

-Được thôi, nhưng chỉ là phần của tôi thôi đó, của cậu tôi trả lúc này rồi.

- Sao xem thường tôi vậy, ko cần trả tiền đâu, ăn xong cậu chỉ cần xin lỗi là được!(TA)

- Cái gì xin lỗi hả miễn bàn, ko bao giờ, tôi có lỗi gì chứ!

- Tội xem thường 4princes.(TA)

- Xem thường 4princes, nó là cái há gì chứ tôi phải nể sợ nó, còn lâu.

- Vậy thì xin lỗi cậu rồi.

Chưa kịp ăn xong, TA nhanh nhẹn bắt lấy cô nàng, trối lại thật may 7 tên vệ sĩ đến kịp, trận đấu 7 vs 1 bắt đầu, lúc này đã đánh đến nỗi đuối sức chạy bây giờ thì lịch sử tiếp tục tái diễn, anh chàng chào thua khi chưa kịp đánh tên vệ sĩ thứ 7 đã bị đánh 1 cái ngất trên sàn. Cô nàng được đưa về nhà.

Biệt thự phong lan

- Bố đã nói con bao nhiêu lần rồi Tiểu Anh, về đến đây thì con cứ ở yên trong nhà, sao cứ chạy lung tung vậy! Các cậu nữa, vệ sĩ mà vậy đó hả, có con bé cũng quản lí không xong, về nhà rèn thêm kĩ năng của các cậu đi!

- Dạ, thưa ông chủ chúng tôi sẽ xem lại. 1 vệ sĩ đại diện

- Còn con nữa, sao con cứ không nghe lời vậy, 12 năm ở Mỹ chắc cô con chiều hư con rồi phải không. Rồi bây giờ không xem lời nói cha ra gì nữa, nhìn con đi ăn bận kiểu gì vậy, cứ như là bụi đời vậy.

Tiểu Anh đáp: Ba ơi con xin lỗi con hứa sau này con không tái phạm nữa!

Quản gia : Cô chủ lên phòng tắm, nghỉ ngơi đi, tôi ở đây kêu người làm chuẩn bị cơm cho cô.

- Cảm ơn dì Kim con no rồi.

Cha cô nàng: Vậy thôi, tối nay ba dẫn con đi chơi 1 vòng thành phố, rồi nghỉ sớm ngày mai ba dẫn con đến trường học.

- Cái gì ngày mai nữa là đi học hả. Trời ơi, chết con mất thôi! Thôi tối nay con không đi đâu.

- Ủ, vậy ba sẽ kêu quản gia Kim chuẩn bị sách vở quần áo cho con.

Sáng hôm sau.....

Trường Star ischool

Xe hơi chen nhau vào trường, đa số học sinh ở trường này là con nhà giàu, giàu thôi chưa đủ phải là người có thành tích học sinh xuất sắc, môn học ít nhất phải có 3 môn điểm TB 9,1 trở lên, sau một năm người học không tốt sẽ bị đào thải khỏi trường. Tại phòng hiệu trưởng: – Chà con bé này nhìn thông minh lanh lợi chắc chắn là nhân tài.

- Hiệu trưởng quá khen, con bé nói đến học hành thì thôi nó lười lắm, đây hồ sơ của con bé anh xem rồi xếp cho nó vào lớp nào đó học.

Xem một hồi, hiệu trưởng giật mình: – Không phải nói, anh thật là biết dạy con, thôi được anh cứ yên tâm giao con bé cho tôi. Thầy Quang, hãy dẫn con bé về lớp anh.

Thầy Quang: – Vâng, Tiểu Anh em đi theo thầy.

- Tôi giao con bé lại cho các thầy, các thầy nhớ để ý nó giúp.

Lớp 11A.

-Các em trật tự, hôm nay năm học mới thầy chúc các em một năm học mới tràn đầy niềm vui, nhân dịp hôm nay thầy giới thiệu các em, này Tiểu Anh vào đi em.

Cô bé bèn lên cầm cặp bước vào, thầy Quang nói tiếp: – Giới thiệu các em là là Tiểu Anh sẽ là thành viên mới của lớp chúng ta, nào em ngẩng mặt lên nhìn các bạn đi.

- Xin chào, mình là Tiểu Anh xin làm quen các bạn.

Nhìn xuống hàng ghế, cô nàng giật mình khi nhìn thấy 4 con người ấy cũng đang ngồi trong ấy. 4 chàng trai ngạc nhiên nhìn cô bé, Thiện Nhân, Trọng Khanh, Đức Tuấn đang ngơ ngẩn nhìn con bé, tất cả đều có chung ý nghĩ: “Chà con bé này, nhìn quen quá!”. Cả 3 điều chau mày, duy có Tuấn Anh là ngồi ngạc nhiên rồi cười. Trọng Khanh khẽ bảo Tuấn Anh: “Này cậu biết con bé này à?”, Tuấn Anh đáp: “VẬY mà tớ tưởng 3 cậu biết con bé rồi chứ, này nhớ nhock gà rán 100 đô ko”. Cả 3 nhớ lại chuyện hôm qua, rồi chuyển sắc mặt, Đức Tuấn đáp:- Không ngờ thật, vậy từ nay ăn ngon ngủ yên rồi, coi như mối thù hôm qua của chúng ta sắp báo được rồi

Thầy Quang: – Tiểu Anh chỗ Tuấn Anh còn trống em lại đó ngồi đi.

- Thưa thầy không còn chỗ nào sao?

- Em cứ ngồi đó, có gì thì thầy sắp xếp lại.

- Dạ,.....

- Nhưng thưa thầy.(Tuấn Anh)

-Thôi nào, ở lớp do thầy quyết định có chuyện gì thì các em giải quyết sau gần vô học rồi, các em cứ như vậy đi. Thứ 7 họp lớp chúng ta sẽ bàn lại sau!

Tiểu Anh vừa đi vừa nhìn xung quanh dường như ai cũng muốn ăn tươi nuốt sống cô bé nhất là mấy bọn con gái trong lớp, còn mấy tên nam thì nhìn mà ngưỡng mộ.

- Nó là cái gì, dám ngồi kế Tuấn Anh của tao chứ.

- Nhìn nó đẹp chứ, mà con gái như vậy chắc 4 hoàng tử của tụi mình không thích đâu. Để đạt tiêu chuẩn hình mẫu lí tưởng thua mình xa.

Tiểu Anh liếc nhìn mấy cô gái điệu đà ấy bằng ánh mắt như gai hoa hồng như cảnh cáo, rồi bước tới bàn ngồi.

- Chào bạn tên tôi là Tuấn Anh, mong được làm quen với bạn!

- Chào, tôi là tiểu anh, mong cậu giúp đỡ!

Nói chuyện lịch sự là vậy nhưng trong mắt của cả hai đang nảy lửa vì nhớ lại mối thù của cuộc chiến hôm qua.

2. Chương 2: Cuộc Chiến Trí Tuệ

Vào cuối giờ học toán....

Thầy Quang: -Còn 15 phút nữa, ok vậy lớp chúng ta sẽ làm bài test nhỏ nhé!

Cả lớp ai cũng trau mày, nhưng cũng đành chấp nhận. Thầy giáo chưa kịp ghi hết đề bài lên bảng đen, cả lớp ồn lên: -Hả, cái gì vậy nè, đầu năm mình ko muốn bị điểm xấu môn toán đâu!

Thầy Quang: -Các em trật tự làm bài, nhớ chỉ có 10 phút thôi đó.

Một số ngồi cắn viết, một số loay hoay bàn bạc với nhau về cách giải bài toán, một số ngồi viết hồng cả tờ giấy nháp vẫn chưa ra, duy nhất chỉ có 6 người ngồi im như tờ, làm bài một cách điềm tĩnh, bạn biết ai rồi đúng ko, nhưng còn 1 người nữa chắc bạn không biết đâu, đó là Lam Linh. 10 phút trôi qua nhanh chóng, thầy Quang khẩn trương: -Hết giờ rồi, Tuấn Anh thu bài giúp thầy nhé!

Biết tình hình lớp là vậy, ai cũng giải chưa ra, nhưng họ vẫn cố viết vài chữ cho xong bài, hiểu được tình hình Tuấn Anh chậm rãi đi từng bàn, nói vậy thôi nghe được tiếng thu bài anh chàng đã vội chộp lấy bài Tiểu Anh: -Còn viết gì nữa, thầy bảo nộp bài rồi kìa. Đó như là một hành động cố tình ko chúng nhường nhẹn.

Tiểu Anh la lên: -Đó là giấy nháp của tôi mà!

Lớp trong lúc ấy rất ồn vì những lời than vãn về bài kiểm tra, Tuấn Anh không nghe thấy lời con bé, cuối cùng tờ giấy nháp ấy đã trở thành bài kiểm tra bắt buộc dĩ của cô nàng.

Cả 4 tùm lại, Tuấn Anh: -Yên tâm đi, tớ thu bài của con bé trước hết, nhìn hình như ko ổn với bài kiểm tra ấy rồi, kì này con bé chết chắc thôi.

Thiện Nhân: -Tuấn Anh cậu làm được ko? Bài toán khó quá à!

Tuấn Anh: Nói thật, tớ chỉ làm được 2 bài đầu bài cuối tớ làm chưa ra!

Trọng Khanh: hìhì, công tử của chúng ta đã làm ko ổn rồi hướng chỉ mấy người đó!

Giờ học Tiếng Anh....

Cô giáo: Hôm nay bài học của chúng ta là về hùng biện tiếng anh về chủ đề “Tiền”. Cô cần 1 bạn nam và 1 bạn nữ(Trọng Khanh hăng hái giơ tay), được rồi Trọng Khanh cô mời em, bên nữ ai nào(ko một ai giơ tay ngoài Lam Linh), chỉ có Lam Linh thôi sao, à....lớp mình có bạn mới à(nhìn Tiểu Anh), cô mời em.....(Tiểu Anh bước lên bảng với vẻ mặt nhăn nhó)

Tiểu Anh: -Thưa cô, cô ra chủ đề đi ạ!

Cô giáo: Chủ đề là “Khi chi tiền quá nhiều cho việc ko có ích”.Tiểu Anh sẽ phản biện lập luận ấy, còn Trọng Khanh ngược lại, các em sẵn sàng chưa, 5 phút cho cuộc thi bắt đầu.

Trọng Khanh: “Trong cuộc sống tiền gần như trở thành vạn năng, có một số người xem thường tiền đến nỗi khi có nhiều tiền lại cầm 100 đô mua gà rán KFC, thật phung phí. Tôi chắc rằng sau này con bé ấy sẽ ko có thứ gì để ăn, chỉ là Hoàng Dung mà thôi(ăn mãi) nếu như cô ta xài tiền phung phí.

Tiểu Anh thầm nghĩ: “Tên này, dám chơi xỏ mình à, ko dễ đâu! Trọng Khanh đợi đấy!

-Bạn biết không cầm 100 đô để mua gà rán KFC có gì đâu là lạ, nhiều món đồ bạn cầm trên tay giá trị của nó đôi khi gấp nhiều lần, như quyển sách này chúng ta phải tốn gần như cả tỉ đồng để cho ra nó, mà tiền đó ở đâu, do người dân đóng thuế mà ra.

Trọng Khanh: -Nhưng đó là cách xài tiền đúng đắn, chúng ta viết sách để phục vụ cho nhu cầu phát triển, tiếp thu tri thức. Còn hơn dùng tiền mua thức ăn cách lãng phí “miếng ăn là miếng tòi tàn”

Tiểu Anh: – Nếu như một ngày bạn ko ăn, 3 ngày ko uống bạn nghĩ mình chết ko?(Tiểu Anh đắc trí) Trở lại vấn đề, bạn biết ai là người đã phát minh ra món gà KFC

Trọng Khanh: Harland Sander

Tiểu Anh: Đúng vậy, các bạn biết Picasso chứ, ông ta là danh họa nổi tiếng nhất thế giới, 1 bức tranh của ông ta nếu tính theo kiểu thu nhập thì tiếng giấy và tiền màu sơn chỉ đáng 10 đô mà thôi, nếu như thế ông ta bán tác phẩm ấy được 50 hay 100 đô ông ta đã rất lời, nhưng sao ai cũng mua với giá hàng ngàn hàng triệu đô.

Trọng Khanh: Đó là vì những bức tranh của ông ta là kiệt tác, nó mang hồn của mỹ thuật, nó góp một phần vào nền văn minh văn hóa nhân loại.

Tiểu Anh: -Vậy nó ăn được không, nó chỉ là những bức tranh mà giới thượng lưu mua về để khoe với nhau sự giàu có của mình bằng giá hàng ngàn đôla, mua về ngắm, chán rồi cũng bỏ, nếu bạn nói đó là kiệt tác người ta mới bỏ ra số tiền như thế. Harland Sander ông ta đưa ra sáng kiến về thức ăn nhanh ông ta cũng như Picasso, và gà rán của ông ta cũng như những bức tranh. 35.000 đồng VN quá rẻ để chúng ta trả cho kiệt tác gà rán ấy, 100đô có đáng là bao. Gà rán giúp ta no lòng có thêm năng lượng để chúng ta làm việc, thực hiện các hoạt động, lao động. Trong khi đó những bức tranh của Picasso để làm gì, ĐỂ NGẮM THÔI, rồi một ngày nào đó bạn ngắm nó rồi bạn chợt nghĩ ra, “ồ tại sao mình lại mua nó với giá đắt như thế”, trong khi số tiền hàng nghìn đô đó bạn có thể giúp đỡ nạn dân nghèo, mua gà rán. Mình chắc một điều, nhờ có thức ăn đại loại như gà rán thì pica ới có đủ năng lượng để vẽ nên bức tranh đó. Các cậu nghĩ sao, đúng không.

Cả lớp ồ cười, Đức Tuấn nói với Thiện Nhân: “Kì này mình nghĩ Trọng Khanh ko toàn mạng rồi”.

Trọng Khanh bật cười: Nếu ví những bức tranh ấy là chủ nô, thì gà rán chỉ là nô lệ. Nô lệ thì phải lệ thuộc vào chủ nô, nô lệ ko có giá trị.

Tiểu Anh: Nhưng mỗi hoạt động của chủ nô, luôn phụ thuộc vào nô lệ. Nô lệ ko chịu làm việc thì chủ nô cũng ko yên đâu, chủ nô ko thể làm đc những việc mà nô lệ thường làm, mình chắc họ sẽ cảm thấy bức mình khi ko có nô lệ phục vụ cho họ. Suốt ngày họ chỉ sống xoa hoa, nằm một chỗ cho người khác cung phụng họ. Nếu xét về giàu có họ ko bằng chủ nô, nhưng nô lệ có năng lực hơn nhiều.

Trọng Khanh: 100 đô để mua gà rán, thật xa xỉ, phải chi số tiền ấy con bé dùng nó để giúp đỡ mọi người, trái lại dùng nó để chứng tỏ mình giàu, mình nghĩ con bé này bị điên thật.

Tiểu Anh: Con bé ko điên, nó chỉ ra cái giá đúng đắn ón gà rán mà thôi. Trả công cho người đã sáng tạo ra món gà rán, cũng giống như mua 1 nô lệ biết làm việc còn hơn mua 1 chủ nô lười biếng ko làm nên tích sự gì. Nếu cậu nghĩ cái giá đắt, thì sao cậu ko nghĩ mình cũng ngốc giống như con bé đó, đồng hồ Gucci đời mới giá 5000đô, áo sơ mi D&G 600 USD, giày niken giá gần 80 triệu. Cộng lại giá trị con người cậu cũng có giá quá ha!

Cả lớp trố mắt, “trời ạ hàng hiệu giá bao nhiêu nó cũng biết chắc ko phải tay vừa đâu”

Tiểu Anh: – Tại sao, áo giá ngoài siêu thị quá rẻ, 1 cái áo của cậu thôi được 100 cái áo ngoài siêu thị, thêm mấy món đồ khác nữa. Cậu thật phung phí, so với món gà rán 100đô của cô bé kia có đáng là bao.

Trọng Khanh tức tối: -Tó....

Tiểu Anh: Thôi ko nói nhiều cậu đã xài tiền ko đúng chỗ, thì đúng có cãi nữa....ok

Cô giáo: 5 phút đã hết, Tiểu Anh giành phần thắng, T.Khanh em đang hùng biện hay đang mắng ai đó để thỏa bực mình vậy!

Tuấn Anh ngồi cười: – Chỉ là hùng biện tiếng anh thôi đó, nếu mà nói tiếng việt thì tớ cá Trọng Khanh cho dù cãi tới sáng cũng cãi.

Lam Linh bảo Tiểu Anh: -Cậu giỏi lắm, ko làm mất mặt con gái tụi mình.

Trong khi mấy đứa con gái khác tỏ ra ganh tị. Tiểu Anh bước về chỗ ngồi vừa đi con bé nhìn T. Khanh, nghĩ: “Dám chơi xỏ tui à, ko dễ đâu”.

Giờ ra chơi.

- Tiểu Anh, cậu đợi đấy tụi ko tha cho cậu đâu, 4princes cũng thế.

Trọng Khanh hét to, con bé quay lại nhìn rồi cười mỉm chỉ rồi ra đi bình thản. Trọng Khanh tức tối: -Trời ạ, nó dám tỏ thái độ vậy với chúng ta à”

Tuấn Anh cười, Thiện Nhân làm lạ: -Này, sao từ đầu giờ tới giờ cũng toàn cười ko vậy, hay là ...”

Tuấn Anh đáp:- Lâu lắm rồi mới vui như vậy, để xem con bé ấy còn làm gì nữa đây.

Đức Tuấn: – Trước hết điều tra lai lịch, con bé trước đã.

Thiện Nhân chỉ về phía trước: -Chỉ có cách là nhờ họ thôi”

Trọng Khanh đáp: -Vậy thì phải nhờ ít tên nữa giúp chúng ta, hahaha, Tiểu Anh cô chết chắc.

Trong đầu của Trọng Khanh lúc này nghĩ lên 1 điều đen tối. Thiện Nhân đáp: Nhưng nhỏ đó biết võ mà, nhớ ngày hôm qua ko tụi mình với con bé đánh mấy tên vệ sĩ...!

T.Khanh: -Ấy da, ngày hôm qua đa số thấy nó núp không tàng là bọn mình đỡ đạn cho con bé, ấy vậy ko cảm ơn mà còn lấy quán báo ân, mình thì trầy tay, cậu thì đau khớp, còn 2 cậu Đ. Tuấn và Tuấn Anh là ko sao! Dù gì thì kế hoạch này mình nghĩ sẽ thành công thôi, keke? Thế nào con bé cũng phải quỳ lại cầu cứu bọn mình thôi.

Giờ ra về, bước ra cổng Tiểu Anh được người tài xế rước lên xe về nhà, 4 anh chàng lấp ló chạy xe theo sao, Đức Tuấn:- Kế hoạch đã sắp xếp xong chưa!

Tuấn Anh: -Đừng lo đâu vào đấy hết rồi, mình nhờ tới 10 tên lận!

Thiện Nhân ờ chúng làm hỏng kế hoạch thì sao?

T.Khanh: -Chúng dám , bọn chúng nợ bọn mình nhiều lắm, tụi nó thừa biết nếu ko làm được thì có điều chết trong tay bọn mình thôi!

Tiểu Anh phát giác có xe chạy theo sao nhưng cô nàng vẫn điềm tĩnh: “Để xem họ giỏi trò gì”. Đến đoạn đường vắng, bỗng đâu xuất hiện 3 cô bạn vừa chạy hốt hoảng vừa kêu cứu, đằng sau có khoảng 10 tên đuổi theo sau, thế rồi 3 cô nàng ấy bị bọn họ bắt lại, nhìn kĩ Tiểu Anh phát hiện họ là bạn cùng lớp của mình mà, cô nàng kêu tài xế ngưng xe lại, cô nàng nhanh nhẹn ra khỏi xe: -Này, mấy tên vô lại kia, thả bạn tôi ra mau.

Một tên hống hách nói: Cô em trông xinh xắn nhỉ, lại đây nộp mạng à, đại ka ơi vậy là tối nay chúng ta ko cần người cũng có cô em này thêm 3 cô nàng đáng yêu nữa là hehehe

Tiểu Anh hét: -Đáng yêu với xinh xắn cái đầu người, mau thả họ ra.

Tên đại ka ra mặt: Này cô em, muốn chết à dám lớn tiếng như thế, đây là chuyện của bọn này nhiều chuyện xía vô làm chi, buộc lòng tôi theo lời đàn em đưa cô em về thôi!(hắn vuốt mặt Tiểu Anh)

Cô nàng nhanh chóng chớp lấy tay, bẻ một cái rắc tên đó la lên: “Đau quá, cô em nhẹ tay chút”

Tiểu Anh đáp: Nhẹ tay à, được thôi thả họ ra!(cô nàng buông hắn ra)

1 trong 3 cô gái la lên: Tiểu Anh giúp bọn mình với, bọn mình sợ lắm.

Tiểu Anh: Yên tâm, mình sẽ cứu các cậu!

Tên đại ka: Cứu họ à! Còn lâu, cô biết chúng tôi có bao nhiêu tên ko mà dám lấy trứng chọi đá!(Hắn tức giận)

4 chàng trai đuổi theo sau tới nơi họ nấp xem sự việc ra sao, sao đó T.Khanh đã xông lên chỗ các cô nàng.

3. Chương 3: Sự Trả Thù Ngây Ngô

T. Khanh xông lên, Tuấn Anh cản lại: -Đừng có manh động.

Ở phía trước, cô nàng vẫn điềm tĩnh đối phó với sự việc. Tiểu Anh nhìn xung quanh: “Hay quá ở đây có đá, đá to nữa chứ”. Cô nàng cầm cục đá lên, mấy tên ấy sợ quá rút súng ra, tên đại ka la lên chỉ súng vào Tiểu Anh: -Cô mà chọi, chúng tôi không khách sáo đâu, người đầu tiên là cô sau đó là 3 con bé này.

Ở phía xa, Đức Tuấn bảo: -Tuấn Anh à, trò đùa hơi lỗ đó, cậu đùa người hay muốn hăm dọa đây.

Tuấn Anh bình thản: -Cả 2, nhưng tại mình cứ ăn ngon ngủ yên, có gì 10 tên ngốc đó chịu mà, cầm súng vậy thôi bọn chúng dám bắn, toàn là súng giả 20.000đ cây mua ngoài tiệm đồ chơi thiếu gì.

Thiện Nhân: – Sao không dùng súng thật cho oai?

T.Khanh: -Điên à, cậu muốn đi tù sao mà dùng súng thật. Im lặng, chúng ta tập trung vào nếu không lỡ chuyện mất.

Về phía Tiểu Anh, cô nàng cười bảo với bọn chúng: -Đá này trọi trâu cũng chết huống chi các người, tôi ngu gì trọi, mà tính thử xem vận tốc viên đá này với vận tốc súng vận tốc ai lớn hơn ta, đương nhiên là súng rồi, nhưng độ sát thương thì tôi nghĩ đá sát thương nặng hơn nhiều so với súng đó.

1 tên đáp: – Ngon lắm ha, muốn thử ko, tao bắn một phát vỡ sọ bây giờ!

Tiểu Anh cười đáp: -Ngon bắn đi, bắn sao ko bóp cò, bóp cò rồi bắn đi, bắn.....

Tên đó lúng túng: -Mày uy hiếp tao à...

Tiểu Anh to mắt nhìn: Ủh uy hiếp đó, mà nói cho nghe dân giang hồ với nhau sao xài súng giả chỉ mà mình nhục cho các bạn, trời ạ tư thế cầm súng còn ko nổi nữa, cầm súng thật cái thôi ko biết ra sao, đứng là tẹt quá đi

Tên kia chạy đến tên đại ka: -Đại ka ơi, chúng ta bị phát hiện rồi!

Đại ka: -Mày ngu quá, có vậy thôi cũng bị lộ, làm gì làm ANH EM XÔNG LÊN!

Cô nàng cầm cục đá, bọn chúng tưởng định ném vào chúng nên chúng lùi lại, cô nàng cầm đá đặt lên mặt đất, nói to: Bao nhiêu tên nhĩ, đếm xem!

Vừa nhìn bọn chúng con bé vừa đếm vừa số tên lô lại vừa xếp chồng gạch lên nhau, tới viên thứ 10 con bé nhìn chúng rồi nói: -Tên thứ 10 là đại ka cho nên viên gạch to hơn tí. Ko có gạch to thôi cho 2 viên luôn!

Trước mắt chúng là 11 viên gạch xếp chồng lên nhau tên đại ka bảo: Này, làm quái gì đó!

Con bé nhìn rồi đáp: Ko... có gì trước khi muốn đánh một ai thì phải xem năng lực họ trước đã!

T. Khanh phía xa nóng ruột: -Sao ko đánh đi, ở đó tán dốt hoài mấy tên này, hù đứa con gái cũng ko xong.

Con bé xếp gạch bảo 3 bạn nữ: -3 bạn yên tâm, mình sẽ cứu các bạn(rồi chuyển sang bảo mấy tên vô lại), muốn đánh nhau lắm à(mấy tên gặt đầu), được thôi, 10 người cũng tương đương như 10 viên gạch này, nếu biết điều thì còn nguyên vẹn, nếu các người làm tới tôi ko khách sáo đâu.

Con bé nói xong, nó đánh một cái “Gầm” 11 viên gạch xếp chồng lên bị vỡ ra bởi cú đánh của con bé, 10 tên ấy trở mắt nhìn sững sờ đồng thanh kêu: “SƯ PHỤ”. Rồi chúng bỏ súng lại chạy tán loạn. Còn 4 anh chàng của chúng ta, đơ người Thiện Nhân hỏi: -Các cậu nhìn giúp mình, mới thì con bé nó

Đức Tuấn: Đúng vậy, đá nát rồi, 10 tên vô dụng ấy chạy rồi.

T.Khanh: Ko biết đâu kế hoạch của mình, tại bọn chúng, ngày mai mình phải xử bọn chúng.

Tuấn Anh: Nhưng tớ nghĩ khác, kế hoạch thành công ngoài mong đợi.

Xong chuyện Tiểu Anh, lặng lẽ đi, 3 cô nàng nhìn Tiểu Anh la to: Cám ơn cậu nhiều lắm!

Tiểu Anh ngồi trên xe ló nhìn qua cửa kính bảo: -Các cậu về cẩn thận nhé, bái bai!

Tiểu Anh đi khuất bóng, 4 người họ đi lên, Đức Tuấn: – Các cậu ko sao chứ!

Ngọc Như nói: -Ko sao, Tiểu Anh hay thật đó!

Hà My: – 1phát thôi, 11 viên đá(tay chỉ về phía trước) tan tành luôn, tớ tưởng chỉ có các cậu làm được thôi ai ngờ Tiểu Anh còn siêu hơn các cậu nữa!

T.Khanh: Siêu cái gì mà siêu, bình thường thôi!

Thu Giang: Vậy cậu làm được ko làm cho bọn tớ xem, Tiểu Anh 11 viên còn cậu thì tầm 20 viên mới xúng!

Trọng Khanh bực tức: Chơi xỏ tui hả! 3 người coi chừng đấy

Hà My to tiếng: Này, các cậu vừa phải thôi nha, bình thường gây rối với bọn tui đã đành, hôm nay các người nhờ 3 đứa tui mà làm cái giọng ấy hả!

Tuấn Anh: Thôi, cho tụi mình xin lỗi các cậu, kế hoạch ấy các cậu cứ tiếp tục thực hiện, khi nào có thông tin rồi thông báo với bọn tớ tiếng.

Ngọc Như: -Hihihi, chỉ có Tuấn Anh là được nhất, bởi vậy Tuấn Anh luôn được gọi là “hào hoa” vì tài ăn nói!

Thiện Nhân: Trời ạ! Tài ăn nói hả, trong nhóm nếu nói ít nhất chỉ có cậu ấy cạnh đó là Đức Tuấn thôi, quá lắm thì chỉ nói vài câu!

Ngọc Như: Tuy nói ít, mà câu nói của các cậu ấy có giá trị còn hơn có người nói dai nói dài suy ra nói dễ như Thiện Nhân nè.hahaha

Ngày học hôm sao...

Tiểu Anh đi vào cổng trường, từ xa Ngọc Như, Hà My, Thu Giang kêu to: Tiểu Anh, đợi bọn mình với!

Tiểu Anh quay lại: -Các cậu gọi bọn tớ có gì ko?

Ngọc Như: -Có chứ, vì cám ơn cậu ngày hôm qua cứu bọn mình, cho nên tụi mình muốn làm bạn với cậu!

Tiểu Anh: -Làm bạn....(cả 3 gật đầu)

Hà My: Đúng vậy, là bạn của nhau, tụi mình rất muốn làm bạn với cậu, Tiểu Anh cậu ko thích sao?

Tiểu Anh: -Đâu có hihihi tớ rất vui!

Thu Giang: -Vậy thôi tụi mình, vào lớp đi.

Tuấn Anh nhìn qua cửa sổ lớp trầm nghĩ: -Coi như thành công bước đầu.

Giờ học toán....

Thầy Quang: Hôm nay, thầy sẽ phát bài kiểm tra hôm trước, nhìn chung các em đã cố gắng. Có 5 bài đạt điểm 7 và 1 bài đạt điểm 10. Còn lại dưới TB hết.

Cả lớp rên: Trời ạ, đầu năm đầu tháng bị như vậy xui quá.

Đức Tuấn tỏ vẻ với Thiện Nhân: “Cậu nghĩ ai đạt con 10 ấy”. Trong Khah bảo: “Đương nhiên là Tuấn Anh, ko hổ danh là nhóm trưởng của 4princes”

Đức Tuấn to mắt: “Nhưng cậu ấy bảo là ko làm được câu cuối mà, 3 đứa mình cũng vậy”

Thiện Nhân: “Hay là Lam Linh ta”

Đ.T: -T.Khanh bảo tớ, Lam Linh cũng giống như tụi mình.

T.N:- Hay là 3 cậu ấy, nhưng mà họ giỏi mấy môn văn hóa à, rốt cuộc là ai đây, đừng nói là con bé đó nha!

Đ. Tuấn : -Tớ ko biết, Tuấn Anh bảo con bé ko ổn mà, thôi mặc kệ, chúng ta xem kết quả ra sao!

Thầy Quang: Cả lớp im lặng, Tuấn Anh, T.Khanh, Đức Tuấn, Thiện Nhân, Lam Linh nhìn chung bài của các em đều làm tốt 2 câu đầu nhưng đến câu cuối dường như các em bị rối. Lần sau cố lên nhé, 7 điểm xứng đáng với các em. Tuấn Anh phát bài ra giúp thầy.

Phát xong Tiểu Anh quay sang với ánh mắt nãy lửa: -Bài của tôi đâu!

Tuấn Anh: -Cậu ko có bài sao!

Tiểu Anh: -Hôm đó cậu thu bài của tôi rồi còn hỏi, thu trước nhất nữa. Cậu biết cậu thu cái gì ko hả?

Tuấn Anh ngạc nhiên: -Thì chỉ là bài kiểm tra thôi mà!

Tiểu Anh: -Bài kiểm tra cái đầu của cậu! Nhìn đi, cái tờ giấy trắng này mới là bài kiểm tra nè, hôm đó tui chưa kịp ghi gì hết, cậu thu bài tôi trước nhất rồi, cố tình phải ko.

Tuấn Anh: -Rồi hôm đó tớ thu là cái gì!

Tiểu Anh: -Dạ thưa anh hai, GIẤY NHẤP ĐÓ!

Cả lớp đổ xô ánh mắt nhìn hai người họ cãi nhau, thầy Quang cười: Tiểu Anh à, em nên cảm ơn Tuấn Anh?

Tiểu Anh tức tối: -Em cảm ơn à, còn lâu, em nợ hần cái gì mà cảm ơn!

Thầy Quang: Con bé này..., lớp chúng ta đã có 5 bài điểm 7 trên tay thầy là bài điểm 10 ko biết của ai nó ko ghi tên,các bài có vẻ rất lộn xộn nhưng ý tưởng bài rất hay, thì ra là của Tiểu Anh à, giấy nháp của em có giá trị thật!

Đ.Tuấn: -Lần này, Tuấn Anh là tội nhân thiên cổ rồi!

T.Khanh: -Tuấn Anh à, cậu ngốc vậy, chúng ta bẻ mặt rồi cậu biết ko?(thầm trong bụng)

Tiểu Anh quay sang cười nham hiểm: Cảm ơn cậu nhiều nha, Tuấn Anh!(chơi mình hả, 4 người đó chán sống rồi, nhất là cậu đó Tuấn Anh hãy đợi đấy.)

Tuấn Anh: -Ko có chi, cậu giỏi thật!

Giờ hóa học....

-Trọng Khanh ra tay rồi thì vậy để mình vậy, mình chắc lần này thành công!

-Ừ tụi mình tin cậu đấy Thiện Nhân!(T.Khah)

Cô Lan: -Hôm nay chúng ta sẽ thực hành tại phòng thí nghiệm, cho nên các em chia nhóm 2 người ra thực hiện thí nghiệm.

Thiện Nhân chạy nhanh lại chỗ Tiểu Anh: Tụi mình là 1 nhóm chứ!

Tiểu Anh: -Cũng được, nếu như cậu có thành ý!(định làm gì nữa đây, để xem trò vui của họ ra sao)

Thiện Nhân: -Được thôi! Cậu thích hóa học!

Tiểu Anh: -No, no, ngay cả điều chế mình ko biết nữa.

Thiện Nhân: -Vậy mình sẽ giúp cậu.(Lần này, cậu sẽ biến thành cô bé lọ lem cho xem)

Như bắt được ý đồ của Thiện Anh cô nàng tỏ ra ngoan ngoãn, sai gì thì làm đó. Thiện Nhân:-Tớ đọc vật liệu cậu cứ cho vào ống nghiệm nha!

-1 g bột lưu huỳnh

-2.5g KNO₃

-1g than gỗ

-1g NaCl

Đun trên ngọn lửa đèn cồn nha

Tiểu Anh nghĩ: “Đây là công thức chế tạo thuốc nổ mà, tưởng mình ngu sao, Thiện Nhân ơi Thiện Nhân cậu ko thể ngờ học sinh từng đoạt giải olympic hóa học lại ko biết chế tạo thuốc nổ à?”

Tuấn Anh đến thì thầm với Thiện Nhân: -Này cậu định kêu con bé làm thuốc nổ rồi tự cậu ấy hại chính bản thân à, nguy hiểm lắm đó!

Thiện Nhân: Yên tâm, tỉ lệ rất nhỏ cho nên ko hề có chuyện gì đâu, bắt quá chỉ biến thành bao công thôi mà.

Tuấn Anh: Nhưng mà,....

Thiện Nhân: Thôi....mà..mình biết phải làm gì mà.

Thiện Nhân chạy đến chỗ Tiểu Anh: : “Cậu làm xong chưa, chung ta đem đun nó, kể như phản ứng hoàn thành”

Tiểu Anh: -Thiện Nhân à cậu rành hơn, vậy cậu làm đi!

Thiện Nhân: -Ko, cậu chưa rành nên cậu tập cho quen nha!

Tiểu Anh: Nhưng mà phản ứng này dùng để làm gì vậy!

Thiện Nhân áp úng: “Để...à khử Cacbon thôi mà”

Tiểu Anh: -Khử cacbon nhưng mà mình thấy nó giống công thức chế tạo thuốc nổ đen hơn.

Thiện Nhân: -Ko phải chứ, rõ ràng là khử cacbon mà, cậu đâu có rành hóa học đâu nên nhớ nhầm đó thôi.

Tiểu Anh: -Ừ để tớ đi đốt nó!

Bỗng nhiên T.Khanh kêu Thiện Nhân lại chỗ của mình, Thiện Nhân chạy sang. Cô nàng do dự, Đ.Tuấn đi ngang qua: -Đức Tuấn à, Thiện Nhân bảo cậu giúp tớ đốt cái này! Vì ko rành về hóa học cho nên tớ ko biết làm như thế nào để nó thành công, nếu có sơ suất thì tớ....(Cô nàng đưa ống nghiệm cho Đức Tuấn)

Đức Tuấn: “Thí nghiệm này là”

Tiểu Anh: -Thiện Nhân nói là khử cacbon.

Thiện Nhân chợt nhớ: “Sao chưa có động tĩnh gì vậy”

Anh chàng nhìn về phía Tiểu Anh thì đã thấy Đức Tuấn cầm ống nghiệm đưa vào ngọn lửa, anh chàng hốt hoảng la lên: -KHÔNG, ĐỨC TUẤN, STOP!

Cả lớp bị hốt hoảng bởi tiếng la của Thiện Anh, thì bỗng nhiên cái: “BÙM”. Khói bay mù mịt. Tôi chắc các bạn đã đón được chuyện gì, cuộc chiến giữa cô nàng với 4 chàng trai chưa kết thúc đâu bạn.

4. Chương 4: Oan Gia Đồng Cầm

Tại phòng y tế, T.Khanh:

-Tớ ko hiểu tại sao con bé ấy lại may mắn vậy chứ. 5 lần bảy lượt chúng ta luôn gặp xui bởi con bé đó, bây giờ Đức Tuấn nằm viện. Thiện Nhân tại sao ko nói chuyện này cho bọn mình nghe

-Có, tớ nói cho Tuấn Anh mà, vì thấy 2 cậu bạn quá nên thôi.

Tuấn Anh: -Này cậu bảo tỉ lệ nhỏ lắm mà, sao nó nổ gần $\frac{1}{4}$ phòng thí nghiệm vậy.

T.Nhân: -Tớ thấy con bé đó cho ít lắm, đâu có nhiều đâu.

T.Khanh: -Nhưng khi cậu lại chỗ tớ con bé cho nhiều hay ít nữa cậu đâu có biết!

T.Nhân: -Trời ă, tớ sơ xuất quá, Tiểu Anh cô đợi đấy.(Rồi hấp tấp đi)

Tuấn Anh nín lại, T.Khanh bảo: -Này cậu đi tìm con bé đó à!

T.Nhân: -Đúng vậy, lần này nó quá đáng quá mà!

Tuấn Anh: -Nhưng cậu kêu người ta làm trong khi người ta không biết gì ai có lỗi đây!

Từ xa Thu Giang, Ngọc Như, Hà My đi tới: -Các cậu, Đức Tuấn có sao ko?

T.Khanh: -Chỉ là bỏng nhẹ ở tay, bác sĩ đang băng bó!

Thu Giang: -Rốt cuộc chuyện này là như thế nào vậy!

T.Nhân, nhần mặt: -Tại con bé đó hết, trộn các chất ấy lại với nhau rồi kêu Đức Tuấn đốt, để cậu ấy ra nông nổi này!

Hà My: -Nhưng lúc nãy tớ hỏi Tiểu Anh, cậu ấy nói là cậu bảo cậu ấy khử cacbon, sợ có lỗi gì cho nên nhờ Đ. Tuấn làm hộ, ko ngờ lại xảy ra chuyện đó! Nhưng cậu ấy đâu có biết là đó là thuốc nổ đâu, cậu còn trách bạn ấy.

T.Nhân: -Tiểu Anh, hãy đợi đấy, Đ. Tuấn tớ sẽ báo thù cho cậu.

Tại nhà của Đức Tuấn

Trông thấy bạn bè thăm Đức Tuấn đã xong hết, Tiểu Anh bấm chuông, quần gia mở cổng: -Dạ, cháu chào cô, cháu là bạn của Đ.Tuấn, cháu đến đây thăm bạn ấy!

Quần gia: -Cháu vào đi, Đ.Tuấn ở trong phòng đấy.

Đến phòng của Đ.Tuấn con bé do dự: -Có nên ko ta, dù gì mình cũng có lỗi, nhưng mình với bọn họ....thôi để quà lại rồi về...!

Tiểu Anh quay gót định trở về Đ.Tuấn đột nhiên mở cửa phòng bảo: Này, con bé rắc rối kia!

Tiểu Anh: -Gì!

Đ.Tuấn: -Còn nói cái gì hả! Đúng là ko có phép tắc mà.

Tiểu Anh kìm nén, tươi cười: -Cậu kêu tớ hả Đ.Tuấn!

Đ.Tuấn: -Đúng vậy, cậu đến đây có gì ko!

Con bé cầm hộp quà rồi tỏ vẻ ăn năn: -Sẵn tiện tớ đến đây thăm cậu, tặng cậu nè.Cho tớ xin lỗi về chuyện hôm qua.

Đ.Tuấn: -Có vậy thôi hả!

Tiểu Anh tỏ ra khó chịu: -Vậy muốn cái gì!

Đ.Tuấn:-Cậu làm tớ bị như vậy đến tặng món quà nhưng xong hả!

Tiểu Anh: – MÌNH CHỊU HẾT NỔ RỒI ĐÓ, MUỐN GÌ NÓI ĐI.

Đ.Tuấn: -Chà nhà tớ bữa bọn quá!

Tiểu Anh: -Cái gì cậu muốn tôi dọn dẹp nhà cậu à, 3 tầng rộng thênh thang cho dù có người giúp thì tới ngày mai chưa xong nữa.

Đ.Tuấn: -Vậy thôi cậu dọn dẹp phòng tôi đi.

Con bé ko nói gì nhưng nó ầm ỨC lằm, bắt tay vào việc dọn nhà, sau 1 tiếng xong chuyện con bé lau cái bàn kính, Đ.Tuấn lại: -Chà chỗ này dơ quá(Đ.Tuấn chỉ vào chỗ cái bàn con bé nhanh chóng lau), chỗ này,... chỗ này,... chỗ này....(Đ.Tuấn vừa chỉ con bé vừa lau)

Tiểu Anh tức quá, lấy khăn lau lên mặt của Đ.Tuấn con bé cười: -Tớ thấy mặt cậu cũng dơ quá, nên mình lau giúp cậu.

Đức Tuấn ko chỉ còn biết làm gì hơn là trong lòng bực tức nhưng ko nói nên lời, sau đó cậu ta chỉ vào bàn học của mình: -Tay tớ đau lắm cậu có thể chép bài giúp mình được ko?

Tiểu Anh e ngại: -Tất cả sao?

Đ.Tuấn: -Cậu muốn chuộc lỗi mà!

Tiểu Anh: -Thôi được tớ giúp cậu!

-Muộn rồi mình về đây.Chúc buổi tối gặp ác mộng.

Đ.Tuấn: -Chúc đi đường gặp ma!

Sáng hôm sau....Tiểu Anh cùng Hà My, Thu Giang và Ngọc như hí hửng bước vào lớp. Ngoài hành lang Thiện Nhân đã trực sẵn.

- Ba cậu vào lớp trước đi tớ có chuyện muốn nói với Tiểu Anh.

Họ bước vào lớp trong lòng bất an, cho nên rình ngay cửa sổ, từ cửa nhìn ra T.Nhân tỏ vẻ khó chịu, cậu ta lớn tiếng:

-Cậu hại người xong rồi tỏ vẻ như ko có chuyện gì sao?

Tiểu Anh:-Ai hại ai cậu nói cho rõ nhé, lúc đầu cậu chủ động chung nhóm với tớ, rồi chỉ thị tớ làm các này cái kia, cậu còn lừa tớ nói là khử cacbon gì đó, ai biết sau cùng là thuốc nổ chứ.

T.Nhân: -Tối giờ này cậu còn giả vờ nữa à! Cách đây 3 năm cậu đoạt giải nhất olympic hóa học cấp quốc tế lúc chỉ 14 tuổi thôi. Lẽ ra cách điều chế thuốc nổ đen ra sao, sức sát hại nó ra sao cậu biết mà.

-Đúng, lúc đầu tớ biết cậu đang làm thuốc nổ nhưng ko ngờ cậu lại lừa và muốn hại tớ, nếu như tôi đốt hỗn hợp ấy người bị thương ko phải Đ.Tuấn mà là tớ cậu làm gì hả, chắc ngồi 1 góc xúm lại với nhau rồi cười hả hê chứ gì!

-Tôi....Nhưng ít ra cậu phải xin lỗi vì đã cố ý gây ra vết cho Đ.Tuấn chứ, vì cậu mà bây giờ mọi việc đối với cậu ấy trở nên khó khăn.

-Nguồn gốc điều từ cậu mà ra khi nào cậu xin lỗi mình trước mình mới nghe lời cậu.

-Tớ xin lỗi cậu sao, còn lâu. Cậu ăn nói ngang ngược quá đó, có phải từ nhỏ cậu sống được nuông chiều quá nên cha mẹ ko giáo dục cậu sao.

Nghe như thế Tiểu Anh giận dữ hét to

-Đúng vậy tớ ngang tàng vậy đó, vô giáo dục đó, cậu là người có giáo dục đảng hoàng tử tế, nên cậu muốn áp đặt ai thì người đó phải nghe theo cậu sao.

-Tiểu Anh cậu thật quá đáng.

Tuấn Anh can ngăn khi nổi giận dữ của cả 2 lên tới tột đỉnh: -Gần vào lớp rồi, các cậu đừng cãi nhau nữa.

Thiện Nhân ngoan cố: -Hôm nay tớ phải cho con bé này một trận, cậu đừng can tớ.

Tuấn Anh cố giữ T.Nhân: -Cậu thôi đi, còn Tiểu Anh cậu vào lớp học đi!

Thiện Nhân xô Tuấn Anh: -Cậu bệnh vực nó à, giờ này Đ.Tuấn ra nông nổi như vậy cũng tại nó thôi.

Tan giờ học, Tiểu Anh ra công viên dạo, nhớ đến lời nói của T.Nhân: “Có phải từ nhỏ cậu sống được nuông chiều quá nên cha mẹ ko giáo dục cậu sao”.Mắt con bé dường như rưng rưng ngấn lệ, Tuấn Anh đi ngang qua nhìn thấy con bé vội chạy đến an ủi nhưng rồi Lam Linh vội kêu nên anh chàng đành để con bé lại một mình nhưng trong lòng bất an.

Tối đến, tại nhà của Đ.Tuấn:

-Tớ chép bài xong rồi nè!

-Chà chữ cậu đẹp thật, nhưng cậu viết tắt nhiều quá sao tớ hiểu cái gì, viết lại cho tớ, bài nào có viết tắt, dùng kí hiệu viết lại hết.

Con bé bức xúc:

-Đ.Tuấn à! Nghe nói cậu vốn học giỏi lắm cơ mà, ngay cả những từ viết tắt thông thường cậu ko đọc được là sao, có phải cậu cố tình làm vậy hành hạ tôi ko vậy.

-Tiểu Anh, tớ nói cho cậu biết, hành hạ cậu tớ ko hứng thú nhưng mình muốn bài vở của mình phải rõ ràng ko có tí sai sót gì hay khó hiểu nghe chưa.Bắt tay vào chép lại bài ngay ình nhanh lên.

Đành chịu con bé ngâm bồ hòn chép bài tất cả bài vở cho Đ.Tuấn. Sau một hồi ra ngoài lấy bánh quay lại thì con bé đã nằm dài trên bài ngủ con giấc. Đ.Tuấn nhìn con bé kì lạ, anh chàng nghĩ lại những chuyện xảy ra rồi ngồi cười vu vơ, vội lấy chăn đắp cho cô nàng. Bỗng đâu cửa phòng tự mở, Tuấn Anh xuất hiện, Đ.Tuấn ra hiệu: “Kê thôi”. Tuấn Anh ngạc nhiên khi thấy Tiểu Anh cũng ở đó, con bé ngủ say như chết.

Tuấn Anh, ngạc nhiên: -Tiểu Anh cũng ở đây sao! Chuyện lạ à nha.

-Có gì đâu, cậu ấy chỉ muốn chuộc lỗi nên chép bài giúp mình.

Tuấn Anh nhìn con bé ngủ: -Đ.Tuấn à! Cậu ấy như thiên thần phải ko?

Đức Tuấn cười: -Thường ngày cậu ấy quậy thật, nhưng khi ngủ thì ngây thơ như trẻ con vậy, ko chút gì lo âu!

-Cậu biết nhà Tiểu Anh ở đâu ko, đưa cậu ấy về giúp mình.

Tuấn Anh: -Tớ không biết!

Rồi anh chàng bế cô nàng lên giường đắp chăn nhìn cô nàng trivi mền: -Đ.Tuấn, cậu cho cậu ấy ở lại đây một đêm nhé, tớ cũng vậy!

-Được thôi, cậu thì ko thành vấn đề còn cô nàng thì, à cậu ấy có đem theo đtdđ ko nhỉ.

Sau một hồi xét túi của Tiểu Anh, Tuấn Anh phát hiện ra cuốn nhật kí, rồi anh chàng đã lên đọc nó.

Ngày 15tháng1

Mẹ ơi! Con nhớ mẹ nhiều lắm, ước chi bây giờ mẹ ở bên con nhỉ. Từ ngày mẹ lên Thiên Đường, cũng từ đó con sống với Cô Hương ở Mĩ. Hôm nay là sinh nhật con tròn 10 tuổi, mẹ biết ko năm nay bố lại ko đến thăm con, chỉ tặng cho con 1 con búp bê, năm nào cũng vậy tính đến nay là 5 con búp bê rồi. Nhưng tại sao bố ko cho con thổ bông như mẹ đã từng mua cho con. Sao bố ko hỏi thăm con, sao bố ko quan tâm, chăm sóc con như mẹ đã từng yêu thương chăm lo cho con. Con cô độc lắm mẹ ơi

Ngày 15 tháng 1

Mẹ ơi! Con thất vọng, và buồn về bố nhiều lắm. Thật ra những con búp bê ấy chỉ do chú quản lí mua thôi, bố ko hề biết gì cả, bố ko hề nhớ đến con mẹ à.Bố có niềm vui mới rồi, người phụ nữ ấy đã chiếm phòng của mẹ, phòng của con trở thành phòng của con bé đó. Bố quên mẹ con mình rồi mẹ ơi! Nhưng ko sao đâu, có cô Hương ở bên con con ko cô độc nữa đâu mẹ yên tâm nhé.

18 tháng 8

Mẹ ơi, ngày mai con về nước rồi. Bố đang bệnh mẹ à, bố nói cần con, con vui lắm. Con có thể đến thăm mẹ, con có thể gặp lại cậu ấy rồi. Con sẽ mang bé thổ về nước cùng con, con và bé thổ sẽ tìm cậu ấy, ko biết bây giờ cậu ấy ra sao rồi nhỉ, mong gặp lại cậu ấy. Tạm biệt đất Mĩ hẹn ngày gặp lại.

Như hiểu được một phần hoàn cảnh của Tiểu Anh, Tuấn Anh đồng cảm bỗng Đức Tuấn kêu: -Này cậu tìm được điện thoại chưa!

-Cậu ấy ko có đem theo điện thoại. Vậy thôi, cứ cho cậu ấy ngủ ở đó đi, dù sao 12h khuya rồi còn gì.

Đ.Tuấn: -Cũng được vậy tớ chuẩn bị niệm, tối nay ngủ dưới sàn nhà nha!

Tuấn Anh: -ok!

Cả 2 cùng ngủ trên sàn nhà, Đ.Tuấn tâm sự:-Cậu có chuyện gì, phải ko!Sao im lặng vậy!

Tuấn Anh: -Chắc vậy!

-Vì con bé đó à(Đ.Tuấn)

-Chưa hẳn là vậy. Đức Tuấn à, cậu sẽ làm gì khi bị người thân bỏ rơi?(Tuấn Anh)

-Chẳng phải chúng ta đang và bị bỏ rơi hay sao! (Đ.Tuấn)

-Nhưng chúng mình có 4princes mà, tụi mình có tình anh em bạn bè, chúng ta có thể giúp đỡ sẻ chia cùng nhau khi vui và buồn. Nhưng nếu cô độc ko ai quan tâm thì sao. (Tuấn Anh)

-Chắc hẳn đau khổ lắm, tớ nghĩ người ấy cũng như bọn mình tìm mọi cách để ọi người chú ý đến mình, quan tâm đến mình.(Đ.Tuấn)

-Vậy sao. (Tuấn Anh)

-Cậu đang nói đến ai vậy(Đ.Tuấn)

-Tiểu Anh đó, bạn ấy cũng giống tụi mình điều bị người thân bỏ rơi, sống cô độc lẻ loi. (Tuấn Anh)

-Thú thật lần đầu gặp con bé, rồi khi gặp lại mình thấy thú vị lắm. Lâu lắm rồi mình mới thấy 4princes vui như vậy.

-Tay cậu như vậy mà vui hả, thật ko hiểu nổi cậu luôn đó.

-Cậu cũng vậy thôi! Bộ cậu thích con bé này sao.

-Đâu có, chỉ tại một số chuyện tình cờ rồi cảm thông với cậu ấy thôi. Đọc được suy nghĩ của cậu ấy mình mới biết rằng, cậu ấy cũng cần có người quan tâm chăm sóc, cậu ấy như vậy chỉ là tạo cái vỏ bọc thôi. Nè, ngày mai cậu nói chuyện khuyên T.Nhân nha, thời sáng cậu ấy vì cậu đã 1 phen nẩy lửa với con bé. (Tuấn Anh)

-Rồi rồi cuộc sao rồi!

-Ra về con bé ngồi ở công viên khóc, chắc cậu ấy bị tổn thương. (Tuấn Anh)

-Tệ hại vậy, thường ngày thấy vậy mà sao yếu đuối quá vậy.

-Dù gì đi nữa cậu ấy là con gái mà, chứ đâu phải là tomboy như lần đầu tiên mình gặp. (Tuấn Anh)

-Ừh nhớ lại chuyện ấy, thấy vui thật, nhìn con bé giả trai, hihhi

-Ko nói nữa, ngủ thôi, good nigh.(Tuấn Anh)

Giữa đêm khuya Tuấn Anh tỉnh dậy uống nước, cậu thoát nhìn Tiểu Anh như đang xao xuyến, con bé mộng mị: “Mẹ ơi, đừng bỏ Tiểu Anh mà, mẹ....mẹ ơi...”Tuấn Anh lại gần nắm tay vỗ về con bé: “Ko sao đâu, ngoan nhé Tiểu Anh”(lãng mạng quá), con bé lại chìm trong giấc ngủ.

Sáng hôm sau

-Trời ạ, mình ở đâu đây.

-Cậu dậy rồi à!

-Tuấn Anh sao cậu ở đây? Thôi ko nói nhiều nữa mình phải về nhà sửa soạn đi học đây.

Con bé thối hủ đi tìm chiếc túi mang giày vào phóng nhanh ra khỏi phòng, con bé hối hả chạy nhanh xuống bậc cầu thang, bỗng Đ.Tuấn từ đầu xuất hiện cô nàng hốt hoảng trượt chân té, anh chàng kịp lúc bế cô nàng trên tay, thỉnh thoảng 2 ánh mắt nhìn nhau, Đ.Tuấn bối rối, con bé vẫn thản nhiên:

-Xin lỗi, tớ phải về nhà chuẩn bị đi học nữa, trễ rồi, bài tập chưa làm, bài chưa học nữa.

Đ.Tuấn: -Tớ phải xin lỗi cậu mới đúng, tớ phiền cậu rồi.

Tiểu Anh hối hả: -Ko làm phiền cậu nữa mình phải về đây.

Con bé hối hả chạy một mạch như tên lửa ra khỏi nhà, sau khi chuẩn bị đồ đạc ra khỏi nhà. Cô nàng nhanh chóng chạy nhanh đến trường học:

-Sao xui vậy nè, bác tài bị bệnh, mình phải chạy bộ một gần chết, chưa làm bài tập, chưa học bài, tiêu rồi!

-Này, đi học lên xe đi tớ chờ!

Tiếng Tuấn Anh từ phía sau, con bé nhìn: -Đại công tử mà cũng đi xe đạp hả?

-Lâu lâu đổi ko khí!Mà.

Con bé ko chút do dự lên xe, Tuấn Anh lao nhanh như tên, con bé hét to: -Này muốn chết hả!

-Thà chết ở trên đường chứ dết lớp trễ chết thê thảm lắm biết ko?

Cô nàng sợ quá nên không biết vòng tay của mình đã ôm chặt Tuấn Anh từ thở nào con bé ngấm yên đôi mắt, anh chàng cũng chẳng biết vòng tay ấy đã ôm mình từ lúc nào chỉ biết nó ấm áp lắm, như vòng tay của 1 đứa bé đã từng ôm vào kỉ niệm thời xa xưa. Đến trường Lam Linh từ hành lang nhìn ra thì hai hai người họ chờ nhau như cặp tình nhân, một số bạn nữ xung quanh bảo: -Lam Linh này, từ trước tới giờ là bạn thân mà sao Tuấn Anh ko chờ cậu, hôm nay đột nhiên đổi một hay sao đi xe đạp còn chờ nhỏ đó.

- Ko đâu, tớ nghĩ chỉ là bạn bè tiện đường chờ nhau luôn, giờ này trễ rồi(Lam Linh

- Tớ cảnh báo cậu, cẩn thận với con bé ấy, từ học tập cho đến tất cả cậu coi chừng nó đó.Nó sẽ cướp hết tất cả những gì của cậu đó Lam Linh!

Mình xin kể thêm về Lam Linh cho các bạn nghe nhé, con bé này là chị em cùng cha khác mẹ với Tiểu Anh, tuy nhìn vẻ ngoài nói chuyện ôn hòa nhưng đằng sau bạn nó sẽ đâm bạn lúc nào ko hay, mang vẻ xinh xắn, kiêu kì của một tiểu thư, từ nhỏ là bạn thân của 4princes. Lúc 5 tuổi cô theo mẹ về sống với ba Tiểu Anh, đó chính là lí do tại sao con bé Tiểu Anh đi mỹ, sống được 6 năm. Ba của Tiểu Anh đã mua cho họ căn nhà khác, cùng sống chung với họ tại căn nhà ấy. Còn biệt thự phong lan vẫn để đó cho quần gia trông coi, khi Tiểu Anh về đến đó con bé trở thành nữ chủ nhân.

Mời các bạn đón xem phần 4: Ngày thứ bảy đỏ đen.

5. Chương 5: Ngày Thứ Bảy Đỏ Đen

Tuấn Anh và Tiểu Anh hối hả chạy vào lớp, cả bọn con gái hốt hoảng tỏ ra ganh tị khi thấy họ đi chung với nhau, Tuấn Anh lễ phép: -Thưa cô, tụi em xin lỗi vì đã đi trễ!

Cô Phương dạy sử: -Ko sao đâu! Tụi em vào lớp đi, lần sao ko được như vậy nữa.

Cả 2 vào chỗ ngồi, con bé cầm vở lo sợ: “Chết rồi bài tập sử, vật lí, sinh học, hóa học chưa làm nữa sao đây”

Cô Phương mở danh sách lớp: – Hôm nay cô trả bài nhé các em, lớp ta có bạn mới à, Phan Bảo Anh cô mời em!

Con bé tỏ vẻ lo sợ: -Thưa cô, em chưa làm bài tập nữa!

Cô Phương bảo: -Ko sao, em lên đây!

Tuấn Anh quay sang kể với Đ.Tuấn: -Tớ hiểu ý đồ của cậu khi ngày hôm qua cậu kêu con bé chép bài giúp cậu!

Đ.Tuấn: -Coi như cậu hiểu ý tớ, để xem từ đây đến cuối ngày con bé sẽ xui bao nhiêu lần nữa khi học sinh 11A liên tục bị điểm xấu vì ko thuộc bài, và cuối tháng này chúng ta sẽ say goob bye với con bé thôi.

Tiểu Anh chợt nghe thấy: “Lợi dụng lòng tốt của mình hả, Đ.Tuấn đợi đấy”

Con bé lên bục cố gắng trả bài, cô Phương hỏi: -Em ko làm bài tập vậy em có thuộc bài ko?

Tiểu Anh ngập ngừng: -Dạ thưa cô, em học bài ko kịp?

Cô Phương: -Thôi được rồi, em thuộc cái gì đọc cho cô nghe!

Con bé liếc nhìn Đ.Tuấn nó bắt đầu đọc bài, 4 anh chàng đắc trí, con bé cứ đọc cho đến khi hết bài: -Em về chỗ, 10 điểm khuyến khích nha, lần sau em nhớ làm bài tập đầy đủ!

Sang tiết vật lý, thầy Dũng: Hôm nay thầy ko trả bài, các em cứ lấy vở ra học bài mới!

T.Khanh, có ý kiến: -Thưa thầy nhưng tụi em đã học bài rất kĩ, thầy nên trả bài đi nếu ko chúng em sẽ thất vọng, và bạn mới cũng ko có cơ hội!

Con bé liếc như T.Khanh

Thầy Dũng: -Vậy sao, thôi được thầy sẽ trả bài vậy, bạn mới của lớp chúng ta lên đây nào, thầy thử năng lực của em nhé!

Con bé lên bảng thầy Dũng cầm quyển vở đưa cho con bé, nó bắt đầu ghi bài tập lên bảng và giải. Thế rồi con bé có điểm 10 thứ hai. Vào giờ ra chơi, con bé nhìn Đ.Tuấn: -Tớ nói cho cậu và 3 người bạn đáng ghét của cậu biết, nhờ chép bài như bài phạt cho cậu nên mình thuộc bài rồi cho nên ko cần chơi khâm tôi nữa nghe chưa hả, đừng để tôi tức lên rồi lãnh hậu quả!

Đ.Tuấn thán nhiên, ngồi cười: -Vậy sao, chúng mình chỉ muốn cậu thể hiện bản thân mà thôi ai ngờ....

Tiểu Anh: -Cậu thừa biết tôi chưa học bài chưa làm bài tập, chưa xem bài nữa. Vì cái mớ vở sạch chữ đẹp của cậu thôi đã mệt rồi

Đ.Tuấn như đang cố trêu con bé: – Sorry so much!

Vào giờ sinh hoạt lớp.

Thầy Quang: -Hôm nay là ngày sinh hoạt đầu tiên của năm học nên chúng ta sẽ làm những việc sau đây:

1. Bầu chức vụ ban cán sự
2. Sắp xếp lại chỗ ngồi
3. Ban hành nhiệm vụ cho từng cá nhân, tổ chức.

Ban đầu thầy sẽ chọn ban cán sự, các em muốn vị trí như cũ hay bầu mới!

Cả lớp ồn ào: -Bầu mới đi thưa thầy!

3 chức vụ lớp phó được bầu nhanh chóng

Phó lao động: Thiện Nhân

Phó trật tự: T.Khanh

Phó phong trào: Đ.Tuấn

Thầy Quang bảo: Vậy còn lớp trưởng với lớp phó học tập ai sẽ làm! Trước tiên, chức lớp phó học tập!

T.Khanh đề cử Lam Linh, Thu Giang lại đề cử Tiểu Anh, cả lớp phân vân ko biết chọn ai. Cho đề chỉ còn các bỏ phiếu bằng hình thức giơ tay.

Thầy Quang: Ai bầu cử cho Lam Linh giơ tay phải, ai bầu cử cho Tiểu Anh giơ tay trái!

Cả lớp bắt đầu căng thẳng 10/24 tên giơ tay phải, 10/24 tên giơ tay trái, chỉ còn Đ.Tuấn và Tuấn Anh là ko giơ tay, dường như họ đang lưỡng lự, Đ.Tuấn nhanh chóng đưa tay trái lên quay sang Tuấn Anh: -Cậu thuận tay nào cứ giơ tay đó!

Lam Linh nhìn Tuấn Anh: -Tụi mình là bạn thân mà, cậu ủng hộ tớ chứ!

Tuấn Anh nhìn một hồi cả lớp trở nên bất ngờ với ý kiến của Tuấn Anh: -Tớ ko quen giơ tay, nhưng em bỏ cho Tiểu Anh một phiếu, mong các bạn ở đây ủng hộ cậu ấy.

Lam Linh thất vọng tràn trề, trong lòng tự trách: “Tại sao Tuấn Anh, tại sao cậu bỏ mặc tớ”

Còn chức lớp trưởng tôi chắc bạn biết ai rồi phải ko đó là anh chàng đẹp trai Tuấn Anh.

Khi sinh hoạt lớp đã xong, thầy Quang nhắc nhở: “Thầy mong bán cán sự làm tốt việc của mình, nhưng T.Nhân và Tiểu Anh trước khi nhận chức thầy mong hai em đi dọn tàn dư trong phòng thí nghiệm, cô Lan mới nhắc thầy thời sáng đấy.”

Tiểu anh giơ tay ý kiến: -Thưa thầy em muốn chuyển chỗ!

Thầy Quang ngạc nhiên: -Tại sao lại đổi, chỗ ngồi đó tốt với em mà!

Tiểu Anh: -Nhưng em ko muốn ngồi cạnh tên vô lại, háo sắc, đáng ghét như Tuấn Anh!

T.Anh to mắt nhìn con bé, tức quá ko nói nên lời, cả lớp ồ lên, mấy bọn con gái xì xầm: -Trời, nó dám mắng cả Tuấn Anh nữa hả, nó chán sống rồi, ngồi cạnh anh ấy nó phải hạnh diện chứ, tại sao nó lại đòi đi, đúng là “Mỡ dăng tới miệng mèo mà ko ăn”, nếu là mình mình sẽ chộp cơ hội núp lấy trái tim anh ấy rồi!

Thầy Quang bật cười: – Vậy em muốn ngồi ở đâu?

Tiểu Anh phân vân: Em.....em ko biết nữa!

Lam Linh phát biểu: -Tiểu Anh, bàn mình còn dư một chỗ cậu ngồi đi!

Thầy Quang:- Cũng được đó, em dọn sách vở qua chỗ ấy đi.(con bé thu xếp nhanh chóng qua chỗ Lam Linh)

Thầy Quang: Phải rồi Đức Tuấn, em cần thầy phân công các bạn chép bài cho em cho đến khi lành hẳn.

Đ.Tuấn: -Dạ thưa thầy ko cần, em đã có người hầu chép bài giúp rồi ạ!

Thầy Quang: Ừ, mong tay em mau bình phục.

Tiểu Anh trố mắt: -Cái gì, dám gọi mình là người hầu sao, tức quá mà!

Khi sinh hoạt lớp đã xong, thầy Quang nhắc nhở: “Thầy mong bán cán sự làm tốt việc của mình, nhưng T.Nhân và Tiểu Anh trước khi nhận chức thầy mong hai em đi dọn tàn dư trong phòng thí nghiệm, cô Lan mới nhắc thầy thời sáng đấy.”

Cả lớp ra về, Lam Linh vỗ vai Tiểu Anh:- Chúc mừng cậu, mình mong bạn sẽ làm tốt!

Tiểu Anh thân thiện: -Trời ạ, mình ko muốn tí nào cả, cậu yên tâm mình sẽ trả lại nó cho cậu nhanh thôi!

T.Nhân từ cửa vọng vào: -Này, nhanh đi dọn dẹp nào, cậu định chôn ả?

Tiểu Anh đùa: -Có lẽ là vậy!

T.Nhân dọa: -Cậu dám ả!

Con bé nhanh chóng cùng T.Nhân đến phòng thí nghiệm để dọn dẹp, Lam Linh mặt đầm chiêu: “Trả lại sao, cướp của mình thấy ko ưng rồi trả lại ả, tớ ko để cho cậu yên đâu Tiểu Anh”

Tại phòng thí nghiệm: -Con bé cùng T.Nhanh nhanh chóng lau dọn.

T.Nhân: -Này, cậu lau dọn đi mình đi mua nước uống!

Tiểu Anh mắng: -Cậu sướng quá ha, lúc này mình đi cậu ko cho, bây giờ cậu tự ình cái quyền đó hả!

T.Nhân: Thì lúc này còn nhiều chỗ chưa dọn nên ko cho cậu đi, bây giờ gần xong rồi, nên mình đi nha!

Tiểu Anh: -Ko là ko, ai đi người đó là con heo lười biếng!

T.Nhân nịnh: -Cậu muốn uống gì!

Tiểu Anh xoe tròn mắt: -Mình muốn Pepsi và khoai tây chiên!

T.Nhân: Ok, mình mua cho cậu. CON HEO THAM ĂN!(T.Nhân cười to rồi chạy đến căn tin)

Tiểu Anh ở lại một mình trong phòng thí nghiệm, con bé ra ngoài đóng hết cửa sổ, rồi bước vào trong thu xếp bàn ghế, chuẩn bị thu xếp đồ thì bỗng nhiên cửa ra vào bị khóa, ai đó ném hơi cay vào bên trong, Tiểu Anh bắt đầu ngộp thở, cố gắng la to: -Có ai ko cứu tôi với, T.Nhân cứu tớ.....!

Có ai ko, cứu người

T.Nhân....cứu....mình

Rồi con bé ngất xỉu, T.Nhân hốt hoảng khi thấy phòng thí nghiệm khói bay mù mịt, T.Nhân nhanh chóng chạy đến: -Tiểu Anh, cậu cố lên nhé, cậu mà có chuyện gì tớ ân hận lắm!

T.Nhân nhanh chóng dùng sức xô cửa, khói bay mù mịt, cậu ấy cố tìm Tiểu Anh, con bé nằm bất tỉnh trên sàn T.Nhân nhanh chóng bế Tiểu Anh ra ngoài, hốt hầy chạy ra ngoài tìm người giúp, đúng lúc Tuấn Anh, T.Khanh, Đức Tuấn từ thư viện đi qua, T.Nhân kêu lên: -Đức Tuấn, T.Khanh, Tuấn Anh mau gọi cấp cứu Tiểu Anh bị ngộ độc rồi!

Cả 3 hốt hoảng, chạy đến....4 người họ vừa chạy đi đến bệnh viện, T.Nhân cứ ôm lấy con bé miệng cứ kêu: -Tiểu Anh tớ lệnh cho cậu tỉnh dậy, nếu cậu tỉnh tớ ko tính toán nữa, phòng thí nghiệm tớ sẽ lau dọn giúp cậu!

Tuấn Anh tay cầm điện thoại gọi xe cứu thương

T.Khanh: -Cậu ấy tắc thuở rồi, T.Nhân nhanh lên.

Đúng lúc xe cấp cứu đến, Tiểu Anh được đưa lên xe.

Tại bệnh viện, Thiện Nhân tỏ vẻ bức xúc:

-Một trong 3 người ai làm chuyện này!

Cả 3 lắc đầu, T.Nhân vẫn cố tra hỏi: -Nói thật đi, là ai!

T.Khanh lên tiếng: -Bọn tớ thật sự ko biết chuyện gì đã xảy ra, cậu đừng cò nghi ngờ như vậy được ko?

T.Nhân: – Tớ ko nghi ngờ ko tra hỏi sau được, các cậu biết ko đạn cay đó nó rất nguy hiểm, đâu phải loại đạn cay thông thường, nếu như tớ ko đến kịp lúc thì ko biết bây giờ cậu ấy đã đoàn tụ với tổ tiên rồi.

Tuấn Anh: -Rốt cuộc là ai tàn ác như vậy chứ,T.Nhân à! 3 Bọn tớ hứa danh dự là chúng tớ ko có làm thật mà, cậu hiểu bọn mình mà chuyện gì làm chứ ko bao giờ hại người kiểu như vậy đâu.

T.Nhân(hạ giọng): -Xin lỗi, mình hơi nóng vội. Mình tin các cậu mà. Nhưng mình ko hiểu ai muốn hại Tiểu Anh cơ chứ, chắc người ấy có mưu đồ già tâm gì đây.

Cả 3 cố suy nghĩ về sự việc, bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra: Ai là thân nhân của Phan Bảo Anh!

6. Chương 6: Vật Chứng Mỏng Manh

-Dạ là bọn cháu!

Bác sĩ thắc mắc: -Bọn cháu là....?

Tuấn Anh : – Dạ chúng cháu là bạn bạn của bạn ấy, bạn ấy có sao ko bác sĩ?

Bác sĩ thận trọng: -VẬY cháu đi theo tôi!

Bác sĩ đưa Tuấn Anh vào phòng làm việc riêng: -Hiện tại bạn của cháu đã qua cơn nguy kịch, vì khối độc đã bám vào mắt cháu ấy cho nên bác nghĩ sau này nó sẽ để lại di chứng!

Tuấn Anh ngỡ ngàng: -VẬY bạn ấy có sao ko bác sĩ!

Bs: -Hiện tại bệnh trạng của bạn cháu chưa có nguy hiểm gì, ta cần phải theo dõi tình trạng sức khỏe của đôi mắt lâu dài, có thể sẽ dẫn tới tình trạng bị mù vĩnh viễn.

Tuấn Anh: Bị mù sao....

Bs: Cũng chưa chắc là vậy, chỉ là có thể. Chú khuyên cháu đừng nên nói chuyện này với bạn ấy để tránh có tâm lí xấu đối với cháu ấy, nếu có tình trạng gì bất thường của bạn ấy cháu hãy đưa bạn ấy đến đây.

Tuấn Anh bước ra phòng lòng trĩu nặng, T.Khanh lo lắng: -Con bé đó có sao ko?

Tuấn Anh yên lặng lâu rồi mỉm cười đáp: -Con bé ấy hả, cậu nói là cậu ấy luôn may mắn nên ko sao mà!

T.Khanh: -Trời ạ! Nhẹ cả người.

Bỗng T.Nhân kéo Tuấn Anh đến chỗ vắng: -Cậu nói thật đi, Tiểu Anh có chuyện gì rồi phải ko, cậu đừng tưởng tớ ko biết chuyện gì, rõ ràng nó rất độc, tớ chỉ mới vào phòng 1 lát thôi thì cảm thấy muốn ngất rồi, huống chi Tiểu Anh bị nhốt trong đó.

Tuấn Anh lạc quan: -Tớ đã nói là ko có gì mà, mạng con bé đó dai lắm, chắc tại sức khỏe cậu yếu thôi mới thấy vậy. Dù gì bác sĩ đã cấp cứu cho bạn ấy rồi, bây giờ chắc con bé cũng đã tỉnh dậy rồi đó, thôi chúng ta vào xem.

T.Nhân: -Ừ, nhưng chúng ta phải báo cho gia đình nhock ấy một tiếng ko thôi người nhà nhock ấy lại lo lắng!

Tuấn Anh: -Được rồi chúng ta đi thôi.

Đến trước phòng y tế, Đức Tuấn giục: -Thôi chúng ta về, Tiểu Anh còn hôn mê sâu. Dù gì đi nữa quần gia của bạn ấy cũng đến rồi, chúng ta về!

-Cám ơn các cháu đã chăm sóc cô chủ!

T.Khanh: -Ko có chi đâu bác, thưa bác chúng cháu về!

-Ừ, các cháu về.

4 người họ ra về trong lòng nghi vấn ai đã làm nên sự việc vừa rồi. Tiểu Anh được đưa về nhà trong tình trạng mê man bất tỉnh, sáng hôm sau con bé tỉnh dậy.

-Con tỉnh rồi hả.

-Ba....(con bé cố ngượng dậy)

-Đừng có cố sức, con cứ nằm yên đó.(tay cầm tô cháo)con ăn đi cho nóng dì Kim nấu cho con đấy ngon lắm.

Con bé ngỡ ngàng nhìn cha mình.

-Con sao dậy sao ko ăn đi.

-Ko con tự ăn được mà.

-Rất cuộc là con bị gì ra nông nổi này

-Con ko sao đâu ba chỉ là chút tai nạn.

-Cũng cảm ơn trời là con ko sao.

-Ba ơi....

-Có gì ko con

-Phải chi ngày nào cũng được như vậy ba nhỉ...

- Con lại nói đi đâu, con đã về đây thì là dịp sẽ cố gắng chăm sóc con, nhìn con ba nhớ lại mẹ của con, 12 năm rồi con nhỉ.(2 cha con tỏ vẻ buồn bã). Tiểu Anh à,ba có dẫn theo một người, chắc chắn con sẽ rất ngạc nhiên.

Từ ngoài bước vào trong phòng Tiểu Anh ngạc nhiên, khi thấy một người phụ nữa, mái tóc xoăn óng ánh, da trắng ngần, khuôn mặt phúc hậu.

-Cô chào cháu.

-Kìa sao lại là cô mà là “mẹ” chứ.

Con bé ngỡ ngàng khi nghe tiếng mẹ, ba của Tiểu Anh vui mừng giới thiệu: -Để ba giới thiệu cho con, đây là vợ của ba, cũng là mẹ của con.(ba của Tiểu Anh tự hào, khoát tay vào vai vợ của mình). Phải rồi em, Lam Linh đến chưa.

-Nó nói bạn đi qua nhà Tuấn Anh học nhóm nên qua mượn chắc có lẽ một lát nữa nó đến thôi.(Mình giới thiệu cho các bạn biết, người phụ nữ ấy ta phải gọi là dì Quyên là mẹ ruột của Lam Linh đó, đúng với khuôn mặt phúc hậu là tấm lòng nhân ái, dì ấy hay đi chùa lắm đó).

Dì Quyên nhìn Tiểu Anh trêu mếu: -Tiểu Anh ơi! Cô nghe nói con bị bệnh cho nên cô có mang ít trái cây, để dì gọt vỏ cho cháu nha!

Tiểu Anh cố gượng cười mà lòng buồn: – Cháu cảm ơn cô! Cháu ko quen ăn trái cây!

Ba con bé la: -Tiểu Anh sao con vô lễ vậy, ba đã nói gọi là mẹ mà!

Dì Quyên: -Anh à! Chắc tại con bé ko quen đâu, anh cứ cho em với con bé tự nhiên với nhau nha anh!

Con bé ngoan cố: -Ba à, con sống ở Mĩ lâu quá cho nên tiếng ấy gọi như thế nào con quên rồi.

Ba Tiểu Anh: -Thái độ của con vậy là sao!

Bỗng từ phòng Lam Linh bước vào, cả 2 ngạc nhiên khi gặp nhau, Lam Linh tỏ vẻ: -Thì ra cậu là con của ba Minh à!

Ba Tiểu Anh: -Đúng vậy, hai con quen nhau từ trước à!

Lam Linh thân thiết với ba: -Đâu phải quen đâu ba, tụi con cùng học chung lớp ngồi chung bàn nữa đó!

Ba Minh: -Vậy sao, đúng là tình cảm chị em có khác!(ông tỏ vẻ vui mừng)

Tiểu Anh lên tiếng: -Ba ơi! Con mệt rồi, con cần yên tĩnh!

Ba Minh: -Vậy thôi ba ko làm phiền con nữa, Lam Linh, Quyên à chúng ta ra ngoài nhé!

Lam Linh: -Ba Minh ơi, hôm nay cả nhà mình đi ăn tối nhé.

Ba Minh(nói cười vui vẻ): -Được thôi, hôm nay là chủ nhật nên ba rảnh sẵn gia đình chúng ta cùng đi nhé!

Dì Quyên: -Nhưng còn Tiểu Anh, chúng ta nên dắt nó theo như vậy mới đúng gia đình!

Lam Linh: -Thôi ko cần đâu mẹ, Tiểu Anh bị bệnh mắt rồi chúng ta dắt theo chị ấy mắt công mắt vui!

Dì Quyên:- Sao con lại nói vậy, nói gì con bé cũng là con của ba Minh, cũng là chị con mà!

Ba Minh cố bình con bé: -Anh nghĩ Tiểu Anh nó cũng mệt, thôi để cho nó nghỉ đi, Lam Linh nói vậy cũng đúng.

Dì Quyên cố gắng: Nhưng mà.....

Lam Linh: Thôi mà mẹ...cả gia đình chúng ta đi.

3 người họ vui vẻ, vừa đi vừa nói cười. Con bé ở trong phòng, nó cố ngượng dậy lắng nghe hết tất cả mọi chuyện, nó khóc tự khi nào mà ko thay những dòng lệ cứ tuông dài trên má, tiếng điện thoại bỗng reo lên như trấn tĩnh con bé.

-Alô!

-Hi, how are you!

-Sorry, who are you!

-Này ko biết thật à!

-Ko quen ko biết, số máy lạ quốc.

-Ko biết thật sao.

-Ừ, I don't know

-Hihihi, cần ai để nó chuyện ko, Who make you cry?

-Tôi đâu có khóc chứ!

-Thật sao, ko cần ai nói chuyện thật sao, vậy thôi tắt máy đây!

-Khoan đã.

-Cậu muốn nói gì hả. Ước gì bây giờ mình thấy được mặt cậu nhỉ.

-Chi vậy?

-Để xem mặt cậu khóc sẽ xấu đến cỡ nào.hihihi

-Tớ ko đùa nữa đâu T.Nhân.

-Ái da, bị phát hiện rồi.

-Cậu hứa mua pepsi và khoai tây chiên cho tớ đâu sao ko thấy.

-Tớ xin lỗi, vội quá tớ vứt nó đâu đó trong sân trường rồi.

-Các cậu ác vừa thôi chứ, hại tôi ra nông nổi như còn giả bộ hỏi thăm nữa.

-(T.Nhân nghiêm túc) Tiểu Anh mình thề với cậu là mình và 3 người bạn của mình ko có làm gì hết trong sự việc này, nếu có làm ỉn chết ko toàn thây.

-Sao thề dữ vậy, các cậu ko làm vậy chứ ai

-Tớ ko biết, nhưng mình hứa với cậu mình sẽ tìm thủ phạm giúp cậu.

-Coi như các cậu còn có lương tâm.

-Ko phải vậy chứ, bộ từ trước tới giờ trong mắt cậu tội mình xấu xa vậy sao.

-Ko có xấu đâu, mà là rất xấu xa, cực kì đáng ghét, cực kì khó ưa.

-Cậu nói chuyện nhỏ thôi chứ, điếc tay quá.

-Có như vậy mới vừa với bọn cậu chứ. À...sao biết số điện thoại của tôi, cậu điều tra phải ko.

-Ko, tại phát hiện được điện thoại của cậu nên sẵn xin số. Mà nè con thỏ bông với sợi dây chuyền trên cổ con thỏ ấy đẹp thật, cậu mua ở đâu vậy. Tớ cũng muốn có một con thỏ bông.

- Nó 12 năm rồi đấy tin ko!

-Thật sao. Nhưng cậu mua nó ở đâu.

-Tớ ko biết. Đó là kỉ niệm của mình. Thôi nói sao nha. Mình buồn ngủ quá à.

-Mình ko làm phiền cậu nữa, nghỉ ngơi đi nhé. Byee....heo tham ăn.

-Cậu nói gì đó T.Nhân.

-À....ko...ko....tớ đâu có nói gì. Byeeeeee.

Buổi chiều cả 4 cùng vào trường điều tra, họ đi vào khu vực phòng thí nghiệm, T.Khanh: -T.Nhân lúc Tiểu anh xảy ra chuyện cậu ở đâu!

-Lúc đó tớ ra cần tin mua nước!

Tuấn Anh: -Lúc cậu đi ra có điều gì khả nghi ko!

T.Nhân thận trọng: -Để tớ nghĩ xem, hình như là ko!

Đ.Tuấn chỉ lên sàn: -Các cậu nhìn nè!

T.Khanh: -Mặt dây chuyền à! Cái này của ai ta?

T.Nhân: -Hình như cái này có dính hỗn hợp chất nổ!

Tuấn Anh lấy mặt dây chuyền nhìn kĩ: -Đúng vậy, nó có dính bột lưu huỳnh nên mặt dây chuyền có màu vàng, các cậu ngửi xem có mùi hắc nữa.

T.Nhân vào phòng, cầm lấy tàn đạn cay: -Các cậu xem này, đạn cay này ko phải là đạn thông thường, hàm lượng SO₂ rất cao so với đạn thông thường, mình nghĩ nó ko phải được mua là có người tự điều chế nó.

Đ.Tuấn khoan đã: -Với người cẩn trọng như Tiểu Anh, thì làm sao thủ phạm có thể thực hiện ý đồ.

T.Khanh, cái này dễ dàng mà: -Lúc T.Nhân đi mua nước Tiểu Anh ở lại phòng dọn dẹp một mình, ngày hôm qua là thứ bảy nên trường cũng ít người, phòng thí nghiệm lại càng vắng, thừa lúc Tiểu Anh ko để ý hẳn đã ném đạn cay vào, sau đó đóng cửa lại. Thế là xong.

T.Nhân: -Quan trọng hơn nữa là cửa sổ đã được đóng, đáng lí nếu hẳn ném đạn vào Tiểu Anh phải phát giác, rồi hẳn đóng cửa ít ra cậu ấy phải nhìn thấy mặt của hung thủ chứ.

Tuấn Anh quan sát cửa kính, vén rèm cửa sổ phát hiện: -Các cậu xem này, cửa sổ có 1 lỗ kính nhỏ bị vỡ.

Đ.Tuấn: -Nếu vậy, thì chắc chắn hung thủ đã ném đạn cay vào cái lỗ nhỏ này. Nhờ bức rèm này cho nên ko để lộ chút sơ hở.

Tuấn Anh: -Được rồi cứ giữ mặt dây chuyền, và tàn đạn cay này chúng ta từ từ nghiên cứu tiếp, bây giờ chúng ta phải đến nhà Tiểu Anh làm rõ một số chuyện mới được.

T.Khanh: -Đến đó là một chuyện, nhưng con bé đó có chịu tiếp chúng ta hay ko là một chuyện.

Tuấn Anh đùa: hihi! Các cậu yên tâm đi với ai tụi mình đi với Đ.Tuấn thì chắc như bắp, Tiểu anh ko những mời chúng ta vào nhà còn đón chúng ta rất nồng nhiệt nữa.

T.Nhân: Còn chờ gì nữa đi thôi!

Đ.Tuấn: Do cậu nói đó nhé Tuấn Anh, lỡ Tiểu Anh có cầm chổi chà quét chúng ta thì tại cậu đấy.

T.Khanh: -Ko biết con bé đó đi nổi hay ko, huống chi cầm chổi.(kekeke)

T.Nhân: -Thôi tớ xin , đi nào về nhà tớ còn phải làm phân tích mẫu đạn này nữa.

T.Khanh: -Yes, sơ.

Cả 4 đến nhà Tiểu Anh như ý định. Vừa bước tới cổng họ gặp Lam Linh, T.Khanh:

-Lam Linh sao cậu ở đây!

-Các cậu đến thăm Tiểu Anh sao. Hiếm lắm mới thấy Chu Du thăm Gia Cát Lượng.Trời sắp quá.

-Bọn mình gặp cậu ấy có tí chuyện thôi. Cậu về sao?

-Ừh, tớ về đây, các cậu ở lại thăm Tiểu Anh nhé, cậu ấy ở trên phòng. Dì Kim dẫn các cậu ấy lên phòng cô chủ đi.

Cả 4 ngạc nhiên, T.Nhân: -Cậu với Tiểu Anh có quan hệ gì sao!

Lam Linh gật đầu: -Ừ, tớ với chị ấy là chị em cùng cha khác mẹ đấy, tin ko?

T.Khanh: -OMG! Ngạc nhiên chưa, thôi cậu về đi, Tuấn Anh cậu đưa Lam Linh về đi, còn chuyện ấy để bọn tớ giải quyết cho.

Tuấn Anh bảo Lam Linh: -Tớ sẽ kêu taxi như vậy cậu sẽ an toàn hơn khi ko có mình, mình có tí chuyện cần giải quyết với Tiểu Anh, nên cậu về một mình nhé!

Lam Linh thất vọng: -Ko có sao đâu, mình tự về được mà, chào các cậu.

Cả 4 anh chàng được dì Kim đưa vào phòng khách: -Các cháu cứ ở đây, để cô kêu Tiểu Anh xuống

T.Khanh lễ phép: -Làm phiền cô vậy.

Quân gia bật cười bước lên lầu. Cả 4 ở lại ngắm nhìn xung quanh, phòng khách được trang trí bởi những tấm hình Tiểu Anh cùng chụp với bố mẹ, cùng với những bằng khen mà cô nàng đã giành được trên đất Mỹ.

T.Khanh thán phục: -Con bé này cũng tài nhỉ, xem xem bằng Tuấn Anh. Nào là giải nhất Olympic toán năm ngoái, học sinh ưu tú có chữ kí của Obama này, vương miện thí sinh thanh lịch nữa(T.Khanh bật cười).Tiểu Anh mà thanh lịch cái nổi gì, nói chuyện thôi câu trước câu sau đã muốn dọa người rồi.(hihihi)

T.Nhân: -Các cậu xem này, lúc nhỏ mặt con bé dễ ghét quá ha!(Chỉ vào bức ảnh)

Tuấn Anh nhìn vào ảnh lúc nhỏ của Tiểu Anh, anh chàng bỗng cảm thấy một điều gì đó thân quen với mình, anh chàng thở thè Đ.Tuấn: -Hình như, tớ gặp con bé này ở đâu thì phải, ko phải gặp mà dường như có cảm giác rất kì lạ!

Đ.Tuấn nhìn Tuấn Anh: -1tuần nay cuộc sống của 4 chúng ta dường như bị đảo lộn bởi con bé đó, chuyện gì của tụi mình cũng liên quan đến Tiểu Anh, nên tớ nghĩ tụi mình ám ảnh con bé này rồi.

T.Khanh: -Đúng vậy, tối nào ngủ gặp ác mộng thì còn may mắn, chứ nằm mơ gặp con bé đó thôi là ko ngủ được luôn. Còn tụi tề hơn là ác mộng

-Trọng Khanh, thật chứ!

-Đúng vậy con bé này cứ như phù thủy vậy, tuy ko giết người, mà làm cho người ta sống chết ko yên mới hả dạ.!

-Vậy sao!(chợt T.Khanh giật mình “ai đang nói chuyện với mình”, quay mặt lại thì là Tiểu Anh, anh chàng giật hết cả hồn)

-Cậu như ma vậy, muốn thù chết người sao.

-Ko tớ ko muốn thù cậu chết, mà là muốn cậu sống đỡ chết đỡ, sống chết ko yên, có như vậy tớ mới cảm thấy vui!

Đ.Tuấn: -Ko đùa nữa T.Khanh, chúng ta vào việc chính đi!

Tiểu Anh: – Các cậu gặp tớ có chuyện gì!

Đ.Tuấn: -Bọn tớ đến đây gặp cậu vì chuyện ngày hôm qua ở phòng thí nghiệm. Mọi chuyện đầu đuôi ra sao cậu hãy kể cho bọn mình nghe!

Tiểu Anh: -Vì sao?

Tuấn Anh:- Vì muốn chúng mình rằng bọn tớ ko có làm chuyện này, mà là người khác!

Tiểu Anh: -Tớ ko thể nói là các cậu làm, nhưng bây giờ tớ có thể chắc rằng ko phải các cậu.

Đ.Tuấn: -Cậu có niềm tin đúng chỗ đấy! Và bây giờ cậu hãy kể cho bọn mình nghe chuyện gì đã xảy ra với cậu ngày hôm qua!

Tiểu Anh kể lại mọi chuyện, tất cả điều chú ý ko bỏ sót từng chi tiết nào, T.Nhân đưa cho Tiểu Anh mặt dây chuyền: -Cậu biết mặt dây chuyền này của ai ko, thay là của cậu đánh rơi!

Tiểu Anh: -Ko, nó hoàn toàn lạ lẫm đối với mình! Đưa ình xem(Tiểu Anh quan sát kĩ sợi dây chuyền).
Mùi bột lưu huỳnh

T.Nhân: -Ko sai!

Tiểu Anh: -Có lẽ thủ phạm đã tự điều chế đạn cay, cho nên trong lúc điều chế một lượng nhỏ bột lưu huỳnh đã phát tán dính vào mặt dây chuyền. Và trong lúc chạy trốn thủ phạm đã vô ý vạ chạm hay gì đó làm rơi mặt dây chuyền. Mình nghĩ thủ phạm là nữ.

Tuấn Anh: -Lỡ đó là nam thì sao, anh ta bỏ mặt dây chuyền vào túi rồi lúc chạy chốn vô tình làm rơi nó.

Đ.Tuấn: Nhưng trên mặt dây chuyền có khắc chữ L, chữ cái này có ý nghĩa gì, nếu là một cái tên thì người tên bắt đầu bằng chữ L khá nhiều. Tiểu Anh từ khi vào trường cậu có mâu thuẫn với ai ko?

Tiểu Anh cười rồi trả lời: -Có!

T.Khanh: -Là ai vậy!

Tiểu Anh giễu cợt: -Xa tận chân trời gần ngay trước mắt.

T.Khanh: -Nhưng bọn tớ đâu có làm, còn ai nữa chứ cậu cố nhớ lại xem!

Tiểu Anh: -Tớ nghĩ các cậu ko làm nhưng tay sai sau lưng các cậu làm thì sao, trong trường danh tiếng của các cậu ai mà chẳng biết, hề chuyện gì mà dắc tội đến các cậu, thì chỉ cần câu nói của các cậu thì người đó khó mong sống tại trường này. Nhất là các cô gái sau lưng các cậu. Tuấn vừa qua khi học ở trường những câu nói việc làm của chúng ta mọi người đều biết rằng chúng ta chẳng ưa nhau, tắc nhiên dù mình có tài giỏi đến đâu mình cũng sẽ thất thế nếu như cố chống đối các cậu.

Tuấn Anh: -Coi như bọn tớ nợ cậu chuyện lần này!

Tiểu Anh: -Tớ ko muốn làm chủ nợ, và ko bao giờ muốn làm con nợ cả. Lần này, ko nhờ T.Nhân tớ cũng ko may mắn rồi, nhớ lại chuyện hôm qua sao cứ sợ....! Tại T.Nhân, ko thôi tí nữa là mình gặp mẹ mình rồi.

T.Nhân: -May mắn cậu đã an toàn, nếu mà cậu....thì phòng thí nghiệm ấy bị niêm phong thì uống lắm!

Tiểu Anh: -Thì ra là vì phòng thí nghiệm của cậu, cậu mới cứu tôi đó hả, đáng chết thật

T.Nhân trêu chọc: -Đối với tớ ko đáng giá một xu nào, vì phòng thí nghiệm ấy ko thôi tớ đã cho cậu ở trong đấy hít khói nhiều tí.

Tiểu Anh nghiêm túc: – Thôi ko đùa nữa. Tạm thời mặt dây chuyền cho tớ giữ nhé! Còn tàn tro cho tớ xin một ít nhé.Khuya rồi các cậu nên về nhà nghỉ đi, tớ cũng hơi mệt rồi.

Đ.Tuấn: -Chúng tớ ko làm phiền cậu nữa, chúng tớ về đây.

T.Nhân: -Hẹn may gặp ở trường, byeeeee.

Tiểu Anh tiễn 4 người ra cổng, Thiện Nhân, Trọng Khanh, Đức Tuấn điều ra về. Tuấn Anh ở lại rồi nhìn con bé, cậu ta dùng tay đưa qua đưa lại trước mắt con bé.

Tiểu Anh ngạc nhiên: -Cậu ko về đi, làm cái quái gì vậy.

Tuấn Anh đưa năm bàn tay ra hỏi: -Đây là mấy ngón.

Tiểu Anh: -Dạ năm chục ngón,(con bé đánh vào tay Tuấn Anh)!

Tuấn Anh: -Sai bét có 5 ngón à, nhìn khỏe mạnh vậy mà cứ tưởng ai ngờ....Cậu biết ko những người hay nhìn 5 ngón ra 50 chắc chắn(chỉ vào đầu) ở đây có vấn đề, Tiểu Anh tớ là bạn của cậu tuy chúng ta ko thân cho lắm, tớ khuyên cậu chân thành 1 tuần đi khám bác sĩ đi nhé.

T.Khanh từ ngoài nói vọng vào: -Này Tuấn Anh sao hôm nay nói nhiều vậy, mau lên chúng ta đi về.

Tiểu Anh: -Tuấn Anh à, cảm ơn lòng tốt của cậu. Cậu biết ko những người ít nói có khi nói nhiều thì kiếp trước họ bị cấm đó. Ví dụ là cậu nè kekeke.

Tuấn Anh tức quá nói ko nên lời con bé đắc trí cười chạy vô trong nhà. Tuấn Anh cười vu vơ ra về.

7. Chương 7: Kẻ Thù Đáng Ghét

Ngày hôm sau.

Vào giờ ra chơi ở trường Tiểu Anh đang ngồi ăn ở căn tin cùng Thu Giang, Hà My, Ngọc Như. Tuấn Anh đi đến, tỏ vẻ ra lệnh: -Tiểu Anh cuối tiết đi đến phòng thí nghiệm!

Con bé thản nhiên ngồi ăn như ko có chuyện gì, Hà My quay sang: -Này Tuấn Anh kêu cậu đấy, ko trả lời đi chứ?

Tiểu Anh: -Tớ biết, nói với cậu ta tớ ko thể nghe thấy điều gì! Bảo cậu ấy đi đi trước khi cậu ấy gặp hậu quả

Hà My nhìn Tuấn Anh ái ngại: -Tuấn Anh ơi! Tiểu Anh nói với mình là cậu ấy ko nghe gì cả! Và bảo cậu đi đi trước khi cậu ấy nổi giận.

Tuấn Anh chịu ko nổi hét to: -Bây giờ cậu muốn cái gì?

Cả căn tin ngạc nhiên nhìn trằm trằm Tuấn Anh họ đang cố hiểu chuyện gì đang xảy ra, Tuấn Anh quay sang nhìn bọn họ, tất cả mọi người sợ hãi ko dám nhìn Tuấn Anh, 3 người bạn Tiểu Anh lo lắng: -Này Tiểu Anh à, Tuấn Anh tức giận rồi đấy! Cậu mau làm gì đi chứ?

Tiểu Anh đứng dậy thản nhiên như ko có Tuấn Anh ở đó: -3 cậu tớ ăn xong rồi, mình vào lớp trước nhé!

Rồi con bé bỏ đi như ko thể có chuyện gì xảy ra, Tuấn Anh giận dữ ko nói nên lời chỉ biết nhìn con bé đi vào lớp, cậu ta cũng bỏ vào lớp luôn trong khi mọi người trong căn tin sợ hãi. Vào lớp nhìn vào chỗ Tiểu Anh ngồi, con bé nhìn Tuấn Anh cười đắc chí, T.Khanh nói chuyện với Tuấn Anh: -Này cậu làm bài tập Toán xong chưa, cho tớ mượn!

Tuấn Anh bực mình cầu nhàu: – Tại sao lúc nào cậu cũng bỏ lời tớ ngoài tai vậy, làm toán chứ đâu phải chép chính tả, lúc nào cũng mượn của người khác thế hả! Cậu biết như thế cậu phiền lắm ko! Tớ là trưởng nhóm lời nói của tớ các cậu ko xem ra gì phải ko?

Cả lớp ngạc nhiên trước thái độ của Tuấn Anh, Đ.Tuấn nhỏ nhẹ: -Cậu làm sao vậy!

Tuấn Anh nhìn Tiểu Anh, cô nàng xoe mắt nhìn anh chàng với vẻ vô tội, anh chàng im lặng một hồi lâu.

T.Nhân và Đ.Tuấn ngoài hành lang trò chuyện: -Dạo này Tuấn Anh lạ lắm, lúc thì cười ko dứt, lúc thì buồn, lúc giận dữ, lúc suy tư.

T.Nhân: -Cậu nói đúng, lúc trước cậu ấy đâu có vậy. Truyện gì Tuấn Anh cũng điềm tĩnh giải quyết, lạnh lùng trước mọi người, ít nói nhưng bây giờ khác quá.

Hà My, Thu Giang, Ngọc Như tiến đến, T.Nhân kêu lại hỏi: -Lúc này các cậu cũng ở căn tin phải ko?

Ngọc Như: -Đúng vậy!

Đ.Tuấn: -Nhưng lúc này Tuấn Anh cũng từ đi đến căn tin nhưng sau khi vào lớp thái độ bất thường quá vậy.

Ngọc Như: -Thì ra là vì chuyện ấy!

Ngọc Như kể hết chuyện cho Đ.Tuấn và T.Nhân nghe, nghe xong cả hai bật cười, T.Nhân: -Quá ra Tiểu Anh là nguyên nhân khiến cậu ấy Mình phải thần phục cậu ấy. Trời ko sợ đất ko sợ huống chi là Tuấn Anh.

Thu Giang: -Tớ sợ Tiểu Anh sẽ gặp chuyện nữa quá! Đụng tới ai chớ là Tuấn Anh thì

Đ.Tuấn: -Yên tâm cả 4 bọn tớ ra tay với cậu ấy vậy mà cũng ấy né đòn cũng hay. Huống chi là Tuấn Anh đánh lẻ một mình chứ.

Hà My: -Các cậu đáng sợ thật, nhưng kẻ ném đạn cay để hại Tiểu Anh còn đáng sợ hơn. Các cậu phải nhất định phải tìm ra hung thủ để làm rõ chuyện này nha.

T.Nhân: -Các cậu yên tâm, tụi mình sẽ làm sáng tỏ chuyện này. Nhưng chuyện tố giao cho các cậu làm tới đâu rồi.

Cả 3 lúng túng, Thu Giang nói: -Thì từ từ đã, chuyện ấy sao gấp được chứ, tụi tớ cần có thời gian.

Tiếng trống vang lên 5 người bước vào lớp học, giờ học ngữ văn đến, cô giáo viết bài thơ lên bảng, Tiểu Anh bỗng cảm thấy mờ ảo, nhìn ko rõ nữa, nhưng cô nàng vẫn cố gắng nhìn, cô giáo kêu: -Tiểu Anh, em đứng dậy đọc bài thơ trên bảng, rồi phân tích điều đặc biệt của bài thơ!

Con bé ngồi dụi mắt nhìn lúc này con bé cố nhìn ngày càng mờ đi. Tuấn Anh nhanh chóng phát hiện và giải vây: -Thưa cô bạn ấy ko khỏe, để em đọc giúp bạn ấy!

Sau một lát tình trạng mắt của cô nàng đã đỡ hơn rất nhiều. Giờ ra về Tiểu Anh đến phòng thí nghiệm, T.Khanh đứng ngoài cửa trực sẵn: -Tiểu Anh cũng nên xin lỗi hay cảm ơn Tuấn Anh của bọn tớ đây!

Con bé cố đánh trống lảng: -Các cậu ấy ở bên trong à!

T.Khanh: -Trước khi vào cậu nên....!(con bé nhanh chóng)

Tiểu Anh: -Tớ ko có thời gian nhiều, mình vào trong xem sao!

Tuấn Anh đang phân tích tàn tro, con bé đứng cạnh, Tuấn Anh cố tỏ vẻ như ko có gì: -Này, trưởng nhóm 4princes hay lớp trưởng 11A, ko Tuấn Anh. Tớ ko phải là người ko hiểu lí lẽ, nó cho cùng tớ cảm ơn cậu nhiều hơn là xin lỗi. Nhưng tớ vẫn phải nói, khi nói chuyện với ai cũng vậy tớ nhìn thái độ của họ nhiều hơn là cử chỉ và lời nói. Tớ ko thích người khác nói chuyện theo kiểu kẻ trên người dưới như cậu thường nói với người giúp việc hay với những người khác. Trước khi muốn ai tôn trọng mình thì cậu hãy tôn trọng bản thân cậu và người khác.

Tuấn Anh quay lại nhìn con bé: -Tớ xin lỗi cậu vì chuyện ở căn tin!

Tiểu Anh: -Cậu cũng phải xin lỗi T.Khanh nữa!

Tuấn Anh: -Sao cậu giống bà mình quá vậy!

Tiểu Anh: -Ko đâu, bà cậu già rồi, còn mình mới 17 tuổi à sao gọi là già chứ.

Cả 2 nhìn nhau cười, T.Nhân: -Tuấn Anh, Tiểu Anh các cậu nhìn cửa sổ này.

Nhìn cửa sổ bị hở một lỗ hổng nhỏ sau tấm rèm, Đ.Tuấn suy luận: -Tớ chắc với các cậu hung thủ đã đóng cửa sau đó mới ném đạn cay vào phòng. Trước tiên thừa lúc Tiểu Anh ko để ý cửa sổ đã đóng hết nếu hung thủ đi qua hành lang lúc này ta ko thể nào nhìn ra hung thủ nhờ những tấm rèm. Sau đó thì chuyện gì xảy ra các cậu biết rồi.

Tiểu Anh: -Nhưng mặt dây chuyền này thì sao, do hung thủ để lại hay là có người đánh rơi?

Tuấn Anh: -Ko ai đánh rơi cả nếu có thì đã có người đến đây tìm đó, các cậu nhìn xem sợi dây chuyền này ngay chỗ ngấn kết của nó đã bị lỏng, cộng thêm mặt dây chuyền đã bị phủ một lớp bột huỳnh quang. T.Nhân cậu nói đạn cay này được làm thủ công chứ ko phải đạn cay thông thường phải ko.

T.Nhân đúng vậy: -Hàm lượng khí SO₂, Cl khi đốt đạn cay rất cao, nếu hít nhiều có thể gây ngộ độc hay viêm đường hô hấp nặng hơn có thể dẫn tới tử vong. Đạn cay ko thường thì ko thể có thành phần phân hóa học nhiều và độc cao như vậy. Nói đúng hơn là do hung thủ tự chế nó, trong lúc chế tạo có thể đã bắt cần để bột S dính lại trên mặt dây chuyền.

T.Khanh: -Vậy khi ném đạn cay vào phòng chắc chắn khi chạy chôn thủ phạm đã sơ ý đánh rơi nó.

Tiểu Anh: -Chỉ cần tìm được chủ nhân của mặt dây chuyền này là mọi chuyện sẽ rõ. Mà phải chuyện thứ bảy đã có bao nhiêu người biết.

T.Khanh: -Chỉ có 4 bọn tớ, Thu Giang, Hà My, Ngọc Như.

Tiểu Anh: -Cứ ít người biết càng tốt, chúng ta sẽ tiện lợi điều tra hơn. Còn việc tìm chủ nhân tớ phải nhờ đến các cậu, nhưng cho tớ mượn mặt dây chuyền hôm nay ngày mai tớ sẽ trả.

Đ.Tuấn: -Được rồi bây giờ chúng mình giải tán trở về nhà, ngày mai Tiểu Anh đưa mặt dây chuyền cho bọn mình nhé.

Tiểu Anh: -Được rồi tớ về đây.

Tiểu Anh đứng ngoài cổng trường đợi xe tới rước, đợi được 5 phút, Tuấn Anh ở phía xa gọi: -Này sao chưa về!

Con bé quay lại nhìn, dường như nó nhìn ko rõ lắm, Tiểu Anh cố gắng nhắm mắt rồi lại mở ra, rồi nó cứ dụi mắt. Tuấn Anh chạy đến: -Mắt cậu bị gì à!

Anh chàng vội ôm lấy mặt con bé: -Để tớ giúp cậu!

Tuấn Anh chợt nhớ lại lời bác sĩ dặn hôm đó, anh chàng thổi vào mắt cô nàng, một lát sau mắt cô nàng trở lại bình thường, Tiểu Anh then thùng: -Mắt tớ ko sao rồi, cậu ko cần làm vậy đâu!

Tuấn Anh nhìn mắt con bé như đang bị mê hoặc: -Tiểu Anh này, đôi mắt cậu đẹp thật!

Tiểu Anh nhìn Tuấn Anh kì lạ, rồi im lặng.

-Tuấn Anh xe tới rồi, mình về đây, cậu đi ko mình cho hóa giang!

-Ko cần đâu, có người tới rước tớ rồi, tạm biệt.

Tối hôm đó, Tiểu Anh cứ ở trong phòng suy nghĩ về mặt dây chuyền, dì Kim gọi: -Tiểu Anh à! Có bạn đến thăm cháu này.

Tiểu Anh vội vàng xuống phòng khách, Thu Giang giơ tay chào: -Hi Tiểu Anh, bọn mình đến thăm cậu nè, hôm nay tụi mình có mua gà rán, bánh pizza, cậu xem bẻ!

Tiểu Anh: -Wa, coi như mình có lộc ăn rồi!

Hà My: -Nhà cậu đẹp thật, cậu ở một mình chắc vui lắm ha!

Tiểu Anh: -Có lẽ là vậy, thôi các cậu lấy gà rán và bánh ta bọn mình cùng ăn! Để mình lấy nước cho các cậu.

4 người vừa ăn vừa nói chuyện rộn ràng:

-Tiểu Anh này, bọn tớ nói cho cậu biết. Bọn tớ rất khâm phục cậu

-Tại sao?

-Vì cậu đã dũng cảm đứng lên chống lại 4princes, ko sợ Lam Linh

-Lam Linh hả, có gì phải sợ chứ. Lam Linh hiền mà

-Đúng vậy rất hiền, nhưng cậu ta sẽ giết cậu lúc nào ko hay.

-Sao đáng sợ vậy?

-Bọn tớ đã lãnh giáo chiêu thức của Lam Linh rồi, tuy 3 bọn mình là bạn của 4princes, tuy ko sợ ai nhưng bọn mình rất sợ Lam Linh. Nhớ có lần 1 bạn nữ của lớp C theo đuổi 1 trong bốn người họ, Lam Linh biết vậy. Ngày sau cô ta bị cắt tóc liền. Diễn hình là Thu Giang cậu ấy học rất giỏi rất năng động, có tháng cậu ấy đã vượt mặt Lam Linh đứng hạng năm toàn khóa, cậu ta chỉ hạng sáu. Thế là cậu ấy trả đũa bằng cách xé vở của cậu ấy, rồi cảnh cáo là sao này ko được phồng tay trên của cô ta.(Ngọc Như)Có người thê thảm hơn bị cô ta khủng bố đến nỗi ko dám đi học luôn.

-Vậy 4princes biết cô ta làm ko

-Thông thường nạn nhân của 4princes thường là những kẻ ko biết điều hay đắc tội với họ thì họ cảnh cáo trừng phạt họ làm gương cho nên mọi người rất sợ họ. Còn đối với Lam Linh thì nặng hơn nhiều, dù ngoài mặt cô ta vui vẻ thôi, nhưng khi đắc tội với cô ta có đường chết. Vì cô ta thân với 4 người họ từ nhỏ, cộng

thêm trong trường thầy cô rất mực yêu quý cô ta cho nên, cho dù có người nói cô ta như vậy có ai tin. Tiểu Anh tố tin cậu sẽ giành lại công bằng cho bọn mình.

-Các cậu nói quá thôi!

-Nhưng cậu phải xem chừng đấy, vụ việc ngày thứ bảy tớ nghĩ là cảnh cáo cậu thôi, cậu phải cảnh giác nếu ko sao này cậu sẽ rắc rối đấy.

-Yên tâm, tớ sẽ cẩn thận!

-Tiểu Anh này cậu nghĩ Lam Linh là hung thủ gây nên sự việc ko

-Nhưng mình với Lam Linh có mâu thuẫn gì đâu!

-Cũng phải cô ta thích làm quen với cậu mà.

-Phải rồi mình cho các cậu xem vật này.

Tiểu Anh đưa mặt dây chuyền cho cả 3 xem: -Tớ nghĩ về trang sức các cậu sẽ rành hơn mình, các cậu nhìn xem cái này các cậu đã nhìn nó ở đâu. Tớ ra ngoài tiệm chuyên gia nói là cái này chỉ có người đặc hàng họ mới làm riêng thôi.

Thu Giang cầm nó nhìn kĩ: -Cậu tìm chủ nhân để trả lại nó sao!

Tiểu Anh đáp: -Đúng vậy!

Ngọc Như: -Để tớ xem, cái này nhìn quen lắm à nha! Hình như tớ đã thấy nó ở đâu rồi.

Tiểu Anh: -Vậy cậu biết nó là của ai ko?

Ngọc Như: -Trong nhất thời tớ ko nhớ ra, cho tớ nhìn nó một tí nữa xem.

Tiểu Anh: -Ngọc Như, xin cậu đấy, mau nhớ ra đi.

8. Chương 8: Oan Gia Lại Hoàn Oan Gia

Ngọc Như chợt nhớ đến cô nàng vội la lên: -Là của Lam Linh

Tiểu Anh sững sốt khi nghe cái tên ấy, càng ko thể nào tin được người hại mình lại là chính người em cùng cha khác mẹ, con bé cổ trần tĩnh: -Cảm ơn Lam Linh nhiều, tớ sẽ bí mật trả cái này cho Lam Linh, coi như chúng ta ko nói về cái gì hết nhé. Mà Ngọc Như cậu chắc cái này của Lam Linh không?

-Đương nhiên rồi, mình nhớ có lần đến tiệm 99gold thì tình cờ gặp ba của Lam Linh lấy mặt dây chuyền này tặng cậu ấy, cậu ấy còn khoe với mình về sợi dây chuyền này nữa à.-Cô nàng cố giải thích.

-Vậy à, ok mình đã chắc chắn rồi-Mặt con bé tỏ ra kì lạ

Ngọc Như, Thu Giang, Lam Linh ko hiểu chuyện gì cả, họ ngờ ngợ nhìn Tiểu Anh. Cuộc hội họp của 4 cô nàng nhanh chóng qua đi, đồng hồ điểm 10h30 Tiểu Anh tiễn cả 3 ra cổng. Bước vào nhà con bé nhìn mặt dây chuyền đắm chiêu suy nghĩ.

Sáng hôm sau, tại trường.....

Bầu ko khí im lặng của lớp 11A vẫn vậy, là lớp mũi nhọn của trường nên hầu hết học sinh ai cũng có ý thức, thế nhưng khi đã từng bùng thì ko thể can nổi. Tiểu Anh ngồi cạnh Lam Linh, con bé đang ngồi đọc sách rồi thi thoảng quay sang nhìn Lam Linh. Lam Linh cũng phát giác ra con bé đang nhìn mình, cô nàng nhanh chóng quay sang hỏi: -Có vấn đề gì sao?

-Ko có, chỉ tại thấy lạ thì nhìn.

-Lạ hả, có gì đâu mà lạ. Mặt tớ dính lọ hay mực à?

-Mặt cậu chỉ dính da tha một lớp phấn che khuyết điểm mà thôi-Con bé cười như đang trêu đùa Lam Linh rồi quay sang đọc sách tiếp

Lam Linh bối rối trước lời nói tự nhiên của con bé, Lam Linh suy nghĩ Tiểu Anh như đang chơi khăm mình bởi vì từ trước đến giờ ko ai dám nói như thế với một hoa khôi của trường như vậy.

Quả đúng thế Lam Linh là một hoa khôi của trường, con bé sở hữu làn da trắng ngần, đôi mắt mơ mộng, đôi môi chúm chím thơ ngây, khuôn mặt tròn xoe. Cộng thêm một thời trang, các trưng diện của cô nàng đã làm đắm say biết bao chàng trai của trường, làm cho con gái phải ngưỡng mộ và ganh tị. Dù có ai theo đuổi đi chăng nữa trong lòng của cô nàng chỉ tồn tại có mình hình bóng bạch mã hoàng tử vốn là thanh mai trúc mã của mình mà thôi. Nhờ đó thế lực của cô nàng trong trường quả là ko nhỏ, thêm thành tích học tập làm cho bất kì ai cũng nể, thầy cô thương yêu gia đình hoàn hảo ba là giám đốc, mẹ là ca sĩ, duy nhất có 1 điều làm cho cô nàng khó chịu đó là Tiểu Anh người chị cùng cha khác mẹ. Được nuông chiều từ nhỏ bởi người cha nên tính cách của cô ương ngạnh ngang bướng cực kì đánh đá cho nên thứ gì cô ko có cũng quyết giành cho bằng được bất chấp thủ đoạn.

Trở lại câu chuyện, dù rất ghét Tiểu Anh nhưng cô nàng vẫn phải tỏ ra vui vẻ. Trong lòng cô nàng bây giờ vẫn còn ầm ứ bởi vụ án ném hơi cay ko thành, mất mặt dây chuyền do ba Minh tặng. Trong đầu cô lúc này đang toan tính việc gì, tôi chắc việc đó sẽ làm cho cô ta hả dạ nhưng người khác sẽ rất đau khổ đây.

Giờ ra chơi Tiểu Anh tìm đến chỗ của 4 princes, họ thật sung sướng. Cả 4 ngồi trên ghế sofa Tuấn Anh đọc sách, Đức Tuấn nghe nhạc, T.Nhân chơi game đua xe cùng T.Khanh. Tiểu Anh cố đi vào chỗ ấy nhưng bị cản lại bởi 4 vệ sĩ

-Ko được vào khi ko được sự cho phép của cậu chủ.

-Cái gì gặp họ cũng phải xin phép nữa hả, còn hơn Tổng thống hay giám đốc nữa. Các anh vào thông báo với họ là có Tiểu Anh sư tỷ đến tìm nhanh lên.

4 tên vệ sĩ tỏ ra e ngại: -Nhưng ko có lệnh của thiếu gia chúng tôi cũng ko được vào.

Tiểu Anh bắt đầu bực bội, cô nàng nhanh nhẹn: -Được... cả 4 người ko vào thì tôi vào!

Con bé nhanh nhẹn luồn lách nhảy qua cửa chạy nhanh vào chỗ 4 anh chàng, cả 4 tên đuổi theo nhưng bất lực tới chỗ con bé nhanh nhẹn quay lại bảo 4 tên vệ sĩ: -Sợ bị mắng phải ko,(4 người gật đầu), muốn ko bị mắng ra canh cửa đi. Chuyện trong đây để tui lo.-4 tên vệ sĩ ngoan ngoãn rón rén đi ra canh cửa tiếp. Cô nàng vào phòng: -Chà ở trường cũng sướng vậy ta, y như resort! Mau dừng việc đi tôi có chuyện muốn nói.

Cả 4 vẫn ko phản ứng, cứ việc ai nấy làm.

-T.Nhân à tớ muốn nói chuyện với cậu

-Chuyện gì sau này nói đi, tớ đang bận-Anh chàng vẫn chăm chú chơi game cùng T.Khanh

-Còn 3 cậu T.Khanh, Đ.Tuấn, Tuấn Anh stop đi tớ có chuyện muốn nói.

Cả 4 vẫn y thái độ, cô nàng lấy hết sức bình sinh hét to: -Có nghe tôi nói ko!

Dường như nó đã có hiệu quả nhưng sau 3 tiếng điểm mọi thứ vẫn trở nên như cũ. Cô nàng tức tối vội chộp lấy cái bình gốm đập mạnh lên sàn nhà. Lúc này mới thật sự náo động, kích hoạt được 4 chàng trai. T.Khanh hét hoảng: -TIỂU ANH! SAO CẬU LẠI LÀM THẾ, bình hoa này là tiền 4 tụi mình mua với giá 35.000USD mới mua được đây.

Đúng là phù thủy mà.....

-Các cậu nghe tới nói đây, chuyện tìm hung thủ vụ ném hơi cay trong phòng thí nghiệm, tớ ko cần các cậu tìm nữa, từ nay chúng ta đường ai nấy đi, ok nhé!

Tuấn Anh vội vàng đặt quyển sách xuống: -Cậu để im chuyện này à!

Tiểu Anh: -Ừ!

Tưởng Tuấn Anh sẽ khuyên ngăn ko được dừng việc điều tra ai ngờ Tuấn Anh cười: -Cám ơn cậu đã giải thoát cho 4 đứa mình, đèn nhà ai nấy sáng nhé phù thủy.

Cô nàng tức ko nói nên lời, đây mới chính là họ mà. Cố kìm nén Tiểu Anh ra về. Khi Tiểu Anh đi khuất hẳn, cả 4 xúm lại bàn bạc.

-Sao con bé phù thủy ấy lại dùng điều tra-Đ.Tuấn lấy làm lạ.

-Ai mà biết, thôi kệ chắc con bé ấy biết rồi-T.Nhân vẫn thản nhiên.

-Nhưng tại sao con bé ấy ko nói cho chúng ta biết là ai-Tuấn anh nghi vấn.

-Tớ mặc kệ ai là hung thủ nhưng 35.000USD của bọn mình, tớ ko biết đâu.Kêu nó đền cho tớ nhanh lên!.T.Khanh khóc lóc

-Tớ bảo cậu đem về nhà đi, ko chịu, đem đến đây chi ko biết.-T.Nhân

-Cậu bình nó hả! Tiểu Anh cậu thật quá đáng.-T.Khanh hét toát lên.

Giờ ra về, Lam Linh vội vàng chạy theo Tiểu Anh: -Chị Tiểu Anh, hôm nay ba Minh bảo chúng ta ko về nhà nữa đến nhà hàng ăn trưa cùng ba và mẹ của em luôn.

Nghe từ “ba và mẹ của em”, con bé dường như nghẹn lời, ko biết nói gì hơn con bé ngập ngừng: -Ừ....Vậy chúng ta đi.

Đến nhà hàng FH, cả 2 được đón tiếp nồng hậu, họ được đưa đến phòng VIP, mở cửa phòng là thoang thoang mùi hương đặc biệt của nến thơm, ko khí ấm cúng nhẹ nhàng dưới ánh đèn vàng pha lê, được phục vụ từ cái ngồi cũng có người phục vụ. Cả bàn được bày trí thật đẹp giữa là bình hoa thủy tiên đỏ rực, xung quanh là thức ăn cao cấp chế biến từ hải sản nào là Tôm hùm, Cua, ghẹ, mực .. được đặt trên tấm khăn trải bài bằng ren cầu kì. Cả 4 vui vẻ ngồi bên nhau duy chỉ có ba Minh, Lam Linh là làm náo động ko khí trong phòng trở nên ồn ào, Tiểu Anh ngồi gấp thức ăn, con bé ko ăn cái gì ngoài món cơm trắng. Di quyền cố gắng làm thân gấp thức ăn cho con bé nào là càng cua, đầu tôm hùm béo gậy...Cô nàng tỏ ý từ chối để thức ăn y nguyên vị trí cũ. Ba Minh gắt gỏng: -Sao vậy Tiểu Anh, hiếm lắm cả nhà ta mới bên nhau sao con lại tỏ thái độ như vậy.

-Con làm sai chuyện gì sao ba?

-Con ko sai nhưng thái độ của con làm ba ko vui tí nào, di Quyền tốt với con như vậy sao con lại tỏ ra

Lam Linh cướp lời: -Thôi mà ba, chị Tiểu Anh ko thích chúng ta dùng ép chị ấy. Chị Tiểu Anh, em biết chị chẳng vui khi nào khi đi ăn cùng với hai mẹ con em, dù sao chúng ta là chị em mà. Nể tình em chị ăn con mực này đi.

Tiểu Anh tỏ vẻ bức dọc nhưng cũng cố nhìn con bé quay sang nhìn ba: -Tiểu Anh con ăn đi em nó cố tình gấp cho con đủ biết nó thương con cỡ nào. Ăn đi con!

Trong bụng con bé thầm nghĩ thương cái nỗi gì mà ngấm ngấm hại chị mình, trên thế gian này sao có người em như thế nhỉ, mình ko tin nổi mình có thứ em trời đánh. Con bé cố nuốt con mực vào bụng. đột nhiên nó như làm cuộc vui con bé nhanh chóng xách balô chạy ra khỏi phòng: -Ba ơi! Con có chuyện gấp, xin lỗi ba!

Ba con bé cáu gắt, nhưng ko thể làm gì hơn là cho nó đi. Tiểu Anh chạy nhanh đến WC, con bé như đang lên cơn suyễn, nó muốn ói, mặt tái xanh, da bắt đầu tái đỏ. Con bé lục nhanh balô tìm lọ thuốc nó uống nhanh vào, từ từ hai hàng lệ tuông rơi thất vọng vì cha mình. Bước ra khỏi nhà hàng thay vì kêu taxi hay gọi điện thoại đưa mình về nhà, cô nàng nổi hứng muốn đi bộ. Đang đi trên đường, một cái ào bùn lầy từ đâu văng vào người mình, con bé cáu gắt, chiếc xe màu đen-thủ phạm gây ra án-dừng lại, cửa kính xe từ từ hạ xuống Tuấn Anh từ từ xuất hiện.

-Ko sao vì đã có OMO.

Anh chàng vớt xuống xe một bịch xà bông OMO: -Này coi như đền bù. Nhớ xài nó đấy ko thì uống lăm.

Cả 4 ở trong xe cười rộn rã, rồi cái ào...bùn lại cứ bắn vào người con bé, nó sưng sốt 90 độ ko nói nên lời, con bé hét to: -Hãy đợi đấy 4 princes.

Về đến nhà dì Kim hoảng hốt khi thấy con bé mình mẩy tèm lem, mặt mày tái mét: -Cô chủ có sao ko? Sao ra nông nổi vậy nè.

-Dì Kim con ko sao, gì giặc lại đồ đạc giúp con nhé.

Con bé cầm bịch omo đưa cho dì Kim: -Nhớ là giặc bằng cái này nghe gì!

-Ừ, để gì kêu người giúp việc làm.

Con bé chạy vô nhà nhanh chóng thu dọn đồ đạc đem xuống nhà cho chị giúp việc, khi mở bọc omo chị giúp việc thấy được mẩu giấy được dính bên rìa Tiểu Anh tình cờ thấy được nên đã vội đến xem. Tờ giấy có nội dung

Xin chúc mừng bạn đã tin dùng xà bông omo của chúng tôi sau khi gặp tai nạn đáng tiếc do chính bạn là nguyên nhân, khi đọc được lá thư này bạn sẽ bị trừng phạt 30 roi, xà bông xà bông này tôi cảnh cáo bạn là phải xin lỗi chúng tôi về những gì đã làm:

1. Đền bù danh dự tại quán KFC.
2. Tiền thuốc men khi giao đấu với 7 tên vệ sĩ
3. Suất ăn trưa sau khi bị vệ sĩ đuổi bắt
4. Phí thuốc men của Đ.Tuấn
5. Đền bù vì đã làm tổn thương danh dự Trọng Khanh
6. Đền thiết bị cho phòng thí nghiệm hóa học
7. Phải xin lỗi vì đã xem thường Đ.Tuấn

Nếu ko thực hiện, thì mong bạn chào đón hậu quả nhé. 4princes.

Tiểu Anh nực cười, con bé xé tờ giấy ra làm trăm mảnh: -Đền bù hả, được tôi sẽ đền bù.....

Đền bù những gì mà các người gây ra cho tôi.....!

9. Chương 9: Nụ Hôn Đầu Đời

Tại trường, một buổi sáng trong trẻo....

Tiểu Anh bước vào lớp từ hành lang 4 anh chàng đi đến: -Hey, phù thủy!

Con bé giật thót cả mình quay sang nhìn họ với ánh mắt lửa đạn thâm nghĩ bụng “4 tên này muốn giở trò gì nữa đây”. Cả 4 bước tới, T.Nhân ngẩng ngía cô nàng một lúc rồi mở lời: -Chà xà bông omo tốt thật đấy, các cậu nhìn xem trắng gì mà trắng thế!

Cả 4 cười khoái chí, Tiểu Anh kên kieu trả lời: -Cám ơn các cậu nhé, xà bông xài cũng tốt, và đặc biệt các cậu nhìn cậu rất dở. CHO MÀ BIẾT CÁI ÁO NÀY ĐÂU PHẢI LÀ CÁI ÁO HÔM QUA, BỘ BỊ ĐUÔI RỒI HẢ?

4 người giật mình hình như trò đùa của họ vừa bị lộ, nhìn kĩ cũng đúng cái áo hôm qua có khuy cài màu xanh, hôm nay là màu đen mà, đồng phục trong trường ai mà chẳng có hai bộ đồng phục được phân biệt bởi khuy cài. Tuấn Anh đến áp sát mặt Tiểu Anh:

-Cậu định chống đối bọn này tới khi nào đây, cậu biết chống đối bọn này đồng nghĩa là trong suốt 1 năm 365 ngày cậu sẽ như thế nào mà. Dường như tớ nghĩ những việc bọn này làm với cậu chưa đủ sức răn đe à, cậu có muốn bọn này áp dụng kỉ luật sắt ko?

Càng có đà Tuấn Anh càng khiêu khích cô nàng, theo nhịp 1/1 điều đặn, cô nàng lùi một bước anh chàng tiến 1 bước dường như khoảng cách giữa họ ngày càng gần, con bé có vẻ yếu thế nhưng vẫn cố gắng trả đòn:

-Kỉ luật sắt sao, cũng được cứ ra tay, tôi đợi!

-Được, phù thủy ngoan cố thật!

-Ko phải ngoan cố. Tôi muốn bảo vệ mình lên tiếng cho những người đã từng bị các người ức hiếp, những kẻ dễ tiện hạ lưu bỉ ổi vô liên sĩ!

-Mới vừa nói gì hả-Tuấn Anh bắt đầu dùng sức mạnh. Anh chàng nhanh chóng tới sát hơn, khoảng cách giữa hai khuôn mặt lúc này chỉ vón vện 10cm, con bé cố lùi về phía sau, càng lùi đường như con bé càng tiến sát bất thình. Con bé hét to lên, làm ọi người xung quanh chú ý:

-TÔI NÓI 4 NGƯỜI CỦA 4PRINCES, ĐỀ TIỆN HẠ LƯU VÔ LIÊN SĨ.....chống đối các người rồi các người sẽ ăn hiếp tôi à, tôi khinh.....NGON TÔI ĐỢI.

Trời ạ, từ hồi cha sanh mẹ đẻ tới giờ 4 chàng trai ko bị ai chửi mắng nặng nề thậm chí là sĩ nhục nói nặng nói nhẹ một câu, nhưng bây giờ có người rồi đấy. Anh chàng tức tối bước tới, cô nàng cũng biết số phận mình ko yên khi nói những lời đó, cô nhanh chóng lùi lại phía sau, bỗng từ xa Hà Mỹ la to: -Tiểu Anh.....xem chừng phía sau. Coi chừng ngã đấy.

Vừa dứt tiếng la cô nàng dường như đã mất thăng bằng, cô cố bước về phía sau, con bé la lên: -
Á...á.....á

Đ.Tuấn, T.Khanh, T.Nhân nhanh chóng chạy đến, cô nàng trượt chân ngã về phía sau. Tuấn Anh hốt hoảng choàng tay vào eo của Tiểu Anh đỡ cô nàng cách ngoạn mục. Do cái đỡ quá bất ngờ, cái va chạm tự do của hai khuôn mặt càng bất ngờ. Môi chạm môi, mọi người xung quanh dường như ko ai dám tin vào mắt mình nữa, chuyện làm náo động cả khối 11, các cô nàng trông thấy chỉ còn biết đau lòng, ghen tức,.....

Hả, Tuấn Anh bạch mã hoàng tử của mình; -Huhu, nụ hôn đầu đời của hoàng tử đã bị đánh mất rồi; -Tuấn Anh, anh đừng có sock!

Cả hai nhân vật chính điều hốt hoảng xoe tròn mắt nhìn nhau, lúc này mọi người xung quanh đứng bơ phờ bất động như tượng. Chóp chóp mắt 3 cái, Tiểu Anh vội đẩy Tuấn Anh ra, Tuấn Anh nhanh tay buông ra khỏi eo cô nàng. Tiểu Anh la thất thanh:

-ĐỒ HẠ LƯU, BỈ ỔI, HÁO SẮC, DÂM TẶC. TUẤN ANH HÃY ĐỢI ĐÂY, TÔI KO THA CHO CẬU.

Rồi tát cho anh chàng cú giáng trời, mọi người ré lên, cô nàng nhanh chóng chạy vào lớp. Đ.Tuấn, T.Nhân, T.Khanh chỉ biết đứng cười rồi chạy đến, Đ.Tuấn giễu cợt:

-Có người nói, cái hôn đầu đời còn quý giá hơn cái ngàn vàng của con gái nữa cậu biết ko!

-Thôi đi, tớ ko đùa đâu!

3 người cười thì thầm, Tuấn Anh và Tiểu Anh bây giờ rất bối rối ko biết phải làm sao. Tuấn Anh chỉ biết cùng 3 người họ đi vào lớp. Bước vào lớp ko hiểu tại sao, hằng ngày anh chàng hiền ngang đi như tổng thống nhưng sau tại nạn anh chàng vào lớp như phạm nhân bị đưa ra tòa xét xử, nhất là khi đi đến bàn Tiểu Anh đang ngồi. Thật ra khoảng cách của họ không đáng là bèo, Tiểu Anh ngồi bàn 1 dãy 2 song song với Tuấn Anh bàn 1 dãy 3 chỉ cần quay sang thôi cũng đủ nhìn mặt nhau. Tuấn Anh đi ngang qua bàn Tiểu Anh cô nàng úp mặt xuống bàn tức tối khó chịu. Rồi nằm dạ như đứa trẻ:

-Sao lại vậy chứ, ko chịu đâu!

-Thôi mà Tiểu Anh, coi như ko có chuyện gì xảy ra nhé.-Thu Giang an ủi.Nhưng T.Nhân cố tình đùa cợt.

-Nếu Tiểu Anh quên cũng tốt, nhưng đối với tụi mình thì đó là kỉ niệm đặc biệt nhất là Tuấn Anh đó,(quay sang Tuấn Anh), phải ko Tuấn Anh!

Tuấn Anh nhìn T.Khanh với anh mắt đe dọa, dù cười khoái chí nhưng anh chàng đã dừng lại.

Giờ ra chơi Tiểu Anh định bước ra căn tin, đi ra khỏi bàn, rắc rối lại đến khi hai người hai oan gia lại chạm mặt. Hiểu ý đồ của nhau, cả hai điều biết hai người muốn ra khỏi bàn, thế nhưng nếu anh chàng đi trước thì anh chàng sẽ phải chạm mặt cô nàng vì khoảng cách hai bàn quá gần tầm 30cm, và cô nàng ngược lại. Cả hai ngồi xuống như nhường lối đi cho nhau, Tiểu Anh đứng lên Tuấn Anh cũng đứng lên, anh chàng ga lăng ngồi xuống nhường cho cô nàng, cô nàng cũng dờ dưng ngồi xuống. Hoạt động của cả hai khá nhịp

nhàng và anh khớp với nhau anh chàng định bước ra cô nàng cũng bước rồi họ rút chân lại. Tiểu Anh bực mình đứng dậy đập lên bàn một cái: -Tôi đi trước!

Cô nàng phóng nhanh như tên ra khỏi bàn, sau đó Tuấn Anh cũng ra khỏi bàn. Tiểu Anh định quay lại lấy đồ thì Tuấn Anh cũng ở phía sau. Tự nhiên cả hai phát giác sao hôm nay hành lang chật thế nhỉ, cũng nhịp 1/1 điều dẫn con bé sang phải Tuấn Anh né sang trái nhưng con bé lại bước về trái, cố nhường cho nhau đường đi. Cả ba anh chàng còn lại nhìn ra sân cười rộn ràng như đang xem một bộ phim hài của Châu Tinh Trì. Rồi hai ánh mắt chợt nhìn nhau, “bối rối” ngoài nó ra cả hai ko biết làm gì nữa. Khuôn mặt Tiểu Anh đỏ ửng hồng hơn cả khi trang điểm, con tim Tuấn Anh cứ đập liên hồi ko dứt. Tiếng trống trường vang dội như thức tỉnh cả hai. Kệ cho đôi mắt ấy, Tuấn Anh nhanh chóng chạy vào lớp như đang bị ma đuổi, Tiểu Anh thì cứ rảo từng bước một như kẻ mất hồn.

Giờ Ngữ Văn.....

Hôm nay là giờ ngoại khóa, nên ai cũng háo hức chờ tiết học này. Vì đây là tiết học lí thú nhất, mọi người sẽ cùng nhau đóng kịch. Cô phát ổi người một tờ kịch bản Romeo và Juliet, cả lớp thấy rất thú vị.

-Cô thông báo với các em một tin vui, năm nay vào ngày 22/4 trường sẽ mở cho các em hoạt động ngoại khóa. Đặc biệt lớp chúng ta, sẽ có tham gia vào tiết mục diễn kịch. Cho nên cô muốn các em đọc kịch bản, và lớp các em phải chọn ra 2 nhân vật chính sẽ đóng vào ngày ấy.

Cả lớp trầm trồ bàn tán với nhau, sau một hồi ồn ào, cô giáo gõ bàn: -Được rồi cho cô kết quả đi ai sẽ tình nguyện đóng kịch.

Không một cánh tay nào giơ lên, cô giáo ép buộc: -Ko ai cả sao? Vậy cô đành,...bóc thăm nhé.

Cả 25 lá thăm được chuẩn bị, Tuấn Anh giơ tay: -Thưa em, em là lớp trưởng để em bóc thăm!

-Ko, hoạt động này cô muốn tất cả tham gia, cả ban cán sự cũng phải tham gia nữa em rõ chưa!

Cả lớp bắt đầu căng thẳng, cô giáo bắt đầu bóc thăm, trước hết là bên nữ ai cũng cầu nguyện mong ình thoát khỏi, sau đó là bóc thăm bên nam. Giờ hú tim bắt đầu đến, trước tiên là tên của người nam chính, giống như lễ trao giải Oscar vậy, cô bắt đầu đọc tên 2 diễn viên chính, cô giáo hốt lên:

-Cô nghĩ, hai nhân vật này sẽ làm náo động buổi diễn hôm ấy thôi! Đúng là trai tài gái sắc.

Cả lớp ồ lên háo thức chờ kết quả. Cô bắt đầu đọc tên....

-Lớp trưởng Tuấn Anh và lớp phó học tập Tiểu Anh hai em đẹp đôi thật!

Nghe xong cả lớp xì xầm: -OMG!...Sao ko phải là Lam Linh!; Đúng rồi cô ta đã cướp nư hôn đầu đời của hoàng tử, bây giờ nhỏ phù thủy ấy cướp hoàng tử khỏi công chúa!; Hot boy và hot girl của trường nên tặng danh hiệu ấy cho họ thôi.

Lam Linh nghe những điều ấy rất khó chịu trong lòng, khó chịu hơn khi nghĩ đến cảnh khi nãy của hai người họ, nhưng con bé vẫn tỏ ra hết sức tươi tắn quay sang Tiểu Anh cười duyên: -Chúc mừng cậu nha Tiểu Anh.

Cả lớp vẫn ồn dù cho cô giáo lên tiếng nhắc nhở, bỗng một cái găm giáng trời, cú đập bàn thật hiệu quả, Tiểu Anh và Tuấn Anh đứng dậy:-Ko thể nào! Em ko đồng ý!

Cô giáo ngạc nhiên: -Sao lại ko đồng ý, hai em nên cảm thấy vinh hạnh chứ!

Tiểu Anh phát biểu: -Nhưng thưa cô em ko muốn đóng kịch nhất là đóng chung với người mà mình ko ưa!

-Vậy em thì sao Tuấn Anh, em cũng ko muốn đóng kịch à(Tuấn Anh im lặng rồi gật đầu thờ phào), nếu vậy thì hai em tìm người thế thân đi!

Cả hai mừng rỡ chỉ vào hai nạn nhân của họ:

-Em chọn Lam Linh!

-Em chọn Đức Tuấn!

Hai nạn nhân giết mình Lam Linh và Đức Tuấn phản đối kịch liệt, cô giáo mệt mỏi đành tìm cách giải quyết ổn thỏa: -Vậy thôi Tuấn Anh và Tiểu Anh tham gia nhé, ko muốn đóng kịch thì hai em cứ hát, chuyện này cô bàn lại với bên tổ chức sau. Nếu vậy hai em cứ chuẩn bị tốt tiết mục nhé! Hai em ngồi xuống.

Tuấn Anh và Tiểu Anh ngồi xuống vật vờ cả hai quay lại nhìn điều nhau. Tuấn Anh nhìn cô nàng.

Đến giờ ra về Tiểu Anh bước ra cổng trong sự xì xầm của mọi người, ai cũng chỉ trỏ vào con bé:

-Nhìn nó đi nghe nói là bạn gái của Tuấn Anh đó!; -Nói sao chứ Tuấn Anh bị nhỏ đó bỏ bùa hay sao mà là bạn gái của anh; -Nghe nói hay người ấy còn gan hơn là hôn nhau trước lớp nữa đó, thấy Tuấn Anh như thế thôi anh ấy bạo gan thật; -Đúng là ko ra gì mà Tuấn Anh của chúng ta ngoan hiền học giỏi sao lại để cho con nhỏ ko ra gì như nó hủy hoại anh ấy như vậy; -Tuấn Anh là của Lam Linh mà sao bây giờ lại là của con bé đó chứ.

Tiểu Anh nghe xong tức tối: -Họ nghĩ họ đẹp lắm chắc! Các người hãy đợi đấy, 4 princes tôi ko tha cho các người đâu.

Về tới nhà, ba con bé đã ngồi trực sẵn ở phòng khách:

-Tiểu Anh con về rồi à!

-Dạ, con mới về!

-Con ngồi xuống ba có chuyện muốn nói với con.

-Dạ ba cứ nói(con bé ngồi xuống).

-Chủ nhật tuần này, ba có một người bạn mời cả gia đình chúng ta đi sinh nhật con trai của bác ấy, nên ba muốn con phải đi cùng gia đình ta!

-Dự sinh nhật sao? Nhưng việc học của con.

-Con ko được từ chối nhé, vì hôm đó ba muốn giới thiệu con cho tất cả mọi người. Con cũng có thể quen được nhiều bạn nữa. Coi như vì ba đi con gái(cha con bé năn nỉ).

-Con sẽ đi, nhưng khi 11h con phải về nhà.

-Được rồi buổi tiệc bắt đầu 8:30 nên lúc 7h ba sẽ cho người tới sửa soạn cho con.

-Con cảm ơn ba.

-Trễ giờ làm rồi ba về công ty đây. Chào con gái.

-Con chào ba.

Tiểu Anh tiễn ba ra cổng con bé thở phào nhẹ nhõng: -Chủ nhật đi dự tiệc! Coi như hôm đó ko đi chơi được luôn.

Ngày hôm sau, tại trường

Cả lớp nháo nhào, T.Khanh đứng giữa lớp nghiêm trang: -Mình hỏi các bạn nhé, chủ nhật tuần này là ngày gì!

Họ đồng thanh: -Sinh nhật Tuấn Anh.

-Đúng vậy, Tuấn Anh đã đưa ình thiệp mời sinh nhật rồi đây, mình đọc tên các bạn lên nhận nhé.

Tiểu Anh bước vào lớp, con bé ko biết chuyện gì náo động vậy, đến chỗ ngồi để cặp xuống con bé quay sang hỏi Lam Linh: -Có chuyện gì thế!

-Chủ nhật này là sinh nhật của Tuấn Anh, nên hôm nay cậu ấy phát thiệp mời nè.

Tiểu Anh nhìn T.Khanh phát thiệp, con bé cười nhạo:-Còn hơn là đi cứu trợ nạn nhân lũ lụt nữa, khoa trương.

Phát xong hết tất cả thiệp, đúng lúc Tuấn Anh vào lớp, Tuấn Anh hỏi T.Khanh: -Cậu phát thiệp cho các bạn xong rồi à?

-Ừ mình phát xong rồi! Cậu ko mời Tiểu Anh sao?

-Có nhưng mình để cho cậu ấy tắm thiệp đặc biệt.

-hehe, tớ hiểu từ đặc biệt ấy rồi.

Cả hai về chỗ ngồi sau đó cùng nhau ra khỏi lớp đến căn cứ, một đám nữ 3 người được biết là chanh chua đang đá nhất lớp kéo vào chỗ Tiểu Anh, tạm gọi họ là ma nữ nhé bởi họ thấy ghét lắm, con ma nữ tóc vàng nói:

-Ấy da, Tiểu Anh ko được mời sao! Nghe nói cậu là bạn gái của Tuấn Anh mà, cậu ấy ko mời cậu lạ thật. Hay là mới yêu nhau xong rồi bị Tuấn Anh đá.

-Tớ ko hiểu sao nữa đây á! Nhìn cậu trong gương đi, mặt cậu dày quá đi mất, mấy hôm trước nói là chống 4princes gì chứ, mình nghĩ đó là cái cớ để gần gũi rồi moi tiền mà thôi. Đúng ko?(ma nữ môi đỏ)

-Hạng người như cậu bị đá cũng đáng, chắc tại cậu dễ dàng quá cho nên....mà ko biết khi chia tay cậu có thủ trong người bao nhiêu tiền nhĩ vài ngàn đô ko?(Ma nữ mắt xanh).

Ma nữ môi đỏ nhìn mặt Tiểu Anh tắc lưỡi: -Nhìn mặt cậu kìa dày quá đi, mình nghĩ kem dưỡng da ko hợp với cậu đâu, mình nghĩ cậu nên xài kem thoa gót chân thì hợp hơn.

Tiểu Anh cố kìm nén nhưng 3 người họ vẫn làm tới, ma nữ đầu vàng lấy hộp kem thoa, nó ra hiệu con ma nữ mắt xanh và môi đỏ từ phía sau kèm chặt Tiểu lại, con bé cố chống cự:

-Các người muốn làm gì thả tôi ra!

-Tiểu Anh à mặt cậu dày quá ko đẹp đâu, để tớ thoa kem giúp cậu.

-Ko cần, mau thả tôi ra mau!

Thu Giang, Hà My, Ngọc Như thấy vậy, bức xúc Ngọc Như lên tiếng: -Các cậu làm gì vậy mau thả cậu ấy ra, Lam Linh mau giúp cậu ấy đi.

Lam Linh do dự, ma nữ đầu mắt xanh rút dao to tiếng: -Ngọc Như, Lam Linh chuyện này ko phải của tụi mày tụi mày còn to tiếng tao rách nát mặt!

Hà My định ra khỏi cửa đi tìm người giúp thì bị hai tên trong lớp chặn lại: -Muốn đi đâu thì lát sau thì đi.

Tiểu Anh cố chống cự, họ giữ càng chắc, rồi ma nữ mắt xanh cầm dao vuốt mặt Tiểu Anh: -Mày ko muốn mặt mày giống hà bá thì ngồi yên.

Rồi nhỏ ma nữ đầu vàng cầm kem đưa vào mặt Tiểu Anh.

10. Chương 10: Trò Chơi Bắt Rượt

Bỗng 1 cánh tay chặn lại: -Cậu có thôi dừng trò này ko?

Ả đầu vàng quay lại thốt hoảng: -Hả, Đức Tuấn....?

-Người ta đã bảo ko thích thì thôi sao lại động tay động chân, còn đem cả vũ khí nữa là sao?-.Đ.Tuấn buông tay ả ra rồi dứt con dao ả mắt xanh cầm.

-Đ.Tuấn bọn tớ chỉ muốn cho con nhỏ này một bài học thôi, xem như là giúp các cậu chút giận.

Từ ngoài cửa vọng vào: -Chút giận hay là dùng luật giang hồ thanh toán người khác?

T.Khanh vừa nói vừa bước vào cùng T.Nhân và Tuấn Anh.

Tuấn Anh lạnh lùng: -Buông cậu ấy ra nhanh!

Cả 3 ả đành tha cho cô nàng, họ trở về chỗ trước khi về chỗ ngồi, T.Nhân bảo: -Tiểu Anh là của bọn tớ, tụi này muốn xử sao là quyền của 4princes, nếu các cậu còn dám động đến cậu ấy thì coi chừng đó!

Tiếng trống vào lớp.....

Cả lớp khấn trương về chỗ, còn Tiểu Anh âm ức, Đ.Tuấn khẽ hỏi: -Cậu ko sao chứ!

-Cám ơn cậu vì chuyện lúc nãy tớ ko sao!

Cả 3 ả ma nữ tức tối vì kế hoạch của họ bị phá vỡ.

Giờ ra về Tiểu Anh bước ra cổng chuẩn bị lên xe thì nhận được một hộp quà, con bé hiểu kì: -Ai gửi ỉnh ta!

Con bé nhanh chóng mở hộp ra thì ra, nó la thất thanh vứt hộp quà xuống đất. 4princes ở xa chăm chú nhìn cười khoái chí, cả 4 yeah lên:

-Hay thật rồi cuộc có thứ để con bé đó sợ rồi keke! Theo mình nghĩ nếu người bình thường chắc đã ngất xỉu rồi.(T.Nhân)Tuấn Anh cậu siêu thật.

Con bé la lên 2 tên vệ sĩ hoảng thốt, tiến đến xem là cái gì: -Cô chủ ơi, rần giả mà!

-Rần giả sao?

-Hình như có tấm thiệp.-Tên vệ sĩ lấy tấm thiệp đưa cho Tiểu Anh, cô nàng mở ra tấm thiệp có nội dung.

Nhân dịp sinh nhật lần thứ 17 của Tuấn Anh. Trân trọng ko đón chào bạn phù thủy đến dự sinh nhật của mình. Sự có mặt của bạn góp phần gia tăng sự phiền hà cho quý khách. Nếu có đến đề nghị make up lại bản thân, đồng thời mua kim may miệng lại cuối cùng là nên mua thuốc trợ tim nhé.

Đọc xong con bé xé tấm thiệp tờ bời: -Ai thêm đi đến dự cái sinh nhật của tên cô hồn cát dản này chứ, đồ háo sắc bỉ ổi!

Hả giận cô nàng bước lên xe đóng cửa cái “gầm” như hả cơn giận. Bước về nhà dì Quyên đã trực cửa sẵn:

-Con về rồi hả!

-Sao đi đến đây?

-Đi đến thăm con, nghe nói dạo này con học hành nhiều căng thẳng cho nên dì mua một số đồ bổ qua đây tặng cho con nè!

-Con cám ơn dì! Dì cứ ngồi chơi, con đi thay đồ, rồi xuống tiếp chuyện với gì.

Con bé nhanh chóng thay đồ rồi xuống lầu. Con bé bảo, nó lục túi quà bảo:

-Sao gì mang nhiều đồ cho con quá vậy, có mình con ăn sao hết!

-Thì con cứ từ từ ăn cũng được.

Con bé giật mình chuyển thái độ lần này nó đi thẳng vào vấn đề:

-Dì muốn gì ở con dì nói đi?

-Kìa sao con lại nói như vậy. Dì chỉ muốn quan tâm chăm sóc đến con thôi chứ gì đâu có ý gì đâu.

-Còn con gái gì Lam Linh nó đâu con nghĩ nó cần dì hơn con.

-Nó là con của dì, tuy dì ko sinh ra con nhưng dì thương con như con ruột của dì. Dì biết từ đầu con đã có thành kiến với dì, nhưng gì ko hiểu tại sao con ghét gì như thế.

-Con ko có nói là con ghét gì, con ko có nói là có thành kiến với dì. Từ đầu con biết dì là người tốt vì dì ko áp đặt con như bao người mẹ kẻ khác. Nhưng tại sao? Năm xưa chính vì dì mà gia đình ba người ba mẹ và con phải li tán, gì biết ko lúc 4 tuổi con đã sock như thế nào, rồi con càng lại buồn hơn khi ba con rước dì về nhà khi con ko có mặt. Suốt 12 năm nay dì biết ko con sống có cha có mẹ may mắn hơn là có mẹ nhưng ko con ko có ai hết con sống như đứa trẻ mồ côi, gì có biết hay ko! Trong khi Lam Linh được yêu thương cưng chiều được ba quan tâm, nó có người mẹ tốt như dì nữa.

Tiểu Anh càng nói nước mắt cứ tuông rơi thì Quyên cũng ko thể nào kìm nổi cảm xúc, thì ấy ko ngờ vì mình mà một đứa trẻ vô tội lại đau khổ như thế.

-Con ơi! Thì xin lỗi(Ồm tiểu Anh vào lòng), thì đã quá vô tâm với con. Giá như lúc con còn nhỏ thì kêu ba con rước con về nhà thưởng thụ cuộc sống gia đình, thì....

Con bé đây thì Quyên ra: -Thì à! Thì con ko muốn nói con đã nói hết rồi nếu con xúc phạm thì cho con xin lỗi. Thì Kim à, đưa thì Quyên ra cổng.

-Kìa con!

-Con mong sao này thì đừng tìm đến đây nữa con rất bận-Tiểu Anh nói một cách vô tình.

Quản gia Kim đưa thì Quyên ra cổng, quản gia Kim nhún nhún:

-Quyên à, cô đừng buồn như vậy, con bé đó thấy vậy thôi nó tốt lắm, ko để bụng chuyện gì đâu, cô muốn thân với nó thì từ từ trước sao gì nó cũng hiểu ra.

-Tui cảm ơn thì Kim, nhờ gì chăm sóc nó giúp tui và ba của nó. Tui về!

Tại nhà T.Nhân, 4 anh chàng họp với nhau:

-Tớ nghĩ, cậu ko nên mời Tiểu Anh. Vì nếu cậu ấy đến đó thì bữa tiệc của chúng ta ko biết sẽ trở thành cái gì.-T.Nhân

-Đó là điều tớ mong muốn.-Tuấn Anh.

-Tớ biết cậu muốn tìm hàng con bé, nên vừa vừa thôi chứ. Người ta là con gái mà, với lại hôm đó là sinh nhật của cậu-Đ.Tuấn.

-Ko cần lo lắng vậy đâu, mình nghĩ Tiểu Anh sẽ ko dám đến đâu, phát thiệp cho có lệ thôi mà. T.Khanh

-Theo mình thì tốt hơn hôm đó cậu ấy nên ở nhà, nếu mà cậu ấy đến bữa tiệc quả thật tui mình phải tốn chút xám.-Tuấn Anh.

-Dù đi hay ko đi cậu ta dám quậy bữa tiệc mới sợ, suy đi nghĩ lại cậu ta là người biết điều cho nên mình cam đoan cậu ta ko dám đến đâu-T.Nhân.

-Tùy cậu ta, ko bàn đến cậu ấy nữa tốn thời gian quá.-T.Khanh

-Thế thôi, ko có gì tui mình lấy bài ra học đi.-Tuấn Anh

Ngày hôm sau tại trường lúc tan trường về....

-Sau tui mình đỡ quá vậy, có chuyện nhỏ đó cũng làm ko xong.

-Lam Linh tui mình xin lỗi mà, muốn dần mặt nó thì dễ thôi.-Ả môi đỏ

-Cái tui cần là muốn các cậu làm mất mặt nó trước mặt mọi người kia, tớ muốn nó tránh xa 4princes ra nhất là Tuấn Anh đó.

-Nhưng hôm đó bọn họ đã ra mặt, cậu ko nghe lời cảnh cáo của T.Nhân sao. Tui mình muốn học yên ổn ở cái trường này, nên xin cậu đó.

-Cậu muốn làm cho yên chuyện hay đợi mình nói cho 4princes, để họ xử các cậu đây. Có 2 cách để các cậu lựa chọn, 1 là làm theo chỉ bảo của mình, 2 là ngày mai chuẩn bị rời khỏi trường này đi.

-Lam Linh, tui mình.....Thôi được cậu muốn gì cứ nói.

-Tạm thời mình cho nó yên, sao này tính tiếp, các cậu về đi.(dễ ngọt) Nếu các cậu làm tốt mình sẽ nói đỡ cho các cậu vài lời tốt đẹp trước mặt 4princes, ko chừng các cậu còn là bạn gái của họ nữa chứ.

-Thật sao! Cậu hứa đó, tui mình về đây.

Tiểu Anh nấp phía sau nghe hết mọi chuyện, nó thâm trong bụng “3 con ma nữ thêm 1 con cáo vs 4 quỳ(cười), họp đây chứ. Bậy bậy, tui họ mà kết hợp lại thôi thôi tận thế quá”

Nghe hết mọi chuyện nó bình thản đứng đợi xe tới rước. Vừa chuẩn bị lên xe đột nhiên con bé bị dặt cái cặp. Nhìn lại thì ra là 4 tên ấy nữa, con bé hét to:

-Trả lại cặp cho tui, 4 tên đáng ghét.-Vừa la con bé vừa đuổi theo. Bốn anh chàng ngồi trên xe hơi mà phá lên cười rộn ràng, còn cô nàng với vận tốc 10m/s vút nhanh như tên lửa, gặp Hà My đang chuẩn bị lên xe đạp về nhà, con bé nhanh nhẹn cầm xe lên khẩn trương: -Hà My, cho tớ mượn xe.

Phóng lên xe con bé kiên trì chạy, 4 anh chàng ở phía trước vẫn thanh thản ngồi trên xe chỉ thị tài xế chạy. Dù sống trên đất Mỹ 12 năm so với mấy anh chàng cô nàng vẫn chưa rành đường phố, bản tính thông minh cô nàng nhanh chóng rẽ sang con hẻm nhỏ. 4 anh chàng nhìn về phía sau, nhìn đi nhìn lại lóng ngóng: -Cậu ta đâu mất rồi, sao ko đuổi theo nữa chứ.-Tuấn Anh

-Bác tài chạy chậm xe lại!-T.Nhân

-Hehehe tớ nghĩ cô ta đầu hàng rồi! Để xem ngày mai cậu ấy sẽ nộp bài tập như thế nào,(mở cặp ra) để mình khám phá cậu của phù thủy có gì đặc biệt nhỉ.

Chưa kịp mở cặp, bài tài thắng nhanh cái “rét” 4 anh chàng lao về phía trước. Cảnh tượng thật ngoạn mục, nhìn ra phía trước thì ra là Tiểu Anh đang ngồi trên xe đạp đang chặn đầu xe của họ lại. Cô nàng cười mỉm chỉ, bác tài bóp còi inh ỏi. Tuấn Anh dừng bóp còi, cả 4 bước ra khỏi xe:

-Oh My God! Tớ ko có mơ chứ-T.Khanh. Tiểu Anh nhéo lên má T.Khanh, anh chàng hét lên cô nàng buông ra cười

-Ko, ko mơ đâu là thật đó. TRẢ CẶP LẠI ĐÂY! (Cô nàng xoè tay)

-Thì ra cặp này của cậu à, có giỏi tới lấy đi

T.Khanh ném cặp cho Đ.Tuấn, cô nàng lao ra chụp lấy nhưng hụt rồi. Giống như trò chơi truyền khỉ của trẻ con 4 anh chàng ta xoay cô nàng như chóng chóng hết T.Nhân ném cho Tuấn Anh rồi Tuấn Anh ném cho Đ.Tuấn.....ko tuân theo quy luật nào. Càng cố giành lại cặp mắt cô nàng bắt đầu có triệu chứng, bây giờ cảnh tượng trước mắt con bé càng mờ mịt, từ từ tới tâm. Nhận thấy Tiểu Anh có gì khác lạ, 4 anh chàng dừng ngay cuộc đùa giỡn, đúng lúc cô nàng té ngã. Đ.Tuấn nhanh tay đỡ Tiểu Anh, T.Nhân vỗ má cậu ấy:

-Tiểu Anh, cậu thấy sao.....mau tỉnh đi chứ, cậu chưa lấy lại cặp mà.

4 Anh chàng lo lắng, Đ.Tuấn định bế cô nàng lên xe. Bỗng nhiên cô nàng lao nhanh khỏi vòng tay Đ.Tuấn nhanh nhẹn bắt lấy cái cặp của mình. Cả 4 ngỡ ngàng, cô nàng sau khi lấy được cặp cách xa họ khoảng cách an toàn, Tiểu Anh cười tươi:

-hihihi, mắc lừa rồi kìa, thật là tệ quá đi. Cám ơn các cậu giữ cặp giúp mình nhưng mình ko cần đâu hé.

Cả 4 tức phát điên lên mặt ai cũng tái mét, cô nàng đắc chí cười ko dứt, nhanh nhẹn dắt xe đạp đi. Vừa đi cô nàng cảm thấy hơi mờ mờ nhưng cũng dần bình phục, dù ko biết nó là di chứng để lại sao tai nạn ở phòng thí nghiệm, vừa đi cô nàng suy nghĩ về sức khỏe đôi mắt cảm thấy bất thường cho nên cô nàng quyết định 1 chuyến đi thăm bác sĩ.

-Cám ơn cậu nhé Hà My!

-Cậu có chuyện gì mà lúc này gấp gáp dữ vậy!

-Ko có gì chỉ là chuyện rắc rối mà.

-Cậu về nhà ko, mình đưa cậu về.

-ko cần, mình định đi bác sĩ, sao dạo này mắt mình bất thường quá.

-Thế sao, kể từ khi nào.

-Kể từ khi mình gặp chuyện ở phòng thí nghiệm.

-Nhưng Tuấn Anh bảo với bọn tớ là cậu ko sao mà!

-Tuấn Anh bảo sao?

-Đúng hôm đó, bác sĩ đã gọi cậu ấy vào phòng nói bệnh trạng của cậu cho cậu ấy biết, khi đi ra tụi mình nghi ngờ Tuấn Anh giấu bọn mình chuyện gì hay sao ấy cậu ấy cứ úp úp mở mở bảo là cậu ko sao, nhưng khi cậu bình phục nhanh như vậy nên bọn mình cũng an tâm.

Con bé nghi vấn thầm trong bụng: -Úp úp mở mở chắc chắn tên hái hoa đào tặc ấy giấu mình điều gì? Mình phải điều tra mới được.

- Mình đi trước nhé Hà My.

.....

-Tạm thời mắt cháu ko sao? Có lẽ do di chứng lần tai nạn ấy.-Bác sĩ bảo.

-Tạm thời, nghĩa là sao vậy cô?

-Cô nghĩ cháu nên biết hôm đó bác sĩ cấp cứu cho cháu đã kịp thời vệ sinh đường hô hấp cho cháu nên ko sao, còn mắt cháu thì vẫn còn dính độc rất nhẹ thôi! Nên cô khuyên cháu ko nên lao động bằng mắt quá nhiều như xem TV, hạn chế tiếp xúc với máy tính,....Cô sẽ cho cháu thuốc để uống, nếu như trong vòng 1 tháng mắt cháu ko có gì coi như nó đã lành hẳn

-Thưa cô! Nếu như có gì thì sao.

-Cô buộc phải làm phẫu thuật cho cháu thôi, cuộc phẫu thuật này tỉ lệ thành công chỉ là 50/50.

.....

Cầm lọ thuốc trên tay vừa đi con bé lo lắng trong đầu nó luôn văng vẳng như lời nói của bác sĩ bên tai, cô nàng than vãn:

-Tiểu Anh ơi! Mà làm sao đây, 1 tháng định mệnh sao mà có thể an tâm được chứ. Sao xui dữ vậy nè, từ khi về nước chả có việc gì hên cả.....đáng ghét thật!

11. Chương 11: Sunday Happy

Sáng chủ nhật đẹp trời, Tiểu Anh thức dậy kẻ vờn vai nhìn qua cửa kính, bắt đầu ngày mới: -Hôm nay mình phải dự tiệc ư! Chán thật....Thôi kệ vì ba, cho ba vui vậy?

Tiếng điện thoại reo:

-Alo!

-Tiểu Anh à! Ngọc Như nè!

-Các cậu sao!

-Ừh!hôm nay cậu rảnh ko?

-Có nhưng chỉ sáng nay thôi!

-Cũng được cậu đi chơi với bọn mình nhé, vậy cậu ở nhà đi tụi mình đến đón cậu!

-OK!

Xe tới, cả 4 hí hửng, Tiểu Anh lên kế hoạch: -Tụi mình đi đâu trước đây!

-Đi mua sắm trước nhé, tối nay tụi mình phải đi dự tiệc của Tuấn Anh rồi! Tiểu Anh cậu đi chứ!

-Ko cho dù họ có quỳ lại mình mình cũng ko đi đâu! Ai mà thèm.

-Nhưng cậu ko đi sinh nhật bây giờ đi shopping với bọn mình đi, sau đó mình sẽ đi spa chăm sóc lại cơ thể, cậu đi nhé.

-Mua sắm à, nhà mình có đồ nhiều lắm. Bây giờ mình ko biết mua cái gì cả. Đi spa đối với mình tốn thời giờ vì mặt mình đâu có mụn hay muốn thư giãn.

Thu Giang nựng mặt Tiểu Anh: -Chà mặt cậu đã quá à! Mịn trắng, ngưỡng mộ cậu quá đi mất^^Nhưng đi với bọn mình đi mà, năn nỉ đó.

Tiểu Anh miễn cưỡng: -Ok....!

Đến trung tâm mua sắm con bé la cà vào quầy bánh kẹo mua 1 đồng nào là kẹo socola pepsi bánh quy....., cho 3 người bạn lựa đồ sau sưa con bé đi vừa ngậm cây kẹo(trông cute cực kì).

-Này phù thủy đi đâu vậy?-Đ.Tuấn chạm vai Tiểu Anh con bé quay lại lấy cây kẹo trong miệng ra, ngạc nhiên:

-Đức Tuấn, sao cậu ở đây.

-Mình đi mua quà cho Tuấn Anh, vì hôm nay sinh nhật cậu ấy mà. Mà phải cậu có đi ko!

-Ko.-Trả lời cộc lốc.

-Mà phải, trong thiệp cậu ấy ghi vậy mà. Nếu mà cậu đi chắc cậu ấy sock lắm, hihih. Cho tớ viên kẹo đi.

-Ko.-Tiểu Anh tỏ vẻ trẻ con.

-Cho đi chỉ một viên thôi mà.

-Tớ cho cậu kẹo, cậu cho tớ cái gì.

-Bây giờ cậu muốn cái gì.

-Để xem, tớ muốn đi chơi, có chỗ nào vui ko?

-Ok, tớ sẽ dẫn cậu đi. Nhưng cho tớ viên kẹo đi.

-Hứa đó nha(móc trong túi kẹo), cho cậu 3 viên luôn này.

-Cám ơn, vậy tớ dẫn cậu đi đến nơi này bảo đảm cậu sẽ vui.

- Khoan để tớ gọi cho Hà My ko thôi các cậu ấy lo lắng.

Đ.Tuấn dẫn Tiểu Anh đến một nơi đưa cho con bé quả bánh: -Cậu ném đi, ném trúng mấy cái lon ấy.

-Để làm chi?

-Để nhận quà!

Cô nàng ném 1 phát 6 cái lon được xếp tam giác rơi đổ xuống, bác quản trò đưa cho con bé 1 bịch bắp rang:

-Chúc mừng cháu.

Con bé nhìn con gấu bông, Đ.Tuấn hỏi: -Cậu muốn có nó à!

Tiểu Anh gật đầu, Đ.Tuấn chắc chắn: -Tớ lấy cho cậu! Chỉ cần 3 phát liên hoàn.

Đúng như lời hứa Đ.Tuấn đúng là xạ thủ 3 phát ngay đích, con bé cười hớn hở khi cầm trên tay gấu bông. Cả 2 vỗ tay vào nhau yeah, cùng vui cười.

Sau đó Đ.Tuấn dẫn Tiểu Anh cầu chơi xích đu, cầu trượt, đập chuột, đua xe.....(con nít quá). 1 mớ gấu bông cầm trên tay:

-Đức Tuấn à! Gấu bông nhiều vậy, tối về ngủ ôm ko hết quá.

-Ừ! Mình mà để trên giường chắc chỗ ngủ của mình bị chiếm mất thôi.

-Hay là chúng ta cho bớt đi nha.

-Nhưng cho ai!

-Đi theo tớ.

Tiểu Anh hí hửng dẫn Đ.Tuấn đến cô nhi viện:

-Cậu định cho các em ấy sao?

-Ừh! Dù sao các em ấy sẽ thấy vui khi có nó. Tụi mình thừa sức để có những thứ này mà.

-Vậy chúng ta nhanh vào!

Cùng chia gấu bông, cùng nhau vui đùa chăm sóc cho em nhỏ hai bạn trẻ tỏ vẻ vui sướng thích thú với việc làm của mình, 1 đứa trẻ bạo gan hỏi Đ.Tuấn: -Anh ơi! Chị ấy là bạn gái anh hả!

Đức Tuấn xoa đầu bạn nhỏ cười: -Đâu phải đâu! Bộ anh với chị ấy giống 2 người yêu nhau lắm hả.

-Chị ấy đẹp thật đấy, anh cũng rất đẹp trai, cả 2 anh chị tốt bụng nữa. Hai người mà lấy nhau thì hạnh phúc quá rồi.

-Bạn nhỏ này.

Đ.Tuấn nhìn Tiểu Anh phía xa như có chút gì đó: -Sao từ trước tới giờ mình ko để ý ta? Tiểu Anh đẹp và thánh thiện như vậy mà! Đ.Tuấn bình tĩnh.....sao vậy nè.

Hoàn thành công việc cả hai vui vẻ rời cô nhi viện:

-Tiểu Anh à! Trưa rồi tụi mình đi ăn gì đi.

-Nhưng con bé nhìn về phía sau.

Một đám vệ sĩ theo sau lưng.

-Là người của cậu hả Đ.Tuấn.

-Ừ, kệ họ đi ko sao đâu!

-Nếu mình là cậu mình đã tổng khứ họ đi rồi!

-Hihihi tổng khứ họ đi hay là người ta chịu hết nỗi cậu rồi bỏ chốn.

-Đức Tuấn cậu vừa nói gì.(con bé đưa tay hăm dọa)

-No...no...no mình ko có nói gì hết. Mình dẫn cậu đi ăn, cậu muốn ăn gì.

-Mình muốn ăn hủ tiếu nam vang, chả giò, bánh cuốn, bún ốc, bánh canh cua.

-Sao cậu ăn nhiều thế, thảo nào T.Nhân cứ luôn miệng gọi cậu là Con Heo(hihi).

-Có dẫn mình đi hay ko hay là muốn bị đánh, T.Nhân đáng ghét hãy đợi mà xem.

Đức Tuấn dường như rất thành công khi trọc tức cô nàng. Sau khi ăn trưa no nê họ cùng nhau ngồi công viên ngắm cảnh:

-Pepsi của cậu này!

-Cám ơn Đ.Tuấn. Mà này thành thật cám ơn cậu nhờ cậu mà mình có được bữa chủ nhật ra trò.

-Có gì đâu, nhờ cậu thôi. Nếu ko mình cũng ko làm được gì hết.

-Là sao?

-Nhờ cậu mà đám vệ sĩ ấy ko dám làm phiền mình nữa.

-Tớ thấy mình đâu có làm gì họ đâu.

-Hihihi cậu ko biết đâu, lúc thuê đám vệ sĩ này. Ba và mẹ mình dặn họ là hễ mình đi đâu một mình phải kèm sát mình, còn đi với bạn gái và 4princes thì ỉnh tự do ko dám can ngăn vào chuyện của mình. Nhớ lúc trước 3 cậu ấy bạn dữ lắm cho nên mình muốn đi chơi là đi một mình, bữa đó thấy hủ tiếu gõ ven đường đi vô ăn ai ngờ chưa kịp cho tô hủ tiếu vào miệng bọn họ đã tìm cách ngăn lại rồi pó tay, mình mua khoai lang chiên họ cầm giúp mình rồi vút luôn bảo nào là ko hợp vệ sinh, nó ko hợp với mình.....vân vân. Một với họ luôn.

-Mình thấy cuộc sống đâu đến nỗi tồi, ích ra có kẻ hầu người hạ muốn gì được đấy như vậy mà còn than gì nữa.

-Nhưng cái bọn mình muốn là sự tự do, T.Nhân, T.Khanh, Tuấn Anh và tớ nữa. Dù cuộc sống rất sung sướng, ko phải lo ko muộn phiền về cái gì nhưng mình ko thích cuộc sống ấy tí nào, bọn tớ từ nhỏ đã phải được đặt trong khuôn khổ, được giáo huấn nghiêm ngặt cho nên việc gì cũng vậy bọn tớ phải nghe theo sắp xếp của người khác.

-Tội vậy.

-Còn cậu Tiểu Anh cậu như thế nào.

-Mình thì tự do hơn các cậu nhiều, lúc 5 tuổi mình đã sống với cô của mình ở Mỹ, hai cô cháu mình xem nhau như mẹ con vậy, ban ngày cô đi làm, mình được gửi tới trường học. Vốn sống ở đất khách quê người nên mình ko có bạn nhiều, bạn của mình chủ yếu là mấy cuốn sách mà thôi.

-Thảo nào cậu học giỏi vậy.

-Đương nhiên!

-Cậu thú vị thật đấy.

-Quá khen, hihhi.

Lại một kẻ si tình, ánh mắt Tiểu Anh luôn có sự thu hút mạnh mẽ, đôi mắt ấy tròn xoe đen láy, đó là một đôi mắt biết cười, đôi mắt mơ mộng. Đ.Tuấn bắt động nhìn Tiểu Anh:

-Tiểu Anh, tới hôm nay tớ mới phát hiện!

-Cậu đẹp thật, nhất là đôi mắt.

Đ.Tuấn nhìn chăm chăm con bé, nó bắt đầu bối rối:

-À Đ.Tuấn sắp mưa rồi tụi mình về nhà đi!

Đ.Tuấn giật mình: -Ừ! Trời cũng sắp mưa rồi, mình về nhé(Đ.Tuấn vội vàng bỏ đi)

.....

Tại nhà của Đ.Tuấn

-Bà nội yêu dấu! Con về rồi.-Đức Tuấn ôm bà trìu mến.

-Con đi chơi có vui ko?

-Dạ thú vị lắm, hihhi!

-Thằng này, suốt ngày cứ đi bỏ bà già lại một mình bà ở nhà buồn nhớ cháu muốn chết!

-Nội này, con đi có chút thôi mà, lâu lâu cũng phải giao lưu bạn bè chứ!

-Giao lưu bạn bè, mà bà thấy tới giờ này ngoài 3 đứa bạn thân con ra con chưa dắt về cho ngoại đứa cháu dâu tương lai nào hết!

-(gãy đầu)Nội à, con còn nhỏ mà, với lại ba chuyện đó con đâu có thích.

-Con đứng dậy cho nội xem cái coi, cao 1m7, 1m8 còn nhỏ gì nữa. Cháu của nội đẹp trai, học giỏi vậy ko có bạn gái cũng uống.

Đ.Tuấn lần này tiêu chắc, thằng bé nhanh nhẹn đánh trống lảng rồi chạy vào phòng:

-Nội à, con nhớ con phải còn chuẩn bị đến bữa tiệc của Tuấn Anh nữa, con lên phòng con nha(chuồn mắt)

-Thằng Đ.Tuấn này(vẫy tay gọi mấy tên vệ sĩ), mấy chú lại đây tui bảo.

Vệ sĩ: -Dạ, bà kêu chúng cháu!

-Hôm nay Đ.Tuấn nó đi chơi cùng ai vậy.

-Dạ thưa bà, cậu Đ.Tuấn đi cùng một cô gái.

Bà nội vui mừng:

-Cô gái sao, đứa đó nó như thế nào, Đ.Tuấn với con bé quan hệ ra sao.

-Thưa bà, cậu Đ.Tuấn gọi cô gái ấy là Tiểu Anh gì đó, là bạn học cùng lớp, họ có vẻ thân thiết với nhau lắm, rủ nhau đi ăn, đi chơi ở công viên.

-Thật sao! Thằng nhock này định qua mặt bà già này mà. Bắt đầu từ ngày mai các cậu điều tra lai lịch con bé ấy cho tôi. Nhanh đó nha!

-Dạ!.

12. Chương 12: Let's Go Party

Bữa tiệc được tổ chức sang trọng trong vườn hoa hồng, chiếc bánh kem 5 tầng được đặt trang trọng trên lễ đài. Thức ăn được bài biện khắp nơi, khách đến dự rất đông và náo nhiệt. Đa số là giới thượng lưu bạn làm ăn của gia đình ngoài ra họ còn dẫn theo con cái của mình, vậy nên giới tiểu thư công tử cũng đến dự đông vui. Lối mòn dẫn từ cổng ra ngoài vườn được trải thảm đỏ rực rỡ, trước cổng người hầu ăn mặc tươm tắp lịch sự đón khách, 4princes xuất hiện như làm náo động bữa tiệc, các cô gái bữa tiệc xì xào:

-Là các anh ấy, thật đẹp trai!;-Ước gì các anh ấy là bạn nhảy của mình; -Tuấn Anh vẫn đẹp nhất, Đ.Tuấn Th.Nhân T.Khanh các anh ấy đúng là hoàng tử trong giấc mơ;

Bốn anh chàng lịch lãm trọng bộ vest, tôn lên vẻ nam tính sang trọng. Tuấn Anh là nhân vật chính nên anh chàng luôn là người nổi bật hơn ai hết, vẻ đẹp lạnh lùng khuôn mặt baby chết người sống mũi cao vút đôi môi đỏ thắm, đôi mắt sâu bí ẩn như chất chứa điều gì, má lúm đồng tiền khi cười nhưng ko, ko ai biết anh chàng lúc cười ra sao, dù có cười anh chàng chỉ mỉm cười thôi. Ba mẹ Tuấn Anh lo lo phần tiếp chuyện với khách, họ rất ân cần niềm nở, dấu biết có bao nhiêu người ngỡ ý biết tính con mình họ vẫn giải quyết ổn thỏa, năm nào cũng vậy bạn bè của họ lại dắt theo con gái của họ ra mắt Tuấn Anh mong sao có đứa con rể quý và quan trọng hơn là gia tài kết xù hàng tỷ đô. Trần Tuấn Anh con của tỷ phú bậc nhất châu Á Trần Văn Trọng(Giám đốc Cty Trần Thị kiêm bộ trưởng bộ thương mại), mẹ Trần Ngọc Lan là chủ tập đoàn kinh doanh mỹ phẩm trực thuộc UNILEVER Đông Nam Á(tiền sĩ ngành quản trị kinh doanh). Gia đình giàu có ba mẹ quyền lực, lại là con một nên từ nhỏ Tuấn Anh đã được đào tạo kĩ lưỡng để sau này nối nghiệp cha mẹ mình đương nhiên việc hôn sự của cậu ấy, ba mẹ cậu ấy vẫn tôn trọng quyền con cái của mình.

Ai cũng cầm trên tay ly rượu vang đỏ sừng sừng cùng cạn ly chúc mừng chủ nhân bữa tiệc, ba Minh và Tiểu Anh cũng đến. Tội cho con bé lại gặp kẻ thù nữa, hôm nay ko biết cô nàng sẽ bị mấy anh chàng bám dính ra sao. Cùng ba bước vào buổi lễ:

-Chào anh Trọng.

-Chào anh Minh, con bé Tiểu Anh phải ko?

-Đúng rồi, sao anh biết nó!

-Nó giống mẹ nó y đúc à, còn đẹp hơn mẹ nó nữa. Nhớ năm cháu 1 tuổi tôi và bà xã cũng đã đến chúc tuổi cho con bé còn gì.

-Thật là, già cả rồi tôi cũng ko nhớ gì. Tiểu Anh lại đây ba giới thiệu đây là bác Trọng bạn thâm giao của ba, chào bác đi con.

Con bé cung kính lễ phép:

-Con chào bác!

-Bác chào cháu!.

Dì Lan đi đến:

-Chà con gái của anh sao? Tôi thấy Lam Linh nó đã xinh lắm, con bé này còn xinh hơn nhiều.(quay sang hỏi chồng mình). Anh ơi bọn trẻ đâu rồi?

-Chắc là tụi nó đi vào nhà có tí truyện gì đó.

-Mấy đứa này thật là...(mỉm cười với hai cha con Tiểu Anh). Hai cha con anh cứ tự nhiên nhé hai vợ chồng em còn phải tiếp khách nữa, có gì tàn tiệc hai nhà chúng ta nói chuyện.

Nghe xong câu nói của dì Lan cô bé nghi vấn, trầm trọng bụng: -Nói chuyện, họ có ý đồ gì đây!

Con bé đưa ba dất ra mắt quan khách ai cũng trầm trồ khen vẻ đẹp con bé cả, khi xong xui nghi thức con bé lên ba ra bờ hồ. Vốn là con bé hay ồn ào, nhưng trái lại cô nàng lại là người thích yên tĩnh, nó ngồi trên xích đu lắc lư giống như đứa trẻ.

-Wa, chó con ở đâu vậy ta! Dễ thương quá!

Con bé nhanh tay bắt lấy con chó nựng yêu:

-Em xinh quá à!

Chú chó con có vẻ rất thích con bé, cả hai đùa giỡn quá chừng. Con bé cười nghiêng ngả, còn chú chó thì vút vẩy vẩy đuôi.

Tiếng vọng từ trong nhà:

-Cậu tìm được nó chưa!

-Chưa nữa!

-Tìm khắp nơi mà vẫn chưa thấy nó nữa, hay là nó ra vườn rồi!

-Cậu nói sao, con chó ấy nó nhát khít à, hướng chỉ ngoài vườn đông người như vậy!

Đ.Tuấn và Tuấn Anh hồi hã, T.Nhân T.Khanh đi đến:

-Tuấn Anh ơi tìm khắp nhà rồi tụi mình ko thấy nó đâu hết á!.-T.Khanh

-Đến giờ cậu phải ra mắt mọi người rồi, mau đi thôi.-T.Nhân thúc giục

-Nhưng con chó của mình phải tính làm sao!-Tuấn Anh chần chừ

-Thì cứ để cho người làm tìm giúp cậu, khi nào tàn tiệc rồi tụi mình tìm nó cũng ko muộn.(Đ.Tuấn kéo Tuấn Anh) Đi thôi!

Bước ra khỏi nhà T.Nhân nhìn ra cửa, chỉ tay về phía hồ bơi:

-Này, các cậu nhìn kia! Chó con của Tuấn Anh!

-Đúng rồi đấy, là boo-4 người vui mừng.

-Cô gái ấy là ai!-T.Khanh thắc mắc

-Tớ đây biết.-Tuấn Anh nhún vai.

-Theo tớ nghĩ thì đây chắc là một cô gái xinh xắn, các cậu nhìn xem tuy ko thấy mặt nhưng dáng của cô ta mảnh mai nhỏ nhắn, bận chiếc đầm trắng để lộ đôi vai gầy, làn da trắng hồng, đôi chân thì nuột nà, mái tóc dài đen huyền. Tuấn Anh à tớ tìm được bạn nhảy rồi!-T.Khanh cười thích thú.

-Cậu có thôi đi ko, bây giờ mình lại ấy xin lại con chó đây.-Tuấn Anh vội vàng đi

-Vậy thôi 3 tụi mình ra vườn nhé! Đ.Tuấn vỗ vai Tuấn Anh rồi cùng T.Khanh và Thiện Nhân ra vườn. Trước khi ra vườn anh chàng T.Khanh lém lỉnh:

-Cậu nhớ mỡ lời tốt đẹp nhé! Rồi giới thiệu ình đấy.

Tuấn Anh bước nhanh đến chỗ, anh chàng khẽ chạm vai cô nàng:

-Bạn ơi!

Tiểu Anh giật mình quay lại: -Hả.....?

Như gặp ma giữa ban đêm, cả ai ko còn tin vào mắt mình nữa, lúc này trong đầu của cả hai đều đặt ra câu hỏi tại sao oan gia của mình lại ở đây. Tuấn Anh ngỡ ngàng khi thấy cô nàng, quả là một trời một vực thường ngày cô nàng cứ như bụi đời lúc nào cũng quần jean quần short áo thun giày bata, vai mang balo, tóc tai buộc lượm lượm, đầu đội nôi kết. Hôm nay thì khác cô nàng khoác lên mình chiếc váy trắng tinh hờ dôi vai gầy, cổ đeo dây chuyền sao 10 cánh bằng pha lê, chiếc đầm dài chỉ tới đùi để lộ đôi chân thon thả trên chiếc guốc àu đỏ, tay cầm ví nhỏ. Đặc biệt là khuôn mặt, nó càng cuốn hút ánh nhìn của bất cứ ai, đôi mắt tròn xoe viền đen càng làm cho đôi mắt cô nàng sâu và bí ẩn với hàng mi dài cong vút. Làn da trắng ko cần đánh phấn nhiều, đôi má hồng tự nhiên, đôi môi đỏ hồng như trẻ con khiến ai nhìn cũng chỉ muốn hôn vào đôi môi ấy e ấp bên má tóc xõa dài đen mượt mà. Đúng như trời chồng nhìn nhau, Tuấn Anh chiêm thể mở lời:

-Tại sao cậu lại ở đây!

-Câu này tôi hỏi cậu mới đúng.

-Nè, vào nhà thì nể mặt chủ chứ, tôi là chủ nhân tôi có quyền!

-Cái gì, nhà này của cậu.

-Đúng

-Bữa tiệc hôm nay là sinh nhật của cậu.

-Ko sao! À mà này, cậu nói ko đến mà. Nếu như đến rồi có uống thuốc chưa, tớ thấy cậu reset bản thân lại ko đến nổi tề, còn miệng cậu nhìn thể này chắc chưa may lại rồi.

-Tên kia, ko ko tên dâm tặc kia! Ta nói i biết á, cho dù cậu có sai người mang tên lửa hai máy bay trực thăng đến nhà đón tui đi dự sinh nhật của cậu hả, nằm mơ đi.

Tuấn Anh nhìn con chó trên tay của Tiểu Anh:

-Cậu con chó lại cho tớ! Nhanh lên.

Con bé nhìn con chó rồi quay sang trách Tuấn Anh:

-Nè, cậu là chủ nó gì kì vậy để nó ở đây lỡ nó đi rồi té xuống hồ thì sao. Chẳng có tí gì là yêu thương xúc vật!

-Cậu trả lại cho tớ ko! Tớ hành hạ đánh đập hay thương yêu nó mắc mớ gì tới cậu. Nó là của mình mau trả đây.

Tuấn Anh vừa chop tay tới con bé nhanh nhẹn né, từ ngoài vườn dì Lan đi tới:

-Hay quá Tuấn Anh, cả Tiểu Anh cũng ở đây nữa! Các con nhanh ra buổi tiệc đi, khách tới hết rồi chỉ còn đợi con thôi đó Tuấn Anh.

-Mẹ, mẹ giúp con lấy lại con chó ấy đi.

Dì Lan nhỏ nhẹ:

-Con ra vườn trước đi(Tuấn Anh liếc Tiểu Anh con bé cười ngây ngô, dì Lan ân cần)

-Con tìm được con chó của Tuấn Anh rồi à, dì thay mặt nó cảm ơn con. Đưa đây cho dì...(con bé chần chừ).....mau đi con bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, để khi nào xong dì cho con mượn nó, con thấy đó nó cũng mệt rồi con để cho nó đi tìm chỗ ngủ đi.

Con bé đành chịu, dì Lan dỗ ngọt quá hay con bé đưa con chó cho dì Lan mà tiếc, dì Lan liền sai người mang nó vào nhà, rồi dẫn Tiểu Anh ra đến bữa tiệc:

-Thôi mà, chúng ta đi đến dự tiệc thôi con.

Tiểu Anh cùng dì Lan bước đến bữa tiệc, bạn bè cùng lớp và cả thầy cô cũng đã đến đầy đủ dường như họ ko nhận ra Tiểu Anh con bé được dì Lan quý mến cho nên dì ấy dẫn con bé ngồi cùng bàn với mình, đối diện cái bàn đó T.Khanh, T.Nhân, Đ.Tuấn, Hà My, Thu Giang, Ngọc Như và cả Lam Linh cũng ngồi ở đó. Thu Giang nhìn xung quanh rồi nhìn sang bàn bên cạnh, Thu Giang xì xầm với T.Nhân:

-Thiện Nhân cậu nhìn sang bàn bên kia xem! Bàn của mẹ Tuấn Anh đang ngồi ấy.

Thiện Nhân quay sang, đột nhiên cậu ta hét hồn:

-Đó là Tiểu Anh mà, sao cậu ta lại ở đây.

-Tốt thật cậu ấy cũng đến-Thu Giang vui mừng.

-Nhưng sao cậu ấy ngồi cùng dì Lan.

-Hay là họ có sắp đặt gì đây.

Cả hai nghi vấn, Đ.Tuấn ngồi cũng phát hiện ra Tiểu Anh đang ở bàn đối diện, cậu ta nhìn con bé, cô nàng quay mặt nhìn sang bắt gặp Đ.Tuấn, anh chàng gật nhẹ đầu như lời chào hỏi.

Bữa tiệc bắt đầu, đầu tiên là tiệc mục của T.Khanh. Anh chàng vốn có tài ăn nói cho nên anh chàng được giữ vai trò mc của bữa tiệc, anh chàng phong độ bước lên lễ đài đồng dục:

-Xin chào mừng tất cả mọi người đến dự buổi tiệc sinh nhật lần thứ 17 của Tuấn Anh!

Tiếng vỗ tay kéo dài rộn rã, anh chàng tiến lên lễ đài. T.Khanh nói tiếp:

-Và bây giờ xin mời bạn Tuấn Anh phát biểu vài lời trước quan khách và bạn bè.(đưa mic cho Tuấn Anh)

-Điều đầu tiên con xin cảm ơn ba mẹ là người đã sinh con ra và nuôi con khôn lớn dù ba mẹ bận trăm công nghìn việc vẫn ở đây và dự sinh nhật của con. Con xin cảm ơn các cô các chú đã ko ngại đường xa bỏ lo toan bận bịu của công việc dành ít thời gian đến đây mừng tuổi của cháu. Mình xin cảm ơn các bạn của mình, cảm ơn những người bạn tốt, các cậu luôn ủng hộ mình, luôn động viên mình.(Trần pháo tay kéo tay). Cảm ơn tất cả mọi người đã đến dự sinh nhật của mình hôm nay

Mọi người có vẻ rất hài lòng với những câu Tuấn Anh phát biểu, dàn nhạc bắt đầu tấu lên bản Happy birthday. Đèn tắt, chỉ còn ánh nến lung linh anh chàng nhắm mắt thầm cầu nguyện, tất cả mọi người trong bữa tiệc cùng nhau cất tiếng hát vang:

Happy birthday to you!

Happy birthday to you!

Happy birthday

Happy birthday to you!

Đèn lại sáng, Tuấn Anh bắt đầu nghi thức cắt bánh. Nghi thức rườm rà rốt cuộc đã xong, anh chàng cầm ly rượu đi tới từng bàn ra mắt quan khách. Đến bàn ngồi Tiểu Anh, thằng nhỏ này bắt đầu

13. Chương 13: Bài Hát Bất Ngờ

Tiểu Anh chủ động đứng dậy:

-Chúc mừng sinh nhật nhé Tuấn Anh.

Tuấn Anh ngạc nhiên trước thái độ của Tiểu Anh để đáp lại Tuấn Anh nâng ly cạn hết ly rượu cùng ly 7up của Tiểu Anh, rồi anh chàng đi đến bàn khác(Hú vía ko thôi chuyện lớn lại xảy ra). Trước khi đi anh chàng ko quên ghé tai cô nàng: -Cậu trả con chó của tui chưa đó!

Con bé nói thách: -Mình bảo người ta đem làm món lẩu cay rồi.

Tuấn Anh thốt hoảng: -Cậu dám, nó mà có mệnh hệ gì tôi sẽ ko tha cho cậu đó.

-Sợ quá à!(chồm môi)

.....

Đến bàn Đ.Tuấn anh chàng Tuấn Anh trau mày:

-Ai trong các cậu đã dẫn cậu ấy đến đây.

-Dẫn ai.-Lam Linh thắc mắc.

-Tiểu Anh!

Hà My, Ngọc Như, T.Khanh, Lam Linh bắt ngờ họ nhìn nhau:

-Cậu ấy đâu.-Ngọc Như.

-Đối diện đây.

-Chà cậu ấy đẹp quá ta, Tuấn Anh à(giật mình).Chẳng lẽ cô gái lúc nãy là cậu ta hả Tuấn Anh.-T.Khanh
trố mắt.

-Ừh!

Tất cả im lặng đợi Tuấn Anh đi, cả bàn xúm lại cầu nguyện:

-Cầu trời lạy phật bữa tiệc, sẽ xuôi sẻ.

Lam Linh nhìn Tiểu Anh ghen tị con bé này bắt đầu nảy ra ý đồ. Lam Linh kéo Trọng Khanh nói chuyện.

-T.Khanh à! Tụi mình thay đổi không khí đi, kêu ai lên hát đi cho vui.

-Kêu ai bây giờ.

-Hay là kêu nhân vật chính đi kêu luôn Tiểu Anh cho hai người song ca đi.

-Cậu điên ko vậy, hai người đó như vậy là may mắn lắm rồi, họ sắp lại nhau là long trời lở đất, cậu muốn
bữa tiệc thành bình địa hả.

-Cậu nghĩ xa quá đó, hai người họ cần phải luyện tập cho buổi diễn sắp tới sẵn dịp này, tụi mình thử nghiệm
xem họ có ăn ý hay ko?

-Tuấn Anh thì mình ko lo rồi, rồi Tiểu Anh hát ko biết được ko.

-Cậu yên tâm, cứ cho họ kết hợp với nhau đi, Tiểu Anh ko xong thì mình ra giúp chứ có gì đâu.

T.Khanh suy nghĩ một lát: -Được rồi, lỡ có chuyện gì cậu ra giúp đó nhé

-Yên tâm.

Lam Linh đắc ý coi như ý đồ của cô ta sắp hoàn thành, cô ta muốn Tiểu Anh bẽ mặt trước mọi người. Được
dịp ngư ông đắc lợi, sẽ lên đẩy Tiểu Anh xuống sân khấu, còn cô ta thì được tán dương. Ý đồ con bé này
quả là.....tuy ko bẩn nhưng thật xấu bụng.

T.Khanh cầm mic:

-Kính thưa quý vị, để thay đổi không khí hôm nay nhân vật chính của chúng ta sẽ cùng một người bạn của
mình đó là bạn Tiểu Anh có một tiết mục muốn dành tặng ọi người.

Tuấn Anh đang cầm ly rượu tiếp chuyện với khách, Tiểu Anh đang ngồi ăn bánh socola. Nghe xong cả hai
như muốn té ngựa, Tuấn Anh thì cầm chắc ly rượu như muốn nứt, nhìn T.Khanh như muốn ăn tươi nuốt
sống, còn nàng thì đang ăn bánh thì muốn mắc nghẹn:

-Tiểu Anh con có sao ko.-dì Lan

-Nước.....

Dì Lan đưa nước cho con bé:

-Con ổn rồi thì lên sân khấu đi.

Tuấn Anh và Tiểu Anh cứ như bị chôn vào thế bí, tất cả mọi người thì đang ngóng đợi hai nhân vật chính, T.Khanh hồi thúc:

-Mời bạn Tiểu Anh và Tuấn Anh lên sân khấu, đề nghị mọi người vỗ tay hoan nghênh.

Con bé đi Lan lôi lên:-Đi đi con

Còn bên phía Tuấn Anh thì bị ba cậu phục kích: -Tuấn Anh, kêu con đó con lên đi.

Đứng trên sân khấu cả hai liếc mắt nhìn nhau như kẻ thù, đây có lẽ không phải là màn song ca mà đúng hơn là khai màn cho trận chiến. Im lặng hồi lâu, T.Khanh nhanh miệng:

-Chào hai nhân vật chính, hai bạn định sẽ tặng ọi người tiết mục gì nào.

Tuấn Anh quang sang hỏi Tiểu Anh:

-Cậu biết hát bài gì!

-Ko biết bài nào.-Câu trả lời ngắn gọn chứa đầy bức xúc.

T.Khanh nài nỉ van xin Tiểu Anh: -Làm ơn cậu đấy, ko thôi mất mặt lắm.

-Nhưng từ nhỏ tớ sống ở Mỹ ngoài nhạc tiếng Anh ra tiếng Việt tớ biết bài nào chết liền á. Mà cậu biết vậy sao gọi bọn này lên đây.

-Ko sao! Cậu thuộc bài lucky chứ!

-Ừh, chỉ có nghe thôi, nếu thuộc thì ko chắc.

-Ok, vậy hát bài đó há.

-(con bé phồng má rồi thở phào),Ừh.

T.Khanh nhiệt liệt giới thiệu:

-Sao đây mời tất cả quý vị thưởng thức bài hát ngọt ngào mang tên là Lucky!

Mọi người cảm thấy thật thú vị, cùng nhau hoan nghênh cùng nhau vỗ tay hò hét.

Anh chàng và cô nàng ngồi trên chiếc ghế dài 8 tấc, Tuấn Anh lảng tử bên cây đàn ghi ta dù có đàn nhạc công nhưng cũng chỉ phí vì ko có sheet nhạc. Cô nàng cầm mic tay cứ rung rung. Từng tiếng nhạc dạo đàn ghi ta nhanh liên hồi, anh chàng bắt đầu mở màn những câu hát đầu tiên:

Do you hear me,

(Em có nghe thấy)

I'm talking to you

(Anh nói gì ko)

Across the water across the deep blue ocean

(Xuyên qua mặt nước đại dương xanh sâu thẳm)

Under the open sky, oh my, baby I'm trying

(Dưới bầu trời vời vợi, em yêu của anh đang cố đây)

Tiếng hát của anh chàng như thổi nam châm siêu hút, nó khiến cho tất cả mọi người phải ngược nhìn, phải dừng lại mọi việc để nghe.

Boy I hear you in my dreams

(Anh à! Em nghe thấy tiếng anh từ trong giấc mơ)

I feel your whisper across the sea

(Em cảm thấy giọng anh thì thầm xuyên qua biển cả)

I keep you with me in my heart

(Em giữ chúng ta ở trong trái tim em)

You make it easier when life gets hard

(Anh làm mọi thứ trở nên dễ dàng hơn khi cuộc sống khó khăn)

T.Khanh, Lam Linh và tất cả mọi người đều bất ngờ, giọng hát sao trong trẻo ngọt ngào thế, nhẹ nhàng thánh thót. Giọng của cả hai hòa quyện vào nhau, rất chuẩn:

I'm lucky I'm in love with my best friend

(May mắn sao tôi đã yêu cô bạn thân nhất của tôi)

Lucky to have been where I have been

(May mắn làm sao tôi có được nơi tôi thuộc về)

Lucky to be ing home again

(May mắn tôi được trở về máy ấm)

Ooohh oooh oooh ooh ooh ooh ooh

Đến đoạn khó nhất của bài, ko hề có sự tập trước ko hề có sự chuẩn bị nào cả hai ăn ý, Tiểu Anh lướt nhẹ câu hát trên đôi môi đỏ hồng quyến rũ, anh chàng baby lướt theo sau:

They don't know how long it takes

(Họ không biết bao thời gian trôi qua)

Waiting for a love like this

(Để chờ đợi một tình yêu như thế)

Every time we say goodbye

(Mỗi khi chúng ta nói tạm biệt)

I wish we had one more kiss

(Tôi ước gì chúng ta có một nụ hôn ngọt ngào)

I'll wait for you I promise you, I will

(Em sẽ đợi anh, anh hứa đấy)

Và ngọt ngào trong những câu hát:

I'm lucky I'm in love with my best friend

Lucky to have been where I have been

Lucky to be ing home again

Lucky we're in love every way

Lucky to have stayed where we have stayed

Lucky to be ing home someday.

Cả khuôn viên chìm trong im lặng, chỉ còn là tiếng hát của hai bạn trẻ, giọng hát họ cứ ngân vang. Mọi người như bị thôi miên bởi hai tiếng hát ấy. Dù rất ăn ý nhưng trong từng câu hát nhưng biểu cảm chẳng ăn ý tí nào, anh chàng nhìn phải anh chàng nhìn chàng. Hề ánh mắt chợp thấy nhau lại liếc nhau liên hồi. Bài hát kết thúc trong tiếng vỗ tay giòn giã của khán giả, người lớn xì xầm, có người hỏi thẳng ba mẹ Tuấn Anh:

-Đó là con dâu tương lại anh chị hả! Nhìn nó với Tuấn Anh xứng đôi quá trời.

Ba mẹ Tuấn Anh chỉ bật cười, nói: -Không phải! Tụi nó chỉ là bạn thôi!.

Hai người bước xuống khán đài, điều đầu tiên họ nghĩ đó chính là tìm T.Khanh tính sổ, T.Khanh linh tính có chuyện ko hay nên anh chàng chạy vào nhà né tránh. Thức ăn chính được đưa lên bàn tiệc của khách quý gồm ba của Tuấn Anh, Tiểu Anh và 3 anh chàng 4princes cộng thêm vài vị quan khách, họ cùng nhau nâng ly cạn vừa nói chuyện vừa gấp thức ăn cho nhau(mấy tiền bồi này thương nhau lắm nhỉ, bạn biết sao ko? Vì đơn giản họ từng là bạn học của nhau, còn bây giờ là bạn làm ăn, tuy mỗi người có công ty riêng nhưng họ vẫn cùng nhau góp cổ phần xây dựng công ty chung có tên là TMLA), ba Tuấn Anh gấp thức ăn cho ba Tiểu Anh:

-Này anh ăn đi, lẩu cay tở do chính tay đầu bếp bậc nhất làm đấy.

-Anh khách sáo quá.

Đứng nghe hai tiếng “cây tở” Tuấn Anh giật mình nhớ lại câu nói của Tiểu Anh: “Mình bảo người ta đem làm món lẩu cay rồi”. Tuấn Anh hoảng thốt, đi tìm Tiểu Anh:-Chết rồi T.Nhân con chó của mình!

-Nó ra sao!

-Bị mẫn lẩu cay rồi kìa, ba mình với ba cậu với mấy chú đang ăn kìa!-Thằng bé vừa chỉ vừa tức.

-Ai ác quá vậy.....!

Thiện Nhân nói chưa kịp dứt câu, Tuấn Anh đi nhanh tìm bàn Tiểu Anh đang ngồi vừa lầm bầm: -Tiểu Anh trả mạng con chó lại cho tôi! Boo ơi, mình sẽ đòi lại công bằng cho cậu.

Lúc này nhìn mặt Tuấn Anh tội nghiệp như con nít bị mất đồ chơi, thằng bé bắt đầu đi truy lùng Tiểu Anh khắp nơi, lúc này trong đầu anh chàng chỉ biết là phải xử cho cô nàng một trận thật đẹp.

14. Chương 14: Song Anh Quyết Chiến

Tiểu Anh ngồi hưởng thụ từng miếng bánh kem tuyệt vời, Tuấn Anh hồi tưởng đến chỗ cô nàng ngồi, to tiếng:

-Con chó của tớ đâu.

Cả bàn nhìn Tuấn Anh chăm chăm, mẹ Tuấn Anh đỡ lời giúp con bé:

-Này con, sao con nói chuyện với bạn lớn tiếng như vậy!

Nhận thấy mọi người đang nhìn mình, Tuấn Anh bình tĩnh: -Xin lỗi mọi người, cháu có tí chuyện muốn nói với Tiểu Anh!

Anh chàng kéo nhanh cô nàng đi:

-Này từ thôi chứ, tôi đau tay lắm.

-Tôi hỏi cậu con chó của tớ đâu!(Tức lắm rồi)

-Thì lúc nãy mình nói rồi đó, cho nó vô nồi lẩu rồi!-Ngoài mặt hồn nhiên nhưng trong bụng cô nàng rất tinh ranh: “Keke, nhìn mặt tên hái hoa đạo tặc này lúc giận mắc cười thật, để mình đổ dầu vào lửa cho cháy nhà luôn”. Tuấn Anh kéo tay Tiểu Anh

-Cậu đi theo tôi

-Đi đâu chứ, tôi ko đi!.-Gạt tay anh chàng ra

-Được mình đã tể nhị lắm rồi, cậu ko muốn vậy thì mình đành....

Tuấn Anh nói xong anh chàng vác cô nàng lên người, cô nàng bất ngờ, rồi vừa la vừa đánh vào người Tuấn Anh

-Này làm gì vậy, mau thả tui ra.

-No never! Ko nghe cảnh cáo sao.

-Nghe cái gì, hỏi ba của cậu ấy! Muốn chính xác hơn đi hỏi đầu bếp đi.

-Phù thủy! Cậu hại con chó của tui thì đừng mong sống sót.- khiến cô nàng ra tới bờ hồ:

-Tiểu Anh đền mạng cho con chó của mình.

-Này làm cái gì thì làm, thả tui xuống tui ko muốn uống nước hồ bơi nhà cậu đâu, mau thả ra.

Anh chàng định quăng cô nàng xuống, nàng ta cũng ko vừa nhanh miệng cắn vào vai anh chàng cú giáng trời:

-Á.....đau.....đau.....

Rồi anh chàng thả cô nàng xuống:

-Tiểu Anh tởm nuôi chó nó còn ko dám cắn tởm, huống chi cậu là người, cậu dám

-Cậu nói cái gì, nói lại xem, cậu so sánh tôi với con chó hả! Tuấn Anh cậu chán sống rồi hả.

Thấy có chuyện ko ổn, ba anh chàng đi ra hồ xem có chuyện gì ko ngờ họ định đánh nhau:

-Solo 1:1, dám ko

-Nể tình cậu con gái nhường 3 chiêu đó

-Ko cần, nói nhiều quá.

Cả hai định nhào vô thì 3 anh chàng đến kịp, Đ.Tuấn giữ Tiểu Anh, T.Nhân giữ Tuấn Anh lại, T.Khanh đứng giữa khuyên giải:

-Các cậu có chuyện gì thì từ từ nói đừng manh động!

-Nói cái gì mà nói, cậu ta giết con Boo của tớ bây giờ còn dám nói chuyện ngang tàng nữa, chứ.

T.Khanh vỗ nhẹ vào vai Tuấn Anh, anh chàng la điếng trời: -Đau!

T.Khanh hét hồn giật tay lại:-Tuấn Anh vai của cậu....Đừng nói là bị Tiểu Anh đánh đó nha!

-Cậu ta dám. T.Nhân buông tớ ra hôm nay cho dù là tận thế đi chẳng nữa mình phải thanh toán cho xong món nợ này.

-Thôi đi mà, nhịn đi(Ngoài vườn dì Lan đi vào). Mẹ cậu vào rồi kìa...Ăn nói sao cho phải phép đó.Đức Tuấn thả Tiểu Anh ra đi.-T.Nhân dàn xếp.

-Hai người ráng lựa lời hay ý đẹp mà nói nha. Nói chuyện ngang như cua coi chừng tui xử đẹp hai người luôn đó.-T.Khanh đe dọa.

Tiểu Anh và Tuấn Anh đáp lại anh chàng bằng ánh mắt dao găm, dì Lan thúc giục:

-Mấy đứa còn ở đây làm chi, màn khiêu vũ đã qua rồi tiếc thật đấy, 2 đứa đi đâu dì lo muốn chết cho nên mới nhờ 3 anh chàng đi kiếm tụi con quá trời

Tuấn Anh khoát vai lên người Tiểu Anh:

-Dạ mẹ đâu có gì đâu, con chỉ muốn truyền đạt kinh nghiệm làm một người chủ tốt biết yêu thương các loài động vật cho Tiểu Anh thôi, phải ko Tiểu Anh!

-Hả.....(2 mắt nhìn nhau). Dạ đúng vậy, dì biết ko con có quen một người. Người đó giàu giàu lắm, anh ta có nuôi con chó. Chú chó ấy dễ thương vô cùng, tưởng đâu chủ yếu thương ai ngờ anh ta tệ quá, lo đi chơi tán gái riết bỏ chú chó bơ vợ một mình ở nhà. Một hôm con đi đường gặp nó thấy nó nằm ở trước cửa nhà

thấy tôi nghiệp quá con lên anh ta ăn cắp con chó về nuôi luôn. Tuấn Anh bạn thấy mình làm như vậy có đúng ko?

-Hay da! Cậu làm như vậy lỡ người chủ đó báo cảnh sát bắt cậu bỏ tù thì sao, tội lắm!

-Tổ ko sợ, vì theo luật thì những người hành hạ đối xử tàn tệ đối với súc vật của mình thì họ đáng bị bỏ tù hơn là mình.

-Cậu biết gì cuộc sống người ta mà nói chứ hả! Con chó đó nó.....-T.Khanh giả vờ ho như cảnh báo

-Tuấn Anh tội mình đi dự tiệc tiếp nhé ở đây buồn lắm. Tội mình đi uống tiếp nhé, T.Nhân , Đức Tuấn chúng ta đi nào(kéo Tuấn Anh đi, anh chàng quay lại nhìn con bé con bé đáp trả bằng một cử chỉ chào nghiêm trang theo kiểu quân đội).

Đ.Tuấn nhìn con bé bật cười, rồi bỏ đi. Di Lan trù mền vuốt tóc con bé:

-Cháu ra bữa tiệc đi dì có để cho cháu 1 phần bánh kem socola kìa.

Nghe xong con bé sáng rõ mắt:- Con cảm ơn dì nhé! Thôi dì cháu mình ra bữa tiệc đi.

Bữa tiệc kết thúc, ba mẹ và Tuấn Anh cùng tiễn khách ra về. Ba của Tiểu Anh, Lam Linh và 3 anh ở lại. Tiễn khách xong Tuấn Anh nhanh chóng hỏi ba mình:

-Ba ơi con Boo nó dễ thương như vậy sao ba đành lòng làm vậy với nó, nó chỉ là con chó thôi mà!

-Thì con nói nó dễ thương ba mới làm vậy tốt cho nó mà con.-Trả lời nhẹ nhàng.

-Sao ba ác vậy! Ba nở lòng nào đối xử với nó tồi tệ, dù sao nó cũng là món quà của ông ngoại mua cho con mà.-Lớn tiếng.

-Con trai! Sao lại gọi là ác chứ, ba đâu có nở bỏ nó ra sọt rác hay vứt nó bên vệ đường đâu.-Ông đang bắt đầu khó hiểu.

-Thà ba làm vậy ba còn chút nhân tính, còn đằng này sao ba lại nở lòng nào đem nó đi làm món lẩu để đãi bạn của ba kia chứ.-Tức giận, khó chịu.

-À thì ra là vậy! Ba lấy nó đem nấu lẩu khi nào chứ! Vì nhà ta rộng quá, ba sợ Boo nó đi lạc hay bị người ta bắt cho nên ba chỉ nhốt nó vào lồng thôi mà.-Ông xoa đầu con trai mình điềm đạm giải thích.

-Thật chứ, vậy món lẩu cây tơ lúc này là.....!

-Con chó ấy là đầu bếp đặt bên nhà hàng rồi mang tới cho họ chế biến mà!

-Vậy con Boo còn sống ư!.-Thằng bé vui mừng

-Ừh, nó ở trong nhà kìa.-Vui vẻ đi vào nhà

-Em xem thằng này lớn như vậy mà như con nít ấy!

-Em cầu mong nó vui như vậy, nhưng bao lâu rồi anh nhỉ nó ko còn cười dù nó cười rất đẹp.-Dì Lan

-Em đừng lo, anh tin có ngày nó sẽ biết cười.....thôi.

Tuấn Anh chưa kịp bước vào nhà thì đã thấy Tiểu Anh tay bông tay bé chú con:

-Bé Boo ngoan nào, chị cho ăn nhé!

-Nà, chả con Boo của tôi ra nhanh lên.

Thằng bé nhanh tay bắt con chó trên tay của Tiểu Anh:

-Tui cảnh cáo cậu nhé! Sao này cậu còn đụng tới nó nữa thì đúng có trách.

Tiểu Anh hốt hoảng như đã bị lộ chân tướng, con bé vẫn thản nhiên trả treo với anh chàng:

-Cậu làm như con chó cậu quý lắm ko bằng ai mà thèm chứ, hứ...Tớ thấy nó tội quá à, vì gặp phải một người chủ như cậu. Xa xa bỏ ổi.....tóm lại cái gì xấu cậu cũng có hết á! Bé Boo tội ày quá.-Nhìn con chó về tội nghiệp.

-Tốt hơn là ở với người chủ như cậu. Phù thủy, suốt ngày chỉ biết đem lại xui xẻo cho người khác. Theo tôi nghĩ á, bé Boo mà cho cậu giữ thì ko bị bệnh, cũng bị xe cán chết, thậm tệ hơn cậu còn bỏ đói chết nó nữa(vuốt ve con chó anh chàng tắc lưỡi). Boo ơi! Ko sao đâu có tớ ở đây tớ sẽ bảo vệ cậu.

-Cậu nói gì.....(con bé định đâm cho anh chàng một trận bồng di Lan bước đến, con bé nhanh trí, hạ giọng)

-Tuấn Anh à tớ xin cậu đừng cho tớ mượn Boo chút đi, 1 chút thôi mà.

-Ko(to tiếng)

-Dù sao cậu là chủ của nó cậu có nhiều cơ hội chơi đùa vuốt ve nó hơn nhiều, cậu cho tớ mượn nó tí đi mà.

-Ko là ko, ko bao giờ tớ cho hạng người như cậu đụng tới Boo đâu! Cậu đúng là chuyên gây tai họa, với hại người là giỏi. Cậu soi gương rồi nhìn cậu đi từ trên xuống dưới từ dưới lên trên từ trong ra ngoài từ ngoài vào trong có gì tốt đẹp đâu chứ, số!(Anh chàng đắc ý)

Con bé tức trong bụng: “Tuấn Anh đáng ghét, hôm nay cậu nhớ là cậu nói cái gì đó”

Dì Lan bước tới tỏ vẻ ko hài lòng:

-Tuấn Anh sao con nói chuyện với bạn như vậy.

Dì Lan nhìn Tiểu Anh con bé mếu máo giả vờ như khóc:

-Dì ơi! Con chỉ xin Tuấn Anh cho con mượn chơi con Boo một lát thôi, con ko ngờ cậu ấy lại nặng lời như vậy. Từ khi cha sinh mẹ đẻ con ra đâu ai dám nói con như vậy đâu, bây giờ chỉ vì con Boo mà nở lòng nào cậu ấy nói con như vậy.

Con bé khóc ré lên như đứa trẻ, Tuấn Anh nhìn mà sôi máu:

-Cậu còn dám nói như vậy với mẹ tớ nữa hả!

-Tuấn Anh thôi đi con! Con thấy con là con trai mà đi ăn hiếp con gái như vậy có đáng mặt đàn ông ko chứ. Mau xin lỗi Tiểu Anh ẹ(quay sang vỗ về Tiểu Anh)...Thôi thôi ko sao đâu cháu gì đã mắng Tuấn Anh rồi nó ko dám nữa đâu.(Nhìn Tuấn Anh)Còn chờ gì nữa con mau xin lỗi Tiểu Anh đi, đồng thời đưa con Boo cho bạn mượn chút rồi bạn trả!

Tuấn Anh miễn cưỡng đưa con chó cho Tiểu Anh, cậu ta nói:

-Xin lỗi cậu hả, nằm mơ đi.-Rồi bỏ vào trong nhà.

Dì Lan thở dài:

-Thôi ko sao đâu con. Con cứ tự nhiên nhé, đi vào nhà thay đồ rồi hai dì cháu mình nói chuyện.

-Dạ, con cảm ơn dì vì chuyện lúc nãy.

-Có sao đâu. Đi vào nhà đây.

Dì Lan vào nhà con bé nhảy toát lên: -Yeah!

Cười ngô nghê: -Bé Boo thấy ko chị có giỏi ko chứ!

Ba anh chàng ngồi trên lầu nhìn xuống thấy hết mọi sự việc tội cho Tuấn Anh:

-Tuấn Anh thật là! Có như vậy thôi để Tiểu Anh chơi xỏ nữa.-T.Khanh

Đúng lúc Tuấn Anh mới lên nghe xong câu đó, đã bực mình anh chàng lại bực mình hơn. Nên quyết định trả đũa cô nàng:

-Các cậu đợi xem, mình sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời cho các cậu xem.

-Tuấn Anh ơi khuya rồi bọn mình phải về ngày mai đi học nữa tạm biệt cậu nhé.-T.Nhân

-Ừh, các cậu về cẩn thận.

3 anh chàng ra về, tới bờ hồ chạm mặt Tiểu Anh, con bé tự nhiên chào hỏi:

-Chào(giơ hay ngón tay). Coi chừng gặp ma đó.

-Yên tâm, ma tui này ko sợ chỉ mong cậu đừng có ám tui này là được.-T.Khanh.

Ba anh chàng đi qua mặt cô nàng, Đ.Tuấn nhìn cô nàng cười coi như chào hỏi rồi đi.

Từ trên lầu nhìn xuống thấy Tiểu Anh cười giỡn cùng con chó Tuấn Anh phát tức, con ba anh chàng cười hihihhi như trêu anh chàng, đột nhiên anh chàng đi xuống chỗ Tiểu Anh ba anh chàng cùng đi theo.

-Này Tiểu Anh trả con chó cho tớ, giờ này nó muốn ngủ.

-Nhưng nó còn tỉnh lắm mà thôi để nó chơi chút đi.

-Tớ là chủ nó tớ biết con chó của mình nó muốn gì mau trả nó ình.

-Ko trả

-Trả mau đây

-Ko

Tuấn Anh nhào vô lăm lấy con chó:

-Cậu trả nó cho tớ mau đi!

-Cậu buông nó ra đi nó đau đó.

-Muốn cho nó ko đau thì cậu buông nó trước đi.

-Cậu buông nó ra nhanh lên, cậu là chủ nó nên cậu phải biết hi sinh vì nó chứ.

Hai bên tranh chấp quyết liệt, náo động cả ngôi nhà. Đột co một hồi, Tiểu Anh đá vào chân Tuấn Anh, anh chàng đau quá buông tay ra cô nàng cũng bị mất thăng bằng rơi toan xuống nước, may mắn con Boo nhảy xuống khi cô nàng giẫm vào chân anh. Bị rơi xuống nước, cô nàng hụp lên hụp xuống vẫy vùng. Tuấn Anh ko chút do dự đã nhảy xuống cứu cô nàng:

-Tiểu Anh à! Ko biết bơi thì làm ơn tránh xa hồ bơi ra đi.

Cô nàng lúc này ko biết trời trăng mây nước gì nữa, khi Tuấn Anh lao tới bắt lấy cô nàng thì con bé đã ngất. Vớt cô nàng lên bờ, anh chàng mệt đừ, Tuấn Anh vỗ má Tiểu anh:

-Này, dậy đi chứ! Mau đi

Con bé họ sặc sụa được vài cái, nó thốt lên:

-Lạnh.....lạnh.....quá

Rồi con bé ngất lịm đi, anh chàng khẩn trương tay ẵm cô vào nhà, , dì Lan bước xuống nhà hoảng hốt:

-Sao vậy nè! Ai đưa ướn sủng vậy.

-Chừng nữa con nói sao.

Tuấn Anh đưa cô nàng vào phòng mình:

-Mẹ ơi, mẹ mau thay đồ cho cậu ấy đi ko thôi bị cảm lạnh.

-Được rồi, còn con cũng mau đi thay đồ đi.

Cả nhà lúc đó náo động hẳn lên, người lo tìm chăn người bật lò sưởi. Phần Tuấn Anh anh chàng ko sao cả. duy chỉ có hai tiền bối là ngồi nói chuyện trên sân thượng như ko thể có chuyện gì xảy ra, anh chàng liền đi tìm ba Tiểu Anh, đi đến sân thượng gặp Lam Linh, anh hỏi:

-Lam Linh, có thấy bác Minh đâu ko?

-Ba mình đang nói chuyện với ba cậu kìa?

-Để mình lại đó?(Lam Linh ngăn lại)

-Ko được đâu, ba của cậu bảo là ko cho ai vào vì họ đang có chuyện quan trọng bàn bạc với nhau ,mình lại thì bị hai vệ sĩ đáng ghét chặn lại kìa.....Mà có chuyện gì ko Tuấn Anh.....Cậu mới tắm đấy à.....khuya rồi kéo cảm lạnh ấy.

-Cũng tại phù thủy đáng ghét, người chị của cậu ấy, báo hại người ta bây giờ nằm một chỗ bắt người ta cung phụng.

-Chị Tiểu Anh chị ấy làm sao!

-Bị té hồ.....

-Trời ạ! Nghe ba nói chị ấy từ nhỏ đến lớn giỏi cái gì, chớ bơi là ko biết. Mà Tiểu Anh có sao ko.....!

-Cậu ấy ngất xỉu rồi, nên mình định hỏi ba cậu xử lí sao.

Hai người lớn bước tới, ba Minh hoảng thốt:

-Tuấn Anh, Tiểu Anh nó bị làm sao vậy cháu!

-Dạ, thưa bác bạn ấy bị té xuống hồ rồi ngất xỉu rồi ạ.

-Nó hiện giờ thế nào rồi!

-Tạm thời thì bạn ấy ko sao cả, đã có người chăm sóc bạn ấy rồi.

Ba của Tuấn Anh quay sang hỏi ông Minh:

-Vậy anh định xử trí sao?

Ba Tiểu Anh: -Chuyện này.....thì?

Bác Trọng đưa chủ ý:

-Hay là vậy, tạm thời con bé cứ để đây chúng tôi chăm sóc cho. Tôi nghĩ sáng mai con bé nó khỏe hẳn rồi tôi cho người đưa nó về nhà. Còn bây giờ anh và Lam Linh cứ về trước đi.

-Như vậy có phiền anh chị ko?

-Ko sao, bà xã của tụi rất quý con bé nó mà ở lại em ấy còn mừng nữa!

-Vậy làm phiền anh chị! Tuấn Anh, Tiểu Anh nó đang ở đâu phiền cháu dẫn bác và Lam Linh đi thăm được ko cháu!

-Dạ bác đi theo cháu.

Sau khi đến phòng thăm con gái của mình ông cũng đỡ được phần nào lo lắng, Tuấn Anh và ba của mình tiễn bác ấy ra về, trước khi lên xe họ vui vẻ nói với nhau một câu:

-Anh Minh, anh đồng ý tôi đồng ý, như ko biết 2 người kia đồng ý hai ko!

-Anh à! Ấu là số, chúng ta cứ đợi như thế nào đi, dù đó chỉ là lời hứa.

-Được rồi, anh về nhé.

Tuấn Anh đứng nghe mà chẳng hiểu họ nói gì, hẳn bé thắc mắc với ba:

-Ba ơi! Ba nói chuyện gì với bác ấy mà con chẳng hiểu gì hết!

-Chà...Chuyện người lớn thôi con. Sau này con sẽ biết. Ba phải vào nhà xem Tiểu Anh như thế nào đã.

15. Chương 15: Who Is The Best?

Tuấn Anh ngồi học bài ko yên vì vết thương trên đôi vai, bụng lại đói. Bữa tiệc hoành tráng như thế cơ mà, tội cho anh chàng ko có cái gì vào bụng ngoài rượu. Như con ma đói Tuấn Anh lập tức đi tìm thức ăn vào đêm khuya khi căn nhà chìm vào bóng tối. Đi ngang qua phòng Tiểu Anh, ko ko ko là phòng của Tuấn Anh. Thường ngày anh chàng đường hoàng đi tự do như một ông hoàng như giờ thì khác, giống như tên ăn trộm anh chàng chầm chậm mở cửa đi vào phòng của mình. Ủa làm gì vậy ta? À, thì ra là vậy. Một đĩa bánh ngọt được đặt trên bàn, vì đói đi xuống bếp lại xa, kêu người hầu thì mọi người đã ngủ. Vào đó ăn bánh là cách nhanh nhất cứu đói, bước từng bước một nhẹ nhàng vào phòng. Tiểu Anh thì ngủ say như chết, đèn vẫn mở anh chàng xấu bụng tính toán: “Tiền chăm sóc+tiền vật chất(điện, bánh, chăn, gối, giường,.....)=\$__\$+?_?, thôi ăn bánh trước đã”. Anh chàng vội vàng cầm đĩa bánh lên tay, từ từ cho vào miệng vừa ăn anh chàng vừa nhìn cô nàng: -Mình sao vậy nè, nghĩ đi đâu nữa rồi Tuấn Anh ơi là Tuấn Anh!

Cô nàng trở mình anh chàng thốt hoảng đặt đĩa bánh lại, bất cẩn đã phát ra tiếng động, anh chàng giật mình chạy rón rén ra khỏi phòng đi được dăm ba bước, mắt nhắm bằng một cái “Ầm”. Tiểu Anh tỉnh giấc, con bé mệm mòi hỏi Tuấn Anh:

-Sao cậu nằm lên người tôi!

Hai gương mặt áp sát vào nhau bối rối, Tuấn Anh ấp úng: -Tôi.....

Nhưng trong lòng Tuấn Anh lại khác: “Sao cậu ko trả treo đi, sao ngoan như con mèo vậy”

Tiểu Anh: -Cậu mau đứng dậy đi, tôi khó chịu quá.

Tuấn Anh đứng dậy: -Cậu thấy sao rồi

Tiểu Anh: -Tớ ko biết nhưng tớ khó chịu lắm.(Đùng đùng ngất)

Tuấn Anh vội vàng đặt tay lên trán cô nàng: -Trời, nóng quá vậy. Tiểu Anh tỉnh lại đi.....nè.....

Vội vàng anh chàng tức tốc vào phòng tắm lấy khăn nóng, đắp lên trán Tiểu Anh. Vội vàng đi lấy thuốc hạ sốt, anh chàng như mù đi đêm cầm đèn pin cứ chiếu chiếu mà đi, căn nhà thật tình quá rộng lớn, anh chàng vội nhớ phòng mình cũng có thuốc mà Tuấn Anh võ đầu nhẹ mấy cái rồi quay lại.

-Tiểu Anh, mình lấy được thuốc rồi. Cậu tỉnh dậy uống đi.

Tuấn Anh đỡ cô nàng vào lòng mình, ân cần đưa từng viên thuốc:

-Cậu ăn kẹo ko?

-Thuốc đắng cũng chịu, nhưng mình ko còn biết vị nó ra sao nữa rồi. Ko cần đâu!

-Cậu thấy sao?

:-Lúc này thì nóng bây giờ thì lạnh.

Tuấn Anh ôm con bé vào lòng vỗ về:

-Cậu đỡ hơn chưa!

-Cũng đỡ!

Con bé bắt đầu ngủ thíp đi trong vòng tay ấm áp của Tuấn Anh:

-Tiểu Anh! Tớ xin lỗi cậu nếu như mình ko giành bé Boo với cậu thì cậu cũng đâu té hồ và ra nông nỗi vậy. Tớ xin lỗi!

Con bé lơ mơ trong miệng:

-Đồ ngốc, bị tôi lừa như vậy mà còn(rồi ngủ tiếp)

Tuấn Anh cười, rồi đặt cô nàng trở về giường. Giấc ngủ con bé lại tiếp tục trong những giấc mơ. Tuấn Anh thì lặng yên lao dạn chiến trường.

Sáng tinh sương.....

Con bé tỉnh dậy sao một cơn sốt, nó như khỏe hơn.

Dì Lan:-Con dậy rồi à! Con cảm thấy sao rồi

Tiểu Anh:-Con ko sao dì à! Con vẫn khỏe, hình như tối qua con nằm mơ.

Dì Lan: -Con thấy ác mộng sao!

Tiểu Anh: ko, còn tồi tệ hơn là ác mộng nữa!

Dì Lan: -Vậy sao! Con kể cho dì nghe xem.

Tiểu Anh: -Con nằm mơ, con thấy con bị sốt nặng. Tuấn Anh ở đâu đến đây chăm sóc con. Con ko biết lúc đó trời có sập ko nữa.....

Tuấn Anh từ ngoài phòng nói vọng vào: -Cậu nằm mơ đi, cậu bệnh có ma mới dám chăm sóc cậu.

Từ trước đến giờ Tuấn Anh luôn là kẻ kín miệng, vô cảm với những việc xung quanh. Anh ko nói ko rành gì cả, chỉ thấy cái gì đáng làm, đáng nói. Anh ko phải là kẻ thích nói dối, hay là kẻ ba hoa khoác lác. Nhưng sao hôm nay anh chàng lại nhận thấy mình lại như vậy? Tại sao phải nói như vậy? Tại sao thích cãi thích nói với Tiểu Anh nhiều như thế?.....Tuấn Anh dường như ko phải là Tuấn Anh trước đây nữa hay sao. Tối hôm qua anh đã cười, anh lại cười vì Tiểu Anh, nụ hôn đầu đời của anh lại chính là con bé ấy. Tại sao mọi chuyện của anh chàng lại dính vào Tiểu Anh nhiều đến thế.....? Anh chàng bàng hoàng bỏ đi, trong cái nhìn khó hiểu của Tiểu Anh dành ình.

Dì Lan: -Cho dù con bệnh, thì bây giờ ko sao rồi, đừng lo nữa? Con ăn sáng đi rồi dì đưa con về nhà luôn?

Tiểu Anh: -Ko sao đâu dì! Con về một mình được mà!

Dì Lan: -Ko sao đâu! Dì và chú phải về công ty cho nên sẵn tiện con cứ hóa giang, đi chung cô chú cho vui. Ăn nhanh đi con kéo trễ giờ học con đó.

.....

-Thông báo với mọi người hôm nay đã có kết quả bảng 100 học sinh ưu tú rồi đó. Chỉ còn 5 ngày nữa thôi chưa ta sẽ biết..

Trọng Khanh đường hoàng thông báo trước mọi người:

-Các cậu, các cậu nghĩ ai sẽ là hạng nhất?

Lam Linh giờ tay:-Tuấn Anh.

T.Khanh: -Chính xác, Tuấn Anh luôn luôn là tấm gương, là lớp trưởng tốt, là một anh chàng đẹp trai, tốt bụng, thương người.....Thì hạng nhất luôn luôn là Tuấn Anh.

Tiểu Anh ngó lơ nói bóng gió: -Tốt cái nổi gì chứ, ăn nói ngang ngược, hành động thô lỗ,....ỷ chức ỷ quyền con nhà giàu thì muốn làm gì thì làm sao. Hạng nhất á, tầm thường.

Lam Linh: -Tiểu Anh, cậu ko nên nói vậy, dù sao Tuấn Anh vẫn luôn là nhất. Thế lực của cậu ấy mạnh như thế sao chống đỡ nổi, tốt hơn là cậu đừng chống đối với họ nữa, ko thôi..

Tiểu Anh: -No, no, no. Đừng vội kết luận điều gì khi chưa chắc chắn, câu này cũng có hữu ích cho việc xem tổng kết bảng điểm đấy. Có lẽ việc ăn mừng của họ hơi sớm đó. Lỡ có chuyện gì xảy ra mình ko biết bọn họ sẽ ra sao nữa. Lam Linh cậu có nghĩ mình hạng nhất ko.

Lam Linh: -Có chứ, mình bây giờ trong nữ sinh trong trường thì mình học giỏi nhất rồi. Mình rất tự hào khi năm nào mình cũng được vinh danh cùng 4princes.

Tiểu Anh: -Nhưng nhất là hạng nhất toàn trường cơ.

Lam Linh: -Mình theo ko nổi, Tuấn Anh quá thông minh chỉ số IQ của cậu ấy đến 200 lận đó sao mình qua nổi, Đ.Tuấn thì nhạy bén trong mọi môn học , T.Nhân như là cuốn bách khoa sống, Trọng Khanh biện luận rất hay giải quyết mọi vấn đề dù khó đến đâu vẫn êm xuôi như thường. Cho dù mình cây ngày cây đêm làm sao qua được họ.

T.Khanh: -Lam Linh cậu nói đúng, nhưng cũng đừng buồn, vì bọn mình luôn là nhất. Ko có sự chen lấn của kẻ khác đâu(nhìn Tiểu Anh) những kẻ nông cạn coi trời bằng giun.

Tiểu Anh nhìn anh chàng ngơ ngác: -Cậu nói ai vậy!

T.Khanh: -Nói ai thì người đó biết. Tiểu Anh cậu nghĩ mình hạng mấy trong lớp.....À mình biết rồi hạng nhất mà nhất cấp bình cơ thì phải, cậu nghĩ xem Tuấn Anh như thế sao cậu bì nổi chứ, cậu là con gái mà học giỏi chi thì chừng nữa cũng lấy chồng sinh con mà thôi.

Ngọc Như nhéo vào tai anh chàng

-Cậu nói gì cơ, cậu dám xem thường con gái hay sao. Bộ trên đời này ko có con trai thì con gái chết hết hay sao, cậu được mẹ cậu sinh ra mẹ cậu cũng là đàn bà mà.

-Đau.....mà.....cậu buông ra đi.

Tiểu Anh: -Ngọc Như buông cậu ấy ra đi,T.Khanh à! Dám cá ko!

T.Khanh: -Cá cái gì?

Tiểu Anh: -Cá xem ai hạng nhất tháng này.

T.Khanh: -Được, mình chọn Tuấn Anh.

Tiểu Anh: -Nhưng mình nói là người khác thì sao?

T.Khanh:-Ai?

Tiểu Anh: -Mình ko biết, nhưng mình nói là người khác ngoài 4princes.

T.Khanh:-Cậu thua chắc.

Tiểu Anh: -Mình cũng rất sợ thua, nhưng mình vẫn cá. Nếu tớ thắng, cậu phải làm theo lời của mình.

T.Khanh:-Cụ thể đi. Nhưng nếu mình thắng thì cậu phải làm người hầu của mình.

Tiểu Anh:-Được! Ngoéo tay nhé

Ngọc Như: -Tiểu Anh, sao cậu liều vậy. Tuấn Anh đã 11 năm liền là học sinh giỏi hạng ưu, cậu dám cá như vậy khác nào lấy trứng trội với đá.

Tiểu Anh:-Cậu yên tâm, trứng trội đá, đá ko nứt thì thôi làm gì trứng bể(cười).T.Khanh hứa đấy.

T.Khanhk, mình và cậu đi xem bảng điểm.

Tiểu Anh:-Cậu đi đi, mình tin tưởng cậu.

T.Khanh vui vẻ đi ra ngoài, sau 5 phút quay về thì mặt cậu ấy trở nên thê thảm. Thiện Nhân, Tuấn Anh, Đức Tuấn vào lớp, thấy T.Khanh buồn bã:

-T.Khanh cậu bị con bé nào bỏ rơi sao!-T.Nhân giễu cợt.

-Nói cho tụi mình biết đi, sao mặt cậu buồn vậy-Đức Tuấn

T.Khanh nhìn Tuấn Anh thất vọng, quay sang Tiểu Anh con bé đáp trả cho anh chàng bằng nụ cười ngặt nghẽo.

-Tuấn Anh sao vậy chứ! Tại sao cậu giao cuộc đời của mình cho con bé đó chứ. Nó sẽ hành hạ mình mất thôi, mình nghĩ ngày mai nó lột da mình, hôm sau nó ăn tươi nuốt sống mình quá. Mình ko muốn bị nó hành hạ đâu.

Tuấn Anh ngạc nhiên ko hiểu T.Khanh đang nói gì, cũng ko biết chuyện gì đang xảy ra. T.Nhân và Đ.Tuấn nhìn Tuấn Anh khó hiểu.

Tuấn Anh:-T.Khanh, cậu nói gì tớ ko hiểu.

Ngọc Như lém lỉnh: -Để tớ kể cho nghe, chuyện là vậy T.Khanh và Tiểu Anh cá cược nếu Tuấn Anh được hạng nhất toàn khối trong tháng này thì Tiểu Anh sẽ trở thành người hầu ko công cho T.Khanh và ngược lại. Wa! Kết quả bất ngờ quá, Tuấn Anh ko sao tháng sau cổ lên nhé(Vỗ vai khích lệ)

Đ.Tuấn: -Vậy ai hạng nhất vậy T.Khanh.

T.Khanh hét ré lên: -Tiểu Anh cậu là người hay quỉ, Tuấn Anh cậu phải chiến thắng cậu ấy chỉ có 0.1 điểm thôi. Trời ơi! Cậu ta ăn trọn bảng điểm với thành tích 10.0 luôn.

T.Nhân:ao cậu biết.

Một bạn nam hồi hỏ chạy vào lớp:-Các cậu biết tin gì chưa, có một hacker đã xâm nhập vào mạng máy tính của trường. Vẫn mai chưa có chuyện gì xảy ra, nghe nói tên hacker này chỉ xem bảng điểm rồi mất tích rồi. Nhà trường hiện nay đang truy tìm tên hacker đó để đưa đến cảnh sát đó.

T.Nhân, Tuấn Anh, Đức Tuấn nhìn chân chân vào T.Khanh:

-Có phải vậy ko?

T.Khanh gật đầu: -Mình xin lỗi mình sock quá cho nên quên để ý cho nên có người phát hiện rồi.(khóc.....).Nhưng chuyện đó mình ko sợ, mình sợ nhất là phù thủy đó. Tuấn Anh, T.Nhân, Đức Tuấn giúp mình đi mình ko muốn bị phù thủy hành hạ đâu.

Ngọc Như: -T.Khanh cậu đã hứa rồi cậu nuốt lời hử!

Tiểu Anh hớn hỏ chạy đến: -T.Khanh cậu nhớ hứa với mình gì ko?

T.Khanh: -Nhớ(đó người)

Tiểu Anh:-Tốt! Bây giờ ta muốn người hầu PR ta trước mặt tất cả mọi người, hãy nói Tieu Anh is the best.hehehehe.....

T.Khanhao cậu nỏ dữ vậy, nhà cậu là kho đạn chắc, cậu là nhất à. Nằm mơ đi,....

Tiểu Anh:-Nhưng sự thật vẫn là sự thật chỉ trên lịch có 0.1 điểm nhưng đó vẫn là sự thật thôi.

T.Khanh:-Được mình sẽ giúp cậu cho đến khi tôi thấy ngày tàn của cậu lúc đó xem cậu the best hay là bị bét cho xem.

Tiểu Anh: -Tớ sẽ đợi.

.....

Ngày hôm sau tại trường....

Tuấn Anh hoảng thốt khi bước vào lớp gặp người bạn thân của mình. Đầu đeo băng ron Tiểu Anh is the best, mắt đeo kính đen, người đeo băng Tuấn Anh là kẻ dê xồm, hạ lưu. Phía sau có để dòng chữ 4princes đi chết hết đi.

-Tuấn Anh cứu mình đi! Mình ko muốn như vậy đâu. Tiểu Anh bắt mình làm đó....

-Cậu yên tâm, mình sẽ trả thù cho cậu có điều nhanh nhất thì vào tháng sao

-Hử

-Cậu đã hứa với người ta, mình cũng pó tay. Mình nghĩ ai nhất ko quan trọng, quan trọng là đã hứa thì phải làm.

-Nhưng phù thủy bắt mình làm việc như một nô lệ vậy, bắt mình làm những việc mà mình ko thể làm. Như là chống đối các cậu.

-Việc nào đúng thì cậu làm sai thì thôi.

-Cậu thấy mặt mình ko.(gỡ kính đen ra, Tuấn Anh buồn cười)

-Cậu luyện Kungfu Panda khi nào vậy!

-Cậu còn nói trọc mình nữa hả, cô ta bảo mình đi xử lí cậu. Mình ko chịu cậu ta đưa mình cho Ngọc Như xử lí thế là vậy nè.

Thiện Nhân bước đến cũng ko khỏi bàng hoàng khi nhìn thấy T.Khanh:

-Mình đã nói cậu cẩn thận rồi mà, bây giờ ra nông nổi này mình ko biết làm gì nữa.

-T.Nhân cứu mình đi, mình ko muốn như vậy đâu xấu hổ quá!

Tuấn Anh: -Cậu cứ cố nhẫn nhịn, tụi mình sẽ có cách thôi.

Con bé Tiểu Anh ngồi gác chân lên bàn, miệng nhai kẹo cao su chót chết vừa nhai vừa thổi bong bóng. Con mắt thì cứ quan sát T.Khanh:

-Ngọc Như, cậu ghi cho tớ tội 102 của T.Khanh lúc 9h:20min:30s thứ hai ngày 8/9. Tội danh nói chuyện tán gẫu trong giờ làm việc khoảng 10 phút phạt 2 tiếng ko ngủ và 1 giờ lao động công ích. Cậu nhớ cho cậu ấy xem 102 tội của cậu ấy để cậu ấy biết đường sửa chữa lỗi lầm làm người tốt. hihihhi ^_^

Ngọc Như: -Ok! Tiểu Anh is the best.

16. Chương 16: Kẻ Cắp Gặp Bà Già

T.Khanh đang bị dày xéo bởi đống rác trước lớp, Hà My đi ngang ko thể nào nhịn cười nổi, cô nàng ném cho anh chàng một đống mứt tuyết trắng xóa:

-T.Khanh nhớ quét sạch nhé!

Cô nàng quay lại đáp cho anh chàng bằng một cái le lưỡi, càng quét tuyết càng bay tùm lum anh chàng bực mình, đưa thẳng chổi vào người Hà My

-Hà My cậu dám làm vậy với mình! Cậu đợi đấy.

Hà My hét lên giả vờ khóc, Tiểu Anh bước tới, ra lệnh to mắt nhìn anh chàng.

-T.Khanh cậu làm gì vậy mau đưa chổi xuống mau.

-Tớ...tại cậu ta....

-Ko nói nhiều nữa, tớ thấy cậu ăn hiếp Hà My rõ ràng. Mau xin lỗi bạn ấy đi.

-Tớ ko làm được

-Vậy cậu muốn ăn đòn hả, ko xin lỗi phải ko. CẬU VỀ CHỖ VIẾT CHO TÔI 1000 LẦN CÂU “XIN LỖI HÀ MY”, viết bằng tiếng Nhật, Thái, Hoa cho tôi, vừa viết miệng phải vừa nói “xin lỗi Hà My”, nghe chưa.

-(khóc)cậu làm gì dữ vậy, tôi đi liền viết chứ gì!

-Khoan đã trước hết dẹp đống rác này đi.

Anh chàng tội nghiệp cầm chổi quét lớp, hai cô nàng bước vào lớp cười khoái chí.

Hà My: Yeah, ko ngờ T.Khanh cũng có ngày này.

Còn 3 anh chàng chỉ biết nhìn người bạn tội nghiệp của mình lặng lẽ lao động.

Giờ ra về, hôm nay Tiểu Anh đi bộ cô nàng đi tung tăng trên đường phố, theo sau T.Khanh mang những 4 cái cặp:

-T.Khanh à, cậu nhớ mang từng chiếc cặp đưa tới tận nhà Hà My, N.Như, Thu Giang nhé.

Xe của ba anh chàng rãi bước theo sau Tiểu Anh và T.Khanh, phát hiện Tiểu Anh nhanh trí đi vào con hẻm nhỏ để coi xe của 3 chàng trai có vào được ko. Sau khi trả cặp cho Hà My, Ngọc Như, Thu Giang.

Tiểu Anh và T.Khanh, đến công viên ngồi trên băng đá, 3 anh chàng cũng ngồi trên băng đá nhưng là phía sao.:

-T.Khanh tớ muốn ăn hoành thánh chiên, chả giò, há cảo, bánh cống, chả viên, bột chiên, bò bía, bánh tráng trộn, cậu mua 1 lon pepsi, 2 chai 7up, 1 trà xanh ko độ, 1 ly cà phê ko đường để nhiều đá, một li chè thập cẩm ko để nước cốt dừa đường đậu xanh đậu đỏ đậu đen, ko để phở tay, ko để thạch thể thôi

Anh chàng như chơi với ko biết đường:

-Tiểu Anh cậu có thể nhắc lại được ko, cậu ăn nhiều như vậy coi chừng mập đó

-T.Khanh à, sao cậu ngốc quá vậy hạng 5 toàn trường học sinh VIP của 11A mà vậy đó hả. Cậu thấy xấu hổ ko, có bao nhiêu cũng ko nhớ(con bé bắt nạt).

-Ừ, Tiểu Anh mình đi liền.

T.Khanh thui thui đi, con bé cười ngất ngay, trước khi đi cô nàng dặn:

-Mua thiếu 1 thứ thì cậu đừng nhìn mặt tôi. Tổng cộng 13 món đó.

-Biết rồi.

Đi tới ngã tư 3 anh chàng xuất hiện, thấy được bạn hiền, T.Khanh ỉ ôi, ôm Đ.Tuấn:

-Các cậu ơi mình ko muốn bị như vậy đâu, khổ quá.

Đức Tuấn vỗ ngực:-Tội cho cậu quá, thôi ko sao đâu.

T.Nhân:-Cậu định đi mua thức ăn sao, 13 món đó cậu nhớ ko.

T.Khanh lắc đầu: -Nhớ mới sợ, mình chỉ muốn thoát khỏi cậu ta thôi! Nhưng mà mình cũng phải chịu thôi, cậu ta dọa nếu mình ko làm cậu ta sẽ mét với thầy là mình là Hacker.

Đức Tuấn: -Bây giờ cậu tính sao.

T.Khanh: -Mình đi mua thức ăn cho cậu ấy thôi, cậu ta là con heo sao ăn thấy ghê vậy. 13 món ăn cho chết luôn.

T.Nhân: -Tuấn Anh lúc này Tiểu Anh dặn T.Khanh mua cái gì cậu nhớ ko.

Tuấn Anh: -Chỉ là những món tạp nhạp, hoành thánh chiên, chả giò, há cảo, bánh cống, chả viên, bột chiên, bò bía, bánh tráng trộn, 1 lon pepsi, 2 chai 7up, 1 trà xanh ko độ, 1 ly cà phê ko đường để nhiều đá, một li chè thập cẩm ko để nước cốt dừa đường đậu xanh đậu đỏ đậu đen, ko để phở tay, ko để thạch.

T.Khanh: -Thôi đi, lùm xùm quá cậu viết ra giấy ỉnh đi.

Tuấn Anh: -Cậu thật.

T.Khanh: -Ôi Tuấn Anh cậu đúng là thiên thần phù hộ của mình

Tuấn Anh viết lên giấy, sau đó cả 4 chia đồ ra mua giúp T.Khanh. Tiểu Anh ngồi một mình ở công viên chờ đợi, sau khi mua thức ăn xong T.Khanh về gặp Tiểu Anh. Con bé ko nói gì chỉ biết lục đồ ăn ra và ngồi ăn, T.Khanh nhìn cô nàng quá chiều, Tiểu Anh hỏi:

-Muốn ăn lắm sao(đưa hộp bột chiên), nè ăn đi! Tuy là thức ăn đường phố ko ngon bằng mấy món cao cấp trong nhà hàng nhưng ko đến nỗi tệ đâu.

-Cậu ko kiểm tra lại các thứ sao, cậu cố tình trọc tôi mà.

-Tôi biết, cậu ko nhớ nhưng các bạn của cậu nhớ giúp cậu mà.

-Sao cậu biết.

-Đón vậy thôi, ăn đi mình còn về nữa.

Trên đường, bỗng:

-Cướp.....ăn cướp.

Tiểu Anh thấy vậy bỏ đồ ăn xuống chạy theo, được vài bước cô nàng quay lại lôi T.Khanh:

-Còn ngồi đó ko mau đuổi theo.

Trong 4 người trong 4princes nói về chạy tuy ko nhanh nhưng anh chàng chạy rất cừ có lần anh chàng đã lập kỉ lục chạy 10 vòng sân trường mà ko hề thấy mệt. Anh chàng và cô nàng lao vào cuộc truy đuổi ngoạn mục. Và mục tiêu của hai người này chính là một BÀ GIÀ KHOẢNG 50-60 tuổi. Bà ta cầm trên tay chiếc túi xách màu đỏ đó chính là chiến lợi phẩm bà ta đã cướp giật được. Tiểu Anh và T.Khanh đuổi theo bà cụ để lấy lại túi xách cho người bị cướp. Sao 1:30, ai cũng bỏ cuộc, mắt Tiểu Anh bắt đầu mờ dần ko thấy đường nữa con bé dừng lại, la to:

-T.Khanh cậu mà ko lấy lại túi xách coi chừng tui phạt cậu đấy.

Nghe xong anh chàng cứ như tên lửa chạy như bay ko sao đuổi kịp bà già. Bà già này đúng thật là khỏe và nhanh bà chạy cứ như tia chớp vậy. Sau một lát mắt của con bé phục hồi nó cố đuổi theo, T.Khanh kiên trì cứ bám lấy bà cụ như oan hồn ko tha. Bà cụ chạy vào siêu thị BigC, T.Khanh mệt lử cũng bước vào. Bà cụ đi lên tới cầu thang, thì T.Khanh chỉ đứng ở giữa cầu thang, cả hai như mệt lử bà cụ ngồi nghỉ mệt nhìn xuống thấy bạn trẻ mà tội nghiệp:

-Này, con tha cho bà đi bà mệt lắm rồi, bà nói cho con biết bà tuổi mà còn trẻ còn lâu con mới đuổi kịp.

T.Khanh thở thốn thển: -Bà mau trả lại túi xách cho người ta đi, con sẽ tha cho bà bằng ko con bắt được bà con dẫn bà đi cảnh sát.

Bà cụ: -Mệt, đường ai nấy đi, cái thằng quỷ nhỏ nhiều chuyện này.

Tiểu Anh vào siêu thị chứng kiến cảnh tượng mà tức T.Khanh: -T.Khanh còn chần chừ gì nữa, mau bắt lấy bà cụ lấy lại túi xách nhanh lên!

T.Khanh và bà cụ như thức tỉnh hai người tiếp tục bắt đầu cuộc rượt đuổi. Bà già lòng vòng qua các ngõ của các gang hàng, T.Khanh kiên trì bám sát bà cụ. Tiểu Anh cũng vào cuộc, cả 3 như náo động cả siêu thị, bà già bắt đầu chơi trò ném đồ vật, bà cứ ném cho T.Khanh bất cứ thứ gì bà cụ lấy được như sách, cà chua, trứng, bánh,.....Tiểu Anh cố ngăn cản đường đi của bà cụ bằng cách xô đổ các hàng trên kệ để chặn đường đi của bà. Sau một hồi truy đuổi, T.Khanh may mắn tóm được áo của bà cụ. Tiểu Anh nhanh nhẹn giật lại túi xách. Vui mừng với chiến thắng chưa bao lâu, cả bắt ngờ bị hai bảo vệ tóm cổ:

-Học sinh mà dám giật đồ của người già ngay trong siêu thị hả!

Bà già lệ mồm:

-Hai cậu mau đưa túi xách cho tôi, cháu tôi đang ở bệnh viện chuẩn bị mổ tim rồi. Tôi sợ ko kịp gặp nó quá, nhanh đi.

Hai bảo vệ ngoan ngoãn đưa túi xách cho bà cụ, T.Khanh và Tiểu Anh le hét tí tê ngăn lại. Nhưng hai tên bảo vệ vẫn cứng đầu đưa túi xách cho bà già, bà cụ lấy được túi xách chạy nhanh như chớp, Tiểu Anh và T.Khanh tức tối vì bị mắc mưu của bà già. Hai bảo vệ lôi họ đến đồn cảnh sát:

CS: -Hai cháu nói đi, tại sao lại giật túi xách của bà cụ già.

T.Khanh: -Tyui cháu đâu có làm gì đâu chứ, rõ ràng là bà cụ đó cướp túi xách của người ta, bọn cháu có ý tốt đuổi theo, ai ngờ vô siêu thị bị hai tên bảo vệ đáng ghét này bắt lại rồi thả cho bà già đó đi há(chỉ vào mặt hai tên bảo vệ)

CS: Còn hai chú, hai chú đã trông thấy những gì.

Bảo vệ 1: -Dạ thưa anh chúng tôi bắt gặp hai đứa nhỏ này nè, chúng đuổi theo một bà cụ tuổi già sức yếu rồi giật túi xách trên tay bà cụ ấy nữa, chúng còn làm đổ và hư hỏng một số hàng hóa trong siêu thị trong lúc rượt bà cụ đó nữa. Cho nên thấy vậy chúng tôi vào cuộc bắt hai nhock này lại, thả bà cụ đi vì bà ấy đang có thân nhân trong bệnh viện đang trong tình trạng nguy kịch.

Tiểu Anh: -Hai chú có nhầm ko đó, bà ta mới là kẻ cướp giật, bà ta du khổng đồ tội cho chúng tôi đây nè. Còn hai chú tội tha tội phạm đi như vậy tôi còn chưa tính với mọi người nữa đó.

Sau đó một chú cảnh sát dẫn theo bà cụ lúc nãy cùng chiếc túi xách đến

CS: -Có lẽ chúng ta có sự hiểu lầm ở đây, bà cụ này đã giựt túi xách của người đi đường. sau một hồi truy đuổi người dân ở đó đành chịu thua, chỉ có hai em học sinh này là kiên trì đuổi theo, để lấy lại túi xách giúp người bị nạn.

T.Khanh: -Đó hai người nghe chưa, uổng phí công của chúng tôi.

Bảo vệ: -Chúng tôi xin lỗi hai cháu.(cùng nhau ra về). Thưa anh cảnh sát còn về khoản tổn thất của siêu thị nhờ hai anh lo giúp.

CS: -Hai anh yên tâm, chúng tôi sẽ giải quyết nhanh chóng cho siêu thị.

Tiểu Anh: -Thưa chú nhưng bọn cháu về được chưa.

CS: -Vẫn chưa, tuy mọi việc đã sáng tỏ. Nhưng hai cháu đã gây náo loạn trật tự công cộng gây thiệt hại tài sản của người khác. Có hai lựa chọn cho các em thứ nhất là kêu người thân tới bảo lãnh các em, thứ hai tôi sẽ điện tới trường học của các em.

Cả hai thú vía nhìn nhau, ko biết thế nào Tiểu Anh:

-T.Khanh cậu chọn cái nào?

-Tớ ko chọn đâu, ba tớ mà biết chắc mình bị tụng kinh quá, điện tới trường thầy cô cũng mét ba mình à. Tiểu Anh ơi sao đây?

Tiểu Anh quay sang hỏi chú cảnh sát:

-Chú ơi! Chúng cháu muốn về thì chỉ cần bồi thường và đợi người thân tới bảo lãnh kí tên phải ko?

CS: -Đúng vậy!

T.Khanh: -Hay quá vậy mình phải kêu 3 cậu ấy cứu mình thôi.

Tiểu Anh: -Nếu như ko?

CS: -Vậy thì cháu và bạn cháu phải ở đây một đêm rồi đó.

Về phần 3 anh chàng sau khi mua thức ăn cho T.Khanh cả 3 ngồi nghỉ ở trong quán ăn. Rồi sau đó đi tìm bạn mình tìm mãi vẫn ko thấy, T.Nhân nóng ruột, lấy điện thoại điện cho T.Khanh:

-T.Khanh hã! Cậu về nhà rồi hay sao bọn mình ko thấy cậu.

-T.Nhân sao! Mau cứu mình đi, mình đang ở đồn cảnh sát nè

-Trời, chuyện gì vậy?

-Cậu mau đến giúp mình đi, mình kể sao. Mình ko muốn ăn cơm tù đâu.

Cả 3 vội vàng đến đồn cảnh sát, T.Khanh gặp được bạn mình vui mừng khôn xiết

Tuấn Anh: -Thưa chú chúng cháu muốn bảo lãnh bạn cháu!

CS: -Được rồi, bọn cháu làm thủ tục kí vào đây và nộp tiền.

Tuấn Anh kí tên vào và kí séc đưa cho cảnh sát.

Tuấn Anh: -Xong rồi bọn mình về.

Tiểu Anh: -Được rồi đó T.Khanh, đi về thôi.(lời T.Khanh)

Tuấn Anh chặn Tiểu Anh lại: -Ai cho cậu về!

Tiểu Anh: -Thì thủ tục xong xuôi, cậu bảo lãnh cho hai đứa mình rồi mà.

Tuấn Anh: -Xin lỗi nha, mình chỉ bảo lãnh cho T.Khanh à! Đời nào mà 4princes lại đi cứu kẻ thù của mình.

T.Khanh: -Đúng đó Tuấn Anh, cho cậu ta ở trong đây đi mình khỏi phải làm việc ko công cho cậu ta nữa.

Tiểu Anh: -Nè quá đáng à nhà, đục nước béo cò hả.

Tuấn Anh: -Sao bằng cậu, thuận gió đẩy thuyền, cho dầu vào lửa.

Tiểu Anh: -Tuấn Anh, cậu.....

CS: -Các cháu về được rồi, con bé này ở lại.

Đức Tuấn: -Tuấn Anh! Ko mấy giúp cậu ta luôn đi.

Tuấn Anh: -Ko được mình muốn cậu ta lãnh mùi vị cơm tù, có như vậy mới trả thù cho T.Khanh được.

Đức Tuấn: -Nhưng.....

Thiện Nhân: -Thôi ko sao.....chúng ta về đi.

17. Chương 17: Trong Cái Rủi Có Cái Mai

Con bé tức quá, hét to với T.Khanh:

-T.Khanh cậu mà đi, mình mét cô bạn là hacker.

Tuấn Anh quay lại: -Cậu mét đi, chứng cứ đâu lấy ra.

Tiểu Anh: -Tôi....cậu.....

Bốn anh chàng vui vẻ lên xe ra về, T.Khanh như trọc tức cô nàng trước khi lên xe anh chàng còn quay lại khuyên mãi cho cô nàng một nụ cười đắc thắng.

Con bé ở trong đồn cảnh sát như ko yên, ngồi trên bàn làm việc của cảnh sát con bé đưa hai tay chống vào mặt:

-Chú cảnh sát ơi! Thả cho con về đi mà!

CS: -Ko được!

-Chú ơi thả con ra đi mà con năn nỉ chú đó, thả con ra đi, năn nỉ chú đó.

Tiếng điện thoại reo lên:

-Alô sở cảnh sát nghe.....dạ.....dạ.....tạm biệt dì. Cháu có thể đi được rồi đó.

-Thật sao, (đeo ba lô vào người). Vậy con về à nha.

-Ừ con về

-Con về đó.

-Con về đi.

-Con về thiệt đó

-(tú tít)Con muốn về hay là ở đây vậy

Con bé hấp tấp: -Dạ, dạ con về.

Chạy ra cửa chợt lấy làm lạ, con bé quay về hỏi chú cảnh sát: -Chú...Sao chú thả con về trong khi ko ai bảo lãnh.

-Con may mắn thật đó, nhờ có vợ của cố thủ tướng là phu nhân Thu Nguyệt bảo lãnh cho cháu đó. Con là cháu bà ấy sao.

Hai từ Thu Nguyệt đối với con bé thật lạ lẫm, lại là vợ của cố thủ tướng mình mới về nước mà có quen ai đầu trời, cố thủ tướng mà là ai chứ, con bé cứ thắc mắc. Tiểu Anh bắt đầu nhăm trong đầu mình hai từ “Thu Nguyệt” vợ cố thủ tướng.

-Chú à, con ở Mỹ đã 12 năm rồi, mới về đầu có quen biết ai được bao nhiêu, thôi ko nói nhiều nữa trể rồi con về đây, byeeeeeeeee!

Con ngớ ngẩn đi về mà trong bụng cứ lăm bằm từ “Thu Nguyệt”. Khi đã di khuất hẳn Đức Tuấn chạy đến đồn cảnh sát:

-Chú ơi! Bạn gái lúc nãy đâu rồi

-Bạn ấy được bảo lãnh ra rồi cháu.

-Ai bảo lãnh bạn ấy vậy chú.

-Là một phu nhân.

-Người ấy là ai.

-Phu nhân Thu Nguyệt vợ của cố thủ tướng.

-Là nội sao, sao bà biết Tiểu Anh(Đ.Tuấn thắc mắc). Cám ơn chú cháu về.

Khi Đức Tuấn vừa rời khỏi xe của Tuấn Anh vừa đến hẳn bé ngồi trên xe lương lự:

-Tại sao mình đến đây nhỉ? Có nên giúp cậu ta ko? Ko, ko cho cậu ta ăn cơm tù biết mặt, nhưng nếu mình làm như vậy có ác lăm ko.

Từ trên xe anh chàng bước ra bằng đầu bước, từng từng anh chàng cứ lăm bằm:

-Cứu

-Ko Cứu

-Cứu

-Ko Cứu

-Cứu

-Ko Cứu

-Cứu

-Ko Cứu

Bước thứ 7 vào đến phòng làm việc của sở cảnh sát:

-Sao lại là cứu!

Anh chàng nhanh chóng mở cửa:

-Con cháo chú!

-Cháu bảo lãnh bạn cháu sao, cháu ấy đi rồi!

-Đi rồi sao!

-Đúng, lúc nãy Thu Nguyệt phu nhân bảo lãnh bạn cháu rồi.

-Vậy sao, cháu cám ơn chú cháu về.

-Này, sao lúc nãy cháu ko bảo lãnh bạn cháu đi luôn để bây giờ cháu là người thứ hai bảo lãnh hụt con bé.

-Ủa, vậy lúc nãy có người đến bảo lãnh cậu ấy sao! Là ai vậy chú.

-Là cậu bạn đi cùng cháu đấy, cậu ta mặc áo sơ mi màu xanh.

-Là Đức Tuấn Sao. Thưa chú con về.

.....

Tối, tại quán cà phê “Angel”

Bốn anh chàng ngồi yên tĩnh trong quán dưới tiếng suối chảy róc rách, quán cà phê ko còn ai chỉ còn 4 anh chàng ngồi thong thả hưởng thức từng ngụm cà phê thơm lừng:

-Thì ra là vậy, hóa ra ăn người bắt cướp trở thành ăn cướp, hahaha. –T.Nhân.

Tuấn Anh nhìn chăm chăm vào ly cà phê:

-Cà phê ko đường để nhiều đá uống cũng thú vị thật.

T.Khanh vội ném thử ly cà phê của Tuấn Anh:

-Ặc, cái gì mà thú vị, vừa đắng nhưng lại ko đậm đà, nước đá tay chảy hòa vào làm cà phê mất ngon.

Tuấn Anh: -Thế sao, cà phê bản chất nó là đắng cho bao nhiêu đường vào nó cũng đắng, dù đường là chất bảo hòa, nếu cho thêm đá vị đắng nguyên thủy vẫn còn nhưng uống vào đã khác, vị đắng nó dịu đi rất nhiều.

T.Nhân cốc lên đầu Tuấn Anh: -Có như vậy cậu cũng nói, nếu Tiểu Anh là ly cà phê thì làm sao.

Đức Tuấn: -Thêm đường để bảo hòa.

T.Khanh: -Ko được cho sữa hoặc đá thì vui hơn.

T.Nhân: -Stop, từ đầu đến giờ các cậu nói gì chả hiểu cả. Tút lại là như thế này, chúng ta phải vừa uống cà phê vừa suy nghĩ cách trả thù mới được.

T.Khanh: -Trả thù bằng cách nào chứ!

Tuấn Anh: -Hiện giờ chắc cậu ta đang ngồi ở nhà hả hê rồi!

Thiện Nhân và T.Khanh trở mắt nhìn nhau: -Cậu ta được thả rồi à! Why?

Đ.Tuấn: -Là bà mình đã bảo lãnh cho cậu ấy.

Tuấn Anh: -Bà cậu quen với cậu ấy sao.

Đức Tuấn: -Mình cũng ko biết nữa, để khi nào bà mình về mình sẽ hỏi.

T.Khanh: -Nội cậu đi đâu rồi sao!

Đức Tuấn: -Bà mình đi du lịch ở Châu Âu rồi.

T.Nhân: -Chàì, bà cậu xiteen quá ha! (cười)

Tuấn Anh: -Chúng ta khoan hả bàn chuyện đó, chuyện T.Khanh là hacker các cậu tính xử lí sao.

Đức Tuấn: -Hiện nay nhà trường đang truy tìm, mình nghĩ ko sớm thì muộn cũng ra thôi. Nhưng T.Khanh đừng lo cậu ko làm tổn hại gì chắc cũng ko sao đâu.

T.Khanh: -Cám ơn các cậu, nhưng bây giờ tốt hơn hết là mình sẽ nhận tội với thầy cô. Nhân cơ hội này mình muốn gặp mặt ba và mẹ mình.

Đức Tuấn vỗ vai T.Khanh:

-Cậu mong gặp ba lắm sao.

Kể từ ngày sinh nhật một năm 12 tháng ít ra 1 tuần mình được gặp ba và mẹ thôi. Có khi mình buồn mình nhớ họ lắm nhưng.....(T.Khanh). Các cậu ko nhớ ba mẹ sao?

T.Nhân: -Họ chỉ lo cho công việc làm gì nhớ tới mình chứ. Mình chỉ có việc là học hành và tuân theo lời họ thôi, đôi với mình đó là thói quen rồi. Cho dù nhớ mình nhớ cái gì chứ, nhớ họ nhớ vì cái gì.

Tuấn Anh và Đ.Tuấn im như tờ ko nói lên lời nào cả dù lòng của cả hai cũng rất đau.

.....

Tại trường học

Giờ Toán lớp 11A

Thầy Quang: -Thầy thông báo khẩn với các em một việc. Ngày mốt toàn thể khối 11 sẽ làm một bài kiểm tra tập trung. Và phần bài học là ko giới hạn có thể là họ sẽ cho rải rác cho đến hết chương. Vì đây là lệnh thanh tra của sở giáo dục.

Cả lớp hết hồn như nghe tin động trời, cùng nhau rên rỉ ỉ ôi: -Trời ạ! Sao mình học bài kịp đây. Mới kiểm tra cái độp mà.

Thầy Quang: -Nhưng các em yên tâm, thầy mong là các em sẽ làm được hết tất cả bài kiểm tra. Tuy bài học nhiều nhưng các em cố gắng nhé, dù ngày mai có làm được hay ko câu nào nghe thầy dặn cứ làm dù đúng hay sai theo thầy nghĩ các em đã nắm chắc trong tay 50% số điểm chứ đừng bao giờ dùng tài liệu hay bất cứ hình thức gian lận nào. Các em rõ chưa!

Cả lớp: -Dạ rõ.

Thầy Quang: -Tuấn Anh, Tiểu Anh thầy nghĩ tạm thời tiết mục của các em cứ tạm gác lại, thầy muốn các em làm bài cho tốt.

Tiểu Anh: -Ko sao đâu thầy, như vậy tụi em còn mừng nữa. hiihihi. “thế là ko phải tiếp xúc với kẻ đáng ghét này rồi”

Mặt con bé nham hiểm đến buồn cười, thấy vậy Lam Linh xít lại gần:

-Này Tiểu Anh, cậu chắc ôn lại bài hết ko. Bài nhiều quá mình pó tay chấm cơm nếu có thể mình chỉ dành nhận 50% số điểm à.

-Ko sao, mình sẽ ôn bài thông thả vì còn 48 tiếng nữa.

Lam Linh nhìn vẻ mặt con bé mà ganh tị, mặt con bé dăm chiêu: “Tại sao vậy Tiểu Anh, những thứ mày có tao cũng có, những từ khi mày xuất hiện tại sao mày lại cướp hết vậy, đừng trách tao độc ác, tao ko muốn hại mày nhưng những kẻ nào muốn hơn Lam Linh này thì đừng mong song xốt, nể tình mày là chị tao cho nên tao ko tính toán, nhưng bây giờ thì tao phải dành làm kẻ xấu vậy.

Ngày kiểm tra đã đến, dù ko mong đợi gì với học sinh 11A nhưng mọi người vẫn phải chuẩn bị tâm lí dù bài kiểm tra có dễ hơi khó đi chăng nữa. Tiểu Anh con bé ngồi đánh cờ ca rô một mình, Tuấn Anh một sách luôn ngồi chăm chú đọc cuốn sách vẫn còn dở dang, Đ.Tuấn, T.Nhân, T.Khanh cả 3 nhóm lại một bàn ôn cách giải lại các bài toán, Lam Linh vẫn còn ngồi viết ngệch ngoạch bài giải toán vào tờ giấy nháp. Thừa lúc Tiểu Anh ko để ý con bé đã lấy tờ giấy ghi công thức toán học kẹp vào giấy nháp của mình. Tiếng trống vào lớp, nó như thúc giục tất cả mọi người. Đối với ai bàn kiểm tra này ko quan trọng nhưng đối với học sinh 11A nó sẽ quyết định xem tháng sau bạn sẽ học ở đâu lớp nào. Và diễn nhiên một người rơi từ trên thiên đàng từ từ xuống địa ngục chẳng vui tí nào, cho nên ai cũng mặt mày rầu rĩ. Tiếng bước lộp cộp bước chân của các giám thị làm cho tất cả học sinh 11A căng thẳng tốt độ, con bé Tiểu Anh thì khác con bé cuộn cuộn lục banh cái cặp của mình:

-Giấy nháp ơi mày ở đâu, sao ko có vậy nè.(con bé nhìn lên bàn). À đây rồi.

Tiểu Anh vừa lấy xong tờ giấy nháp Lam Linh giật mình: “Trời ạ, tờ giấy ghi công thức mình đưa cho Tiểu Anh rồi làm sao đây, sao mình làm bài được chứ, phải lấy lại”. Chưa kịp lấy lại thì hai vị giám thị đã bước vào phòng thi, đành mặc cho tất cả con bé im lặng. Trước khi phát bài cô giám thị nhắc nhở:

-Em nào còn có tài liệu hay bất cứ thứ gì liên quan đến toán thì dẹp ngay cho tôi!

Sau khi đã hoàn tất, giám thị phát bài thi. Cả lớp choáng với cái đề thi thật khủng tổng cộng 15 câu theo cấp độ từ dễ đến khó, mọi người như tá quả với câu hỏi 2 điểm nó. Lam Linh cũng ko hơn ko kém, thấp thỏm lo âu nhưng nó cố gắng làm bài. Tuấn Anh ngồi im như tờ vùi đầu vào bài kiểm tra viết liên tục, Đ.Tuấn thông thả làm từ từ, T.Nhân nhăm nhăm rất hay nhưng anh chàng cũng rất ấu khi một bài toán anh chàng cho ra 2 kết quả, T.Khanh đánh lộn ko ngừng với tờ giấy nháp. Tiểu Anh lém lỉnh cắn móng tay ngồi làm bài diêm tĩnh, từ câu 1 đến câu 8 con bé hầu như ko đụng gì đến tờ giấy nháp. Lam Linh đến câu 5 bắt đầu bí “Chết rồi, cái này cần công thức, sao nhớ đây, như vậy đúng ko(viết vào giấy), như thế này, cũng ko

phải, sao đây, tờ giấy nháp của Tiểu Anh làm sao lấy lại nó”. Con bé liếc mắt nhìn Tiểu Anh, như gặp ma nó hoảng hồn mới đó con bé đã đến câu 11, có một chút gì đó gang tị, có chút gì đó như ko cam tâm, con bé ngồi suy nghĩ “Có lẽ mình đã nhìn nhận sai lầm về Tiểu Anh, cậu ta thông minh hơn mình tưởng, kể từ khi cậu ta bước vào cuộc đời mình thì mọi thứ đã khác, vị trí của mình đã bị cậu ta chiếm chỗ, nếu như bài kiểm tra này mình để cho cậu ta qua mặt lần nữa thì coi như chỗ đứng trong trường này ko còn nữa, Tuấn Anh của mình cũng bị nó cướp thôi, mọi thứ của mình có lẽ sẽ biến mất khi có nó. Tao xin lỗi mày, tao nghĩ mày ko thuộc về nơi này mày đừng trách tao.” Lam Linh ko chút do dự cô ta đặt bút xuống bàn, đứng lên khí thế:

-Thưa cô có bạn dùng tài liệu trong giờ kiểm tra.

-Em nói sao.

-Thưa cô có bạn đã dùng tài liệu trong giờ kiểm tra, đó là cậu ta (con bé chỉ thẳng vào mặt Tiểu Anh).

Cả lớp nháo nhào vì mọi chuyện đang xảy ra, Tiểu Anh to mắt nhìn cô nàng:

-(chỉ vào mình)Là tôi sao, tôi đâu có!

-Thưa cô bạn ấy nói dối, em thấy bạn ấy ghi tài liệu giấu trong tờ giấy nháp đó cô, ko tin cô cứ mở nó ra xem.

Cả hai vị giám khảo bắt đầu khám xét, con bé tỉnh queo như ko có chuyện gì xảy ra, ko giống thường ngày con bé hay làm náo động tất cả mọi chuyện, nhưng hôm nay thì khác nó im như tờ ko chút biểu cảm trên khuôn mặt, con bé tự tin đưa cho giám thị tờ giấy nháp, tất cả mọi người trong lớp ko thể nào ko dừng việc làm bài lại để xem sự việc này sẽ tiến triển như thế nào. Khi cô giám thị lấy tờ giấy nháp và thấy trong đó là một tờ công thức toán học, cả lớp bắt đầu ồn ào xào xáo cả lên. 4 anh chàng và 3 cô nàng như ko thể tin nổi nữa, T.Khanh cũng ko thể ngờ rằng cô nàng vì điểm à gian lận. Con bé như ko tin vào mắt mình, giám thị bắt đầu tra hỏi:

-Em còn muốn nói gì ko!

-Thưa cô có, em muốn nói là em ko có dùng tài liệu.

-Nhưng chứng cứ rành rành đây em còn chối(thầy giám thị đưa cho cô tờ biên bản), em kí vào đây cho cô.

Con bé quả quyết: -Thưa cô em ko kí!

Cả 2 giám thị như ko đủ kiên nhẫn: – Em muốn làm loạn sao!

Tiểu Anh: -Em ko có làm sao em phải kí vào nó thưa cô, nếu em kí chẳng khác nào em tự hạ thấp mình nói mình là kẻ gian lận.

Cô giám thị: -Được rồi, em đi theo tôi. Còn thầy ở đây tiếp tục gác kiểm tra, một lát sau sẽ có người đến phụ thầy.

Con bé vẫn vậy nó điềm tĩnh đi theo cô giám thị mà ko biết đi đâu, trước khi đi nó còn ko quên quay lại nhìn Lam Linh. Con bé được dẫn đến văn phòng ở đó mọi thầy cô có quyền hành ở trường ở đó bao gồm thầy hiệu trưởng, cô hiệu phó, cả thầy Quang chủ nhiệm, cùng với một số hội đồng thanh tra. Cô giám thị bước nhanh vào phòng:

-Xin lỗi các thầy cô, tôi đến đây xin tham khảo ý kiến của thầy cô về việc xử lí một em học sinh đã vi phạm trong thi cử.

Thầy hiệu trưởng: – Cô cứ trình bày cho chúng tôi.

Cô GT: -Thưa thầy tôi nhận thanh tra gác thi cho lớp 11A, trong lúc gác thi có một em đã vi phạm quy chế thi là đem tài liệu kẹp vào giấy nháp, cho dù đầu giờ chúng tôi đã có nhắc nhở các em. Khi phát hiện ra và làm việc với em này, em đã khẳng khái ko chịu nhận, bảo em ấy kí vào biên bản em ấy ko kí, nhìn em ấy có vẻ kiên quyết nên tôi ko còn cách nào nhờ thầy cô xử lí.

Thầy HT: -Thôi được, cô cứ về phòng mang em học sinh ấy đến đây.

Cô GT: -Thưa thầy, em ấy ở ngoài. Vào đi em.....

Con bé bước vào đường hoàng, nó lễ phép cuối đầu chào: -Em chào các thầy cô!

Thầy Quang ko còn tin vào mắt mình nữa trước mắt thầy chính là học trò của mình, các thầy cô khác cũng ngỡ ngàng khi nhìn thấy con bé, thầy HT bắt đầu vào việc:

-Em là Phan Bảo Anh học lớp 11A?

-Dạ, đúng.

-Em biết mình học ở lớp A là vinh dự cho em hay ko.

-Em biết.

-Lớp A là lớp học mà ở đó tôi nghĩ là những hạt giống tốt cho đất nước, chúng tôi tin các em ấy luôn là những con người tài giỏi có ích ở tương lai. Nhưng em biết ko có tài mà ko có đức cũng như ko. Ở lớp giỏi như thế chúng tôi ko chỉ muốn đào tạo các em về mặt học tập chúng tôi luôn đặt giáo dục nhân cách tư tưởng lên hàng đầu. Tôi thật sự rất bất ngờ với em từ lần đầu gặp em, và thầy cô ở đây cũng vậy, họ luôn khen ngợi em tin tưởng rằng em sẽ là một trong những nhân tài sẽ giúp ích ọi người sau này, tôi biết học lực của em ra sao. Tôi biết ba em đã gửi em cho tôi, là tôi phải có trách nhiệm với em ko những tôi và còn những thầy cô khác. Nói thật cho tôi biết EM THẬT SỰ DÙNG TÀI LIỆU SAO?

-Thưa thầy em ko có, nếu thầy biết học lực của em thì thầy phải biết rằng em có thể nhớ những công thức nhỏ nhoi đó, dù là vậy em xin thưa rằng dù cho kiểm tra đột xuất đi chăng nữa em ko học bài em ko bao giờ dùng tài liệu như vậy.

Cô GT đưa cho thầy hiệu trưởng tờ giấy nháp có kẹp tấm tài liệu.

Thầy HT: -Tôi nghĩ em phải sử dụng tờ giấy nháp này chứ. Sao nó còn trắng, vậy là em chỉ mang vào nhưng chưa sử dụng cho nên.

Tiểu Anh: -Thưa thầy tờ tài liệu ấy ở đâu em ko biết, nhưng em hứa danh dự là em ko có làm gì cả.

Thầy Quang chen vào: -Thưa thầy HT, tôi biết Tiểu Anh ko hề nói dối chúng ta. Buộc lòng sao chúng ta lại đang ép nó thừa nhận một chuyện mà đâu phải em ấy làm. Tôi nghĩ chúng ta nên ngồi lại bàn bạc thì hơn. Tiểu Anh cho thầy biết tại sao các bạn đã tố cáo em dùng tài liệu.

Tiểu Anh: -Thưa thầy em cũng ko biết, khi đã gần làm hết bài thì bỗng nhiên Lam Linh đứng lên tố cáo em dùng tài liệu, và khi cô giám thị khám xét thì em ko hiểu sao tờ tài liệu nó lại nằm trong giấy nháp của em.

Thầy Quang: -Được rồi.

Thầy HT: -Tiểu Anh, em nói thật sự em ko có làm vậy thầy cho em hạn ba ngày từ đây đến cuối tuần nếu em ko cho chúng tôi một câu trả lời hợp lí chúng tôi buộc lòng phải trừng phạt em. Em về lớp đi.

Con bé mặt trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu: -Thưa thầy em về.

Vừa đi Tiểu Anh suy nghĩ khôn nguôi về sự việc xảy ra, ko hiểu tại sao tờ tài liệu ấy lại nằm trong giấy nháp, lại ko hiểu sao Lam Linh lại tố cáo mình, vốn dĩ là một con bé thông minh nhưng Tiểu Anh càng ko hiểu tại sao chuyện ấy xảy ra như thế. Về đến lớp mặt con bé trầm ngâm suy tư, bước vào cửa ba con ma nữ lại bắt đầu kiểm chuyện:

-Trời ạ(tắc lưỡi), thì ra chỉ là cái mác thôi, học giỏi sao. Đồ gian lận.

Con bé cười vu vơ một cái rồi bước ra hành lang đứng. Trong khi 4 anh chàng đang hợp nhau cách giải bài toán.

T.Khanh: Tuấn Anh câu cuối 1 điểm cậu làm ra chưa!

Tuấn Anh: -Mình làm rồi ra rồi!

T.Khanh lại sọt rác lục lọi, rồi đem tờ giấy bị nhăn lộn xộn đưa cho 3 người bạn.

-Tuấn Anh cậu xem đi.

-Cái gì vậy.

-Bài kiểm tra của Tiểu Anh. Cậu nhìn xem có chút sai sót nhỏ nào, nói cậu ấy vạch bừa có uổng tí nào.

-Cậu sai rồi, mình nghĩ cậu ấy không có vạch đầu. Bừa cậu ấy dùng chỉ có hiệu lực với câu 6 mà thôi nhưng cậu xem câu 15 cậu ấy giải rất chính xác.

-Biết chính xác tại mình hỏi Lam Linh xem.

T.Nhân kêu Lam Linh sang nhóm của họ các anh chàng bắt đầu tra hỏi:

T.Nhân: -Lam Linh sao cậu biết Tiểu Anh dùng bừa.

Lam Linh đáp ứng: -Chỉ là tình cờ mình thấy Tiểu Anh kẹp tờ giấy ghi công thức vào tờ giấy nháp ghi trong ngăn bàn mà thôi, lúc đầu mình không để ý cho nên khi đến thi mình thấy được nên đã tố cáo cậu ấy. Không ngờ vì muốn đạt điểm à cậu ta...Không chỉ có vậy mấy môn khác cậu ấy còn gian lận nữa.

Con bé này đúng là nói dối không chớp mắt mà hại người ta chết sống không yên bây giờ còn nói vậy.

Đ. Tuấn biện bạch: -Tại sao cậu không tố cáo ngay từ đầu mà đến hôm nay mới nói chứ.

Lam Linh: -Vì tớ thấy bức xúc cho các cậu vì cậu ấy đã dùng cách không đáng hoàng giành lấy hạng nhất cho nên mình phải ra tay.

Tuấn Anh: -Thế sao, mình không tin tí nào. Một người từng đạt huy chương vàng Olympic toán thế giới lúc 15 tuổi, bây giờ vạch bừa với bài toán cấp ba này mình không tin.

T.Nhân: -Sao cậu biết.

Tuấn Anh: -Là 3 người họ nói ỉn biết. Không những thế ở Mỹ cậu ấy được xếp vào danh sách 10 người tuổi trẻ tài nhất với vị trí thứ nhất. Lam Linh cậu có nhầm không khi nói như vậy.

Lam Linh: -Sao chứ, mình tưởng cậu là bạn mình bạn sẽ tin mình không ngờ cậu vì cậu ta mà nghi oan ỉn sao. Từ nhỏ đến giờ mình chơi với các cậu có nói dối các cậu điều gì.

Đ.Tuấn: -Cho tại mình xin lỗi. Nhưng cậu nhìn xem cậu ta làm bài rất tốt không có sai sót nào, nếu nói như vậy phải là quá vô lý hay sao.

Lam Linh: -Cậu nghĩ xem, cậu ta là chị em cùng cha khác mẹ của mình tính của chị ta mình hiểu hơn ai hết. Từ nhỏ chị ta muốn cái gì là bắt chấp tất cả để đạt được nó cho dù là hại người khác. Nhớ lúc 4 tuổi mình được đưa về sống chung với cậu ta, cậu ta sợ làm bể bình hoa nhân lúc mình ở đó cậu ta đã đổ lên đầu mình thế là mẹ đã đánh mình một trận tơi bời luôn, chưa hết lúc vui thì không nói gì lúc buồn cậu ta lại nắm đầu mình đánh mình nữa(khóc). Vì thế khi cậu ta đi Mỹ mình vui lắm nhưng lúc cậu ta quay về hề cậu ta làm gì sai mình khuyên ngăn cậu ta nhất mực không nghe còn thù dọa là sẽ thuê xã hội đen đánh mình nữa.

T.Khanh to mắt: -Có phải vậy không trời, kẻ sát nhân có bộ mặt trẻ thơ.

Tuy nhiên T.Nhân, Đ.Tuấn, Tuấn Anh vẫn ngồi suy nghĩ dù khi nghe những lời nói của Lam Linh anh chàng không thể nào tin vào mắt mình nữa. Con bé Tiểu Anh ngồi ngoài hành lang bây giờ nó không biết làm gì cả chỉ biết đứng nhìn hàng cây già trên sân trường, bước vào lớp tuy buồn lắm nhưng con bé vẫn cố bình tĩnh dù ai có nói gì, vào bàn học con bé dọn dẹp thật nhanh sách vở mang ba lô rồi bước ra lớp học.

-Cậu định chôn tránh sao.- Tuấn Anh nhanh chân dùng tay kéo Tiểu Anh lại.

-Để cho tớ yên.-Xua tay Tuấn Anh

-Trốn tránh không phải là cách, dù cậu không có làm đi chăng nữa, cậu phải đối đầu với nó.

-Sẽ ổn sao, buồn cười khi mọi người cố buộc tội mình, cố ép mình thừa nhận. Không ai chịu tin thì còn gì để chứng minh chứ.

-Nhưng tôi tin cậu.

-Cậu nói sao, tin tôi, cậu đang làm mèo khóc cho con chuột như tôi sao. Tôi nghĩ tôi bị như vậy thì các cậu vui lắm mới phải.

-Tớ ko giống như con gái các cậu, tớ càng ko phải là người biết cười trên nỗi đau của người khác.

-Niềm tin nào giúp tôi biết là cậu biết tôi ko làm chuyện đó.

Tuấn Anh khẽ chỉ vào đầu của mình:

-Cậu tin chưa.

Tiểu Anh bật cười: -Cậu đùa sao.

-Giờ này rãnh quá để đùa với cậu chắc.

-Ừ, thì bài kiểm tra đã qua có lẽ cậu rãnh quá ko có chuyện gì làm ko chừng.

-Cậu cũng vậy định mang balô đi du lịch với đóng sách vở này sao.

-Lúc này định đi nhưng bây giờ ko muốn nữa. Bàn của cậu còn bàn vé ko.

-Còn một vé, vé duy nhất. Vé này đắt lắm sợ cậu mua ko nổi.

-Bao nhiêu, tớ mua.

-Cậu ko ngồi chung với Lam Linh sao.

-Tớ ko biết tự dưng tớ ko muốn ngồi chung với cậu ấy nữa, dù đó là em của mình.

-Tớ hiểu, vậy lại chỗ tớ ngồi.

Cả bọn con gái nhìn Tiểu Anh ganh tị, Lam Linh thì ko thể nào ko kiềm chế được sự phẫn nộ khi đã hại nó như thế đáng lí nó phải bị ghét chứ tại sao Tuấn Anh lại. T.Nhân nhìn lên trần nhà nói vọng lên bàn Tuấn Anh:

-Đức Tuấn à, hình như hôm nay có bão siêu tốc hay sao ấy.

-Đâu có đâu, mình xem thời tiết rồi mà.

T.Nhân tức quá gõ lên đầu Đ.Tuấn, T.Khanh tiếp lời:

-T.Nhân à tớ cũng thấy vậy đó, cộng thêm mặt trời với mặt trăng sát nhau nữa. Chuyện lạ siêu thế kỉ.

N.Như ở phía sau nói xỉa xó: -Tôi tưởng chỉ có con gái của tui tui là bà tám ai ngờ có người còn tám hơn, đúng là thời thế đảo điên con người cũng thay đổi. Người tốt cứ luôn bị kẻ xấu hại, kẻ xa lạ thì còn đỡ người thân trong gia đình còn ko tha. Đúng là lòng lang dạ sói mà.

Lam Linh ngồi đó nghe tức giận, liếc mắt nhìn N.Như con bé đáp trả cho cô nàng bằng cáo le lưỡi, Thu Giang ngồi cạnh ngăn lại. Tiểu Anh ngồi lắng nghe hết những điều đó, cô nàng xoay sang nhìn Lam Linh cô nàng cười dịu lại với Tiểu Anh. Lam Linh bắt đầu:

-Tiểu Anh à, mình thật sự xin lỗi khi phải tố cáo cậu nhưng mình phải làm vậy vì mình nghĩ cây kim trong bọc có ngày cũng lòi ra. Cậu nên thành thật mà thú nhận, có gì mình xin giúp cậu.

Tiểu Anh im lặng, Thu Giang phía sau nói: -N.Như à cậu có xem vở mèo khóc chuột chưa. Tớ thì mới xem nè, cậu xem con mèo đó nó gian manh xảo trá làm sao. Mình nghĩ có ngày nó cũng bị trời hại à.

Lam Linh tức giận quay lại trợn mắt nhìn Thu Giang: -CẬU MỚI NÓI GÌ ĐÓ HẢ.

Thu Giang thản nhiên: -Có nói gì đâu, chỉ là nói sự thật thôi. Mình làm mình chịu sao du oan giá họa cho người khác vậy. Mình tin là Tiểu Anh ko có làm trừ khi có kẻ giật dây, mà kẻ này á gian manh xảo trá ngoài mặt thì hiền như ma sơ ko biết bên trong chứa cái gì nữa.

Lam Linh: -Cậu còn nói nữa.

T.Nhân: -Hai cậu thôi đi.(dù nói rất nhỏ nhẹ nhưng sự ảnh hưởng của nó rất lớn)

Tuấn Anh khẽ hỏi Tiểu Anh: -Thầy cô đã làm gì với cậu.

-Họ ỉnh 3 ngày phải tìm ra lời đáp chứng minh mình vô tội nếu ko thì mình ko biết mình sao nữa.

-Bọn tớ sẽ giúp cậu.

-Ko cần đâu. Mình tự lo được mà. Cám ơn cậu.

3 ngày định mệnh với con bé thật khó khăn để tìm kiếm câu trả lời trước thầy cô nhằm rửa sạch oan ình, thật là khó khăn khi phải lựa chọn bản thân và gia đình, khó để đấu tranh với chính bản thân mình. Con bé vẫn hồn nhiên như ko có chuyện gì xảy ra dù đi tới đâu nó vẫn bị những cái nhìn soi mói những cái chỉ tay nhưng câu nói những câu chuyện thù ghét nên cuộc đời con bé. Miệng thiên hạ luôn xấu xa và ghê tởm dẫu biết vậy con bé vẫn vui tươi, gây thơ cười nói. Thu Giang, Hà My, Ngọc Như trông thấy bạn mình như vậy họ ko thể nào yên lòng, 4 anh chàng thì luôn cứ dỗi theo con bé.

Đêm đó, ba Tiểu Anh dẫn cả gia đình đi ăn cơm, Tiểu Anh cũng có mặt ở đó. Cô bé vẫn đường hoàng đối diện với Lam Linh với ba của mình dù cho ba mình đã biết chuyện. Tại nhà hàng:

-Tiểu Anh ba nghe nói lẩu tôm ở đây ngon lắm, Lam Linh cũng thích nên ba cùng dẫn cả nhà đến đây ăn.

Thay vì im lặng ăn nhưng lần này con bé thẳng thắn: -Thưa ba con bị dị ứng với hải sản.

Dì Quyên vỗ về con bé: -Vậy thì con muốn ăn gì con cứ kêu nhé!

Tiểu Anh: -Cho con 1 pizza xúc xích là được.

Dì Quyên: -Ừh vậy dì kêu cho con.

Cả gia đình cùng nhau ngồi ăn, không khí hôm nay thật yên tĩnh Lam Linh và ba Minh cũng ko nói chuyện gì nhiều ngoài khi gấp thức ăn cho Lam Linh rồi nói 1 câu: “ -Ăn đi con!”. Còn dì quyên cố gấp cho con bé 1 lát thịt hay thức ăn gì nó cũng điều giết chén qua một bên, rồi chăm chỉ ăn pizza. Ba Minh nhìn con bé rồi hỏi:

-Tiểu Anh dạo này con học sao rồi.

-Vẫn tốt thưa ba.

-Ba vẫn biết con học rất giỏi, cả Lam Linh cũng vậy. Ba rất mừng là hai chị em cùng học chung một lớp cùng ngồi chung với nhau nữa chứ.

Lam Linh xen vào: -Thưa ba chị ấy chuyển chỗ rồi.

Ba Minh: -Sao vậy!

Lam Linh: -Chị ấy ko thích chơi với con. Dù con đã cố gắng làm thân.

Ba Minh: -Tiểu Anh à! Ba biết những năm qua điều này là khó chấp nhận với con, ba phải nói cho con biết rằng dù gì đi nữa Lam Linh là con của ba là chị em cùng cha khác mẹ với con, thế nào đi nữa hai đứa vẫn mang dòng máu của ba. Ba mong sao các con hòa thuận với nhau như thế ba vui rồi, Tiểu Anh con làm chị con phải biết nhường nhịn em của mình phải biết hi sinh vì em như thế mới là người chị tốt. Từ nhỏ Lam Linh vốn là con bé hiền nên hay bị người ta ức hiếp nên khi con học chung lớp với em nó con hứa với ba là bảo vệ em con dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Ba giao Lam Linh cho con. Con hứa với ba nha con.

Tiểu Anh ngược mặt lên nhìn ba Minh, rồi nhìn Lam Linh dù thế nào con bé vẫn phải miễn cưỡng nói: -Thưa ba con biết rồi.

Bữa ăn kết thúc trong sự im lặng ngoài mong đợi. Con bé tưởng rằng buổi ăn này sẽ bị khuấy động bởi việc của con bé nhưng ko Lam Linh đã ko nói bất cứ điều gì cho ba Minh. Ra ngoài cổng con bé đợi taxi ra về Lam Linh bước đến:

-Dù gì đi nữa tôi mong chị nhớ tới điều ba Minh đã nói và chị đã hứa. Bắt đầu từ ngày mai tôi nghĩ là ngày cuối cùng tôi được học chung với chị rồi, kể gian lận thì sớm muộn cũng bị đuổi học hay là bị đưa vào lớp đặc biệt thôi.

Tiểu Anh: -Đang thù tôi sao, có chuyện gì mà làm tôi sợ chứ. Nghỉ học tôi vẫn còn có nhiều trường danh giá tại Mỹ rước tôi vào, đưa vào lớp đặc biệt dù sao còn đỡ hơn là nghỉ học.

Nói xong Tiểu Anh nhìn Lam Linh rồi mỉm cười rồi đưa tay đón taxi ra về, Lam Linh con bé ngớ người như con bé biết chắc được nó sẽ thua Tiểu Anh: “Nhưng ko, Tiểu Anh khi nào mày rời khỏi cuộc đời của tao mới thôi”.

Thứ bảy, giờ sinh hoạt lớp.....

Thầy Quang: -Tiểu Anh thầy hiệu trưởng bảo em đi gặp thầy, Tuấn Anh em cũng phải đi ?

Tuấn Anh: -Dạ em biết rồi.

Tiểu Anh: -Thưa thầy em đi một mình được mà.

Thầy Quang: -Ko, vì đây là sự việc lớn nên trường phải cần có ý kiến của nhiều người. Tuấn Anh là chủ tịch hội học sinh nên thầy hiệu trưởng cũng mời em. Hai em đi đi thầy cô đang đợi.

Hai người cùng đi đến phòng họp của thầy cô, trên đường đi Tuấn Anh hỏi Tiểu Anh:

-Cậu ko sao chứ!

-Mặt mình có sao lắm hả.

-Khác thường!

-VẬY sao.

-Cậu có câu trả lời chưa.

-Có thì đã sao ko có đã sao. Tuấn Anh này, cho tớ hỏi lớp đặc biệt là gì vậy!

-Là lớp dành cho học sinh cá biệt.

-Trường này cũng có học sinh cá biệt sao.

-Dĩ nhiên đó là điều đương nhiên thôi, có phải cậu định...

-Ko nói nhiều nữa đi thôi. Cậu làm chủ tịch hội học sinh oai thật nhỉ.

-Ừ.

Phòng họp trước mắt mình, con bé vẫn thản nhiên bước vào đứng trước thầy cô những người có quyền hành tối cao của trường, họ đổ xô ánh mắt nhìn con bé. Ai cũng bất ngờ khi học sinh học lớp A học sinh ưu tú nhất lại là người gian lận. Cả phòng dường như im lặng, bầu ko khí nặng nề cứ liên hồi giáng vào người con bé, thầy HT mở lời:

-Tiểu Anh sao rồi! Em đã có câu trả lời chưa.

-Dạ thưa thầy em có rồi.

-VẬY em nói cho thầy các thầy cô ở đây biết.

Con bé nhìn mọi người ai cũng hướng mắt nhìn chăm chăm vào mình, con bé cuối đầu nó chột nhót vào lời của ba vào bữa ăn tối: “Con hứa với ba là bảo vệ em con dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Ba giao Lam Linh cho con. Con hứa với ba nha con.” Con bé ngân đầu mỉm cười nói: -Thưa thầy em ko có câu trả lời thầy hãy phạt em.

Tuấn Anh ngơ ngàng nhìn Tiểu Anh: -Tiểu Anh cậu nói thật chứ.

-Thưa thầy cô đây là lời nói thật. Bao ngày qua em đã suy nghĩ thấu đáo rồi.

Thầy Ht thở phào: -Các thầy cô muốn xử lí em ấy như thế nào.

Cô hiệu phó: -Thưa thầy, căn cứ theo luật của trường thì bị như vậy là đuổi học.

Tuấn Anh: -Nhưng thưa thầy cô, bạn Phan Bảo Anh thành viên của lớp 11A, với tư cách lớp trưởng em có nhận xét rằng hàng ngày bạn ấy là một học sinh gương mẫu hay giúp đỡ hòa đồng với bạn bè, theo em biết lúc ở Mĩ bạn ấy là một học sinh xuất sắc hạng ưu. Vả lại lần này kiểm tra đối với lớp em là một bài kiểm

tra đột xuất tại em chỉ có 2 ngày ôn lại 35 bài của toàn bộ chương trình học, quả là đối với chúng em rất nặng nề. Kèm theo đó bạn ấy là một học sinh giỏi có thể bạn ấy sợ mình ko theo kịp bạn bè cho nên....

Tiểu Anh chen vào: -Đúng vậy em vì muốn điểm lớn mà em dùng tài liệu nếu thầy cô xử lý em như vậy.

Thầy HT: -Đuổi học em chúng tôi chưa nghĩ đến nhất là đối với học sinh lớp A, nếu em đã nói vậy. Thầy cho em một cơ hội nếu em thực hiện được em sẽ ko bị gì em vẫn có thể học ở lớp A bình thường.

Tiểu Anh: -Còn nếu ko.

Thầy buộc: -Đưa em vào lớp đặc biệt. Các thầy cô có ý kiến sao.

Cô bên hội đồng nhà trường phản đối: -Thưa thầy nếu chúng ta làm vậy, chẳng khác nào thầy cho qua ko việc này, tôi ko đồng ý.

Cô phó hiệu trưởng: -Tôi với thầy hiệu trưởng đã bàn bạc kỹ về việc này, đối với các em học sinh khác thì chúng ta có thể xử lý như vậy nhưng đối với em này thì ko. Phan Bảo Anh em ấy là một học sinh có năng lực, tôi đã xem qua bài kiểm tra Toán của em ấy, em ấy đã làm ko có chút sai sót nào cả trong khi tờ giấy nháp vẫn còn trắng tinh. Hơn nữa thường ngày qua lời thầy cô tôi biết em ấy là một học sinh giỏi toàn diện ngang tầm với em Tuấn Anh. Tôi nghĩ nếu em ấy là người có năng lực thì em ấy sẽ vượt qua thử thách của chúng tôi, còn học ở lớp đặc biệt là cách cuối cùng chúng tôi chọn cho em ấy vì tôi nghĩ rằng nếu em ấy có năng lực thì em ấy sẽ vượt qua nó. Chúng ta phải cho em ấy một cơ hội “Đánh kẻ chạy đi ai đánh kẻ chạy lại”, nếu như em ấy đã biết hối cải và nhận lỗi.

Thầy HT: -Cô ấy nói đúng, đó là sự bao dung vị tha của thầy cô dành cho em cho nên Tiểu Anh em phải biết trân trọng nó. Vậy thầy nhờ em tìm hacker giúp thầy.

Nghe xong Tiểu Anh khó hiểu nhìn Tuấn Anh: -Tại sao em phải tìm người đó.

Thầy HT: -Thầy thừa biết em là người thông minh, lớp 11A cũng ko phải là lớp bình thường có thể hacker ấy là một học sinh trong lớp em. Với sự thông minh của em thầy nghĩ em biết tên hacker này. Nếu em tìm được coi như em lấy công chuộc tội thầy sẽ xem xét lại.

Tiểu Anh: -Nhưng hacker ấy đâu làm tổn thất gì đến nhà trường, trong khi em đã làm cho thầy cô khó ăn nói với ban thanh tra của bộ chứ.

Cô HP: -Ko phải, vì chuyện hacker lần này có liên quan đến sự bảo mật tài liệu quan trọng của nhà trường. Tiểu Anh thầy cô trông cậy vào em

Tuấn Anh vẫn bình tĩnh ngồi đó lắng nghe con bé vẫn tỉnh táo trả lời:

-Thưa thầy cô, chuyện hacker là ai em ko biết, và em ko thể nào bán đứng bạn mình nếu thầy cô nói bạn ấy là học sinh 11A. Cho nên chuyện ai nấy xử, em sử dụng tài liệu trong kiểm tra thầy cô cứ y theo luật mà phạt em, em ko có ý kiến gì hết.

Thầy cô bàng hoàng nhìn nhau xào xáo, thầy HT đưa ra quyết định cuối cùng:

-Phan Bảo Anh, bắt đầu từ hôm nay em là học sinh của lớp đặc biệt, em về lớp lấy sách vở qua lớp đặc biệt đi.

-Thưa thầy cô em về.

Con bé ra về lòng nhẹ nhàng: -May quá ko bị đuổi học.

Bước chậm rãi từng bước nhìn cảnh xung quanh trường, Tuấn Anh ở phía sau đi tới:

-Tiểu Anh này.

-Có gì ko.

-Sao cậu lại làm vậy.

-Cậu nghĩ tớ ngốc lắm sao.

-Cậu ko ngốc nhưng sao cậu làm vậy cậu ghét bọn tớ lắm mà.

-Ghét đâu có nghĩa là phải hại nhau. Là bạn bè sao làm thế.hihihihi.

-Cậu đúng là ngốc.

-Thôi mình về lớp lấy sách vở đây. Cậu biết lớp đặc biệt ở đâu ko chỉ mình với.

-Cậu yên tâm mình sẽ đi cùng cậu. Mình về lớp lấy sách vở nhé.

Về lớp con bé lặng lẽ dọn sách vở trong ngăn bàn trước ánh nhìn của thầy Quang và bạn bè, con bé mang ba lô lên người rồi tiến thẳng lên bục giảng cúi đầu chào thầy:

-Thưa thầy, em rất cảm ơn thầy đã luôn quan tâm tới em trong thời gian qua. Dù em có học ở lớp nào đi chăng nữa thì em vẫn luôn nhớ tới thầy, tới từng câu nói, lời giảng của thầy. Nhớ đến những lúc thầy quan tâm chăm sóc học trò của mình giống như con của mình. Em biết em làm như vậy đã làm cho thầy rất buồn và ảnh hưởng ko nhỏ tới danh dự của nhà trường cả các bạn học sinh. Em xin chào thầy.

-Tiểu Anh, em là một học trò để lại cho thầy ấn tượng rất sâu sắc. Thầy mong rằng cho dù sau này em có như thế nào, vẫn cố gắng lên em nhé cứ thực hiện ước mơ của mình. Lỗi lầm sẽ ko là gì cả khi chúng ta biết nhận lỗi sửa sai và chịu trách nhiệm với nó, nó sẽ là một bài học giúp ta tiến bộ hơn.

-Em cảm ơn thầy.

Con bé quay sang nhìn xuống lớp:

-Tôi biết ở đây, khi tôi đi có một số người rất mừng. Nhưng tôi nói trước ai đừng tới bạn của tôi là Ngọc Như, Hà My, Thu Giang. Tôi mà biết được thì đứng có trách. Ba cậu nhớ bảo trọng mình nhé tạm biệt 11A.

Lặng lẽ bước khỏi cửa con bé thở phào nhẹ nhàng, Tuấn Anh dẫn cô nàng đi. Tới cuối hàng lang của dãy lầu, cái không khí ồn ào chói tai dần dần rõ, Tuấn Anh chỉ tay về phía lớp cuối cùng.

-Là nó, cậu vào đi.

-Không cần đâu, biết rồi thôi mình về.

Con bé nháy mắt với Tuấn Anh, rồi đi về. Không phải về lớp con bé về nhà, còn Tuấn Anh về lớp.

Dẫu buồn nhưng con bé vẫn ko hiện rõ lên khuôn mặt. Một mình rảo bước trước chốn phố thị đông người, nhìn đi nhìn lại xung quanh. Tay lắng nghe những tiếng rao hè phố:

-Kẹo bông giòn đây; -Bánh bao nóng thổi, vừa thổi vừa ăn đây: -Bắp đây, bắp nướng bắp xào bắp nấu.....

Bỗng đâu có một bà cụ khuôn mặt phúc hậu làn đi ngang:

-Hê.....già cả rồi nên cái chân đi lâu cũng mỏi, phải tìm chỗ nghỉ thôi.

Con bé xoe mắt tròn nhìn bà cụ, rồi đứng dậy đỡ bà:

-Bà ơi! Để cháu giúp bà.

-Bà cảm ơn con nhe. Già cả rồi nên đi lại bất tiện.

-Hihi, bà cứ ngồi nghỉ ở đây. Hình như chân bà đau lắm thì phải.

-Đúng vậy đó cháu, bà già cả nên đi lại một chút là đau. Ôi cái chân tội nghiệp của bà!

Tiểu Anh nâng chân bà cụ lên:

-Để cháu xoa bóp cho bà. Một lát là hết đau à.

-Vậy bà cảm ơn cháu nhé. Cháu tốt bụng thật, còn xinh xắn nữa.

-Hihihi, bà nói quá rồi. Cháu đâu có được vậy đây.

Bà cụ nựng má con bé:

-Để bà xem, mặt cháu đáng yêu quá. Má lúm đồng tiền, mắt tròn xinh xinh, môi nhỏ nhắn, da mịn nữa chứ.

Con bé tránh ra:

-Con thấy bà cũng đẹp đó chứ, phúc hậu, sang trọng. Tóm lại là đẹp lão, bà nhìn xung quanh đi có mấy ông đáng nhìn bà kìa hihhi.

Bà cạy vổ vai con bé:

-Con bé này, bà già rồi còn trêu bà.

-Hihhi, con chỉ nói sự thật thôi. Bà cảm thấy chân bà đỡ hơn chưa.

-Bớt đau rồi cháu.

Con bé giật mình nhìn đồng hồ, vội vàng mang balô:

-Chết rồi bà, muộn rồi cháu phải về nhà. Tạm biệt bà nhé.

Bà cạy chưa kịp nói gì hết thì con bé đã vút nhanh như tên chạy thật xa.

“Con bé này, nó tốt bụng xinh đẹp, Đức Tuấn cháu mình chọn ko sai người, phải chi là cháu dâu mình thì tốt rồi”. Bà cạy tắc lưỡi, lắc đầu rồi kêu vệ sĩ tới đưa bà về.

18. Chương 18: Lớp Học Đặc Biệt

Sáng thứ hai đẹp trời như bao ngày thứ hai khác, Tiểu Anh ung dung bước vào trường học. Mọi người vẫn chỉ trở bàn tán về chuyện của con bé, nó vẫn ko để ý. Móc trong cặp cái mp3 gắn headphone vào tay con bé thầm nhủ: “Ok, ko nghe gì nữa rồi”. Bỗng có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai con bé:

-Này, đợi bọn này với.

-Là Đức Tuấn sao!

Vội vàng gỡ headphone, Tiểu Anh ngạc nhiên nhìn ra phía sau T.Nhân, T.Khanh, Tuấn Anh mang balô:

-Trễ rồi sao các cậu ko vào lớp.

-Bọn mình đang đi nè.

T.Khanh vui vẻ đáp, còn con bé nhìn các chàng trai với vẻ kì lạ rồi quay mặt bỏ đi: “Họ làm cái quái gì vậy trời, hôm nay ai cũng lạ nhất là tên T.Khanh đáng lí gặp mình phải vừa mắng vừa ***** mới đúng sao miệng tươi cười thế(ngước mặt lên nhìn trời), trời tốt mà đâu có hiện tượng gì lạ chứ”. Đi được một đoạn con bé cảm giác hình như có ai đang theo sau mình, nhanh nhẹn quay lại con bé la lên:

-Muốn gì nói đi.

Cũng là 4 anh chàng ấy, cô nàng tỏ vẻ tức tối:

-Sao đi theo tôi chứ, lớp 11A ở bên kia. Sao ko về lớp của các cậu.

T.Nhân cười mỉm chi: -Thì 4 tụi mình đang về lớp của mình mà.

Tiểu Anh: -Sao cứ lơ đãng bám theo tui hoài vậy, có ý đồ gì hả?

Tuấn Anh: -Ý đồ gì chứ, suốt ngày cứ nghĩ xấu về người khác là sao. Cậu ko nghĩ tốt một chút à.

Tiểu Anh cười: -Vậy hả! Nói xong chưa, làm ơn đi về lớp đi theo tui hoài vậy.

Tuấn Anh: -Ai mà theo cậu, tụi này về lớp mình mà.

Đức Tuấn: -Ko dài dòng nữa, Tiểu Anh sao này tụi mình là bạn cùng lớp nhé.

Con bé ngạc nhiên: -Đừng nói là các cậu qua lớp đặc biệt nha.

Cả 4 gật đầu.

Tiểu Anh: -Chi vậy?

T.Khanh: -Đòi nợ chứ gì, có con nợ thiếu nhiều quá cho nên bọn này phải đi theo để đòi.

Con bé gãy đầu: -Ko đùa đâu, mình muốn hỏi là tại sao các cậu vào được lớp đặc biệt.

T.Nhân: -Chuyện dài lắm vừa đi mình vừa kể cho cậu nghe.

.....

Tại lớp đặc biệt, một cảnh thật là hỗn độn.

Khoan.....Trước khi vào truyện mình xin giới thiệu đôi chút về lớp đặc biệt nhé.

Lớp đặc biệt gồm 7 thành viên, 4 nam 3 nữ. Chia thành 2 hội:

Hội siêu quậy gồm Jacky nhóm trưởng thích bạo lực, YP vua nhảy, Ken vua tốc độ và Eric anh chàng bí ẩn. Hội có một câu nói bất hủ khiến ai cũng phải rùng mình: “Tên đời này ko có “hội siêu quậy” thì đừng hòng có thể giới này. Ưu điểm là đánh nhau ko bao giờ thua, các cuộc tẩy chay thanh trừng điều ko bao giờ thất bại, coi trời bằng giun, giàu có đẹp trai học hành ko ra gì. Nói ko với các tẹ nạn nói ko với con gái nói ko với học hành nói ko với những gì ko thix. Có xu hướng bạo lực khi nói chuyện.

Hội điệu đà gồm Yến Vi cô nàng chảnh chọe người nào môi đỏ nhất là cô ta đó, Khánh Dung cô nàng nhiều chuyện, duy chỉ có Thiên Hương là hiền nhất à. Ưu điểm yêu(mê) trai, thích làm đẹp xí xọn, luôn lòe lẹt phô trương đẹp chói lóa mà ko rạng ngời, nói ko với học hành. Nhược điểm yếu sinh lí ko khống chế được tinh thần khi gặp trai đẹp. 3 người họ là tổng thành dinh chuyên thu thập thông tin bất cứ chuyện lớn nhỏ nào của trường.

Yến Vi gác chân lên bàn, tay trái cầm gương tay phải cầm son thoa vào môi:

-Ai ta! Ai đẹp vậy ta, ...mình chứ ai.

YP xen vào: -Ồ trước mắt tôi là ai đây, cô ấy đẹp quá. Một sắc đẹp ma chê quỷ hờn đến nỗi Thị Nở cũng phải ganh tị.

Nghe xong cô nàng dùng gương nhắm thẳng đầu anh chàng làm điểm, một cái “Chát”.

-Á đau quá.

-Hehehe gương ko vỡ, YP à cậu nói gì hử. Tôi cho cậu nói lại đó, ai đẹp.

YP giả bộ khóc ré lên: -Jacky cứu mình.

Jacky liền đi đến: -Yến Vi đánh cậu hử.

YP: -Ừ. Mau thanh lí cậu ta đi.

Jacky: -Mà tại sao cậu ấy đánh cậu.

YP: Mình chỉ nói đúng sự thật thôi. Cậu ấy có một sắc đẹp ma chê quỷ hờn đến nỗi Thị Nở cũng phải ganh tị. Chỉ có vậy thôi cậu ta dùng gương đánh mình.

Jacky nghiêm nghị: -YP, mình đã nói cậu sao. Đối với con gái là phải ăn nói cho phải phép phải lịch sự nhỏ nhẹ nhất là cô gái đẹp(chỉ vào Yến Vi). Cậu nói cậu vừa nói quả thật ko xứng với Yến Vi một tí nào.

Yến Vi: – Jacky, cậu quả hiểu tâm lí của con gái.

Jacky vẫy tay gọi Yến Vi: -YP nghe mình nói với Yến Vi mà học hỏi nè, Yến Vi cậu thật đẹp, đẹp như một bà già 70, xấu như bà phù thủy, chảnh như con cá cảnh, đẹp hử. Mình cá là cậu đi phẫu thuật thẩm mĩ 100 lần lần cũng ko đẹp bằng Thiên Hương đâu. hihhihi

Yến Vi tức quá giơ gương lên rưng rưng lên rớt Jacky: -Cậu nói gì hử.

Jacky le lưỡi như trêu tức Yến Vi rồi anh chàng và cô nàng cứ chơi trò mèo bắt chuột. Lớp đặc biệt luôn lúc nào cũng có truyện để nói, bình thường thì Thiên Hương làm đẹp cho Khánh Dung, Jacky và Ken bê nguyên cả màn hình điện tử vào lớp chơi game đua xe, YP có một góc nhỏ trong lớp hằng ngày cậu ta đẹp

máy tính xách tay theo để mở các đoạn nhảy dance để tập luyện, Eric suốt ngày cứ headphone với những bản nhạc ko lời nằm yên tĩnh ngủ một góc. Chúng ta cùng phỏng vấn họ nhé:

MC(là tui đó): -Chào các bạn.

Hội siêu quậy và hội điệu đà cứ chen lấn MC bực mình: -Làm ơn trật tự giúp cái, làm gì rần rần như cái chợ vậy.

Cả 7 bắt đầu ổn định Mc tươi cười: -Chào các bạn hôm nay mình đến đây để phỏng vấn các bạn. Ai trước nào.

Tiếp tục lộn xộn dành nhau nói: -Tui Yến Vi nè(dùng tay đẩy mặt Yến Vi qua một bên), mình đi Khánh Dung nè.

Mc hét toán lên: -Làm ơn im giùm cái(hiền lại). Phỏng vấn Jacky nhé.

Jacky ko chút biểu cảm: -Hi.

Mc: -3. Chào Jacky theo mình biết hôm nay lớp chúng ta sẽ chào đón 5 thành viên mới trong đó là bạn Tiểu Anh và 4 anh chàng của 4princes. Bạn cảm thấy như thế nào khi lớp chúng ta chào đón họ.

Jacky ngạc nhiên: -Cái gì chứ! Chào đón ai.

Mc: -Là 4princes và....(anh chàng nhảy tốt vào hòng MC)

Jacky: -4princes là cái thá gì, chúng tui phải chào đón họ chứ.

-CÁC NGƯỜI MỚI NÓI GÌ ĐÓ HẢ?

T.Khanh dùng chân đạp cửa vào và nói. Mọi người quá bất ngờ, MC sợ quá bỏ chốn, 3 cô nàng đứng ngăn ngơ giật mắt liên hồi

-Wa là các anh ấy sao, hoàng tử trong mơ của mình.-Yến Vi.

Còn 4 anh chàng chăm chăm nhìn 4princes, 4 vs 4 cũng khá công bằng chứ.Cả 5 đứng ngoài cửa nhìn vào trong, mọi thứ như đứng yên họ cứ nhìn nhau mãi. Cho đến khi Thiên Hương lên tiếng:

-Các cậu là bạn mới sao, vào lớp đi.

Cô nàng lạnh lệ kéo tay Tiểu Anh, còn 8 người 4 phe đó vẫn dùng con mắt lửa đạn nhìn nhau. Tuấn Anh lên tiếng:

-Chào chúng tôi là 4princes, đây là T.Khanh, T.Nhân và Đ.Tuấn, tôi là Tuấn Anh. Bây giờ các cậu biết tụi này chứ gì. Nói đi tụi này là cái thá gì với các cậu.

Jacky ngạo mạn: -À! Thì ra chỉ là bọn lấm tiền nhiều của, được cái mác học giỏi thôi. Có gì đâu chứ.

T.Nhân tức giận xông lên: -Mới nói gì đó hả!

Đ.Tuấn ngăn lại: -Bộ trông mắt các người tui này chỉ có vậy thôi hả.

YP: -Đúng đó rồi sao. Có ngon thì chứng minh đi.

T.Nhân: -Vây đừng khách sáo với bọn chúng nữa xong lên.

Hai phe bắt đầu nhào vô đánh nhau, YP vs T.Khanh, T.Nhân vs Jacky. Duy chỉ có Đ. Tuấn và Tuấn Anh đứng đó nhìn chăm chăm Eric và Ken. Ken ngạo mạn cười nhếch miệng, Eric và Tuấn Anh nhìn với nhau bằng ánh mắt lạnh lùng băng giá:

Tuấn Anh: -Định đánh nhau ko?

Eric: -Nếu bằng lòng tôi sẵn sàng.

Sau đó cả hai bắt đầu cuộc chiến, Đ.Tuấn và Ken cũng bắt đầu đọ sức. Cả lớp như bị náo động bọn con gái chỉ đứng một bên nhìn và ko ngừng can ngăn. Đồ bạn cuộc chiến này ai sẽ thắng? Tiểu Anh tự nhiên ngồi vào học để balô gọn gàng vào ngăn bàn và lấy sách ra. Khánh Dung, Yến Vi, Thiên Hương nép vào một góc xem họ đánh nhau:

Thiên Hương: -Này các cậu đừng đánh nhau nữa.

Khánh Dung: -Cậu khuyên cũng vô ích. Đừng khuyên nữa để khi nào họ đánh nhau xong đi rồi muốn nói gì nói. Nhân tiện nhờ 4princes dạy cho bọn con trai lớp mình bài học.

Yến Vi: -Các anh ấy đẹp như thiên thần vậy, ngay cả lúc đánh nhau nhìn manly làm sao ấy.

Thiên Hương: -Các cậu mình lại làm quen với bạn gái ấy đi.

Yến Vi: -Tiểu Anh thủ khoa trường mình, ko ngờ có ngày cũng phải vào đây học.

Khánh Dung: -Nhìn Cute quá hé! Nhưng ko bằng mình. Hihihhi.

Tiểu Anh ngồi vào bàn như ko yên: “Ồ ào chết đi được phải đẹp loạn thôi”. Cô nàng bắt đầu cảm thấy khó chịu, vội vàng cầm theo cuốn sách 500 trang lên bàn giáo viên. Đứng trước cảnh tượng dường như ko chịu nổi, một cái “Ầm” như tiếng trời đánh rền vang. Cô nàng đập nhanh quyển sách xuống bàn nhìn họ với ánh mắt ko hồn:

-Có thôi đi ko(tiếng nói tuy nhỏ nhẹ nhưng trọng lượng = trái đất), đây là cách các cậu chào đón bạn mới hay ko. Đúng là mất lịch sự.

Bọn con trai hoảng hốt dừng lại, nhìn lên bàn giáo viên, dường như con bé lúc này như một nữ hoàng cai trị vương quốc của mình, Jacky đáp:

-Ko đánh nhau nữa được thôi, các người là bạn mới à. Vậy chúng tôi xin hoan nghênh, còn you là cái há gì dám ra lệnh tụi này.

Tức mình con bé ko chịu nổi:

-Cần tui chứng minh ko.

Bực mình đã đành lại gặp kẻ nông cạn con bé bình tĩnh thở sâu vào nhắm mắt lại giơ tay lên tiếp tục cái “Ầm”, rồi cô nàng bước xuống nhường chân mày ngồi vào bàn học:

-Được rồi, ko có gì thắc mắc làm ơn về chỗ ngồi học bài cái đi. Bạn gì đó ơi! Bạn lấy giúp mình quyển sách trên bàn giúp nhé.

Thiên Hương nhanh nhẹn giúp Tiểu Anh lấy cuốn sách trên bàn giáo viên, mới cầm quyển sách lên bỗng cái bàn bị gãy ra làm đôi. Jacky, Ken, Eric, YP, Yến Vi, Khánh Dung ko tin vào mắt mình nữa họ ngạc nhiên đến độ đứng chết chân. Tuấn Anh bước lên hiện trường:

-Tiểu Anh, trò này cậu chơi hoài vậy. Muốn hù người ta có cần vậy ko.

Cô nàng nhún vai, anh chàng cần chân bàn lên rồi dùng tay bẻ gãy như chơi.

Eric cười: -Có vậy thôi sao, ko bàn nữa. Dừng lại vào bàn ngồi đi, chào các học sinh mới.

Rồi Eric quay lưng bỏ đi vào bàn học đeo headphone vào, Jacky, YP, Ken, T.Khanh, T.Nhân, Đ.Tuấn quay lưng với nhau bỏ đi. Các anh chàng đi tìm bàn học phù hợp với mình. T.Nhân và T.Khanh 1 bàn, Đ.Tuấn và Tuấn Anh 1 bàn, Tiểu Anh con bé ngồi một mình yên lặng. Sau khi đã ổn định vừa lúc thầy giáo bước vào.

19. Chương 19: Lớp Học Đặc Biệt Cái Gì Cũng Đặc Biệt.

Thầy giáo mở cửa bước vào, đó là thầy Hùng chủ nhiệm lớp kiêm giáo viên dạy toán. Thầy năm nay đã được 38 tuổi đáng thầy cao ráo điển trai, nhưng ngặt nỗi thầy là một trong những giáo viên khó tính nhất trường nhưng lại cũng được cho là 3D nhất. Lớp đặc biệt cái gì cũng đặc biệt, nhất là thầy cô, người nào làm chủ nhiệm thì đương nhiên là khổ lúc nào cũng lo sợ mình bị các thầy cô khác bán vốn về những đứa học trò thân yêu nhất quỷ nhĩ ma của mình. Còn thầy thầy ko sợ tí nào, bởi vậy. Mình đoán nhất định

thầy có tuyệt chiêu, còn tuyệt chiêu đó là gì thì mình ko biết rồi, các bạn hãy tiếp tục theo dõi truyện nhé. Bước vào lớp, thấy cái bàn giáo viên bị gãy toí bởi, thầy liếc mắt nhìn học trò của mình:

-Ồ, lớp chúng ta hôm nay có học sinh mới sao. Chào các em(giơ tay chào theo kiểu quân đội, rồi thầy từ từ lấy trong cặp cây thước bằng ra, ai nấy cũng bắt đầu sợ sệt).

Jacky bắt tội: -Anh Hùng! Anh vào trễ 30min!

Thầy dùng thước gõ vào đầu Jacky: -Trễ cái đầu em, thầy nói như thế nào hử. Khi thầy đi trễ lớp chúng ta cứ lấy bài ra học, hể thầy giám thị đi ngang thì các em nói như thế nào?

Hội siêu quậy và hội điệu đà đồng thanh: -Dạ nói là thầy đi nghiên cứu chuyên môn.

Thầy Hùng gật đầu hài lòng: -Tốt!

YP nịnh thầy: -Thầy ơi! Hôm nay thầy đẹp trai quá à.

Nghe xong thầy hất mặt lên rồi dùng tay vuốt tóc cả lớp đồng thanh: -Ồ! Ai mà đẹp zai thế!

Thầy Hùng: -Thầy chứ ai!

Cả lớp: -Ồ!

Thầy trở về bàn giáo viên, thầy Hùng rất ngạc nhiên và cũng rất tức giận khi thấy bàn giáo viên bị gãy toí bởi như vậy, vừa tức thầy vừa lấy thước đánh vào tay mình nhìn xuống lớp thầy nghiêng răng nói:

-Là ai? Ai làm cái bàn như vậy chứ. Thường ngày các em quậy thầy ko nói gì, các em đập đồ người khác thầy ko trách. Còn bây giờ ngay cả cái bàn, cái nơi trang trọng nhất lớp, cái nơi để tui có thể an tọa dạy các em. Sao giờ ra nông nổi này, là ai, ai nói đi.

Nhìn thầy lúc này thật sự là rất đáng sợ, cả lớp im lặng ko nói gì chỉ nhìn chăm chăm vào Tiểu Anh và Tuấn Anh rồi sau đó lại ngục đầu xuống bàn. Thầy đi qua đi lại nhìn vào đám học sinh của mình, đợi câu trả lời nhưng ko ai nói cả.

-Các em ko nói là ai sao? Được rồi ko nói, thì tui tự điều tra. Bây giờ các em ko nói, thì sau này đừng có hối hận là tại sao tui ác với người đó. Tui hứa danh dự với các em, tui mà tìm được thủ phạm tui sẽ trừng phạt bằng cách băm dằm nó ra trăm nghìn mảnh, rồi nhốt vào chuồng heo cho biết mặt. Dám phá hoại tài sản của công hử.

Tiểu Anh vừa nghe con bé vừa nuốt nước bọt vào cuốn hòng, Tuấn Anh cứ tỏ ra nhớn nhợ trước câu nói của thầy. Bọn con trai nhìn con bé mà nhén miệng cười, thầy Hùng đập cây thước vào bảng cả lớp giật mình:

-Các em ồn ào quá, mau lật vở ra trang 45 chúng ta học bài mới.

Cả lớp uể oải với vẻ mặt chán trường khi gặp phải cuốn sách, ai nấy cũng ngáp ngắn ngáp dài.

Thầy Hùng: -Em nào muốn học thì lắng nghe tui giảng, còn ko làm gì thì làm nhất định ko được làm ồn nghe chưa.

Nghe thầy nói xong hội siêu quậy ùa nha cùng chơi game, nghe nhạc xem phim, đánh cờ carô, còn hội điệu đà thì cứ làm đẹp nào là chải tóc đánh phấn thoa kem tô son.

Jacky hét to: -Yp cậu chơi ăn gian hử, tớ có 10 con sao cậu có tới 12 con là sao muốn chết hử.

YP: -Tại cậu đánh giở thôi, ai ăn gian chứ.

Cả hai bắt đầu cãi nhau ầm trời, thầy Hùng thấy vậy đi xuống. Chia cây thước vào cả hai:

Thầy Hùng: -Có truyện gì mà rần rần vậy, thầy đang giảng bài. Lúc này ko nghe thầy dặn gì hay sao.

Jacky: -Thầy YP chơi carô ăn gian. Thầy xử giúp em đi.

YP: -Tại nó chơi dở mà, sao tại em chứ.

Jacky vs YP tiếp tục đấu võ mồm tập 2, thầy giáo đập thước vào bàn:

Thầy Hùng: -Thôi đi, các em thật là lu bu. Đưa giấy đánh cờ cho thầy xem.

Thầy Giáo nhìn bàn cờ xong, quay sang liếc mắt nhìn YP nghiêm nghị:

-YP, tại sao! Lại chơi ăn gian. Em nói em chơi hay lắm hả,(nhẹ giọng lại) ngồi sát vào cho thầy chơi với.

Nghe xong anh chàng YP té ngựa: -Trời ơi! Thầy yêu quý của tôi.

Tiểu Anh và 4 anh chàng ngồi lại với nhau học bài nghiêm túc. Còn thầy ngồi đó cứ la hét cốc vào đầu Jacky:

-Yeah, YP đây là bàn thứ 10 em thua rồi đó. Kekeke

-Thầy ơi tha cho em đi, em ko muốn bị cốc đầu hoài đâu.

-Ko được có chơi phải có chịu, luật em giao mà ai thua thì bị cốc đầu.

-Em biết nhưng thầy ơi tha cho em đi.

Tiểu Anh vội vàng quay xuống:

-Thầy ơi! Chúng em làm xong bài tập rồi.

Thầy giáo vừa đánh cờ vừa nói: -Xong rồi thì các em cứ nghỉ đi.

Tiết học kết thúc, thầy Hùng lên bục giảng

-Bài đến đây kết thúc, các em có ý kiến gì ko.

5 người lắc đầu.

Thầy Hùng: -Ok, nhớ tiết sau qua phòng kho lấy bàn mới nhé. Tui mà bị mệt về chuyện này thì các em đừng trách, các em nghe rõ chưa.

Thầy Hùng mới bước ra cửa:

-Thầy Hùng ơi! Em muốn kiện Jacky nó đánh em đó thầy.

-Trời, em ấy đánh em có sao ko.

-Dạ bị gãy hai cái răng rồi nè.

-Thế sao, vậy em đi trồng răng mới đi. Jacky nói rằng em sâu nhiều quá đi nha sĩ nhổ răng sợ em tốn tiền cho nên nhờ giúp em đó. Em phải cảm ơn nó chứ, thầy ko có nhiều thời gian thầy đi đây. Em nhớ đi trồng răng mới nhé.

Đi mới được ba bước thầy gặp cô Lan:

-Thầy Hùng, thầy bảo Ken học trò yêu quý của thầy đừng chạy xe SH vào trường nữa. Hôm nay có mấy anh bên giao thông đến trường kiểm tra xe. Em ấy ko đủ tuổi chạy xe, cứ cho em ấy chạy như vậy khác nào đem nguy hiểm cho em ấy.

Thầy Hùng nhẹ nhàng, khuyên mãi cho cô Lan nụ cười, vốn đẹp trai cho nên chuyện tán tỉnh mấy cô đối với thầy là chuyện nhỏ:

-Cô Lan từ trước đến giờ tui chưa thấy một con giáo nào nhân hậu hiền từ quan tâm đến học sinh như cô. Cô nói đúng em ấy chạy xe SH là nguy hiểm, nhưng cô biết ko em ấy bỏ xe ở nhà còn nguy hiểm. Ba em ấy vừa phá sản, nhà em ấy nghèo lắm trống trước hụt sau, ko có cửa nhà nữa(khóc), tuy mới 17 tuổi mà em ấy đã biết phụ giúp gia đình đi làm thuê cho ông chủ. Ông chủ giao cho em ấy chiếc SH để đi giao hàng, ông chủ ấy khó lắm cô ạ, trước khi giao xe cho em ấy ông chủ có nói “Mày mà làm mất xe tao đánh mày gãy chân nghe chưa”. Đó cô thấy tội chưa, vì miếng cơm manh áo thôi, tôi sao có thể làm khó em ấy.

Cô Lan nhìn mặt thầy Hùng cô vừa khóc vừa thương cho thầy: -Tôi biết anh dạy ở lớp đặc biệt khổ lắm, tôi chưa từng thấy người thầy nào thương học sinh như anh vậy. Thầy Hùng thầy tốt quá, Ken tội nghiệp thật. Thôi thầy cứ nói em ấy, đem xe gửi vào trường cho an toàn, giữ gìn xe cẩn thận, nghe thầy.

Rồi cô Lan bỏ đi, cả bọn học sinh ngồi trong lớp theo dõi Tiểu Anh và 4 anh chàng ngồi ngơ ngác, Hội điều đà và Hội siêu quậy ngồi đó vỗ tay:

-Hoan hô, thầy Hùng muôn năm.

Thầy Hùng quay vào mặt đằng đằng sát khí:

-Tôi nói cho biết nhé, tôi làm gì cũng chỉ nghĩ cho các em các em mà ko nghe lời tôi thì các em làm tui thất vọng quá

Cả 5 xúm lại họp hội nghị bàn bàn tròn:

Tiểu Anh: -Lớp đặc biệt, cái gì cũng quái hết á.

T.Khanh: -Nhưng ở đây vui hơn, còn hơn ở 11A chán muốn chết. Suốt ngày tranh giành đấu đá từng điểm số, đối phó thầy cô. Các cậu nghĩ đi cái gì mà làm ko tốt lắm đầu 11A ra **** đầu tiên, còn làm tốt thì sao ko ai nói một lời. Tuấn Anh 1 tuần 7 ngày thì 8 ngày bị kêu lên văn phòng bị mắng rồi.

T.Nhân: -Nói như vậy cũng đúng, nhưng dù sao đi nữa ở đây tủi thân quá. Phòng thí nghiệm ko được xài, thư viện ko cho vô. Các hoạt động vui chơi của trường ko tới lượt tụi mình đâu.

Tiểu Anh: -Xin lỗi nha, tui hại các cậu rồi. Một mình tui đi là được rồi, còn kéo theo các cậu.

T.Khanh: -Qua được đây là mừng rồi, thứ nhất thoát tội làm hacker, thứ hai bỏ đi gánh nặng mang tiếng học sinh 11A.

Tiểu Anh nhìn sang bọn con gái họ cứ nhìn 4 anh chàng trầm trầm

Tiểu Anh: -Ko ngờ ở đây các cậu cũng có fan à.

T.Khanh: -Chuyện đó thường thôi, tụi này gặp như cơm bữa.

Tiểu Anh: -Lúc này đánh nhau với họ vui ko.

Jacky, Ken, YP nhìn chăm chăm vào 4 anh chàng

Tuấn Anh: -Mình nghĩ chúng ta nên ra khỏi lớp

Cả 4 đứng lên định ra khỏi lớp Jacky cản lại:

-Bộ đó là thái độ đúng đắn đó sau.

T.Nhân: -Các người muốn gì.

Jacky: -Thông minh đó, nghe nói 4princes tiếng tâm lừng lẫy hôm nay ra mắt quả là mở rộng tầm mắt. Không nhiều nữa, tối nay tại bar Waking ko gặp ko về.

Tuấn Anh: -Món nợ lúc này sao.

YP: -Đúng vậy

T.Khanh: -Được chúng tôi sẽ đến.

20. Chương 20: Mĩ Nhân Kế Và Nam Nhân Kế

Bốn chàng trai bình tĩnh ngồi lại bàn, Ken Jacky YP về chỗ của mình lúc nào ánh mắt của hai bên luôn quan sát mọi cử chỉ của nhau. Tiểu Anh và 4 anh chàng xúm lại họp hội nghị:

T.Khanh: -Các cậu, hiện nay chúng ta đang ở lớp đặc biệt hãy nhớ rằng chúng ta có kẻ thù nhiều hơn bạn cho nên mình phải đặt ra chủ trương là phải “đoàn kết”, nhớ chưa. Có như vậy chúng ta mới mong sống sót ở cái động này, nhất là Tuấn Anh và Tiểu Anh hai cậu làm ơn yên ổn giúp mình.

Tiểu Anh: -Cái gì chứ, mình có làm gì.

Tuấn Anh: -Tại cậu ta rắc rối thôi.

Tiểu Anh: -Ai rắc rối hơn ai.

T.Nhân: -Hai cậu ko nghe gì sao, đoàn kết hiểu chưa. Mới đây cãi nữa, có gì hãy nhớ giữ mình chứ nhin nghe rõ chưa Tiểu Anh.

Tiểu Anh: -Biết rồi.

T.Nhân: -Tuấn Anh nữa?

Tuấn Anh: -Ừ.

T.Khanh: -Các cậu người xưa có câu “Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng”

Tiểu Anh+Đ.Tuấn+Tuấn Anh+T.Nhân xua tay: -Azzzzzzz....Cái này ai mà chẳng biết.

T.Khanh: -Biết thì tốt ko biết thì mình nhắc lại à nghe.

T.Nhân: -Biết thì làm được gì bây giờ.

T.Khanh: -Đó là mấu chốt, hiện nay chúng ta đang ở căn cứ của địch mà cũng chưa hẳn là vậy. Muốn cho bọn đó biết tay thì trước hết chúng ta cần phải tìm hiểu họ, mà hành tung của lớp đặc biệt thì.....Khó tìm.

Tiểu Anh: -Tại sao chứ.

Tuấn Anh: -Lớp đặc biệt là lớp học đặc cách của trường cho nên họ ít quan hệ với xung quanh. Bởi vì ai những thành phần ở đây ko phạm tội, thì cũng là học sinh yếu kém. Họ là những học sinh bị đào thải mỗi năm học. Đặc biệt học phí ở đây cao gấp đôi so với những lớp học bình thường. Nói đúng hơn đây là địa ngục của trường ischool, học sinh ở đây luôn bất trị họ thường tẩy chay những thầy cô mà họ cảm thấy khó chịu. Chính vì thế lớp đặc biệt luôn nằm ngoài tầm kiểm soát của nhà trường.

T.Khanh: -Nhưng chúng đã đụng tới 4princes, thì đừng mong sống sót. Nhất định phải cho 4 tên nhock đó một trận.

Đ.Tuấn: -Chúng ta phải làm gì đây, chả lẽ muốn người đánh họ.

T.Nhân: -Ai mà chơi trò đó, từ đây đến tan học còn 4 tiếng. Cho nên 4 tiếng này mình phân công nhiệm vụ cho các cậu đây.

T.Khanh: -Trước tiên là mình nhờ 2 người đi qua 2 nhóm đi làm nội gián. Tuấn Anh và Tiểu Anh hai cậu đi đi.

Tuấn Anh+Tiểu Anh: -Tại sao là mình chứ.

T.Nhân: -Sao ko được, hai cậu đi đi cho có việc làm. Ở ko rảnh thì hai cậu làm gì, gây chuyện với nhau sao. Với lại mình thấy ko ai phù hợp bằng hai cậu Tuấn Anh đẹp trai thông minh từ nãy giờ mình thấy 3 đứa con gái đó nhìn cậu quá trời cho nên 3 đứa con gái đó mình giao cho cậu đó.

Tuấn Anh: -Mình ko đi đâu. Cho Đ.Tuấn hay T.Nhân đi đi.

T.Khanh: -Ko được, 2 cậu ấy có việc phải làm. Cậu mà ko đi thì đừng có trách ba bọn mình ác đó. Tiểu Anh 4 hần đó giao cho cậu, mình nghĩ cậu thừa sức làm chuyện đó mà.

Tiểu Anh: -Nè, cậu ác vừa vừa thôi chứ.

Đ.Tuấn: -Mình nghĩ Tiểu Anh lỡ gặp chuyện gì thì sao.

T.Khanh: -Ko sao cậu ấy thông minh + biết võ nữa người ta ko đụng tới cậu ấy thì thôi ai làm được gì cậu ấy.

Tuấn Anh và Tiểu Anh nhìn đăm đăm Tuấn Anh như muốn ăn tươi nuốt sống anh chàng. Đành vậy kế hoạch đã lên Tiểu Anh về chỗ ngồi bực mình, cô nàng quay xuống nhìn hội ăn chơi nói chuyện vui vẻ mà ko biết phải làm gì. Bất chợt Jacky nhìn cô nàng, anh chàng thấy vậy đi đến chỗ cô nàng:

-Hi chào cậu, mình là Jacky mong làm quen với cậu.

-Mình là Tiểu Anh, chào Jacky

-Cậu xinh quá, cười cái nào.

Cô nàng cười e ngại với anh chàng, Jacky nhìn cô nàng đăm đăm ko nguôi, Ken xen vào:

-Chào cậu mình là Ken mong làm quen với cậu.

Anh chàng bắt tay với cô nàng, YP chạy tới khoác tay lên vai Ken và Jacky:

-Còn mình nữa, mình là YP. Chào cậu.

Tiểu Anh: -Chào, hình như các cậu rất thân với nhau phải ko.

Jacky: -Đúng vậy tui mình là một nhóm, nhóm của mình có tên là “ Hội ăn chơi”, gồm 4 thành viên. Còn một tên nữa để mình giới thiệu cho cậu nhé, Eric.

Anh chàng đứng dậy bỏ headphone đi đến chỗ của Tiểu Anh:

-Chào!

Nói xong anh chàng bỏ về chỗ đeo headphone vào và ngủ tiếp, Jacky an ủi:

-Cậu ấy là vậy đấy cậu đừng có buồn nhé. Thấy vậy thôi cậu ấy tốt lắm.

-Hihi, ko sao đâu mà.

Cứ lấy đà con bé và 3 anh chàng bắt đầu chìm vào những câu chuyện trên trời dưới đất dài vô tận. Trông thấy vậy bắt đầu khích tướng Tuấn Anh:

-Tuấn Anh! Tớ buồn quá.

-Tại sao.

-Mình quen cậu đã mười mấy năm, ko ngờ cậu lại ko bằng một gốc của Tiểu Anh.

-Cậu nói vậy là sao.

-Tuy cậu ấy lúc đầu là kẻ thù, nhưng khi là bạn cậu ấy thật tốt mới giao cho cậu ấy nhiệm vụ thôi, chỉ trong 5phút cậu ấy đã thực thiện rồi. Nhìn xem cậu ấy tội quá à, mình sợ bọn họ làm gì với cậu ấy quá. Còn cậu ngồi đây làm gì suốt ngày sách....sách...sách, ko xem lời nó của mình gam nào hết.

-Bây giờ cậu muốn gì.

-(giận) Đừng nói chuyện với tớ, lo cho Tiểu Anh quá à. Tiểu Anh cố lên!

Tuấn Anh đặt cuốn sách: -Được rồi, mình sợ cậu luôn.

T.Khanh cười: -Có như thế chứ.

Tuấn Anh miễn cưỡng đi đến chỗ của hội điệu đà, 3 cô nàng nhìn anh chàng liên hồi, đến chỗ đó ko biết nói gì Tuấn Anh úp mồm nói thỉ:

-Chào các cậu.

Yến Vi cười duyên: -Chào, cậu cần tụi mình giúp gì ko.

K.Dung: -Cần thì cứ nói, đừng có ngại nha.

Tuấn Anh: -Thật ra thì....mình là học sinh mới.....cho nên.....mình muốn....

Yến Vi: -Muốn làm quen sao.

Tuấn Anh gật đầu: -Đại loại là vậy.

Khánh Dung và Yến Vi bất ngờ đứng chết trân, họ ko còn tin tai mình đang nghe gì

Yến Vi: -Thiên Hương à, cậu đây là sự thật chứ.

Thiên Hương cóc lên đầu Khánh Dung một cái:

-Ấi đau, thì ra mình ko mơ. Hoàng tử trong mộng của mình đã xuất hiện rồi.

Tuấn Anh: -Chào các cậu mình là Tuấn Anh học sinh 11A.

Yến Vi: -Ko cần giới thiệu đâu tụi này biết mà, nè mình giới thiệu cho cậu nhé mình là Yến Vi, đây là Khánh Dung và Thiên Hương. Tụi mình có tên là “Hội điệu đà”, tụi mình là những cô gái xinh đẹp dịu dàng duyên dáng dễ thương. Tuấn Anh cậu thấy bọn mình có đẹp ko.

Tuấn Anh e ngại: -Ừ các cậu đẹp lắm.

“Trời ơi, T.Khanh sao khi mình làm xong chuyện này người đầu tiên mình xử lí là cậu đó, 3 người này xử lí sao đây đúng là rắc rối mà” rồi anh chàng nhìn Tiểu Anh cô nàng lúc này cũng ko kém gì anh chàng, anh chàng bị 3 cô gái thì cô nàng bị 3 anh chàng bám ko ngừng “Cậu ta giỏi hơn mình sao, tại họ mê gái thôi mà”. Anh chàng thầm nhủ, phải nói rằng Hội siêu quậy nói ko với con gái tuy nói vậy thôi, Tiểu Anh là một con bé có sức hút ghê gớm chỉ cần một cái nhìn hay một nụ cười cũng đủ làm chết biết bao nhiêu người. 3 anh chàng cũng ko ngoại lệ. Trở lại Tuấn Anh bị mấy cô nàng phục kích anh chàng ko biết làm gì hơn là chịu đựng.

Yến Vi: -Tuấn Anh mình nghe nói cậu vốn nổi tiếng lạnh lùng băng giá. Hôm nay được gặp và làm quen với cậu thật là hạnh phúc. Cậu đẹp trai học giỏi, hòa đồng, còn dẻo miệng nữa chứ(cô nàng sờ má anh chàng).

Tuấn Anh e ngại lấy tay cô nàng ra: -Ko dám, các cậu cứ nói quá mình đâu có gì đâu mà các cậu phải nói.

K.Dung: -Tuấn Anh, cậu có bạn gái chưa.

Tuấn Anh: -Nói thật là mình(nên nói có hay ko đây nói có thì thoát nạn nhưng mục đích ko thành, nói ko thì sau này mình chết chắc sao đây) À mình....

Yến Vi cầm tay anh chàng lên: -Ko có phải ko, hèn chi tay cậu đâu có đeo nhẫn cặp.

K.Dung: -Thật sao Tuấn Anh, cậu chưa có bạn gái sao(Ồi tạ ơn trời, hoàng tử của mình).

Tuấn Anh: -Thật ra chuyện đó mình chưa nghĩ đến.

Yến Vi: -Ko sao, cậu chưa nghĩ đến thì bọn mình giúp cậu.

Cả K.Dung và Yến Vi cứ quần bám anh chàng ko nguôi, Tuấn Anh nhìn qua Tiểu Anh. Hai anh mắt nhìn nhau như đạn lửa.

Tiểu Anh thầm nhủ: “Cái thói dè xòm ko bỏ nữa, hừ tưởng hay lắm sao, đúng rồi một lúc 3 cô, người ta bắt cá hai tay, siêu thật một lúc cả 3 con cá luôn hả. Tuấn Anh cậu ráng ăn đi, ăn cho bể bụng luôn. Mình đoán ko sai mà đúng là tên hái hoa đạo tặc. Mình thề mình mà lấy con người như vậy hả hà ở giá còn hơn” Tuấn Anh cũng liếc cô nàng ko nguôi “Tưởng hiền ai ngờ, phù thủy ko sai mà, nói cái đi liền, mà dính tới bọn con trai nữa chứ, một lúc 3 anh vui vẻ quá rồi. Ai bảo con gái là ko tham chứ, bịa đặt cậu ta còn háu ăn hơn là con heo nữa. Ai mà lấy được cậu ta chắc xui tám đời tám kiếp quá”

21. Chương 21: Hot + Hot = Fire

Giờ tan trường cả 5 từ lớp đi ra cổng

-Sao nhiệm vụ mình giao cho hai cậu thú vị chứ!

Giọng điệu của T.Khanh như đang trêu đùa Tuấn Anh và Tiểu Anh. Nghe xong Tuấn Anh nháy mắt, cả hai dùng tay đánh ngay vào đầu anh chàng một cái chát, đồng thanh:

-Vui cái đầu cậu á!

Tuấn Anh bực mình: -Mình điều tra xong rồi đó, cậu muốn làm gì thì làm. Nhiệm vụ hoàn thành.

Tiểu Anh: -Bên mình cũng ổn, bọn họ ko có gì xấu cả các cậu ấy cũng tốt lắm.

Tuấn Anh: -Phải rồi, đây gọi là hội chứng MT của con gái mà. Nhìn bên ấy ai trả đẹp trai sáng láng.

Tiểu Anh: -Nè, nói gì đó hử. Cậu cũng đâu có vừa hén, mỗi tay một người. Tuấn Anh nhóm trưởng của 4princes hóa ra là kẻ....

Tuấn Anh: -Kẻ gì hử! Cậu tưởng sung sướng lắm sao, con gái các cậu thật là phiền phức. Suốt ngày cứ bám lấy con trai ko buông tha.

Tiểu Anh: -Ai bám ai chứ, cậu bị họ bám đuổi liên quan gì tới mình chứ. Sao cứ nhắm tôi mà mắng hoài vậy.

T.Nhân: -Thôi cho tui can được ko, ai vị ai cũng hi sinh ai cũng đáng khen hết cho nên đừng nóng giận. Nói đi các cậu điều tra được gì.

Tiểu Anh và Tuấn Anh đưa cho T.Nhân miếng giấy, Tiểu Anh:

-Nó nằm trong đó hết á, mình biết tối nay họ hẹn các cậu làm gì rồi.

Đ.Tuấn xem tờ giấy: -Chẳng lẽ là thi nhảy dance.

Tiểu Anh: -Đúng vậy, trong “Hội siêu quậy” có người tên là YP được mệnh danh là vua dance, các cậu tính sao.

T.Nhân: -Nhảy dance sao, cũng tốt. Tối nay cậu đi ko.

Tiểu Anh: -Đó là chuyện các cậu mình đi làm gì.

Tuấn Anh: -Trong lòng muốn đi lắm mà, sao lại ko đi chứ. Đi để gặp 3 anh chàng tốt bụng của cậu đi.

Đ.Tuấn: -Tuấn Anh cậu ghen hử.

Tuấn Anh: -Sao cơ, cậu ấy là cái gì chứ sao mình phải ghen.

T.Khanh: -Vậy sao cậu cứ nói móc nói xỏ cậu ấy hoài vậy.

Tuấn Anh: -Này có còn là bạn của mình ko vậy, sao lại bình cậu ta mà ăn hiếp mình chứ.

T.Nhân: -Ai mà ăn hiếp nổi cậu chứ, mà tui mình chỉ nói đúng sự thật thôi. Không như ai kia đỏ mặt rồi kìa.

Tuấn Anh tức quá đành ngậm bồ hòn, con bé đứng nhìn anh chàng cười đắc chí.

-Này các cậu đợi mình với!

Tiếng Yến Vi và Khánh Dung kêu vang, vừa chạy các cô nàng vừa kêu. Tuấn Anh quay lại giật mình, ko biết làm sao đành trời tính sao nghe vậy. Tiểu Anh và 3 anh chàng đứng cười thâm.

Đ.Tuấn: -Cậu đào hoa thật Tuấn Anh.

Hai cô nàng đi đến nơi, đứng thở thốn thển

Yến Vi: -Tuấn Anh, sao cậu đi nhanh quá vậy. Làm tui mình rượt theo cậu mệt muốn chết.

Tuấn Anh: -Cho mình xin lỗi.

K.Dung: -Cậu đã nói gì hử, tui mình sẽ là bạn thân mà. Cho nên chúng ta đi về cũng phải đi chung mới giống bạn thân chứ.

Tuấn Anh: -Ừ.....thì.

Như bị bắt làm điều ko muốn anh chàng ko biết làm sao, mặt cứ nhìn 3 người bạn của mình để cầu cứu nhưng các anh chàng chỉ biết nhìn Tuấn Anh mà cười.

Yến Vi: -4princes quả nhiên như lời đồn, ai cũng đẹp trai nho nhã quá à.

Nghe xong lời của cô nàng 3 anh chàng cũng chỉ biết gật đầu ừ rồi cười. Khổ cho Tuấn Anh ra về cũng ko thoát nổi. Đột nhiên K.Dung ngã nghiêng ngã ngửa ngã sao vào lòng Tuấn Anh:

-Tuấn Anh à, mình mệt quá. Mình đau quá à.

Tuấn Anh bối rối trước hoàn cảnh đó, anh chàng ko biết làm gì cứ ú ớ nhìn người bạn của mình cầu cứu, mấy anh chàng nàng cũng thiệt hoạn nạn có nhau nhưng chuyện này thì chỉ biết nhìn rồi cười.

-K.Dung à cậu đau ở đâu, để mình đưa cậu đến phòng y tế.

K.Dung cầm tay Tuấn Anh đưa lên ngực của mình: -Mình đau ở đây nè, đau lắm. Chỉ có cậu là giúp được mình thôi.

Tiểu Anh nhìn trướng mắt “Hạng con gái lẳng lơ như vậy mà cậu ta cũng quen, cô ta gốc thật quen ai ko biết quen nhầm một tên đạo tặc. Đúng là ko ra thể thống gì mà giữa ban ngày ban mặt mà cứ ôm nhau”. Tuấn Anh thật là khổ, đẹp trai cũng khổ thật há. Bất ngờ anh chàng chuyển kèo đỡ K.Dung đưa cho T.Nhân, rồi nắm lấy tay Tiểu Anh chạy như tên:

-Thiện Nhân tớ giao K.Dung cho cậu đó. Mình với Tiểu Anh có tí chuyện mình đi trước nhé.

Con bé ngạc nhiên ko biết chuyện gì mà mình lại bị lôi đi, bất thần K.Dung tỉnh dậy:

-Tuấn Anh, sao cậu....

Quay sang nhìn thấy mặt T.Nhân:

-Đẹp trai quá.

Rồi ngất luôn, Tuấn Anh cứ nắm lấy tay Tiểu Anh chạy nhanh như chớp. Ra tới công viên họ dừng lại, anh chàng lúc này mồ hôi đầm đìa, cô nàng mệt quá thở ko ra hơi. Tiểu Anh thắc mắc:

-Này lúc này ôm cô ta hưng phấn lắm mà sao bỏ chạy.

-Chắc bây giờ cậu vui lắm chứ gì.

Cô nàng móc trong túi chiếc khăn tay nhẹ lau vào trán Tiểu Anh rồi bật cười:

-Ko ngờ cậu cũng có ngày này, giữ lấy lau mồ hôi trên trán cậu đi.

Nói xong con bé đứng dậy bỏ đi, Tuấn Anh níu tay lại:

-Đừng quan hệ với “Hội siêu quậy” nữa.

-Tại sao.

-Chúng ta đâu có hiểu rõ gì họ chứ, mình sợ cậu bị lợi dụng. Rồi có những chuyện ngoài ý muốn.

-Ko sao đâu, họ cũng tốt mà đâu có làm hại gì mình.

-Con trai ai mà chẳng nói lời ngọt ngào trước mặt con gái chứ. Trước mặt cậu họ chỉ tốt vậy thôi, ko biết sau lưng họ giở trò đòi bại gì. Con gái các cậu thật là dễ tin người.

-Tớ tin hồi nào chứ.

-Ko tin sao cậu cứ nói họ tốt hoài vậy.

-Thì trong số bọn con trai nói lời ngon ngọt mình đoán là có cậu. Không chỉ bằng miệng mà còn dùng cả hành động nữa chứ.

-Hồi nào, cậu ta tự dưng té vào lòng mình thôi. Ai có ý gì với cậu ta chứ.

-Sao cậu ko né, thường ngày cậu thông minh lắm mà.

-Biết đâu chứ, có trách thì trách con gái các cậu ai bảo thích con trai làm gì. Tìm đủ mọi trò.

-Nói cho có người nhé, đừng quơ đũa cả nắm như thế. Con trai các cậu ai mà chẳng xấu xa hạ lưu bỉ ổi chứ, có mới nới cũ, được voi đòi tiên. Một lúc quen 5-6, có vợ thì vợ lớn vợ nhỏ vợ ba, bỏ 3-4 người. Lúc nào thỏa mãn rồi thì giục người ta qua một bên, cậu nghĩ đi đàn ông các cậu đáng mặt ko chứ.

-Đó là chỉ một số thôi, sao cậu quơ đũa chứ.

-Ai nói cậu.

-Thì mình đâu có nói cậu đâu.

-Ko nói với cậu nữa tui về. Phí lời.

Nói xong con bé dùng dùng bỏ về mặt cho lời nói của anh chàng, “Ko ình nói chuyện với Hội siêu quậy hả, mình chứ giao thiệp đó, cậu ta làm gì mình. Là bố mình chắc, cậu ta lấy quyền gì quản lí mình chứ. Một lúc 2-3 người, tưởng thanh cao lắm nói mình.” Tuấn Anh ngồi trên ghế đá tức giận “Con gái các cậu sao chứ, chỉ có thay lòng đổi dạ là mau, biết là hại nhưng vẫn đâm đầu vào, đúng thật”. Bất chợt anh chàng vỗ chán liên hồi “Sau mình nghĩ như thế chứ, cậu làm gì mặc sát cậu. Ko quan tâm, Tuấn Anh bình tĩnh, ko nghĩ đến nó nữa”.

Tối tại Waking bar

Dưới ánh đèn mờ ảo, trên nền nhạc dance sôi động, tất cả hòa mình vào điệu nhảy.

- 123 Zô.....

YP: -Các cậu nghĩ bọn nó đến chứ.

Jacky: -Dĩ nhiên 4princes mà, tụi nó mà ko đến. Mình tin chắc ngày mai bọn chúng ko dám vào lớp đâu.

Ken: -Mình xem đám đó sẽ làm nên trò chống gì.

Jacky: -Mình ko cần biết tụi nó làm gì, mà đã nhìn thấy ghét rồi thì đánh. (gồng tay lên).

Ken: -Rồi sao chứ, định cho chúng ở chung lớp với bọn mình sao.

YP: -Yên tâm, nếu bọn chúng ko qua được hôm nay thì đừng hòng qua được ngày mai.

Ken: -Bọn công tử bột đó, ăn trắng mặt trơn suốt ngày chỉ biết dựa dẫm vào người khác biết làm tích sự gì.

Jacky: -Đừng đánh giá thấp bọn chúng, sáng nay đấu nhau với bọn chúng tớ còn nhớ cái hần Tuấn Anh gì đó đánh Eric xém té nhào rồi.

Ken: -Than vãn cái gì, thời sáng thằng Đ.Tuấn nó đánh nhanh như chớp vậy. Hên tui né kịp nếu ko cái mặt đẹp trai của tui còn gì nữa chứ.

Cả hai lẫn ra té xỉu.

Jacky: -Eric có đến ko.

YP chỉ bàn đối diện: -Nó đến rồi đó.

Jacky: -Ken, kêu nó dậy đi. Cái hần này suốt ngày chỉ biết ngủ với nghe, tao nói mày biết tao là ba má nó có con như nó tao đánh đòn nó rồi.

Nghe xong Ken bụp miệng Jacky lại: -Mày nói nhỏ nhỏ thôi chứ, ba má Eric mất rồi nói như vậy khác nào đụng đến nỗi đau của người ta.

Jacky: -Xin lỗi mình quên.

Eric uể oải đi đến: -Khi nào bọn họ đến.

Ken: -Một lát thôi.

Bỗng bọn con gái trong bar la thất thanh:

-4princes kia....

Hội siêu quây bắt đầu đứng dậy nghênh tiếp.

Jacky: -Bọn mày cũng giữ lời hứa đấy.

T.Khanh: -Bây giờ muốn gì nói ra đi, tụi này ko có thời gian.

YP: -1 trận quyết đấu 1 mất 1 còn.

T.Nhân: -Giao luật đi.

Ken: -Nếu tụi này thắng thì tụi mày phải đi khỏi lớp.

T.Khanh: -Ngược lại.

Ken: -Tụi mày muốn gì.

Tuấn Anh: -Xin lỗi bọn này. Và ko gây sự nữa phải làm theo lời của bọn này.

Jacky: -Được, tụi tao đồng ý.

Đ.Tuấn: -Ra đề đi.

YP: -Nhảy break dance được chứ.

Vừa dứt câu nền nhạc sôi động bắt đầu, hai bên cũng bắt đầu những bước nhảy khởi động.

22. Chương 22: Dance

Tuấn Anh ra thiệu cho Đ.Tuấn: – Đ.Tuấn làm việc này trước đi.

Đ.Tuấn: -Mình biết rồi(anh chàng búng tay), chủ quán!

Chủ quán lật đật đi đến: -Có chuyện gì ko mấy cháu.

Đ.Tuấn: -Hôm nay chúng cháu bao quán này, bác biết rồi chứ.

Chủ quán: -Kính thưa mọi người, quán hôm nay đóng cửa sớm mong mọi người thông cảm nhé.

Mọi người tỏ vẻ bức mình ra về: -Cái quái gì chứ, đang vui mà; Sao kì vậy, bar gì kì cục.

Jacky: -Nè, bộ sợ thua hay sao mà đuổi hết khách vậy.

Tuấn Anh: -Chỉ là bọn này ko thix ồn ào.

YP: -Ax.....ra về chi nhiều. Cứ giữ yên vậy đi.

T.Khanh: -Chủ quán à cứ bảo mọi người ở lại đi.

Giữa ánh đèn bảy màu chớp nhoáng không khí ngày càng nóng và ngột thở. Những điệu nhảy của T.Khanh và YP từ từ bắt đầu trên nền nhạc dance sôi động. YP ngạo mạn tự tin, T.Khanh điềm tĩnh quyết thắng. Hai người như hai cỗ máy nhảy vậy, lướt, trượt, xoay người, nhanh chậm theo nền nhạc. Trong sự ồn ào la hét của tất cả mọi người, trong ánh đèn lấp lè sức nóng từ các điệu nhảy của hai anh chàng từ từ lan tỏa. Mồ hôi trên trán của cả hai cũng từ từ đổ. Ai nhảy ai la kệ ai, con bé Tiểu Anh thăm lặng bước vào bar ngồi trên ghế miềng nhai đậu phộng, vừa nhai vừa xem họ nhảy “Nhảy cũng cừ lắm 10 phút rồi nhỉ”. T.Nhân, Đ.Tuấn và Tuấn Anh vs Ken, Jacky, Eric chăm chú theo dõi từng bước nhảy của đồng đội. Mặc cho họ nhảy con bé ngực hằn xuống bàn mà ngủ. Lam Linh cũng có mặt ở đó, con bé này nắm tin nhanh thật. Thừa lúc mọi người ko để ý, con bé khéo léo hất viên bi vào chỗ nhảy của hai người. Viên bi từ từ lăn, liệu đây có phải là tốt cho 4princes hay xấu cho Hội siêu quây và ngược lại. Viên bi nhỏ từ từ lăn, YP và T.Khanh lúc này ko còn để ý gì đến xung quanh nữa cả hai chỉ biết nhìn nhau rồi nhảy. Đột nhiên một cái “Rầm”, ko hiểu sao đang ngon tron YP trượt té nằm bịch xuống sàn. Tất cả ngạc nhiên, T.Khanh cũng ko thể ngờ trận đấu lại kết thúc nhanh như vậy, anh chàng đưa tay đỡ YP lên.

YP miễn cưỡng: -Tôi thua rồi.

Sau tiếng nói của YP, cả sàn hú lên: -Yeah.....Hoan hô 4princes.

T.Khanh: -Cám ơn đã nhường.

YP: -Cậu nhảy cừ lắm.

Ken, Jacky, Eric bất ngờ, lúc này họ có chung ý nghĩ: “Tại sao YP lại thua, ko thể nào”.

Đứng trầm ngâm suy nghĩ cũng chẳng có ích gì, họ bước đến giáp mặt với 4princes.

Jacky: -Được rồi, thỏa mãn các người rồi. Muốn gì nói đi.

T.Nhân: -Còn nhớ lời hẹn lúc nãy chứ.

Jacky: -Nhớ.....nhưng làm cái gì trước hã.

T.Nhân: -Các cậu phải xin lỗi bọn này.

Jacky cố chấp định xông vào đánh nhau: -Tui ko tin, đấu lại lần nữa. Ai biết có ai chơi ăn gian sao.

Eric ôm Jacky lại, T.Nhân nóng giận: -Sao chứ, các người thách đấu, rồi thua bây giờ lật lọng vu khống là sao hã.

Eric giảng hòa: -Tôi thay mặt nhóm xin lỗi, sau này cần gì chúng tôi giúp thì cứ nói.

Jacky: -Sao có thể là vậy chứ.

YP: -Jacky đừng vậy nữa, cho tớ xin lỗi các cậu. Các cậu hôm nay như vậy được rồi tui mình về.

Jacky bắt mạn ko chịu nổi, miệng cứ đòi đấm đòi đánh, tay thù cứ quơ loạn xạ. Eric và Ken giữ Jacky lại rồi ra về. Một trận này làm gì thấm thía với mấy anh chàng của “Hội siêu quậy” chứ, cứ ngủ ngon đi. Rồi ngày mai mấy anh chàng này lại quậy tiếp. 4princes tuy thắng nhưng các anh chàng cũng ko hơn ko kém họ cũng đã chuẩn bị lên kế hoạch từ trước để dè bẹp “Hội siêu quậy”. Chẳng ai chịu nhường ai bạn nghĩ xem cuối cùng ai sẽ thắng. 4 anh chàng trở lại bàn thấy con bé ngủ say như chết:

T.Khanh: -Đã bảo ko đi, ai ngờ cậu ta cũng đến.

T.Nhân cầm đĩa đậu phộng và mấy bọc snack: -Cậu ta chẳng chừa cái gì hết.

T.Nhân cố lay con bé: -Này.....Tiểu Anh dậy đi.....Trời sắp rồi.

Con bé bất thần tỉnh dậy, cố lấy tay dụi vào mắt bơ phờ: -Kết quả sao rồi.

T.Khanh tươi cười: -Nhìn mắt tớ xem.

Tiểu Anh ngạc nhiên: -Hã, cậu thắng sao.

T.Khanh: -Có gì đâu bất ngờ, sao ngạc nhiên dữ vậy.

Tiểu Anh: -Phải ko đó.

Tuấn Anh: -Biết ngay mà, bạn trai của cậu thua cho nên tỏ thái độ vậy hã.

Tiểu Anh: -Bạn trai cái gì, chỉ là ko thể tin thôi.

Đ.Tuấn: -Cũng thật bất ngờ, YP từng đoạt giải dancer trẻ xuất sắc cấp quốc tế mà sao thua dễ dàng như vậy chứ.

T.Khanh: -Chẳng lẽ các cậu ko tin khả năng của mình sao.

Tuấn Anh: -Ko phải là ko tin, mà hình như có vấn đề. Các cậu nhớ lại lúc nãy đi, YP té rất là bất thường.

T.Khanh hồi tưởng: -Đúng vậy, lúc cuối mình thấy tuy có mệt nhưng phong độ của cậu ấy rất là vững, tự nhiên như bị cái gì đó rồi té là là bất thường.

Tiểu Anh: -Thôi mệt quá, mình về nghĩ. Các cậu ở lại vui vẻ.

Đ.Tuấn: -Cần tụi mình đưa về ko.

Tiểu Anh liếc Tuấn Anh: -Cám ơn Đ.Tuấn nhé, ko cần đâu kéo thôi có kẻ nói mình rắc rối.

Đi được một nửa đường Tiểu Anh phát giác chân mình giẫm lên cái gì, rồi nhìn xuống chân hóa ra là một viên bi nhỏ, quan sát viên bi được một lát, con bé bắt đầu phán đoán được điều gì của cuộc độ sức lúc này, vội bỏ viên bi vào túi con bé bước nhanh ra cổng thừa lúc vắng người, một tên đeo khẩu trang bất ngờ dùng khăn tẩm thuốc mê tấn công con bé, chưa kịp phản kháng cô nàng ngất lịm, rồi 3-4 tên nhanh chóng đưa con bé lên xe

-Tiền đây, xử lí nhanh gọn càng tốt.

-Tung lên mạng luôn hay sao.

-Đúng vậy, camera đời mới hình ảnh sắc nét. Quay kĩ mặt nó cho tao “Tiểu Anh bắt đầu từ ngày mai để tao xem mày còn mặt mũi nào sống ở đây”

-Cám ơn, hiểm lắm mới có nhỏ đẹp như vậy đấy.

-Nói nhiều quá đi nhanh đi, kéo có người phát hiện.

Chiếc xe nhanh chóng lẩn bánh với tốc độ 80km/h, họ lao nhanh vượt mặt qua những chiếc xe khác. Ken cũng đang lướt siêu tốc với tốc độ 75km/h trên chiếc hộp yêu dấu cùng 3 người bạn, tâm trạng ko vui trong lòng tức tối đó là những từ ngữ để diễn tả sắc thái cả 3 anh chàng lúc này. Bất ngờ có một chiếc xe vượt mặt qua khỏi xe của Ken, anh chàng lại càng bực mình:

-Cái quái gì vậy, muốn đùa với Ken này hả.

Jacky: -Nói nhiều nữa, vượt mặt bọn nó đi. Cho bọn nó biết lợi hại.

Ken bắt đầu độ sức, anh chàng tăng tốc 85km/h vượt qua chiếc xe đáng ghét đó. Trước khi qua mặt anh chàng còn khuyến mãi cho chủ lái xe một nụ cười. Tưởng nhầm Ken đang cố ý đuổi theo để giành lại người, tên này liền tăng tốc nhanh vượt mặt. Eric ở phía sau nhìn vu vơ anh phát giác ra.

Eric: -Cậu biết cô gái đó ko, mình thấy rất quen.

Jacky quay lại nhìn rồi đầu tư biết bao nơtron thần kinh, sự hồi tưởng suy luận: -Cậu ta đúng là quen thật, để mình nhớ xem.

YP đánh vào đầu Jacky: -Điên hả, mới làm thân với người ta mà quên nhanh vậy. Là Tiểu Anh, người mới chuyển lớp học chung với mình đó.

Jacky chợt nhớ: -Chà, mình quên. Mà tại sao cậu ta lại ở trên xe chứ, tên tài xế thì chạy như điên.

Eric giật mình: -Ken ko xong rồi, nhanh đi chặn nó lại. Cứu người.

Ken: -Là sao ko hiểu.

Eric: -Chặn xe đó lại nhanh lên. Cứu người, ko có thời gian nói nhiều đâu nhanh lên.

Ken: -Ok, thắt dây an toàn vào.

Ken bắt đầu tăng tốc, dù ko đủ tuổi lấy xe nhưng anh chàng lái rất cừ và chuyên nghiệp. Vội đạp phanh tăng số anh chàng quay sang nhìn tài xế xe kia:

-Ê, dừng lại đi. Có chuyện bàn bạc nè.

-Ko nói nhiều với bọn ranh con tụi bây, tao còn có truyện gấp.

-Nói gì, ranh con sao. Tao ày biết thể nào là sự lợi hại của Ken.

Nói xong Ken nhanh chóng chạy tới ngã tư thay vì bám theo Ken rẽ phải.

Jacky: -Nè làm quái gì vậy, sao ko đuổi theo.

Ken: -Bình tĩnh, đang đuổi theo nè.

Về phần Tiểu Anh con bé nằm bất tỉnh trên xe, tên lái xe nhìn về phía sau thì đã ko thấy ai đuổi theo nữa nên hắn cũng yên tâm giảm tốc độ thong thả chạy xe. Tới ngã tư, hắn ngoan ngoãn tuân theo luật giao thông chạy chậm chậm, đèn đỏ thì dừng lại. Nhưng hắn ko thể ngờ, xe của Ken từ đâu bên trái ngã phải chạy ra chặn đầu xe của hắn lại.

Ken: -Đã nói mà, Jacky từ này tới giờ ông khủng bố tui nhiều à nha.

Jacky: -Xin lỗi.

Ken: -Để tui tính sổ với cái hắn ko biết trời đất này mới được.

Ken nhanh chóng ra xe, 3 anh chàng vội vã bước ra:

Ken: -Ê thằng kia, bước ra mau.

Nhận thấy mình gặp rắc rối, ko biết làm gì hơn hắn ta bước ra, Ken túm lấy cổ áo của hắn:

-Mày nói đi, mới này mày nói gì hả.

-T.a..o có nói gì đâu.

Jacky tức quá đấm 1 nắm đấm vào mặt hắn:

-Còn nói vậy hả.

-Mấy em cho anh xin lỗi.

-Ko xin lỗi gì hết, mau thả người con gái trên xe ra.

-Gì chứ đó là bạn gái của anh, anh chỉ đưa cô ấy về nhà thôi.

YP: -Vậy hả, nói đi cô ta tên gì.

Hắn ta ấp úp: -Thì.....tên là Hong.

Nghe xong Jacky tiếp tục đánh vào bụng tên đó: -Hong hả.....Tao đếm từ 1 đến 10 mày ko giao cô ấy cho bọn tao đừng trách mặt mày máu ko. Nói đi mày có ý đồ gì hả.

-Có ý đồ gì đâu, chỉ là lãnh tiền rồi làm thôi.

Nói xong hắn bùm miệng mình lại, như một câu nói lỡ lời.

Jacky: -À thì ra là vậy, mau thả người ra mau nếu ko bọn tao xử mày rồi kêu cảnh sát đến đó.

Eric: -Là ai kêu mày làm!

-Tôi ko biết đó là một cô gái cô ta có nhiều tiền bảo tôi ngủ với cô gái ấy sau đó chụp hình tung lên mạng cho cô gái ấy.....

Jacky nghe xong như lên cơn thịnh nộ đập một cú giáng trời cho tên đó:

-Mày đúng là đê tiện mà, mày có còn là con người ko hả. Vì tiền mà mày hại đời một người con gái vô tội hay sao?

Ken: -Thôi đi Jacky, cứu người trước đã.

Eric mở cửa xe bế Tiểu Anh ra khỏi xe:

-Tha cho nó đi, dù sao nó vẫn chưa làm gì cậu ấy.

YP thâm đoạ: -Mày nhớ mặt cô gái này nhé, sau này còn đụng tới cô ấy tao tin chắc mày sẽ sớm an nghỉ tại nghĩa địa đó. Các cậu đi thôi.

Khi 4 anh chàng đi khuất hẳn, hắn liền gọi cho thân chủ:

-Mày nói cái gì, con nhỏ đó bị người ta đưa đi rồi hả. Cái đồ bất tài.

-Cô nói gì hả, họ đánh tôi ra nông nổi như vậy tại ai chứ. Tôi còn chưa khai cậu ra là may mắn cho cậu rồi. Đụng tới “hội siêu quậy” biết phiền lắm ko.

-Có 1 con nhỏ làm việc cũng ko xong là sao hả, hướng chỉ 4 thằng đó. Mà nhớ lời tao nói mà hế răng với ai về tao thì sao này đừng trách tao thuê người thanh toán mày.

Vừa dứt câu Lam Linh giận dữ cúp máy “Tại sao mày lại may mắn từ lần này đến lần khác vậy, tao quyết sẽ ko ày sống yên đâu”.

Ken: -Các cậu định đưa Tiểu Anh đi đâu.

Jacky: -Thì đưa cậu ấy về nhà, Ken sao chạy vòng vòng hoài vậy.

Ken: -Biết là đưa về nhà mà nhà cậu ấy ở đâu.

Jacky: -Sao mà biết, hỏi cậu ấy đi.

YP: -Cậu ấy bị trúng thuốc mê rồi, sao mà kêu cậu ấy tỉnh bây giờ.

Ken: -Rốt cuộc sao đây, chẳng lẽ mang cậu ấy chạy vòng vòng sao.

YP: -Biết sao giờ.

Ree.....eeeeeeeeee.....n.....g

Jacky kiểm tra điện thoại: -Là điện thoại của các cậu sao.

Ken: -Đâu có.

YP: -Mình bỏ điện thoại ở nhà.

Eric lắc đầu, móc trong túi của Tiểu Anh: -Là điện thoại của cậu ấy.

23. Chương 23: Trouble

4princes vẫn ở lại quán, ăn mừng chiến thắng, Lam Linh từ đâu bất ngờ xuất hiện:

-Hi các cậu.

T.Nhân: -Sao cậu đến đây.

-Cuộc vui này sao có thể thiếu mình chứ, chúc mừng các cậu chiến thắng nhé. T.Khanh cậu nhảy đẹp và thật điêu luyện.

T.Khanh: -Cảm ơn Lam Linh nhé.

Lam Linh: -Ko có chi, Tuấn Anh đâu rồi.

T.Nhân: -Hóa ra gặp bọn này chỉ là cố thôi, suốt ngày cứ Tuấn Anh Tuấn Anh...

Đ.Tuấn: -Thôi mà các cậu đừng trêu Lam Linh nữa. Cậu ấy đi WC rồi.

Tại WC.....

“Chiến thắng như vậy, còn ko ở lại ăn mừng. Còn về nhà ngủ nữa chứ, cái con heo phù thủy này, ăn với ngủ. Vậy mà gầy nhom.” Tuấn Anh móc trong túi chiếc điện thoại ra bấm bấm lướt lướt: “Có nên đi cho cậu ta ko, mà điện làm gì chứ, giờ này cậu ta ngủ mất rồi, lỡ đi đường cậu ta gặp rắc rối thì sao, dù sao cũng là con gái đi đêm cũng nguy hiểm, cậu ta biết võ mà, ko ko lỡ có kẻ tiểu nhân phục kích thì sao cậu ta xinh thế mà.” Thầm nhủ với bản thân, ko chần chừ anh chàng nhanh chóng điện thoại:

-Tiểu Anh hả, cậu về tới nhà chưa. Đừng nói với tôi là cậu buồn ngủ quá ngủ bụi nha.

-Cậu là Tuấn Anh à.

Tuấn Anh hết hồn khi nghe tiếng nói ấy nó ko phải là giọng của Tiểu Anh, thay vào đó là giọng của của một đứa con trai, bình tĩnh anh chàng nghe tiếp:

-Tổ là bạn của cậu ấy, cậu là ai. Tiểu Anh đâu.

-Mau tới công viên giải trí mang cậu ấy về đi.

-Sao cơ.

Vừa dứt câu Eric tắt máy:

Ken: -Là ai vậy?

Eric: -4princes.

YP: -Tốt rồi nhờ họ đưa cậu ta về.

Jacky: -Tại sao chúng ta lại tin tưởng mà giao một đứa con gái mất đi sự tự vệ cho bọn họ chứ.

YP: -Jacky ko sao đâu, tuy mới quen bọn họ nhưng tao biết bọn họ ko làm gì đâu. Xung quanh tụi nó có biết bao cô gái mà chúng có để ý tới đâu chứ.

Đầu con bé nằm gọn trên đùi của Eric, Eric khẽ nhìn trộm con bé. Nó ngủ say sưa như một thiên thần trong truyện cổ tích.

Tuấn Anh nhanh chóng chạy ra ngoài:

-T.Nhân, T.Khanh, Đ.Tuấn, Tiểu Anh gặp chuyện rồi nhanh lên.

Thế là 4 anh chàng tốc hành lên xe

Lam Linh: -Này các cậu đi đâu vậy.

Tuấn Anh: -Cậu cứ ở đó hay gọi taxi về đi, ngày mai bọn tớ sẽ giải thích.

Lam Linh: -N.....è...è.....è

Bỏ mặc tất cả, 4 anh chàng nhanh chóng đi đến nơi. Ko chút biểu cảm trên khuôn mặt anh chàng vụt nhanh như tên lửa trên phố.

Tuấn Anh: -Đ.Tuấn cậu lấy xe mau đi đến công viên trò chơi đi.

Đ.Tuấn: -Họ hẹn mình ở đó sao.

Tuấn Anh: -Đúng vậy

T.Nhân: -Tiểu Anh sao lại ở đó.

Tuấn Anh: -Mình ko rõ nữa.

T.Khanh: -Mình nghĩ họ thua cho nên dùng Tiểu Anh làm mồi nhử bọn mình mà, mấy tên này thật đáng ghét.

Đ.Tuấn như hưng thần đường lộ, anh chàng lướt nhanh trên đường phố bất chấp đèn đỏ ngã tư, tiếng còi của cảnh sát giao thông. Mặt anh chàng ko một biểu cảm nào, chỉ biết nhắm về phía trước mục tiêu mà chạy thật nhanh. Mình kể cho các bạn biết thêm nhé nếu “Hội siêu quậy” có Ken là vua tốc độ thì Đ.Tuấn của 4princes rất xứng đáng. Đam mê xe từ nhỏ, vì ba là giám đốc hãng xe nổi tiếng YT, nên trong anh chàng có chút gì đó máu đam mê xe. Trong 4 anh chàng của 4princes, Đ.Tuấn là người sở hữu bộ sưu tập xe hộp khủng nhất lên tới cả trăm chiếc, nhưng đam mê là thể ước mơ của anh chàng vẫn ko thể phát triển vì anh chàng thừa biết mỗi ngày mình đi học là để làm gì.

Trở lại câu chuyện đến công viên như lời hẹn bốn anh chàng vội vã bước ra khỏi xe, 4 anh chàng hội siêu quậy đang ngồi trên mũi xe nghênh tiếp. Bốn anh chàng 4princes bước đến.

T.Nhân: -Tụi này đã đến, Tiểu Anh đâu.

Anh chàng nhìn vào xe, Eric ko nói năng gì vội vàng mở cửa xe bế Tiểu Anh ra khỏi xe rồi đưa cho Đ.Tuấn. Đ.Tuấn đỡ Tiểu Anh, đột nhiên Tuấn Anh nhanh chóng đi tới đấm Eric một cú làm iệng anh chàng đổ máu. T.Nhân nhào tới ôm Tuấn Anh lại, Jacky bức xúc:

-Tụi mày muốn gì sao.

Ken tới đỡ Eric lại, Tuấn Anh tỏ vẻ bức tức: -Nói thật đi, tụi mày làm gì cậu ấy rồi hả?

YP: -Làm gì là làm gì hả.

Tuấn Anh: -Sao cậu ấy như vậy.

T.Khanh: -Tuấn Anh bình tĩnh đi. Nè chuyện này là sao, Tiểu Anh sao lại ở với các cậu.

Jacky: -Tụi mày muốn gây sự sao. Tại sao đánh Eric chứ, làm người tốt mà bị đối xử như vậy đó hả.

T.Khanh: -Tụi này ko có ý gì hết. Cái tụi này muốn biết là một câu giải thích “Tại sao cậu ấy ở đây thôi.

Ken: -Tôi nghĩ mỗi chúng ta cần bình tĩnh lại trước khi mọi chuyện đi quá đà đó.

T.Khanh: -Tuấn Anh à! Bình tĩnh đi, còn Jacky cậu cũng vậy. Còn chuyện Eric tôi thay mặt cậu ấy xin lỗi vì đã đường đột.

T.Nhân đến chỗ Tiểu Anh rồi vỗ má cậu ấy: -Tiểu Anh....dậy đi.....

Đ.Tuấn: -Cậu ấy trúng thuốc mê rồi.

T.Nhân nhìn con bé một hồi rồi quay sang hỏi “Hội siêu quậy”: -Sao cậu ấy bị trúng thuốc mê vậy.

3 anh chàng lắc đầu, T.Nhân tiếp tục tra hỏi: -Vậy sao cậu ấy ở chỗ các cậu.

YP: -Giải thích.....

.....chuyện là vậy đó.

T.Nhân, Đ.Tuấn, T.Khanh và Tuấn Anh nhìn nhau thắc mắc, T.Khanh thử lòng:

-Tại sao tụi này phải tin lời của các người chứ.

Ken: -Vì Tiểu Anh đã về an toàn.

T.Khanh cười: -Được, coi như bọn này tin các cậu. Hãy nhớ đến lời hứa lúc nãy nhé, tôi cảnh cáo các người Tiểu Anh mà mất đi cọng tóc tụi này ko tha cho các người đâu. Các cậu về thôi, tạm biệt các cậu.

Thế là đường ai nấy đi Hội siêu quậy về nhà của mình, 4princes đưa Tiểu Anh về nhà. Tuấn Anh ngồi trầm tư quay sang nhìn Tiểu Anh anh chàng nghi vấn.

Tuấn Anh: -Các cậu, rốt cuộc chuyện này là ai dặt dây chứ.

T.Nhân: -Khỏi cần nói, mấy đứa con gái lòng dạ hẹp hòi ấy. Bỏ đi dù cho tới sáng cũng ko điều tra ra, tạ ơn trời cậu ấy an toàn rồi.

Đ.Tuấn: -Người hại cậu ấy thật độc ác, có nằm mơ mình ko thể ngờ họ dùng cách dễ tiện ấy.

Ree.....n.....g

Tuấn Anh: -Là điện thoại của mình

-Alo!

-.....

-Dạ con biết rồi.

Tuấn Anh thở dài

T.Nhân: -Là ai vậy!

Tuấn Anh: -Ba của mình. Các cậu đưa Tiểu Anh về nhà đi, tới ngã tư đưa mình xuống được rồi.

.....

Nhà của Tuấn Anh...

Quản gia: -Cậu chủ ơi! Cậu vào nhớ khéo ăn khéo nói với ông chủ, ông ấy đang rất bực mình.

Tuấn Anh: -Có chuyện gì bác biết ko?

Quản gia: -Tôi ko biết, nhưng cậu vào đi.

Tuấn Anh vội vàng bước vào nhà, ba của cậu ta đã ngồi trực sẵn tại phòng khách, tay cầm ly rượu uống cạn.

-Dạ thưa ba, con mới về.

Ông Trọng gơ tay vẫy ra hiệu cho tất cả người hầu lui:

-Giờ này gần 12h khuya rồi, con đi đâu mới về đó.

-Dạ con có chút chuyện

-Chút truyện hay là tụ tập bạn bè ăn chơi.

-Dạ không, con với mấy người bạn đi giải quyết tí chuyện riêng thôi.

-Con dạo này học sao rồi.

-Dạ....Vẫn tốt.

Đột nhiên ông lên cơn giận, đập bể ly rượu xuống sàn nhà:

-TỐT SAO! Học ở lớp đặc biệt mà cũng tốt hả?

-Thưa ba.

-Tính làm loạn hay sao, đoàn kết quá nhỉ. Một lúc 5 học sinh của 11A chuyển xuống lớp đặc biệt học, chuyện hay đó. Con nghĩ đi làm sao ba ăn nói với tất cả mọi người, đường đường là con của bộ trưởng đại thiếu gia con nhà danh giá lại đi ăn ở lớp đặc biệt một cái lớp hạng bét dành cho kẻ thấp kém. Rồi sao này ba làm sao ngăn mặt nhìn mọi người.

-Từ khi nào ba quan tâm đến con vậy hả. Ba chỉ biết lo cho sĩ diện của mình ba biết tới cảm giác của con ko chứ, từ nhỏ đến giờ ba nghĩ đi ba ở bên con được bao lâu hả. 1 năm 12 tháng chỉ vọn vẹn tất cả các ngày gặp nhau chưa được một tuần nữa. Sinh nhật của con thì ba lấy đó làm cớ để ba tìm mồi làm ăn giao lưu đối tác. Ba có nghĩ tới cảm nhận của con ko, ba nghĩ con học ở lớp đặc biệt mất mặt ba lắm phải ko. Được thôi từ nay con nghỉ học để cho ba khỏi ăn khỏi nói gì tới bạn bè của ba.

Ông gơ tay lên dọa Tuấn Anh: -Con còn nói vậy.....

Ông vừa dứt câu, chẳng màn thái độ của ba mình Tuấn Anh ngang nhiên bỏ về phòng.

Như bạn biết Tuấn Anh là người ít nói lạnh lùng, đó đúng hơn là bản chất con người của cậu ấy. Sống trong nhung lụa giàu sang tưởng đâu hạnh phúc nhưng sau vẻ hào nhoáng ấy lại là những câu truyện buồn. Vốn là đứa trẻ thông minh nên từ nhỏ Tuấn Anh luôn là học sinh giỏi, là tâm điểm của mọi sự chú ý. Có quan trọng gì tới cậu chứ! Ba mẹ suốt này đi làm xa, nếu muốn gặp thì phải chờ phải đợi. Cuộc sống của Tuấn Anh vốn đã được sắp xếp từ lâu. Chuyện cha con Tuấn Anh đối với căn nhà này như cơm bữa vậy, gặp nhau chưa đầy 1 tiếng nếu ko nói chuyện tâm sự thì thôi, chiến tranh cũng xảy ra ầm ầm.

.....

Về phần Tiểu Anh, cô được 3 anh chàng hộ tống về nhà an toàn.

Sáng 6h tại biệt thự Phong Lan

Dì Kim hỏi hã: -Cô chủ ơi tỉnh đi, ông chủ đến rồi kìa.

Tiểu Anh: -Sao cơ.

Dì Kim: -Ông chủ đang ở dưới nhà đợi, ông chủ nói sẽ đưa con tới trường đó.

Tiểu Anh hốt hoảng nhảy xuống giường: -Hả! Sao lại vậy, ko được.....Dì Kim kêu người chuẩn bị đồ cho con mau.

Tiểu Anh hồi hã chuẩn bị đồ đạc, đang chạy tốc cô nàng chợt nhớ: “Ủa tối hôm qua sao mình về tới nhà, tối hôm qua mình đã làm gì chứ”.

Dì Kim: -Cô chủ ơi mau lên. Ông chủ đợi dưới nhà kia.

Tiểu Anh: -Dạ....Con biết rồi.

Lật đật đi xuống phòng khách, ba của cô nàng đã ngồi đợi tại phòng khách:

-Hôm nay ba sẽ đưa con tới trường.

Con bé la lên: -Hả. Con ko cần đâu ba, ba bận nhiều chuyện như thế còn đưa con tới trường nữa mắc công lắm.

Ba Minh: -Ồ, vậy hả. Không được, hôm nay ba tới trường có một tí chuyện. Ko nói nhiều nữa chúng ta đi.

Đành miễn cưỡng con bé âm thầm từng bước từng bước, lên xe hai cha con ko nói một lời nào con bé cũng ko chú tâm tới ba mình. Lúc này mặt con bé dăm chiêu “Làm sao đây, ba mà biết mình vào lớp đặc biệt thì sao đây. Cầu mong hôm nay mình tai qua nạn khỏi”. Xe tiến thẳng vào khuôn viên của trường, vừa bước khỏi xe con bé bất ngờ khi gặp ba mẹ của bộ tứ 4princes: “Sao họ lại đến đây, hôm nay có chuyện gì hả”.

-Tiểu Anh, con về lớp đi. Tối nay về nhà sớm ba muốn nói chuyện với con.

-Dạ.

Con bé ngoan ngoãn vâng lời nhưng trong lòng cứ thấp thỏm ko yên: “Là chuyện gì đây, huhuhu, mình mong thời gian dừng lại quá. Việc bị lộ là mình sẽ.....”. Cổ lắc đầu thật mạnh thở thật sâu, con bé nhanh chóng đi đến lớp. 4 anh chàng đứng ngoài hành lang đợi con bé.

24. Chương 24: Lời Thú Tội Muộn Màng

Dừng chân tại hành lang trò chuyện với 4 anh chàng, hóa ra lúc này tất cả đều là người chung một thuyền. Và rồi giờ ra về hôm nay, lại trở thành giờ xử quyết cả 5, T.Khanh đưa chủ ý:

-Các cậu, ko mấy ko về nhà nữa. Mướn khách sạn ngủ đi, đợi khi nào truyện êm xuôi rồi tụi mình về nhà, hihihhi.(cười)

T.Nhân kí vào đầu anh chàng cái cốc, rồi chỉ về phía xa 4-5 tên vệ sĩ đang canh chừng họ:

-Cậu nghỉ đi, một ngày thôi 2 người đi theo là mệt rồi. Bây giờ 5 người cậu nhắm làm lại ko, nói đi nói lại chúng ta chốn ko khỏi đâu. Nhớ kì nghỉ hè ko, tụi mình chốn đi Hà Tiên mới bước vào cửa khách sạn đã bị khiến về rồi đó.

Đ.Tuấn đưa ra chủ ý:

-Dẫu biết là dẫu ko khỏi, bây giờ chốn làm gì. Cứ sau giờ học nhà ai nấy ở, sau cơn mưa trời lại sáng thôi.-nhìn Tuấn Anh và Tiểu Anh,-còn hai cậu sao ko nói gì đi?

Tuấn Anh và Tiểu Anh lắc đầu, YP được Ken dìu vào lớp với đôi chân đã được băng bó, 4princes ngạc nhiên nhìn nhau, T.Khanh tới hỏi thăm:

-YP cậu bị.....?

-(YP cười) Có gì đâu chỉ bong gân nhẹ thôi.

-Phải chăng tại chặn đầu hôm qua.

-(YP gật đầu) Uhm có lẽ là vậy, tôi nói cho biết nhé tại hôm qua cậu hên thôi, nếu tôi mà ko ngã tôi bằng lòng đấu với cậu tới sáng.

T.Khanh cười mỉm chi, YP khập khiễng cùng với Ken đi vào lớp học. Tiểu Anh bỗng chợt nhớ đến chuyện tối hôm qua con bé thắc mắc đi đến hỏi thăm YP, sau một hồi tra vấn YP con bé tươi cười quay lại tìm 4 anh chàng:

-Này các cậu ình hỏi tí chuyện nhé.(cả 4 gật đầu) Nếu như trận đấu tối qua ko công bằng các cậu đồng ý đấu lại chứ.

T.Khanh nhăn mặt:

-Sao cậu lại hỏi thế, tụi mình đã thắng đó là sự thật. Chẳng lẽ cậu ko tin à!

Tiểu Anh móc trong túi viên bi đưa cho Đ.Tuấn:

-Các cậu xem đi, mình nhặt nó được ở sàn nhảy của Walking bar lúc ra về đấy, hiểu mình nói gì chưa?

Đ.Tuấn phán đoán:

-Ý cậu là có người giả trò, còn viên bi này là công cụ.

Tiểu Anh gật đầu, cô nàng bắt đầu phân tích dựa vào những gì YP nói với con bé lúc nãy cộng thêm phán đoán và sự tường thuật trận đấu hôm qua con bé kết luận một câu rằng:

-Ko ai thắng cả, nếu có trách các cậu trách kẻ thả viên bi này. YP té bất thường như vậy, “Hội siêu quậy” ko nói gì nhưng khi họ biết mình nghĩ sẽ có hiểu lầm cho nên các cậu nên khôn khéo nói chuyện với họ.

Tuấn Anh trầm tư ko nói gì, anh chàng phản bác:

-Lấy gì để tin phán đoán của cậu là sự thật!

Tiểu Anh lắc đầu:

-Các cậu ko tin cũng được. Đó là chuyện của các cậu mình ko tiện xen vào nhưng theo mình cậu ấy té thật bất thường....thôi thôi bỏ qua. Hôm qua mình về nhà sao nhỉ?

Cả 4 ngạc nhiên đồng thanh:

-Cậu ko nhớ gì sao?

Con bé lắc đầu kể lại mọi chuyện:

-Hình như ngày hôm qua mình nhớ mình đi tới cổng quán bar rồi sau nữa mình ko nhớ.....Mà công nhận mình thấy mình hay thật, ko nhớ gì mà mình về tới nhà ngủ trên giường.

Cả 4 bật cười, Đ.Tuấn xoa đầu Tiểu Anh trêu chọc:

-Đúng cậu hay thật, vì cậu là siêu phù thủy mà.

Tiểu Anh mặc kệ con bé chạy tòn ten vào lớp. 4 anh chàng vẫn ngồi ở ban công nhìn xuống phòng hiệu trưởng thán thính.

Phòng hiệu trưởng cửa được đóng kín, các vệ sĩ đứng trước canh giữ nghiêm ngặt. Đồng hồ điểm 7h15 của phòng mỗ, 5 vị phu huynh bước ra khỏi phòng. Ko ai chút biểu cảm trên khuôn mặt, vội bước trên xe. Từng chiếc xe sang trọng nhanh chóng rời khỏi cổng trường. Mặt thầy hiệu trưởng lúc này lộ vẻ lo lắng, họ vừa đi thầy vừa thở dài trên tay cầm điều thuốc phì phà (dù luật trong trường là cấm hút thuốc) để vơi đi nỗi lo, thầy ngước nhìn lên ban công 8 con mắt ấy nhìn thầy chăm chú ko rời. Lập tức thầy đến phòng giáo viên ra lệnh:

-Gọi ngay thầy Hùng đến ngay cho tôi, thầy ấy mà ko đến chuyển lời tôi “Tháng sau đừng hòng nhận lương”.

Ngay lập tức thầy Hùng được các thầy cô truy nã khắp nơi.

Sau cuộc chấn vấn ấy thầy Hùng ngay lập tức đến lớp của mình. Vào lớp thay vì tỏ vẻ nhưng thầy ko làm vậy, như thường ngày thầy vẫn rút trong cặp cây thước bản để dọa học trò nhưng hôm nay khác. Thầy móc trong cặp quyển sách toán 11 mới toanh mà thầy đã nhận của thư viện ba năm trước, thầy bắt đầu lật từng trang sách. Cầm sách thầy ghi bài học lên bảng, học trò nhìn thầy lạ lẫm. Jacky thục cùi trở thì thảo với Ken: “Ê, hôm nay trời sập hả, sao thầy khác quá”. Ken nhìn thấy một hồi “Ủ, tao cũng thấy vậy”. Lập tức thầy Hùng quay xuống nhìn Ken và Jacky:

-Hai em im lặng vào giờ học rồi nhé!

Jacky vờ đùa cợt:

-Ko mấy thầy vào 888 chung với bọn em cho vui. Hihhi.

Jacky cười lên khiến anh chàng trở thành trung tâm chú ý của lớp. Thầy Hùng gõ mạnh vào bàn làm cho anh chàng giật bắn mình, thầy to tiếng:

-Jacky, em giỡn đủ chưa nếu ko thì thầy mới em ra ngoài. Nếu em muốn học thì ngồi trong lớp im lặng, mở sách ra học.

Jacky cuối đầu lặng đi, tiết học hôm đó diễn ra trong sự im lặng và nghiêm túc.

Giờ ra chơi.

Cô Lan hôm nay lại bán vốn thầy Hùng, cô tỏ vẻ bực mình:

-Thầy Hùng, chuyện của Ken thầy nói như thế nào hả? Thầy lừa tôi như vậy thầy thật quá đáng, thầy làm như vậy chẳng khác nào thầy bao che hành động trái với kỉ luật nhà trường.

Thầy Hùng nghiêm túc trả lời:

-Cám ơn cô đã quan tâm học sinh của tôi. Tôi hứa với cô là tôi sẽ nhắc nhở em ấy, để em ấy ko vi phạm nữa, tôi có việc bận, chào cô tôi đi-Thầy cúi đầu, rồi bỏ đi trong sự ngạc nhiên của cô Lan, cô đứng im tại chỗ như chết chân nhìn thầy Hùng cho đến khi thầy đã khuất hẳn.

Hội điệu đà và Hội siêu quậy nhìn nhau ngỡ ngàng họ ko hiểu tại sao hôm nay thầy Hùng lại tỏ thái độ nghiêm khắc như vậy. Thường ngày thầy ko màng đến sách vở bài giảng, thầy chỉ vào lúc dăm ba phút nói chuyện hay đùa vui với học trò giấy lát rồi thầy lại xách cặp ra về. Đối với trò quậy hã của bọn họ thầy luôn là đồng minh số 1 khi thầy vừa với vai trò là người tham gia còn là kẻ bảo hộ nhưng hôm nay khác thầy thẳng thắn chịu trách nhiệm với mọi việc. Thầy HT từ trong phòng mình nhìn qua ô cửa sổ quan sát thầy Hùng, thầy thở dài rồi nhớ đến những ngày đầu thầy Hùng chấp chững bước vào trường với tư cách là giáo viên mới được bổ nhiệm. Nhớ ngày ấy thầy Hùng luôn là trung tâm chú ý của các cô trong trường, thầy hiền hòa ăn nói từ tốn hòa nhã với mọi người. Với thầy HT thầy luôn kính trọng dù tuổi của hai người ngang bằng nhau. Đối với giáo viên khác thầy luôn là một giáo viên gương mẫu, nhớ những ngày thầy thức khuya rồi ngủ ngục trên sập giáo án giấy cộn trong phòng giáo viên. Rồi đến những ngày mưa to gió lớn thầy cho dù có ướt cả mình thầy vẫn đến lớp đúng giờ tự nhiên đứng trên bục giảng, giảng bài cho học sinh. Rồi đến một ngày, khi hay tin mẹ mất rồi tự dưng thầy đâm ra ghét nghề giáo, lúc trước thầy tận lực với nghề bao nhiêu thì bấy giờ thầy phớt mặc bấy nhiêu.

Nhìn lại căn phòng bữa bọn của mình-do cuộc ẩu đả giữa thầy và thầy Hùng- thầy sắp xếp lại căn phòng của mình gọn gàng ngăn nắp. Thầy lau vào máy vi tính soạn thảo một kế hoạch dài lòng dòng mang tên “Tẩy chay lớp đặc biệt”.

Giờ ra về

Tiểu Anh và 4 anh chàng ngồi lại lớp lâu, T.Khanh tức tối:

-Các cậu suy nghĩ đi chuyện bọn mình học ở đây ai hó hế chứ. Mình mà biết ai mình sẽ bầm bầm họ ra.

Tiểu Anh cười mỉa mai:

-Có vậy cũng nói, dư thừa chuyện bọn mình vào lớp đặc biệt ai mà chẳng biết chứ. 1 kẻ gian lận 4 tên tòng phạm. Không ngờ tụi mình cũng có ngày này.

Tuấn Anh quyết định:

-Ko nói nhiều mình về thôi, các cậu bảo trọng nhé. Nếu chịu hết nổi, thì ngày mai đừng có cẩu gắt đó,(nhìn Tiểu Anh), nhất là cậu đó.

Tiểu Anh bực mình:

-Cậu nói gì đó hả, mình qua lớp này thì để tui đi một mình đi ai bảo đi theo chi. Bây giờ la hét hả, tưởng mình sướng lắm sau. Mình nghĩ ba mình đang soạn thảo nguyên một bài văn nghị luận với tựa đề là “Nỗi niềm của phụ huynh có con là học sinh lớp đặc biệt” đợi mình về để trình bày kia.

T.Nhân tắc lưỡi:

-Cậu tưởng có mình cậu hả, 4 bọn này cũng vậy nè. Thôi kệ đi nhà ai nấy về, vui nhất là

Tuấn Anh và Đ.Tuấn rồi với tính cậu ta cho dù có động đất cường độ lớn cậu ta cũng ko sợ.

Đ.Tuấn đứng dậy quyết định:

-Hê.....về thôi, cho dù chuyện gì có xảy ra ngày mai gặp nhau nhé.

Cả 5 lặng lẽ mang balô về nhà.

25. Chương 25: Rắc Rối Lại Đến

Hôm nay Tiểu Anh đến sớm hơn mỗi ngày khuôn mặt con bé bơ phờ như thiếu ngủ. Nó nhanh chóng rào bước vào lớp, bất ngờ hơn 4 anh chàng 4princes cũng đã đến. Đồng hồ điểm đúng 6h, Tiểu Anh vào bàn nằm ôm trọn cái bàn tiếp tục ngủ, 4 anh chàng cũng uể oải ngáp ngáp dài, T.Khanh vội vàng kêu Tiểu Anh dậy:

-Này, sao rồi hả.

Con bé ngáp ngủ nằm dài trên bàn:

-Mình nhận được một bài kinh cứu khổ từ ba mình, ba mình nói nếu có thể sẽ chuyển mình đi trường khác. Và từ hôm nay mình sẽ bị quản lí chặt chẽ hơn nữa, tức quá à mới 4h sáng đã kêu mình dậy rồi chán quá.

T.Khanh về bàn nhún vai nhìn T.Nhân:

-Các cậu báo cáo đi, hôm qua về sau rồi. Mình thì ăn được 1 cây roi may hehehe, tối khỏi ăn cơm cũng no.

T.Nhân miễn cưỡng:

-Ba mình kó nói gì, nhưng đã cắt tài khoản của mình. Quản lí giờ giấc chặt chẽ hơn, nếu mình về trễ thì coi như bữa đó khỏi ăn cơm.

T.Khanh nhìn Đ.Tuấn anh chàng buồn bã:

-Có lẽ mình phải đi Mĩ sớm, ba mình nói nếu trong 1 tháng mình sa sút việc học thì mình đành phải đi. Tuấn Anh bên cậu như thế nào.

-Ồn!

Ai trong họ cũng thế đến lớp hiện giờ chỉ là tình trạng nan giải tạm thời. Cả ba bên(thầy HT, bộ 5 quyền lực MTLA, Tiểu Anh và 4princes) đã thỏa thuận với nhau sau 1 tháng nếu như ko có tiến triển gì thì cả 5 sẽ được đưa đi bởi những ông bố. Giờ ra chơi thầy Quang ghé đến lớp đặc biệt gặp lại học trò của mình, vừa bước ra cửa Tiểu Anh gặp ngay thầy Quang con bé vui mừng:

-Em chào thầy! Thầy nhớ em nên đến thăm hả!

Thầy giáo cười híp mắt:

-Con bé này, chuyện nông nổi này còn đùa được nữa. Thầy muốn chuyển lời của thầy HT đến các em là lúc ra về em và 4 bạn ấy đến phòng HT gặp thầy ấy nhé.

Con bé thắc mắc:

-Thầy biết là chuyện gì ko?

-Thầy ko biết! Nhưng các em cứ đi đi ko cần sợ đâu, mong là các em được về lớp. Cả đóng chuyện đang chờ 5 em giải quyết kia, tội cho Lam Linh nó phải giải quyết một mình.

Tiểu Anh im lặng rồi cúi đầu chào thầy ko nói lời nào nó lặng lẽ đi ra căn tin. Sau những ngày ấy đi đến đâu nó cũng bị chỉ trích đủ điều, tay mang headphone nó vờ như ko nghe gì cứ lạc quan rảo bước. Đến căn tin, con bé nhanh chóng vào bàn, đối diện 4 anh chàng 4princes ngồi đó nói chuyện vui đùa. Quả là kẻ giả nai lại gặp kẻ nai tơ, chuyện lúc này đối với con bé tuy ko có gì nhưng ít ra nó cảm thấy khó chịu ko yên tâm, cứ lo lắng suốt. Chỉ có 3 ngày ở lớp này thôi, con bé cảm thấy như 3 năm dài đằng đằng suốt ngày chỉ học toán duy nhất 45 phút 1 tiết học ồn ào chán ngắt, ngay cả những đặc quyền học sinh của học sinh cơ bản con bé còn ko có. Vốn là con một sách, nhìn vào thư viện con bé chỉ biết phòng má thờ dài,...(ko chịu đâu). Thu Giang, Ngọc Như, Hà My phía sau nhẹ nhàng đi tới bất ngờ Hà My che mắt con bé lại, Thu Giang hạ giọng:

-Hahaha, bắt được mi rồi. Đón đi ta là ai?

Tiểu Anh cười tươi:

-Há, dám ăn hiếp tui hả? Thu Giang, Ngọc Như, Hà My.

Tiểu Anh lấy tay của Hà My ra, cả bọn vui vẻ nhìn nhau vui mừng khôn xiết khoác tay nhau nói chuyện vui vẻ, Hà My hỏi thăm:

-Cậu ở lớp đó ổn chứ!

Tiểu Anh gật đầu:

-Cũng ổn, còn các cậu thì sao.

Hà My thắc mắc:

-Cũng ổn hay sao, Tiểu Anh nhìn mình cậu hãy hứa với mình là ở lớp đó dù có chuyện gì cậu cũng phải về lại lớp A đó.

Con bé ngây ngô:

-Tại sao mình phải về đó, bộ còn cơ hội sao.

Cả 3 gật đầu, Hà My giải thích :

-Cậu ko biết à, thầy Quang nói sang đầu học kì II trường sẽ tuyển ra các học sinh ưu tú để tham dự cuộc thi học sinh giỏi cấp quốc gia, và cuộc thi này ko thể thiếu cậu và 4princes cho nên thầy sẽ kiến nghị với nhà trường cho các cậu đi thi. Mà quan trọng là nhà trường có luật là học sinh ở lớp đặc biệt đi thi, mà nhà trường ko thể thiếu các cậu trong cuộc thi ấy cho nên chắc chắn hội đồng các thầy cô sẽ cho 5 người về thôi.

Tiểu Anh thở dài:

-Vô ích thôi, các cậu thấy đấy ngày hôm qua bộ 5 MTLA đến trường. Mình ko biết họ nói gì nhưng cả 5 đều có 1 quyết định chung trong vòng 1 tháng mình sẽ bay đi khỏi trường này thôi. Quan trọng bây giờ tụi mình ở lớp đặc biệt chỉ học toán mà thôi còn có học gì đâu chứ.

Ngọc Như vỗ vai an ủi:

-Cậu đừng lo lắng mà, hãy cố gắng nhé. Về lớp mà hạ ngục Lam Linh kia kìa, cô ta tác quái tác quái xoay tui mình riết chống mặt luôn. Bảng xếp hạng tháng này cô ta mà hạng nhất mình mắc cười dữ. Chết!.....Trể giờ học rồi tui mình về lớp đây, byeeeeeeeeeee Tiểu Anh.

Cuộc nói chuyện kết thúc nhanh chóng trong sự hồi hã của 3 người bạn của Tiểu Anh, ai cũng bận học. Con bé nhìn lại mình nó chẳng có việc gì làm ngoài đến lớp học 1 tiết toán và chơi. Vừa đến cầu thang con bé gặp ngay Lam Linh, nhỏ này đặc chí:

-Tiểu Anh! Khỏe chứ.

Con bé vô cảm:

-Khỏe.

Lam Linh mỉa mai:

-Sau hả? Cảm giác học ở lớp đặc biệt sao, chắc vui lắm. À phải! Em nghỉ từ hôm nay chắc ba thất vọng về chị thậm chí còn ghét chữ nữa cơ. Chị nhìn lại chị đi, tôi nói cho chị biết nhé chị đến từ nơi nào thì về nơi đó đi đừng chen vào cuộc sống của tôi, chị lãnh hậu quả như vậy cũng đáng đời. Tôi nói cho chị biết hể ai lấy đi những thứ thuộc về tôi thì tôi ko tha cho kẻ đó đâu.

-Tôi lấy đi của cậu cái gì chứ, ai chen vào cuộc sống của ai chứ. Cậu động não đi có được ko, hình như cậu hoang tưởng nhiều quá đó. Ai đến từ nơi nào thì về nơi đó, đúng vậy cô cũng vậy thôi, những thứ của cô tôi cũng có thể có, có rất dễ dàng kia kìa. Không giống như ai thích tước đoạt bằng cách *** hại người khác.

Tiểu Anh quay mặt bỏ đi, Lam Linh tức giận kéo tay Tiểu Anh lại

-Mày dám nói vậy sao!

Con bé nhìn thẳng vào mắt Lam Linh:

-Buông tay tôi ra!.

Ko chút chần chừ Lam Linh tát ngay vào mặt Tiểu Anh:

-Mày biết điều thì nghe tao nói. Mọi thứ ở đây đều là của tao mà ko có quyền lấy hết đâu, tao mãi sẽ là nữ hoàng Tuấn Anh là của tao, và cả gia tài của ba sẽ là của tao. Mày ko có quyền lấy đi nó, nếu mày còn dám thì hãy đợi đó, hậu quả là do mày chuốc lấy. Mày đừng có trách tao. Tránh xa 4princes ra nghe chưa.

Tiểu Anh xua tay Lam Linh vờ như ko nghe gì rồi đi thẳng một mạch, Lam Linh nổi cáu nhìn Tiểu Anh đi mặt cô ta giận dữ đến tột đỉnh. Tiểu Anh vào WC, không biết đầu con bé nghĩ gì nó im lặng trầm tư rồi đi vào lớp mặt nó vẫn còn đỏ dẫu 5 bàn tay. Lớp yên tĩnh ko một bóng người, chỉ có Eric ngồi tựa lưng vào tường nghe nhạc, con bé ngồi im lặng suy nghĩ. Eric tỉnh dậy đến chỗ Tiểu Anh đưa cho cô nàng một quả trứng gà:

-Cầm lấy, còn nóng đó.

Tiểu Anh khó hiểu cầm lấy:

-Đây có muối tiêu ko ình xin một ít.

Eric vỗ chán:

-Oh my God, ai bảo cậu ăn chứ. Má cậu đỏ hết rồi kìa.

Tiểu Anh lấy tay che má lại:

-Có sao.

-Đương nhiên! Dùng nó lăn vào má ấy, sau đó sẽ hết đỏ thôi.

-Cám ơn nhé!

Eric nói vu vơ:

-Ko có chi, nhớ lần sau phản kháng lại đi. Nhún nhường làm gì thiệt thòi cũng là mình thôi.

-Cậu nói vậy là sao.

-Có sao đâu, chỉ mới tình cờ xem được vở kịch hay thôi.

-Lúc này ở cầu thang.

Eric gật đầu, rồi anh chàng về chỗ lại tiếp tục đeo headphone và ngủ. Tại căn cứ của 4princes, Lam Linh cũng có mặt ở đó cô nàng đóng phim buồn với 4 anh chàng:

-Mình xin các cậu đẩy về lớp đi, tháng này có nhiều hoạt động mình phải giải quyết mà bây giờ mình chưa chuẩn bị gì hết, mình bỏ mặc việc học chạy đôn chạy đáo để lo cho lớp. Mình thật sự mệt mỏi lắm rồi, các cậu về giúp mình đi.

T.Khanh an ủi:

-Cậu đừng buồn nữa, nhưng trong lớp ko ai giúp cậu ko.

-Có chứ, nhưng bọn họ cứ làm trái ý mình hoài.

-(to tiếng)Ai vậy cậu nói ỉn đi mình xử họ giúp cậu.

-Là Thu Giang, Hà My, Ngọc Như đó. Mình nhờ Thu Giang giúp thiết kế ý tưởng của cho báo tường của lớp cậu ta ko chịu làm còn to tiếng mắng mình nữa, nhờ Hà My giúp mình tập hát và nhảy để chuẩn bị cho buổi diễn sắp tới lúc đầu cậu ta vui vẻ lắm ai ngờ sau đó trong lúc tập nhảy cậu ta tiếng to tiếng nhỏ mắng mình mình ko chịu nổi nên mình kháng cự lại thế là cậu ta bỏ đi luôn. Đáng ghét nhất là Ngọc Như cậu ấy giỏi văn cho nên mình nhờ cậu ta viết giúp mình một bài văn thuyết trình báo tường cho lớp, thế là cậu ta mượn cớ mắng mình nói mình ko có năng lực nói mình học dở.

T.Khanh tức quá đập tay lên bàn, T.Nhân Đ.Tuấn và Tuấn Anh nhìn nhau ngỡ ngàng, T.Nhân nghi vấn:

-Có phải ko vậy, bọn họ là bạn của bọn mình bấy lâu nay. Tính các cậu ấy sao bọn mình hiểu rõ, sao các cậu ấy làm vậy chứ.

Lam Linh khóc thảm thiết:

-Các cậu cũng biết là mình với họ đâu có thân với nhau. Họ ghét mình từ trước rồi nên thừa lúc các cậu đi họ ỷ đông cho nên lấn lướt mình, thầy giao ỉn chức vụ lớp trưởng tưởng đó có thể là cơ giúp mình và các cậu ấy hòa thuận nhau, lớp sẽ đoàn kết hơn ai ngờ các cậu ấy chia lớp thành nhiều bè cánh chống đối lại mình. Mình xin các cậu đẩy về lớp đi, mình ko muốn như vậy đâu. Tuấn Anh à! Mình xin đấy, cậu phải giúp mình, tội mình là bạn tốt mà.

Tuấn Anh an ủi:

-Thôi ko sao đâu! Cậu về lớp đi chuyện ấy thì tội mình bàn sau, nếu về thì về cả 5.

Lam Linh vờ giận:

-Tại sao chứ, bây giờ các cậu về lớp dễ như trở lòng bàn tay. Vì Tiểu Anh sao, kệ mặc cậu ta đó là hình phạt thích đáng cho cậu ta, cậu ta xứng đáng bị như vậy mà. Bây giờ các cậu lên phòng thầy HT đổ tội hết cho cậu ta rồi các cậu về lớp cũng chưa muộn mà, tại cậu ta cho nên các cậu mới như thế thôi. Cần gì các cậu phải chịu khổ với cậu ấy.

Tuấn Anh tức giận:

-Cậu nói vậy nghe được sao, dù gì cậu ta cũng là chị của bạn cậu ko có chút tình thương nào thay sao. Bọn mình vào lớp đặc biệt, ko có liên quan gì đến cậu ấy hết. Việc này do tội mình làm sai nên tội mình nhận tội và đây là hình phạt dành cho bọn mình.

Đ.Tuấn tiếp lời:

-Tội này ở lớp đặc biệt cũng rất tốt, có lẽ ko về lớp A đâu. Cậu nghe tớ nói này cho dù bọn tớ có về cũng ko bao giờ dùng cách bắn thiu đó.

Lam Linh nghe xong buồn bã khóc lóc, tỏ vẻ giận dữ:

-Tuấn Anh, Đ.Tuấn hai cậu đúng đáng ghét, sau này mình ko phải là bạn của hai cậu nữa.

Vừa dứt câu Lam Linh giận hờn vừa chạy ra ngoài vừa khóc, T.Khanh thấy thế định đuổi theo T.Nhân ngăn lại:

-Đừng đuổi theo, cứ để cậu ta thế đi.

-Nhưng cậu ta như vậy có bị tổn thương ko chứ, Đ. Tuấn; Tuấn Anh à! Hai cậu ko nói hay nói ít thì mình ko nói gì nhưng khi hai cậu nói rồi, câu nào câu nấy cứ như mũi tên xuyên thẳng vào tim người ta chứ, Lam Linh là con gái ít ra các cậu phải biết nhẹ nhàng từ tốn chứ. Dẫu cậu ấy có nói sai thay lỗi gì. Còn đằng này các cậu lại.....hê.....chán các cậu quá.

Tuấn Anh và Đ.Tuấn im lặng ko nói lời nào rồi cùng nhau trở về lớp. Tiểu Anh ở trong lớp khá vui vẻ khi kết bạn được với hội điệu đà, Thiên Hương chu đáo dùng trứng gà lăn vào má Tiểu Anh

-Tiểu Anh má cậu hết sưng rồi nè.

Tiểu Anh vui vẻ:

-Cám ơn cậu nhé.

Yến Vi vỗ tay:

-Thôi thôi cần gì nói mấy lời đó mắc công, cậu ấy bị ai đánh phải ko? Nói đi tên nào cho dù nó có chôn chân trời gốc bể bọn này xử nó giúp cậu, dám đụng tới học sinh lớp đặc biệt hử. Vậy là ko xem Yến Vi này ra gì mà.

Tiểu Anh cười:

-Có đâu, chỉ là tai nạn nho nhỏ thôi.

K.Dung xỏ xiên Yến Vi:

-Phải rồi dù là chân trời gốc bể cậu ta cũng tìm ra, mà là thot boy thì cho dù tới già cậu ấy cũng tìm nữa đó. Tiểu Anh đừng nghe cậu ta nói đó nha.

Yến Vi tức quá bắt đầu cãi nhau um sùm với K.Dung, đang chi trở cãi nhau thì bốn anh chàng bước vào Yến Vi, K.Dung hoảng loạn dừng lại cuộc chiến, chỉnh trang hình tượng. Thấy 4 anh chàng đến chỗ mình, 2 cô nàng e hèn. Đ.Tuấn mở lời:

-Có chuyện gì xảy ra với cậu sao?

Yến Vi e ngại ngục mặt:

-Mình đâu có chuyện gì đâu mà phải có trắng với sao chứ, quan tâm người ta thì nói đại đi.

Từ đâu Jacky xen vào:

-Yến Vi cậu lắm bầm gì vậy, ai nói chuyện với cậu chứ. Nằm mơ hử.

Yến Vi mất hứng nhìn sang thì thấy hai anh chàng đang nói chuyện với Tiểu Anh, cô nàng bực quá giận dỗi ra ngoài trong tiếng cười khoái chí của Jacky.

Tiểu Anh dùng tay che má lại, Tuấn Anh làm lạ:

-Này, có sao ko đấy! Mà che mặt vậy, Đ.Tuấn hỏi cậu kìa.

Tiểu Anh giật mình úp úp mỡ mỡ, miệng cười.

-Thì có gì đâu, mình đau răng nên che má mà.

Tiểu Anh cố né cái nhìn của 4 anh chàng “4 tên này sao hôm nay rắc rối nhỉ, mau về chỗ ngồi đi”. Từ đâu K.Dung thuận miệng nói:

-Cậu nói là ko sao gì, dẫu 5 bàn tay đỏ chót trên má cậu mà ko sao?

Cả 4 hốt hoảng nhìn Tiểu Anh, con bé dùng tay giữ miệng K.Dung lại nên ko kịp cô nàng nói nhanh như chớp, Tuấn Anh thắc mắc:

-Là ai làm gì cậu nói đi!

Tiểu Anh tỏ vẻ ko có gì:

-Có gì đâu, tại buồn ngủ cho nên mình tắt vào quá mình cho bớt buồn ngủ thôi. Ai ngờ đau như vậy chứ.

Nói xong con bé nhanh chóng từ 1 đến 3 chạy ra ngoài mất tiêu, Tuấn Anh nhìn Hội siêu quậy, rồi quay sang hỏi Thiên Hương, T.Hương thật thà:

-Lúc tụi mình vào lớp thì trong lớp chỉ có Tiểu Anh và Eric, thấy Tiểu Anh má đỏ bừng in dấu 5 bạt tay cho nên tụi mình đến giúp ấy.

Sau lời kể của T.Hương 4 anh chàng đến chỗ “hội siêu quậy”, họ đang nói chuyện vui vẻ thấy 4princes đi đến, “Hội siêu quậy” đứng dậy. Cả 8 nhìn chăm chăm vào đối phương, theo lời kể của T.Hương, T.Nhân dọa Eric:

-Eric, cậu ấy bị vậy là sao! Nói đi làm gì cậu ấy rồi.

Jacky bức xúc:

-Này nói vậy là sao hả! Ý hôm đó thắng rồi muốn nói gì nói hay sao!

T.Khanh phản bác:

-Bọn này ko nói chuyện đó, mà bọn này chỉ muốn hỏi Eric là tại sao Tiểu Anh như vậy!

Eric im lặng ko nói lời nào, làm cho Tuấn Anh bức mình:

-Cậu nói đi, sao ko nói? Cậu làm gì cậu ấy hả.

Tuấn Anh định xông vào Đ.Tuấn ngăn lại:

-Eric tụi mình đang hoang nói chuyện với cậu sao cậu ko nói gì chứ! Bây giờ mình muốn hỏi là cậu biết Tiểu Anh xảy ra chuyện gì vậy?

Eric lên tiếng:

-Mình ko biết, các cậu đi tìm cậu ấy mà hỏi. Nếu mình có nói thì các người tin ko? Các cậu ráng bảo vệ cậu ấy đi, đừng để người khác ăn hiếp và đánh cậu ấy oan mạng vì các cậu.

T. Khanh hết kiên nhẫn xông vào định đánh vào mặt Eric:

-Cái gì chứ mày còn dám trách bọn tao, mày đánh Tiểu Anh thì nói đại đi, tức bọn này lăm xoa qua ăn hiếp cậu ấy hả.

Jacky nghe như bị xúc phạm, anh chàng mất bình tĩnh đâm cho T.Khanh một cú chầy máu mũi Đ.Tuấn và Tuấn nhanh chóng đỡ T.Khanh, T.Nhân tức giận nắm áo Jacky:

-Mày làm gì đánh cậu ấy chứ.

Ken nắm chặt tay T.Nhân:

-Mày buồn cậu ấy ra!

T.Nhân nhìn Ken tức giận, quay sang nhìn Jacky:

-Mày ngon đánh tao này, đánh T.Khanh rồi nhả hả giận chưa, dám đánh con gái nữa chứ!

Ken tức tối:

-Này bọn mày biết bọn mày quá đáng lắm hả! Tao hề cho bọn bây biết, cho dù thế nào thì tụi này ko có chơi cái trò ấy đây. Bọn mày đánh Eric vào bữa tối hôm đó tao còn chưa tính với mày nữa, hôm nay Jacky đánh lại T.Khanh xem như hòa, mà ko phải vậy cậu nói lúc này của bọn mày xúc phạm nghiêm trọng đến

bọn tao nếu tao ko đủ kiên nhẫn tao cũng đánh nó thôi, còn mày là nếu mày nghe được tao tin chắc mày cũng thế thôi

T.Nhân buông tay Jacky ra, Tuấn Anh ra mặt:

-Hôm đó coi như tôi có lỗi, Eric xin lỗi(miễn cưỡng). Còn hôm nay truyện Tiểu Anh phải làm rõ, Eric điều cậu nói là sự thật chứ.

Eric gật đầu, rồi bỏ đi. Sau vụ ẩu đả, cả 3 đưa T.Khanh đi. Tiểu Anh dọc đường bước về lớp gặp 4 anh chàng cô nàng ngạc nhiên:

-T.Khanh sao vậy.

T.Khanh lau máu trên mũi, chỉ vào mặt Tiểu Anh nói đùa:

-Cậu đây chuyên gia gây rắc rối.

Tiểu Anh ko hiểu chuyện gì mồm chữ O, ko nói nên lời cô nàng giận dữ:

-Là gì chứ, sao mắng mình.

Tuấn Anh bực mình

-Cậu đây, kẻ gây rối. Mình cậu là đủ rồi kéo bọn này vô làm gì, từ ngày có mặt cậu chuyện gì cũng ko êm xuôi cả, toàn phiền phức với rắc rối mình nghĩ sao cậu ko đi khuất mắt đi để ọi người xung quanh cậu được yên.

Tiểu Anh tức giận:

-À quá ra giờ này lộ bộ mặt thật rồi sao. Đúng vậy tôi gây rắc rối đó, ai xui bị ráng chịu. Nếu ko muốn thì thôi sao này tránh xa tôi ra đừng có lại gần tôi, bị lây rắc rối đó.

Con bé tức giận quay mặt chạy một mạch ko biết là đi đâu, cả 3 nhìn Tuấn Anh chăm chăm T.Khanh lắc đầu:

-Nói đúng hơn cậu là kẻ gây rối thì phải, chuyện mình như thế có sao đâu. Tức giận làm gì, cậu ta chỉ là con gái thôi mà. Cho dù bên ngoài mạnh mẽ đến đâu cũng có lúc khác chứ, cậu tưởng là đá hay sao mà cậu muốn nói gì nói.

Tuấn Anh quát nạt:

-Cậu im đi, biết gì mà nói.

T.Khanh định cãi tới cùng, Đ.Tuấn kéo nhẹ tay T.Khanh thì thào: “Thôi, nhịn đi. Cậu ta mà tức thì chuyện gì đến cậu cũng biết mà”. Thế là từ đó đến cuối giờ cả 5 im lặng chẳng ai nói với ai lời nào.

.....

Giờ ra về con bé đến chỗ ngồi 4 anh chàng nói trống ko nhìn lên trần nhà:

-Thầy Quang bảo cuối giờ lên phòng HT!

4 anh chàng nhìn con bé thắc mắc, cô nàng chẳng đoái hoài gì đến, mang balô đi. Bốn anh chàng ở phía sau thập thò đi, ko ai dám đi qua mặt con bé. Vì họ thừa biết mặt con bé lúc này dán hai chữ “Giận dữ”, T.Nhân và T.Khanh bàn nhau làm thế nào để dập tắt cơn giận, T.Khanh nhanh nhẹn chạy đến đi cùng Tiểu Anh, T.Khanh vu vơ nói chuyện:

-Tiểu Anh à! Hôm nay trời đẹp quá ha!

Cô nàng vẫn im lặng ko nói gì, chỉ biết nhìn về phía trước đi và đi. T. Khanh vẫn kiên trì nói vài ba câu:

-Tiểu Anh cho bọn mình xin lỗi chuyện lúc nãy nha, tại mình bị như vậy nên Tuấn Anh bực mình thôi. Ko có gì đâu, cậu ấy nói là quên ngay thôi mà! Tội mình là bạn mà phải ko.

Tiểu Anh dừng lại nhìn T.Khanh ko chút cảm xúc, T.Khanh tưởng như thành công anh chàng dò hỏi, cô nàng phán lại 1 mạch:

-Xin lỗi hả, xúc phạm người khác chỉ cần nói 1 lời xin lỗi hay xong sao. Thế thì mình đã làm rồi bây giờ mình mắng cậu, mình tồi tệ thậm chí là mắng cả ba mẹ cậu rồi nói xin lỗi. Nếu là cậu cậu chịu ko?

T.Khanh giật mình hốt hoảng nói:

-Tức nhiên là ko rồi.

Nói xong anh chàng như lỡ lời buộc tội mình vào điều gì đó, Tiểu Anh quay mặt bỏ mặt T.Khanh. Anh chàng hết cách, quay lại thì 3 người bạn mình đang đứng đó anh chàng đi tới nhăn nhó mặt mày T.Nhân như hiểu phần nào, T.Nhân ám chỉ:

-T.Khanh à ai gây người đó chịu, cậu làm chi mà chịu giúp người ta.

T.Khanh hết cách:

-Cậu ta giận thật rồi, nghe nói con gái giận dỗi lắm đó. Thì chỉ tại.....

T.Nhân và Đ.Tuấn nhìn T.Khanh như cấm ko cho anh chàng nói điều gì, sau đó cả 3 quay sang nhìn Tuấn Anh lúc này anh chàng đằng đằng sát khí, nên im lặng đối với T.Khanh, T.Nhân và Đ.Tuấn là cách an toàn.

Trước cửa phòng HT, Tiểu Anh đứng đợi 4 anh chàng.

26. Chương 26: Hiệp Ước Bí Mật

Tiểu Anh đứng đợi 4 anh chàng, tuy là vậy cô nàng vẫn giữ thái độ 3 không, không nói, không rành, không quen biết. Tiểu Anh chủ động vào mở cửa phòng đi vào, 4 anh chàng cũng từ từ bước vào. Thấy HT ngồi trên bàn làm việc đợi cả 5 từ hồi nào, thầy mỉm cười đưa tay:

-Các em ngồi đi!

Ngồi vào bàn tròn cô nàng giữ khoảng cách với 4 anh chàng, thầy ra ngoài đóng cửa lại rồi vào nhìn học sinh của mình, thầy cười nhẹ nhàng rồi thăm dò:

-Các em ở lớp đặc biệt tốt chứ.

T.Khanh thay mặt cả nhóm:

-Thưa thầy vẫn tốt! Học chỉ có mình môn Toán thôi cũng khỏe quá trời.

-Thầy này như trẻ con, các em biết thầy kêu các em đến đây nhằm để làm gì ko?

Tiểu Anh đoán:

-Có phải vì chuyện học của chúng em, vì ba chúng em đã nói chuyện với thầy hôm qua.

Thầy HT gật đầu:

-Ở trong trường cho dù thầy bận trăm công ngàn việc, cho dù truyện đó có rối rắm đến đâu thầy cũng có thể giải quyết êm xuôi nhưng lần này chuyện của các em lại chính là nguyên nhân làm cho thầy nhức đầu nhất.

T.Khanh an ủi thầy:

-Chúng em xin lỗi thầy, ko ngờ chuyện của bọn em lại làm cho thầy lo lắng.

-Thầy ko cần các em xin lỗi đâu, nếu nó có thể giải quyết được mọi chuyện thì bây giờ thầy đâu cần ngồi đây nói chuyện với các em làm chi. Thầy ko nói dài dòng nữa cũng đã trễ lắm rồi thầy vào đề tài đây. Các em muốn về lớp A ko?

Bọn trẻ nhìn nhau ngạc nhiên, đồng thanh la lên:

-Về đó sao? Khi nào vậy thầy?

Thầy HT như bị phục kích quỳnh quá thầy nói đại:

-Thì ráng ở lại lớp đặc biệt dăm bữa nửa tháng đi rồi thầy tính.

Bọn trẻ thất vọng tràn trề, xua tay thở dài: -Hê....có vậy thôi.

Thầy HT vào vấn đề, thầy đưa cho bọn trẻ bản kế hoạch. T.Nhân nhìn tên thôi đã lên án thầy:

-Thầy ác quá ha, thì ra đến đây thì muốn đuổi học bọn em? Có gì thì thầy làm giấy đưa cho em kí được rồi làm gì mà đưa một sấp giấy này vậy.

Thầy cốc đầu T.Nhân:

-Đọc kĩ đi, rồi suy nghĩ ha! Nói đúng hơn là thầy nhờ các em đó.

Tiểu Anh to mắt, hốt hoảng:

-Thầy à! Việc kèm cặp bọn họ sao giao cho tụi em chứ, 11 thầy cô bị họ tẩy chay rồi lấy ai mà dạy chứ. Tụi em bây giờ trẻ kiến thức rồi làm sao mà theo kịp, huống chi mấy bạn ấy 1 năm 12 tháng chưa đụng tới cuốn sách.

Thầy HT trấn an:

-Yên tâm, chỉ cần các em nghe lời thầy là được. Còn việc thầy cô dạy lớp đó thầy sẽ thu xếp lại, nhưng mà các em phải đảm bảo là ngăn cản bọn họ tác quái ở lớp đó.

T.Nhân chòm môi trả giá:

-Thầy à! Chuyện này đâu khó gì đâu phải ko?

Thầy Ht gật đầu, T.Nhân lém lỉnh:

-Thầy biết rồi đó, học sinh lớp đặc biệt cũng là học trò của thầy mà. Cũng là học sinh của trường này, cho nên thầy ơi! Em năn nỉ thầy cho tụi em sử dụng phòng thí nghiệm nha thầy!

Tiểu Anh mắt sáng rỡ:

-Cả thư viện nữa nghe thầy.

T.Nhân bên tả, Tiểu Anh bên hữu bịn rịn tay thầy năn nỉ, sau 1 phút suy nghĩ thầy gật đầu:

-Ừ, nhưng hứa là ko được quậy đó.

Tiểu Anh và T.Nhân mừng lên vỗ tay vào nhau: -Yeah!

Thầy HT đứng dậy tuyên bố:

-Vậy thì còn chờ gì nữa hành động thôi! Thầy trông cậy hết vào bọn em.

Cả 5 bước ra về lòng đầy hân hoan, nhưng ai cũng lo lắng vì họ thừa biết những ngày tháng sau này đối với bản thân của mỗi người đều là một thử thách. Sau khi bước ra cửa phòng nhìn Tuấn Anh con bé lập tức thay đổi thái độ, khuôn mặt cau có nóng giận trở lại.

Xe đợi cả 5 trước cổng trường nhanh chân con bé chạy một mạch ra ngoài đi về. Tuấn Anh ko nói lời nào lặng lẽ ra về, vừa chuẩn bị bước lên xe, Lam Linh từ trong cổng trường đi ra:

-Tuấn Anh! Đợi mình với.

-Có chuyện gì ko?

-Ở đây có hai vé xem phim, cậu 1 vé tớ một vé tối nay tụi mình đi xem nhé. Lâu quá tụi mình ko đi cùng nhau rồi.

Lam Linh cầm 2 chiếc vé xem phim VIP mới cáo bộ phim kinh điển “Romeo và Juliet”, Tuấn Anh thắc mắc:

-Tại sai lại xem phim này!

-Mình mới hỏi mấy đứa bạn, những cặp yêu nhau thường xem phim gì là hợp nhất. Nên tụi nó đã đưa ình cặp vé này nè, cậu đi nhé.

Tuấn Anh cầm lấy, Lam Linh vui mừng:

-Vây tối nay 7h cậu qua đón mình nhé.

Tuấn Anh gật đầu, rồi bước lên xe ra về. Lam Linh trong lòng vui sướng nhảy tung lên.

Tối tại biệt thự phong lan con bé nằm dài trên giường con mắt chăm chú nhìn vào màn hình Laptop, miệng nó cứ tắc lưỡi:

-Chày, các này ko ổn. Phải tìm cách giải khác mới được.

Con bé đang cố tìm cách giải cho bài Vật lí khó, một tay bấm chuột 1 tay cầm cây viết chăm chú giải bài toán ấy. Vốn là con bé thông minh, chỉ siêu toán thôi. Còn mấy môn khác con bé chỉ học cho biết, hôm nay nó mở bài toán Vật lí cao cấp ra giải, dù cố thử bao nhiêu lần cũng ko ra. Con bé tức tối, đập màn hình lại gấp cuốn vật lí, miệng lầm bầm: “Tao ko tha ày đâu, tao sẽ giải ra mà, đợi đấy”.

Cộc.....cộc.....cộc.....

Người hầu từ bên ngoài cửa phòng hé cửa:

-Cô chủ ơi! Có bạn của cô đến kiểm.

Tiểu Anh thắc mắc:

-Là ai vậy!

-Tôi ko biết! Nhưng cậu ấy đang đợi cô ở dưới nhà.

-Tôi biết rồi.

Lật đặt con bé nhảy tót xuống giường, chạy nhanh xuống nhà vào phòng khách:

-Là cậu sao?

Tiểu Anh ngạc nhiên khi thấy Đ.Tuấn ngồi đó, Đ.Tuấn nở nụ cười ban mai:

-Là tớ, thì đã sao?

Tiểu Anh cố đáp trả:

-Thì có sao đâu, để mình kêu người mang trà và bánh cho cậu.

Đ.Tuấn lịch sự:

-Vây mình cảm ơn!

Con bé vẫy tay:

-Có gì đâu, bạn bè ko! Cậu qua đây tìm tớ, rồi mang theo sách nữa có gì ko?

Đ.Tuấn đưa cuốn sách cho Tiểu Anh:

-Nghe nói cậu giỏi toán lắm, mình có một số bài toán khó nên đưa cho cậu nè.

Lập tức con bé chuyển kèo:

-Tuấn Anh cũng giỏi mà, là bạn thân của các cậu nữa! Sao ko nhờ cậu ấy mà nhờ mình chứ.

-Cậu ấy và Lam Linh hẹn nhau đi xem phim rồi cho nên mình ko gặp được cậu ấy.

“Vẫn chứng nào tạt nấy tháo gáí quá”,Tiểu Anh thở dài: -Ừ, đưa đây mình giải cho.

Con bé chợt nhớ: Đ.Tuấn à! Cậu giỏi Vật lí lắm phải ko?

Đ.Tuấn úp mở: -Thì cũng.....sơ.....sơ.....

Tiểu Anh trao đổi:

-Mình giải toán cho cậu, cậu giải lí ình nhé. Ok!

-Ừ, cậu đưa ình xem thử.

Con bé nhanh chóng vọt lên phòng lấy quyển Vật lí cao cấp đưa cho Đ.Tuấn, Đ.Tuấn hoảng hồn:

-Mới lớp 11 mà cậu xài cái này rồi hả!

Tiểu Anh gật đầu thản nhiên:

-Thì buồn buồn lấy nó ra giải chơi thôi mà!

Đ.Tuấn cười xoa đầu con bé:

-Cậu chơi với lửa sao! Mấy bài toán trong đây các nhà Vật lí học đôi khi cũng phải pố tay đó cô nương.

Tiểu Anh cười gặt gẹo:

-Có gì đâu, ít ra mình giải được bài 3-4 sao rồi! Còn có bài này thấy hay mà khó quá à cậu giải giúp mình đi. Mình giải toán cho cậu.

Cả hai đắm đầu vào giải bài toán chăm chú giải bài toán cho nhau. Đôi lúc Đ.Tuấn quay sang pha trò để nhẹ cô nàng.

Tuấn Anh đúng như lời hứa, khoác lên người chiếc áo thun trắng quần jean đen chân mang giày bata, vào phòng anh chàng chọn ình 1 chiếc đồng hồ hợp với trang phục. Bước lên xe, cầm trên tay chiếc vé anh chàng do dự: “Mặc kệ đi đi, coi như chuộc lỗi”. Chiếc xe từ từ lăn bánh đi ngang qua biệt thự phong lan, anh chàng sững tỉnh:

-Bác tài ơi! Dừng lại.....!

Từ cổng nhà, anh chàng định bấm chuông vào “Cũng nên lắm, xin lỗi vậy”, tay vừa chạm đến chuông Tuấn Anh nhìn vào trong nhà thấy Tiểu Anh và Đ. Tuấn vui vẻ đùa nghịch anh chàng quay lưng lên xe đi tiếp tục hành trình.

Xe đưa Lam Linh và Tuấn Anh đến rạp chiếu phim, Lam Linh khoác vào tay Tuấn Anh nhìn anh chàng trìu mến. Tuấn Anh ko chút thái độ, đi cùng cô nàng vào rạp phim trước con mắt ngưỡng mộ của biết bao nhiêu cặp tình nhân, Lam Linh tự hào vui mừng biết mấy. Tuấn Anh nhìn vào ko trung suy nghĩ vu vơ ko còn để ý đến mọi người xung quanh nữa. Ngồi vào hàng ghế khi mọi người xung quanh nhìn anh chàng ngưỡng mộ, có người tỏ ý muốn nói chuyện với anh chàng. Lam Linh cầm hộp bắp rang 2 người ăn đi vào ra vẻ tươi cười với Tuấn Anh:

-Bắp nè cậu ăn đi, bắp rang tình yêu đó!

Mọi người xung quanh nhìn con bé như có chút gì đó ghen tị, bộ phim dài 1h30h Tuấn Anh ko chút gì gọi là vui vẻ anh chàng chăm chú xem bộ phim quen thuộc khi lần xem này là lần 12, ko đựng tới bọc bắp rang Tuấn Anh suy nghĩ vớ vẩn. Mặc cho Lam Linh làm dáng với anh chàng, lúc thì tựa vào vai lúc thì anh chàng trìu mến nhưng Tuấn Anh ko đáp trả. Đối với một người con gái nào khác thì với thái độ ấy của chàng trai làm cho cô nàng thất vọng về bạn trai mình.

Tính đến nay là 11 năm kể từ khi Lam Linh quen được Tuấn Anh, tình yêu của cô với Tuấn Anh đã được ấp ủ từ nhỏ cô nàng luôn mong Tuấn Anh và mình sẽ là một cặp đôi, cô nàng luôn ôm mối tình đơn phương này ngay cả trong mơ cô nàng chỉ mong ước sao Tuấn Anh sẽ cười với cô nàng, quan tâm cô nàng hơn. Nhưng sự thật vẫn là sự thật Tuấn Anh lạnh lùng vô cảm, đối với Lam Linh cậu ta chịu hẹn hò đã là điều hạnh phúc với cô nàng nhiều lắm.

Buổi chiếu phim gần kết thúc, Lam Linh giả vờ ngủ tựa vào vai Tuấn Anh mong sao Tuấn Anh sẽ bế mình về tới nhà. Màn hình phim từ từ tắt, Tuấn Anh quay sang kêu Lam Linh:

-Phim hết rồi, Lam Linh mau về thôi.

Dù cho nghe cô nàng ngoan cố ngủ thiếp, Tuấn Anh vội vàng bế Lam Linh vào xe, anh chàng căn dặn tài xế:

-Chú đưa bạn ấy về nhà cho cháu, cháu có chút chuyện.

Chiếc xe từ từ lăn bánh, Lam Linh giật mình tỉnh dậy hỏi bác tài:

-Chú ơi! Tuấn Anh đâu rồi.

-Cậu chủ bạn chuyện rồi, nên nhờ tôi chở cô chủ về.

Lam Linh âm ỉ lấy điện thoại gọi ngay cho Tuấn Anh, tiếng điện thoại đổ chuông được 3 hồi rồi từ từ tắt. Tuấn Anh đi dạo dọc theo bờ sông tay, khi chuông điện thoại reo anh chàng tắt nguồn mắt tiêu như muốn được yên tĩnh. Sông thành phố trở về đêm thật đẹp, dưới mặt nước phản xạ lại những ánh đèn đem đủ màu. Lặng nhìn dòng sông chảy chậm chậm.

27. Chương 27: Cảm Xúc Ko Của Riêng Ai

Tiểu Anh và Đ.Tuấn cùng nhau giải quyết mớ bài tập, Đ.Tuấn nảy ra ý kiến:

-Bài tập xong rồi, để báo đáp cậu mình mời cậu đi ăn kem ha!

Nghe từ kem mắt con bé sáng rỡ:

-Ăn kem hả! Được thôi.(nhìn ra cửa nhà e ngại). Nhưng mà....

Vừa nói tay con bé vừa chỉ ra ngoài, Đ.Tuấn hiểu ý anh chàng lên kế hoạch:

-Yên tâm, tớ có cách.

Đ.Tuấn chạy xe đạp đi ra khỏi nhà cách nhà chừng 5 mét anh chàng hét toát lên:

-A.....AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Con bé ở trong nhà giật mình, chạy nhanh ra ngoài hỏi thúc mấy tên vệ sĩ:

-Mấy cô chú ơi! Đó là tiếng kêu của bạn con, mau.....mau ra xem bạn ấy có chuyện gì!

Mấy tên vệ sĩ vội chạy nhanh ra ngoài, ở trong nhà con bé đắc trí chạy ra ngoài, trước khi đi con bé đã thu xếp hết tất cả mọi việc cho quán gia Kim. Bên Đ.Tuấn anh chàng cố đánh lạc hướng họ, anh chàng nhanh trí kéo dài thời gian, nhìn vào nhà Tiểu Anh đã chạy ra ngoài và núp vào bụi cây ven đường. Hoàn thành công việc anh chàng đánh trống lảng bọn vệ sĩ chạy đi, đứng trước bụi cây:

-Cậu ra đi.

Con bé lém lỉnh, bước ra hí hửng:

-Trường cậu hiền, ai ngờ cũng là cáo.

Đ.Tuấn kí đầu con bé:

-Cậu cũng đâu có thua. Thôi nhanh lên xe mình chờ cho!

-Ok.

Đ.Tuấn trở Tiểu Anh ra tới những quán kem dọc bờ sông, Tiểu Anh ngạc nhiên:

-Công tử các cậu cũng bình dân quá ta!

-Bình dân gì đâu, ăn kem ở đây vào lúc này là tuyệt nhất. Ko giống như mấy quán kem hạng sang vào cứ cảm thấy ngọt sao sao ấy.

-Hay là tụi mình mua kem đi, sau đó vừa đi dọc bờ sông vừa ăn. Chớ ngồi một chỗ chán quá.

Tuấn Anh dừng xe lại:

-Cậu xuống đi, cậu cứ ở đây đợi mình nhé, mình đi mua kem rồi quay lại! Cậu ăn kem gì!

-Sôcôla

Đ.Tuấn cười nhẹ nhàng, rồi tìm một tiệm kem ngon nhất. Tiểu Anh một mình con bé nhìn ra bờ sông, đây là lần đầu tiên con bé thấy được một cảnh đẹp về đêm ở đất nước mình. Gió nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm thổi bay làn tóc đen huyền của con bé, chậm chậm từng bước vừa đi vừa ngắm cảnh, đầu đó gần bờ sông có một vài đôi tình nhân ngồi trên ghế đá lãng mạn tâm tình trong ánh đèn đêm nhấp nháy.

Tuấn Anh một mình đi dạo ven bờ sông cô độc, đồng hồ điểm 9:30 còn quá sớm để anh chàng nghĩ đến chuyện về. Buồn bã một mình vừa đi anh chàng vừa đá những viên sỏi ven đường như một thú vui đi dạo, bất ngờ ko hên mà gặp, đá một cái thật mạnh khiến viên sỏi lại trúng nhẹ vào chân Tiểu Anh, con bé giật mình quay mặt lại trong dù trời đã tối nhưng những ngọn đèn đường đủ để thấy gương mặt của kẻ ấy. Tuấn Anh ngạc nhiên, kêu:

-Tiểu Anh!

Khi nhận ra khuôn mặt của Tuấn Anh, có chút gì đó bất ngờ nhưng cũng có chút gì đó khó chịu. Vẫn thái độ như thế con bé quay lưng lại vội vã bỏ đi, Tuấn Anh thấy vậy anh chàng chạy nhanh đến níu tay Tiểu Anh lại:

-Còn giận sao!

Tiểu Anh ko nói một lời nhìn Tuấn Anh căm giận, xua tay Tuấn Anh ra. Tuấn Anh hạ giọng nhẹ nhàng:

-Xin lỗi nha!

Vẫn thái độ ấy con bé cố tình như ko nghe thấy gì, mắt ko nhìn thấy anh chàng. Tuấn Anh hết kiên nhẫn anh chàng bất ngờ nắm tay con bé, Tiểu Anh càng chống cự anh chàng càng níu chặt Tuấn Anh nói to như cố tình ọi người xung quanh để ý:

-Ừ THÌ MÌNH SAI ĐÓ, CẬU CHO MÌNH XIN LỖI ĐI. CHỖ CẬU ĐỪNG LÀM THÁI ĐỘ NHƯ VẬY CÓ ĐƯỢC KO! MÌNH CHỊU HẾT NỔ RỒI ĐÓ!

Cô nàng quan sát xung quanh, hàng chục con mắt hướng về con bé một số đám đông tụ tập lại xung quanh mình. Hai má con bé đỏ bừng, tức tối:

-Này cậu làm quái gì vậy!

Tuấn Anh khoái chí nháy cười, anh chàng hô to:

-EM À! ANH BIẾT NHƯ THẾ ĐỐI VỚI EM LÀ QUÁ ĐÁNG NHƯNG ANH BIẾT SAI RỒI, EM CHO ANH XIN LỖI NHÉ. ANH KO MUỐN TỰ MÌNH TAN VỠ NHƯ THẾ VẬY.

Tiểu Anh há hốc miệng, không ngờ anh chàng cũng lém lỉnh biết đùa mà con đùa thái quá như vậy, mọi người xung quanh bàn tán:

-Đúng rồi đó, cô gái chấp nhận lời xin lỗi đi, dù gì hai người xứng đôi như vậy chia tay cũng uổng, huống chi anh chàng quá ư là tử tế.

Con bé càng nghe lại càng tức “Quái gì chứ, bạn gái bạn trai cặp đôi gì ở đây chứ”, Tuấn Anh nhìn cô nàng như có vẻ trêu ghẹo. Tiểu Anh thở ra thở vào bực mình, mọi người xung quanh đồng thanh:

-Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!.....

Không còn cách nào, con bé miễn cưỡng:

-Được xin lỗi phải ko? Tớ chấp nhận.

Tiếng vỗ tay kéo dài tán đồng như chúc mừng cho sự hòa bình trở lại của đôi tình nhân, Tuấn Anh cười tươi như ban mai má anh chàng hai bên má lúm đồng tiền ôm lấy Tiểu Anh. Con bé bất thần, ko biết làm gì nó đứng như khúc gỗ to mắt ngạc nhiên trước cái ôm đó. Mọi người xung quanh từ từ giãn tán, một lát

sau con bé lấy lại bình tĩnh dùng hết sức đẩy Tuấn Anh ra, cô nàng giơ tay lên bàn tay hình nắm đấm, tức ko chịu nổi:

-Tuấn Anh! CẬU QUÁ ĐÁNG THẬT!

Nhanh tay Tiểu Anh định đánh anh chàng, Tuấn Anh cầm tay cô nàng nói đùa:

-Này, cậu bảo là tha lỗi cho tớ rồi đó! Không được nuốt lời đâu đó.

-Cậu dùng cách đó ép tôi, được thôi. Tôi cảnh báo là tôi nghĩ giận cậu rồi.

Tuấn Anh cười:

-Có như thế mới tốt chứ! Vì tụi mình là bạn mà. Hihih

Tiểu Anh hét to vào tay anh chàng:

-Đúng vậy tôi ko giận cậu nữa MÀ TÔI SẼ NGHĨ CHƠI VỚI CẬU LUÔN TRÁNH XA TÔI RA.

Nhận thấy trò đùa hơi bị hớ, Tuấn Anh nghiêm nghị khuôn mặt trở lại anh chàng nhẹ nhàng cuối đầu thú tội:

-Tớ biết trò đùa hơi quá! Mình ko có ý gì ngoài xin cậu tha lỗi ình vì mình đã nặng lời với cậu ở trường, cho nên ình xin lỗi nhé mình hứa là ko nói nặng lời như vậy nữa đâu.

Tiểu Anh đứng nghiêm nghị hai tay khoanh vào nhau, nhìn khuôn mặt Tuấn Anh cô nàng lặng đi. Lúc này Tuấn Anh ko như lúc nãy nữa, nụ cười trên môi biến mất còn đây là ánh mắt thành khẩn khuôn mặt ngời chút buồn. Tiểu Anh nói thách:

-Sao cậu ko cười nữa đi, vui quá ha! Còn dám ôm tôi nữa, cậu nhớ đấy.

Hất mặt đi chỗ khác, cả hai đứng im lặng một hồi lâu Tiểu Anh từ từ quay sang nhìn Tuấn Anh, ánh mắt thành khẩn đó vẫn nhìn cô nàng chân chân. Tiểu Anh mỉm cười, Tuấn Anh như hiểu được một chút ý nghĩa của nụ cười ấy anh chàng mỉm cười như nắng ban mai, Tiểu Anh trêu anh chàng:

-Lêu lêu có kẻ bị lừa rồi, kekeke.

Vừa nói cười cô nàng vừa chạy đi như thách thức Tuấn Anh, anh chàng vỡ lẽ nghĩ mình như kẻ ngốc vậy. Tuấn Anh đuổi theo cô nàng:

-Tiểu Anh cậu dám lừa mình hả.

Đúng lúc Đ.Tuấn vừa kem quay trở về, cô nàng tinh nghịch cướp xe của Đ.Tuấn:

-Cho tớ mượn xe nhé, kem này mình sẽ đem về nhà ăn! Còn Tuấn Anh giao cho cậu đó.

Đ.Tuấn ko hiểu chuyện gì quay về phía sau thì thấy Tuấn Anh đang đuổi theo miệng vừa kêu:

-Đ.Tuấn mau mau bắt cậu ấy lại, hôm nay mình phải cho cậu ta 1 trận.

Đ.Tuấn bật cười đuổi theo cô nàng, cả hai lao nhanh như tên. Cô nàng cũng ko phải tay vừa, Tiểu Anh nhanh nhẹn đạp xe khi chạy xa cô nàng quay lại tặng cho 2 anh chàng một cái lêu lêu khi cả hai mệt lả ngồi nghỉ mệt bên vệ đường.

Tại trường học.....

Cả 5 mặt đặng đặng sát khí bước vào lớp, đây có lẽ là một buổi sáng bình thường đối với tất cả mọi người nhưng đối với 5 đứa trẻ này thì khác buổi sáng hôm nay sẽ là những ngày chiến đấu gian khổ để hoàn thành nhiệm vụ thầy HT giao cho. Chỉ có cách này tương lai của họ mới được đảm bảo, đó cũng là cách tốt để giúp đỡ những học sinh của lớp đặc biệt. Nhiệm vụ này ko dễ tí nào khi 5 người ấy phải kèm cặp làm sao khi tới cuối tháng điểm trung bình trên 8 phẩy. Đó là một điều khó khăn, và càng khó khăn hơn đối với những học sinh cá biệt. Liệu cả 5 có làm được ko.

Lớp học vẫn ồn ào dù chỉ có 7 người, lớp học bàn ghế ngổn ngang bức tường được vẽ tùm lùm như phong cách đường phố. Lặng lẽ không nói lời nào cả 5 xếp bàn ghế lại ngọn gàng ngăn nắp, Tiểu Anh lau bảng sạch sẽ. T.Khanh và T.Nhân đi khiên lại một cái bàn giáo viên mới. Hội điều đà và hội siêu quậy nhìn 5 người họ khác thường, Jacky thắc mắc anh chàng lại gần Tiểu Anh:

-Tiểu Anh các cậu làm gì vậy!

Tiểu Anh quay sang đáp:

-Tụi này muốn học! Jacky học ko?

Jacky lắc đầu:

-Trời, cậu ngồi à 11 thầy cô bộ môn bị bọn này tẩy chay rồi có ai đâu mà dạy chứ. Có dạy thì bọn này cũng chẳng học.

Tiểu Anh quay sang nhìn chăm chăm vào Jacky:

-Tụi mình đã mời thầy cô về dạy lại rồi. Bây giờ các cậu ko học thì cũng phải học thôi, nếu các cậu ko học thì tụi mình bắt các cậu phải học.

Jacky la to:

-Ko.....Ko học đâu.

T.Khanh vừa khiên bàn vào, anh chàng dọa Jacky:

-Cậu nhớ trận đấu hôm đó cậu hứa gì chứ! Nếu các cậu thua thì các cậu phải xin lỗi và nghe lời bọn này đó. Định thất hứa sao, cậu mà thất hứa bọn này sẽ cho cậu biết tay đó.

T.Khanh giờ nắm đấm thù dọa Jacky, anh chàng sợ sệt:

-Thôi ko nói nhiều nữa các cậu muốn làm gì thì làm. Học thì never nhé.

Về bàn anh chàng bàn bạc với hội của mình cả hội bắn loạn la lên:

-Ko thể nào làm gì có chuyện đó.

Jacky đập bàn một cái:

-Bối vậy, hôm nay các cậu thấy đi họ lạ lắm đó. Có ý đồ từ trước rồi.

-Vậy là chúng ta phải nghe theo lời họ sao, học hành à.-Ken giật mình.

-Chứ gì nữa, phải chi trong giao ước hôm đó bọn mình phải nhắc đến điều này chứ.-Jacky vuốt cằm suy tính.

T.Khanh từ đâu như ma ló đầu vào:

-Các cậu à! Người ta nói chữ tín chẳng mất tiền mua, lựa việc mà nói cho vừa ý nhau. Hôm đó các cậu đã hứa với bọn này, định nuốt lời sau(lắc đầu) khó lắm. Cậu biết rồi 4princes với hội siêu quậy 2 bên chúng ta nổi tiếng khắp trường ai mà chẳng biết phải ko.

Cả hội ngật đầu:

-Nhưng có điều chúng ta luôn là 2 thái cực đối đầu nhau. Tiếc thật(lắc đầu nữa), tối hôm qua mình đã mất ăn mất ngủ cũng vì chuyện này, sau đó mình đã ngủ hiếp đi nằm mơ thấy một điều là 2 bên chúng ta đã đoàn kết, lớp đặc biệt nay đi đâu ko còn bị ai khi dễ nữa đến căn tin hay vì lời bàn tán dị nghị họ lại nhìn chúng ta ngưỡng mộ. Ôi! Như vậy phải là tốt lắm sao.

Jacky ngó đầu T.Khanh cả hội đồng thanh:

-Nằm mơ đi, có chuyện đó hết á!

T.Khanh vẫn kiên trì khuyên bảo:

-Ko phải là mơ đầu, nó cũng có thể thành sự thật mà. Miễn các cậu chịu học hành hợp tác với bọn này ok! Hãy nhớ lời hứa đó nha.

Eric phát biểu:

-Bảo bọn này làm gì cũng được trong phạm vi đạo đức thì bọn này làm, còn chuyện học thì bọn này cóc hèm, nó có lợi gì cho các người chứ!

-Có chứ, các cậu hãy nghĩ đến thầy cô gia đình và bạn bè thử xem!

Ken nhản nhó nói:

-Nghĩ các gì chứ sự thật vẫn là sự thật, đối với thầy cô thì bọn này là những kẻ hết thuốc chữa cho nên 11 người đó đã ko thêm dạy chúng tôi nữa, với gia đình thì giao họ xem chúng tôi như là những phá gia chi tử họ chỉ nghỉ suốt ngày chúng tôi chỉ biết cầm tiền của bọn họ rồi xài rồi họ lại la mắng quở trách. Bạn bè thì sao chúng tôi có ai chứ, đi đâu trong trường cũng bị kẻ khác dòm ngó dị nghị nói này nói nọ sau lưng chứ. Tôi biết chúng tôi ko bằng họ chúng tôi có đứa cũng ko giàu sang gì, cũng ko học giỏi như bọn họ nhưng có ai tôn trọng chịu lắng nghe chúng tôi nói chứ. Thật chất chúng tôi là cái gì chứ căn bã của xã hội, hạt sạn của cái trường này, với gia đình thì là kẻ ko tồn tại. Hề nhà trường có chuyện gì xảy ra bị mất cấp đồ, người đầu tiên họ nghĩ tới là chúng tôi, cho ko có làm đi chẳng nữa bọn này vẫn cần rằng nghe lời xì xầm bàn tán to nhỏ của thiên hạ, họ tưởng họ hay lắm sao thật sự họ đang chà đạp lên chúng tôi họ ko hay biết, cậu nghĩ đi học sinh đặc biệt cũng là con người mà chúng tôi cần được tôn trọng cần phải được lắng nghe chứ

Ken nói như mất cứ rưng rưng, Jacky YP và Eric đầu cuối xuống bàn trầm ngâm. Hội điệu đã suy tụt, 3 người họ nước mắt cứ rơi khi nào ko hay. Bầu ko khí chìm trong im lặng, cái im lặng bất thường, cái im lặng của cái cảm xúc trong tận đáy lòng của các học sinh lớp đặc biệt, Tiểu Anh đứng trên bệ thêm lau bảng mà khăn rơi lúc nào ko hay.

-Muốn được tôn trọng chứ gì! Vậy các cậu tôn trọng bản thân mình đi, các cậu về nhà soi gương nhìn lại bộ dạng của các cậu suy nghĩ lại những việc các cậu đã làm thời gian qua thử xem có gì gọi là đúng đắn hay có chút ý nghĩ gì ko chứ-Tiểu Anh đứng trên bục giảng, giọng con bé vang vọng khắp cả lớp.

Tuấn Anh tiếp lời:

-Các cậu cũng như bọn này thôi, nhưng bọn này may mắn hơn các cậu nhiều. Số phận sinh ra đã được người khác an bày phải làm các này cái kia, ngay cả tự do còn ko có. Lúc các cậu họp đêm là lúc bọn này phải đau đầu với đóng sách vở, lúc các cậu ở lớp trong giờ học thì chúng tôi cũng thế chúng tôi biết mình phải cố gắng học ở lớp A đâu có dễ hằng tháng chúng tôi phải luôn đấu tranh từng con điểm dù là nhỏ nhất, chúng tôi luôn bị những anh mất gan ghét nhìn mình bằng nửa con mắt. Lúc các cậu bị thầy cô la vì phá phách còn bọn này thì sao chứ sau những giờ học chúng tôi chỉ có ngày chủ nhật là được nghỉ tưởng rằng có thể được vui chơi như những người khác còn chúng tôi thì ko, nhớ những lúc chúng tôi lên ra ngoài thì lập tức có người bắt chúng tôi về bữa nào may thì bị mắng còn bữa nào xui lại bị ăn đòn bằng roi. Có vô lí ko chứ, các cậu nói người khác đối xử ko công bằng với các cậu, còn đối với bọn này ko bất công sao?

Lớp chìm trong không khí yên lặng, một dấu hiệu bất thường của lớp đặc biệt. Hôm nay thời tiết rất đẹp, trời cũng ko có chuyển biến gì xấu. Đây là lần đầu tiên được thấy họ thổ lộ cho nhau những gì họ đã chất chứa trong lòng bấy lâu với những trách móc oán hờn giận dữ. Tất cả ai cũng rơi nước mắt, duy chỉ có Tiểu Anh Tuấn Anh Đ.Tuấn và Eric ko ai rơi một giọt lệ nào chỉ biết đứng nhìn nhau rồi thở dài. Từ bên ngoài thầy Hùng với con mắt đỏ hoe bước vào lớp.

28. Chương 28: Bất Bại Dưới Chiến Dịch Tẩy Chai

Hiệp 1: Con mưa bột mì.

Thầy Hùng bước vào lớp với đôi mắt đỏ hoe liệu đây có phải là tàn tích sau cuộc tâm tình của bọn trẻ, mọi người trở về chỗ cũ im lặng gạt đi những giọt nước mắt trên khóe mi. Jacky tự nhiên đứng dậy chạy tới ôm lấy thầy:

-Thầy ơi! Thầy đúng là người thầy vĩ đại, chỉ có thầy là hiểu nỗi khổ của tụi em. Thầy khóc thì thầy cứ khóc đi, tụi em ko cần đâu. Cảm ơn thầy vì chúng em mà thầy đã khóc.

Thầy ở phía sau nhéo tay Jacky, anh chàng vừa la oái lên:

-Thầy khóc vì tụi em khi nào!

-Tại sao mắt thầy đỏ chứ?

-Trời! Số là thầy bên nội nhà thầy có ông chú em của dì sáu chị em của bà nội cô chín của bà ngoại chị em bạn dì với cô ba em nuôi của chú tám em của ông nội thầy mới mất, cho nên thầy buồn thầy khóc ko được sao.

Cả lớp đầu lơ tơ ngơ mắt nhìn lên trần nhà tính toán, Yến Vi gầy đầu hỏi:

-Thầy ơi! Vậy thầy kêu cái ông chú bác cô bạn dì đó đó bằng cái gì.

Thầy úp úng lí nhí trong miệng “Có ông nội thầy mới biết”. Cả lớp la lên “Thầy mới nói gì vậy”. Thầy quỳnh quáng: “Đâu có nói gì đâu(nghiêm nghị đập thước vào bàn) các em im lặng cái lớp chứ đâu phải cái chợ tụi em muốn nói gì thì nói, im lặng hết nghe tôi nói.

Thầy đứng trước lớp tuyên bố:

-Từ hôm nay các em sẽ học lại bình thường, 12 môn học, học hết cho tôi nếu các em không muốn học thì từ nay đừng gọi tôi là thầy nữa. Nên nghỉ ở nhà đi là vừa vào lớp làm gì cho bầu không khí này ngột ngạt.

Cả lớp vẫn im lặng như thường T.Nhân và T.Khanh nháy mắt với nhau như đang nảy sinh ý đồ gì đó. Thầy Hùng vội vàng lấy trong cặp ta tờ thời khóa biểu mới rồi cầm phấn thầy ghi lên bảng. Cả lớp sock nặng khi thời khóa biểu khin bít 1 ngày 10 tiết, học từ thứ hai đến thứ bảy duy chỉ chủ nhật có năm tiết tự học vào buổi sáng. Đối với 7 học sinh lớp đặc biệt nó như là một tin tức động trời sét đánh ngang tay, họ ko thể nào tin được nữa. Ngậm bồ hòn ghi thời khóa biểu vào vở nhưng trong đầu của 7 kẻ đó đang có suy tính “Mình sẽ cúp cua, kekeke”. 7 tên cười nham hiểm. Thầy Hùng ghi thời khóa biểu xong thầy dặn dò:

-Tôi biết đối với các em chuyện này là khó có thể chấp nhận nhất thời, nhưng các em cứ yên tâm đi từ từ xe quen thôi. Nếu ai có ý định cúp tiết hay nghỉ học thì nằm mơ đi, nhà trường đã nói chuyện với ba mẹ của các em rồi bắt đầu từ ngày mai sẽ có người đến nhà đón các em đi học riêng Tiểu Anh, Đ.Tuấn, Tuấn Anh, T.Khanh và T.Nhân thì các em cứ đi xe bình thường còn 7 em thì phải đứng trước cửa nhà đợi xe tới rước nghe chưa, nếu cúp học thì các em sẽ bị bắt ở lại trường 1 tuần ko cho về nhà, nghe rõ chưa.

Jacky năn nỉ thầy:

-Thầy ơi! Làm ơn đi, thầy kêu nhà trường bớt thời khóa biểu đi thầy, kiểu này học sao mà nổi.

-Ko được! Tôi nói ấy em biết thời khóa biểu này ko phải nhà trường sắp xếp.

Cả lớp đồng thanh:

-Vậy chứ là ai!

-It'me

4princes và Tiểu Anh nghe xong thở dài nhìn thầy đăm đăm, Hội siêu quậy và hội điệu đà hỏi:

-Là cái gì!

Thầy la to: -Là tôi ra đó! Các em thấy chưa ngay cả một câu nói đơn giản nói mấy em hiểu còn ko xong, bởi vậy tôi phải tăng cường dạy các em có như thế mới mong tốt nghiệp chứ!

Nghe xong 7 người họ như choáng váng:

-Chàì ơì! Ta nói ko ai ác như thầy vậy đó –Jacky ba hoa.

Thầy nghe xong đi xuống chỗ Jacky dùng thước bằng đánh vào đầu anh chàng cái chát:

-Em nói chuyện cẩn thận nhé, sau này còn như vậy con chừng tui đó!(giơ thước lên thù Jacky).

Anh chàng ko nói lời nào đầu ngực xuống bàn im lặng, mọi người xung quanh ngồi buồn cười vì anh chàng, có thể nói rằng Jacky rất mê bạo lực nhưng nói đi nói lại anh chàng mê nói(bà tám á) hơn là đánh lộn, miệng lưỡi của anh chàng rất là sắc bén(hehehe kì này gặp T.Khanh có chuyện vui để xem rồi).

Thầy móc trong cặp ra 1 đóng sách lớp 9 và lớp 10 phát cho 2 hội:

-Tôi biết 3 năm qua trong đầu các em chứa những gì, nên các em hãy lấy nó về xem lại. Có gì ko hiểu các em hỏi lại 5 bạn ấy, còn Tiểu Anh và 4 em thầy giao cho các em nhiệm vụ là phải kèm cặp giúp đỡ các bạn ấy học nhé.

Cả 5 mệt mỏi, thầy thắc mắc:

-Có vấn đề gì sao?(cả 5 lắc đầu)Ok vậy thầy chia nhóm cho các em luôn để tiện chỉ việc học, nhóm 1 Tiểu Anh và 3 bạn nữ, nhóm 2 Tuấn Anh; T.Khanh;Jacky; Eric, nhóm 3 Đ.Tuấn; T.Nhân; Ken và YP.

Jacky liếc mắt nhìn T.Khanh ko ngừng, T.Khanh nhìn Jacky khí thế cả hai bên điều có ý nghĩ “Thừa dịp này ta sẽ biết thế nào là sự lợi hại của ta, mi hãy đợi đấy”. Rồi cả hai cùng người ngạo ngễ.

Do hôm nay là ngày đầu tiên cho nên tất cả được nghỉ ngơi thoải mái để chuẩn bị cho ngày mai, hội siêu quậy và hội điệu đà bắt đầu có phiên họp kín do Jacky chủ trì, với tần số 1hz/s.

-Lần này chúng ta phải mau lên chiến dịch thôi.-Jacky quả quyết.

-Nhưng 6 người đó đối phó ai trước đây.-YP phân vân.

-Hehehe, đánh rắn thì đánh vào đầu đương nhiên là thầy trước, kekekke.-Jacky cười nham nhở.

Yến Vi bực mình:

-Thôi đi tui xin các ngày, dù gì đi nữa suốt 2 năm qua thầy cũng từng là đồng minh với mình, bây giờ nói phản là phản sao.

Ken tán đồng ý kiến của Jacky, rồi giải thích:

-Nói tới nói lui thầy chính là kẻ đầu xỏ, còn 5 người họ chỉ phụ họa thôi. Nếu thành công chúng ta đâu cần phải khổ sở với đồng sách này chứ. Phải thành động ngay thôi, để lâu thì càng nguy hiểm.

-Mà làm gì đây, viết thư nặc danh, bắt cóc tổng tiền, khủng bố tinh thần, đánh bom cảm tử,.....mình nghĩ nên khủng bố tinh thần cách này chúng ta dùng luôn có hiệu quả cao đấy-YP đưa ý kiến.

Eric thở phào:

-Các cậu thôi đi, còn lâu mấy cách đó mới thành công. Các cậu nghĩ đi, thầy theo tụi mình 1 năm trời rồi chẳng lẽ thầy ko biết tụi mình làm gì sao.

Cả hội gật đầu, ai ai mặt cũng đăm chiêu suy nghĩ, một lát sau cả hội la toán lên nhìn mặt nhau cười nham hiểm, đồng thanh bảo:

-Cách này là bảo đảm.

Bọn con gái nhanh nhẹn chạy ra ngoài:

-Để bọn tớ chuẩn bị mấy đồ lặt vặt.

Hội siêu quậy bắt đầu tản ra chuẩn bị kế hoạch nham hiểm. Tiểu Anh và 4 anh chàng ngồi xúm lại quan sát, thắc mắc:

-Họ định làm cái quái gì vậy ta!-Tiểu Anh

-Cậu yên tâm họ có làm cái quái gì đi chăng nữa, bọn này có cách!-T.Khanh trấn an

Cả 4 người họ như hiểu chút ý đồ của 7 người bên kia, 4 anh chàng nhìn nhau nhếch miệng cười, Tiểu Anh khó hiểu chòm môi đợi sự việc xảy ra.

Mới tờ mờ khoảng 5h sáng chiếc xe buýt đưa đón học sinh cá biệt đã đến trường, lúc họ bước xuống xa ai cũng giật mình. Không ai mặc đồng phục cả tất cả đều ngáp ngủ trong bộ pijama, số là vậy thầy Ht cũng ác trên xe tổng cộng gồm 1 ông tài xế 5 ông vệ sĩ do thầy HT mượn của 4princes, thầy còn ra lệnh nếu đến vào giờ đó ko ai chịu dậy đi học thì cứ xông thẳng vào nhà khiêng họ lên xe. Nhưng bạn đã biết, học sinh cá biệt luôn có thói quen là thức khuya ngủ trễ chính vì thế thầy phải nghiêm khắc như thế. Thấy thế thầy Hùng cảm thức bâng đi một vòng sau thầy hỏi:

-Còn buồn ngủ ko các em.

Tất cả đồng thanh vừa đứng vừa ngủ lơ mơ:

-Đương nhiên, thầy thử là tụi em đi thầy biết.

Thầy Hùng cảm thức bâng vỗ vào mông Jacky anh chàng nháy tốt lên:

-Thầy ơi đau!

Thầy cười:

-Hết buồn ngủ rồi phải ko,(nghe răng) ai còn buồn ngủ nữa đâu thầy tặng cho các em cây.

Cả bọn lắc đầu sợ hãi, chạy nhanh vào lớp. Đồng hồ điểm 6h sáng Tiểu Anh và 4 anh chàng thông thả bước vào lớp tay cầm sách vở nặng trĩu. Thầy Hùng trực sẵn bên ngoài thầy bảo bọn trẻ:

-Thầy mong các em giúp thầy.

5 người cúi đầu chào thầy đi vào lớp. Đến cửa lớp T.Khanh cản lại:

-Khoan hử đi! Để xem bọn họ chào đón tụi mình như thế nào.

Jacky bên trong lớp khiêu khích:

-Có ngon thì vào đi, hihihi!

Hội siêu quậy và Hội điêu đà ở bên trong lớp nhìn ra ngoài cười nham hiểm, tuy họ muốn nhắm vào thầy Hùng nhưng có câu “Diệt cỏ phải diệt tận gốc” cho nên 4princes, Tiểu Anh và 11 thầy cô bộ môn cũng phải chịu chung số phận. T.Khanh nhìn lên cửa vào lớp đã có treo lủng lẳng một bọc bột mì và 1 thùng nước. Cả 5 nhìn nhau, đối với ai cũng có thể mắc mưu nhưng đối với họ thì đâu nhằm nhò gì, T.Khanh tham khảo ý kiến:

-Này chúng ta đi vào ở ở ngoài đây luôn.

-Còn phải hỏi hành động thôi, bọn họ ỉnh 5 mình trả 10 cũng có gì gọi là ác.-T.Nhân cười đắc trí “Action”. Tiểu Anh đóng kín hết tất cả cửa sổ bên ngoài bên trong lớp 7 người họ hoang mang. T.Khanh ở bên ngoài nói vọng vào trong:

-Muốn chơi bọn này sau đâu có dễ, có ngon thì ra đây đi.

Hai bên khiêu khích lẫn nhau, T.Khanh nhường thế im lặng hồi lâu. Sau 5 phút ko có động tĩnh gì ở bên ngoài, cả 7 nhìn nhau rồi cười vang:

-Các cậu thấy đây bọn họ có là gì đâu chứ! Chỉ có việc nhỏ đó thôi, mà cũng ko đối phó nổi.-Jacky đắc thắng-huống chi là đối phó bọn này chứ.

T.Khanh tức tối:

-Nè, Jacky đừng có quá đáng nghe hôm đó các người nhớ có nói gì ko.

Ken to miệng:

-Tụi này nhớ rất rõ nhưng đâu có nói là tụi này ko hại các người đâu chứ.

-Được vậy các người ra mở cửa đi.-T.Khanh

-Ko đòi nào, các người ở gần đó sau ko mở đi, đừng tưởng là đại thiếu gia có người hầu kẻ hạ ở nhà rồi đến lớp muốn sai ai là sai à nha.....Ặc.....Ặc.....sao khó chịu dữ vậy nè.-Jacky.

Bên ngoài Tiểu Anh và 4 anh chàng quạt vào cái lò than khí thế(cái chiêu này gọi là hun khói bắt chuột,hihihi):

-Khói khói kìa, nhanh tí đi cho khói nó nhiều.-.Tiểu Anh.

-Để xem, họ dám mở cửa ko?-Tuấn Anh.

Bên trong 7 người khó chịu họ sặc sụa trong màn khói lò than, mặt mày tèm lem nước mắt, Jacky định xông ra ngoài, YP cản lại:

-Cậu mở cửa chẳng khác nào chúng ta thua chứ.

T.Khanh bên ngoài đắc trí:

-Có giỏi thì ra đây đi mở cửa đi. Chịu hết nổi rồi phải ko.....

-Các người có gan thì vào đây phân cao thấp, chứ đừng có ở đó chơi có trò đó.-YP

-Được ko ra chứ gì, các cậu quạt mạnh lên đi.-T.Khanh

Cả 5 bắt đầu tăng tốc độ càn quạt lò than càng cháy dữ dội khói lan tỏa vào phòng. Sau 5 phút chiến đấu quyết liệt cả 7 mất bình tĩnh vội vàng xông ra cửa, Jacky đi đầu anh chàng ko thấy đường đi đại càn gần tới cửa chợt chân anh chàng đạp phải vỏ chuối té cái rầm.....mm.....m kéo theo sau đó cả 6 cũng té nhào trước cửa. Jacky té trượt về phía trước chân chạm phải cánh cửa, cửa từ từ mở, Ken thấy vậy la lên:

-Ko.....oooooooooooooooo.....oooooooo.....o

Từ trên cửa đầu một cơn mưa bột mì đổ xuống sau đó là cơn mưa từ thùng nước mát lạnh, mặt mày ai cũng tèm nhem. Bên ngoài Tiểu Anh và 4 anh chàng nhìn họ với bộ mặt đáng thương, T.Khanh thở dài:

-Thật đáng thương, ai bảo chứ. Trò này mình chơi từ lúc 4 tuổi rồi.

Tiểu Anh móc trong balô cái bánh đa ngồi trước lò than nướng bánh:

-Nghe nói lửa than nướng bánh chắc ngon lắm! 7 người có muốn ăn ko?

7 người mặt mũi tèm nhem thê thảm ngồi trước cửa lớp rên rỉ ỉ ôi ai ai người cũng ướt sũng như mới vừa tắm bằng bột mì, Jacky tức mình đứng dậy cầm mớ bột còn dư trên người:

-Các cậu đứng yên đó cho tôi. Các cậu(kêu gọi đồng minh) tội mình bị như vậy, thì mình cũng phải cho họ nếm được vị bột mì là như thế nào chứ, xông lên.

Cả 7 đứng dậy tay ai cũng cầm mớ bột mì bột mì trên tay nhìn 5 người họ cười nham nhỡ, Tiểu Anh và 4 anh chàng nhìn họ sợ hãi, Tiểu Anh la lên “5 người chúng ta ai ko muốn tắm thì đừng có đứng đó, chạy thôi.....” cả 5 nhanh chóng chạy vút như tên lửa ở phía sau Hội siêu quậy và hội điệu đà cấp tốc đuổi theo.

29. Chương 29: Kẻ Ngoan Cổ Cuối Cùng

Tiểu Anh cùng 4 anh chàng đi về lúc này đầu ai cũng trống rỗng, cả 5 ko nói lời nào khi trên đường trở về nhà. Tiếng nhạc bật lên.

Giây phút ta chạm tay vào cuộc sống ta nên biết rằng mỗi con người là mỗi đôi tay cho bao người khác, hãy yên lặng mà nghe cậu hát trong tim mỗi người có cơ hội để ta hiểu nhau có nhau bạn ơi.....

Lập tức T.Nhân dừng lái xe tâm sự:

-Các cậu, tội mình đã giúp các bạn ấy. Nhưng nước cờ vừa rồi chúng ta đi quá mạo hiểm. Tại bọn mình mà K.Dung bị như thế, chúng ta cũng có lỗi trong truyện này.

-Bên Lam Linh thế nào rồi?-Tiểu Anh.

-Cậu ấy đã khỏe, T.Khanh tại sao kế hoạch này lại cho Lam Linh nhún tay vô vậy.-Tuấn Anh gắt gỏng.

-Mình đâu biết đâu! Mình nghĩ các cậu sắp xếp Lam Linh vào chứ?

-Mình có ý kiến làm ơn các cậu từ nay kế hoạch nào của chúng ta mình ko muốn có người khác nhún tay vào, mình nghĩ lúc đó chúng ta sẽ nhận hậu quả nhiều hơn là kết quả đó.-Tiểu Anh cảnh báo.

Chiếc xe cứ lăn bánh trên đoạn đường quen thuộc, Tiểu Anh bước vào nhà trong lòng cứ cảm thấy ko vui. 4 anh chàng 4princes cũng thế ai về nhà nấy, Tuấn Anh ngồi trên sân thượng nhắm nháp tách cà phê suy tư, Đ.Tuấn nhốt mình trong phòng đọc sách, T.Nhân và T.Khanh vừa về đến nhà liền nhảy lên giường ngủ dù lúc đó chỉ mới 11h trưa.

Tối đến, tại biệt thự Phong Lanh.....

Ding.....Dong.....Ding Dong

Tiếng chuông từ từ vang vọng Tiểu Anh ở trong phòng giặt mình liền chạy xuống nhà, lúc này Yến Vi, T.Hương đã ngồi dưới phòng khách đợi . Tiểu Anh cười tươi, Yến Vi úp úng:

-Tiểu Anh, bọn tớ muốn cậu giúp.....

Tiểu Anh cố ý thăm dò:

-Tại sao lại nhờ mình giúp, chẳng phải các cậu ghét học hành lắm sao.

-Đó là lúc trước nhưng bây giờ bọn tớ cần cậu giúp, cậu nói đi cậu muốn gì bọn này cũng thực hiện miễn sao bọn này lấy lại kiến thức nằm trong top 100 của trường là đủ rồi.

-Có thật là các cậu muốn học, các cậu sẽ nghe lời mình. Được! Các cậu hứa đấy.

Thiên Hương và Yến Vi gật đầu vui mừng, Tiểu Anh dẫn họ lên phòng học của mình. Và thế các cô nàng đã bắt đầu cho những bước đi đầu tiên.

Tại nhà Tuấn Anh.....

Cứ đợi ko phải là cách đồng hồ điểm 7:30h đã trễ hơn 30min nhưng Tuấn Anh và T.Khanh vẫn ngồi đọc sách vẫn đợi. T.Khanh ko kiên nhẫn rồi ra về, mới vừa bước ra cổng anh chàng thấy Eric và Jacky đứng trước cửa nhà Tuấn Anh do dự với chiếc chuông cửa. T.Khanh thấy vậy trong lòng ko biết nên vui hay là buồn, thế là anh chàng bước ra cửa với vẻ mặt kênh kiệu:

-Chà đi ăn trộm sao, sao đứng trước cửa nhà người ta.

-Ai nói đi ăn trộm chứ.-Jacky phản bác.

-Vậy sao đeo balô tui nghĩ là dùng để chứa vật phẩm nè.-T.Khanh trọc cả hai.

Jacky bực mình anh chàng mở balô ra T.Khanh hết hồn khi balô chứa cả đóng sách vở trong ấy:

-Tin chưa, mệt quá. Hôm nay hẹn 7h mà đến trễ hơn 30min cho nên xin lỗi(miễn cưỡng) vì bọn này loay hoay đi tìm nhà của Tuấn Anh, ai ngờ vô nhầm nhà cậu.

T.Khanh cười lấu cá, rồi dẫn cả hai vào nhà. T.Khanh bảo quản gia của Tuấn Anh:

-Bác gọi Tuấn Anh xuống cho bọn cháu nhé.

-Tôi biết rồi.

Jacky vỗ lê chăm chọc T.Khanh:

-À thì ra là vậy, nhà của người ta còn làm hơn nhà của mình.

-Ai nói là nhà của tôi chứ, tại cậu nói còn đồ thừa.

Eric can ngăn: -Hai cậu im lặng cho tớ nhờ đi nhé. Mình vào nhà của người ta thì mình là khách, ít ra cũng phải có lịch sự, có đầu mà cãi nhau như vậy.

Tuấn Anh ở trên lầu đi xuống, anh chàng ngạc nhiên khi thấy Jaky và Eric ngồi ở nhà mình. Tuấn Anh bước đến nhìn vào đồng hồ:

-Các cậu trễ hơn 30min.

Eric giải thích: -Cho bọn này xin lỗi, lần sau tội này sẽ đến sớm hơn.

Tuấn Anh gật đầu:

-Đi theo tôi lên phòng.

Tuấn Anh vô cảm ko nói gì nhiều rồi dẫn Eric và Jacky lên phòng học.

Tại trường học...

Tuy ngày hôm qua là ngày bắt đầu, nhưng hôm nay đối với mỗi học sinh lớp đặc biệt nó mới thật sự bắt đầu. Tiểu Anh và 4 anh chàng gần đây mối quan hệ của họ đã khấn khít hơn khi cả 5 người họ đi đâu cũng như hình với bóng. Còn 7 người họ có lẽ đáng hương nhất, khi K.Dung phải nằm viện T.Hương và Yến Vi đi đâu cũng bị người khác nói này nói nọ:

-Đừng đụng đến học sinh lớp đặc biệt nghe chưa! Coi chừng họ đánh các cậu đó; Trời ơi! Phải rồi hạng người đó sao xứng nói chuyện, ngay cả Lam Linh còn dám đụng tới.

Yến Vi tức giận, bàn tay cuộn tròn thành hình nắm đấm cô nàng định đưa tay ra cho bọn họ một trận. T.Hương nắm tay Yến Vi lại:

-Kệ bọn họ đi! Chúng ta vào lớp, hơi đâu nói với bọn rồi hơi ấy.

Yến Vi đành nhẫn nhịn, cả hai đi vào lớp đến cầu thang họ bắt đầu chạm mặt với Lam Linh, Lam Linh nhìn thấy họ giật mình nhưng cô nàng bình tĩnh lại nhìn xung quanh có người nên Lam Linh giả vờ:

-Yến Vi, T.Hương! K.Dung sao rồi?

Yến Vi và T.Hương quay mặt lại, Yến Vi cười nhếch miệng:

-Mày còn nói nữa hả? Ko cần mày quan tâm đâu!

-Sao vậy, mình chỉ muốn xin lỗi các bạn thôi mà. Ngày hôm qua mình có hơi quá đáng nên các cậu ỉnh xin lỗi nhé.

T.Hương và Yến Vi mặc kệ lời nói của Lam Linh, bỏ đi được vài bước Lam Linh chặn lại nhìn xung quanh ko còn ai thì chính lúc này cáo mới lộ mặt thật. Lam Linh cười xảo trá:

-Bạn của tội này chết chưa! Tao cầu mong nó ko có chuyện gì mắc công tội tao ngủ ko yên giấc.

-Làm ác nhiều quá ngủ ko yên giấc sao?-T.Hương mỉa mai.

-Ác sao! Tao thấy ko ác tí nào khi loại bỏ được kẻ phé thải của xã hội, tội bây buồn nhưng người khác còn mừng. T.Hương à! Tao khuyên mày nên an phận ở cái lớp đó đi năm xưa mày thật là đại dột khi phải đối đầu với tao để bây giờ mình như thế nào là do mày chuốc lấy thôi.

-Tao ko cần mày lo đâu, mày nhớ cho tao câu này “Hôm nay mày cho bọn tao những gì thì ngày mai tao trả gấp 10 lần đó, tao ko trả trời cũng trả ày”-T.Hương

-T.Hương đừng nói với hạng người 2 mặt này, kệ nó đi thế nào mình cũng sẽ cho nó một trận mà thôi.-Yến Vi nhìn Lam Linh đầy căm giận rồi kéo T.Hương bỏ đi về lớp.

Ai ai cũng ở trong lớp đầy đủ, khác với thường ngày lớp đặc biệt trở nên im lặng hơn rất nhiều. Khi ngày hôm qua còn tràn ngập tiếng cười những lời cãi vã lẫn nhau, mặt ai cũng nghiêm nghị pha chút buồn. Jacky và Eric ngồi yên lặng lấy sách ra cầm đầu cầm cổ đọc và làm bài tập. T.Hương và Yến chăm chỉ hơn thường ngày thay vì làm điệu với son phấn gương lược họ lại vui đầu vào mở sách. Chỉ có YP và Ken là nhàn nhã nhất khi hai anh chàng vẫn chứng nào tật nấy. Thầy Hùng vội vã bước vào lớp mặc cho thời gian còn rất sớm, thầy khẩn trương lật sách vở ra và ghi bài lên bảng. Thầy lấy làm lạ với Eric, Jacky, T.Hương, Yến

Vi chăm chú với bài học bút viết sách vở sẵn sàng đặt trên bàn học. Còn Ken và Jacky vẫn ngồi làm lơ lo làm chuyện riêng. Thầy Hùng thở dài:

-T.Nhân, Đ.Tuấn nhiệm vụ thầy giao cho hai em hai em phải làm hết mình nghe rõ chưa!

Đ.Tuấn, T.Nhân nhẹ nhàng ngật đầu ko nói gì quay sang nhìn Ken và YP. Thầy bắt đầu lao vào bài giảng, hôm nay ko khí học tập ở lớp có vẻ tiến triển khi có nhiều người tham gia vào bài học, T.Hương và Yến Vi ko ngừng phát biểu ý kiến thắc mắc, Ken và Jacky xung phong lên bảng làm bài tập dù có một số bài ko biết nhưng họ vẫn tự tin bước lên bảng. Thầy Hùng tỏ vẻ hài lòng với biểu hiện của bọn trẻ nhưng nhìn YP và Ken thầy cũng ko giấu được nỗi lo lắng của mình. Tiết học kết thúc thầy Hùng nhận xét:

-Tôi mong tiết học nào cũng như tiết học hôm nay thì tốt rồi, hãy nhớ tôi nói đây “Đừng để bọn học sinh đó xem thường, hãy chứng minh cho họ thấy các em cũng như họ và hơn họ nhiều” kẻ biết tự trọng họ sẽ biết làm gì còn hơn một số người xem đó là số phận rồi rút lui.

Rồi thầy bước ra đi, T.Nhân và Đ.Tuấn bắt tay nhau hành động. Đến chỗ Ken và YP cả 4 cùng nhau ngồi xuống nói chuyện, T.Nhân mở đầu:

-Các cậu muốn học thay ko?

Ken cười lên:

-Đừng nói các người làm vậy là chỉ vì thầy Hùng giao trách nhiệm cho các người, các người từ bỏ đi.

-Bọn này ko từ bỏ thì sao, cho dù thầy ko ra lệnh bọn này cũng giúp thôi.-Đ.Tuấn

-Vì cái gì chứ.-YP

-Các cậu định chôn vùi tương lai của các cậu sao? Bây giờ bắt đầu lại cũng ko muộn đâu, hãy nhớ rằng khi bước ra khỏi cửa lớp hàng tá người đang xôn xao vì các cậu đấy, đừng nói gì nhiều cũng đừng mắng hay trả thù họ các cậu hãy chứng minh bằng hành động đi.-Đ.Tuấn

-Các cậu thừa biết mình ko phải như lời đồn nhưng tại sao các cậu vẫn chấp nhận nó chứ, nếu các cậu mắng người khác ngu ngốc thì ngược lại các cậu còn tệ hơn một kẻ ngốc nữa, làm lại từ đầu. Bọn này khác với bọn họ bọn này sẽ giúp các cậu.

YP và Ken nhìn nhau nhớ lại lời nói của thầy Hùng lúc này lời xiên xỏ của bọn học sinh cùng trường, họ như ko thể kìm nổi cơn giận, YP dùng tay đập mạnh vào bàn đứng dậy tuyên bố:

-Tôi YP từ nay sẽ làm lại từ đầu, Ken cậu cũng vậy mà.

Ken lưỡng lự gục đầu xuống, Yến Vi và T.Hương nhìn Ken cười tươi. Eric vỗ vai:

-Ken bọn này sẽ và đang cố gắng, chỉ còn mình cậu nữa thôi. Đừng để mọi người mệt mỏi nữa, chúng ta sẽ chiến thắng tất cả thôi.

Hít một hơi thật sâu, Ken đứng dậy miễn cưỡng tự nhiên anh chàng bật cười:

-Ok, các cậu cố lên. Ken cố lên!

Tiểu Anh, Tuấn Anh, T.Khanh ngồi nghe được những lời đó rất vui. Tất cả đứng dậy, Tiểu Anh đưa tay ra:

-Đợi khi nào K.Dung bình phục mình sẽ giúp cậu ấy nữa. Các cậu cố lên!

T.Hương đặt tay mình lên tay Tiểu Anh:

-Mình cũng sẽ cố gắng, mình muốn là học sinh nằm trong top 50 của trường.

Tới lượt Yến Vi:

-Mình sẽ ko lười nữa, ko điệu nữa mình phải cố gắng học thật giỏi như Tiểu Anh nè.

Cả 3 đứa con gái nhìn 8 anh chàng, từ từ bàn tay của 8 anh chàng đặt vào, Jacky tuyên bố:

-Từ nay chúng ta sẽ cho họ biết lớp đặc biệt của chúng ta là như thế nào!

Tất cả đoàn kết tay trong tay Yeah lên rồi cùng nhau cười vui vẻ, thầy HT và thầy Hùng đứng trước cửa lớp nhìn vào hai thầy trên môi ai cũng nở một nụ cười:

-Thầy Hùng à! Tôi nghĩ sự phiền phức bấy lâu nay của tôi đã được giải tỏa rồi.

-Thầy cũng ác lắm! Tôi cho bọn trẻ khổ sở, K.Dung học trò của tôi nó còn nằm viện kia kìa.

-Coi như tôi xin lỗi thầy! Về chuyện đó tôi sẽ giải quyết ổn thỏa.

Thầy Hùng khoác vào vai thầy HT:

-Thầy HT, lớp đặc biệt quả là có khác tôi và bọn trẻ được thầy bảo kê để xem từ nay ai dám nói gì.

-Nè, nếu bọn trẻ có biểu hiện tốt tôi sẽ giúp đỡ nếu chúng vẫn còn ngựa quen đường cũ. Ai chứ kể cả thầy tui cũng bầm bầm ra luôn.

-Ai cha! Có cần vậy ko, thầy mà bầm tôi ra bọn trẻ để yên cho thầy mới sợ.

-Thầy dọa tôi à!

-Có đâu.

Cả hai cùng tay khoác tay như anh em vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ.

30. Chương 30: The First Step

Cái gì cũng vậy “vạn sự khởi đầu nan”, đây có lẽ là khoảng thời gian khó khăn nhất đối với lớp đặc biệt. Tiểu Anh và 4 anh chàng phải chạy đôn chạy đáo tìm kiếm tài liệu để lấp lại chỗ trống kiến thức cho họ phải lo bài tập của riêng mình. Tội nhất là cả 2 hội ai ai cũng thức khuya dậy sớm kiên trì học bài, những ngày đầu họ đến lớp với tinh thần uể oải ai cũng ngáp ngủ đôi lúc bọn họ đã ngủ ngục trong lớp. Tất cả luôn giúp đỡ hỗ trợ nhau trong học tập, K.Dung vẫn còn nằm viện nhưng từ sau vụ tan nạn cô nàng bỗng nhiên chăm chỉ hẳn lên tuy vẫn còn trong viện ngày này Yến Vi, T.Hương, Tiểu Anh đến chăm sóc đưa bài vở cho cô nàng. Đến trường những cái nhìn soi mói chăm trọc ai ai cũng 7 người họ. Sau một tuần học hành có lẽ đã quen với tất cả, từ từ Tiểu Anh và 4 anh chàng cũng bớt nổi lo.

Buổi sáng thứ bảy trong veo Tiểu Anh đứng tại ban công trước lớp nhìn cảnh vật sân trường quay nhìn xuyên qua cửa sổ bên trong lớp các bạn của mình đang chăm chỉ học bài Tiểu Anh thở dài thoải mái:

-Hê....Các bạn ơi! Cố lên nhé, Tiểu Anh cũng cố lên nhé.

-Cậu nói bóng gió vì vậy.

Tuấn Anh cầm thỏi socola đưa cho Tiểu Anh nhìn Tiểu Anh khó hiểu:

-Này, mặt tôi dính lọ sao.

-Đâu có, hình như là cậu ốm hơn lúc trước.(quan tâm mà còn bày đặt)

-Bộ lúc trước tôi mập lắm hả, sao lại ốm chứ.

-Socola đây, cậu ăn đi. Quả thật 1 tuần nay mệt thật, Tiểu Anh cậu mệt ko?

-Cũng hơi hơi! Nhưng mình nghĩ người mệt hơn là mấy bạn ấy đó, thức khuya dậy sớm bây giờ nhìn ai cũng tội. Tuần sau bắt đầu kiểm tra rồi, ko biết kết quả sẽ ra sao nữa.

-Cậu yên tâm đi, chăm chỉ như thế sẽ có kết quả tốt thôi. Cậu ráng lo ình đi tháng này tớ ko để cậu ăn mất bằng điểm đâu.

-Vậy sao! Được cố lên đi.....Tiểu Anh này đợi cậu.

Tiểu Anh bóc vỏ thỏi sôcôla nhắm nháp Tuấn Anh nhìn con bé bật cười:

-Hóa ra cậu cũng là một con mèo.

Tuấn Anh móc trong túi chiếc khăn tay lau nhẹ vào môi Tiểu Anh, cô bé ngạc nhiên ko hiểu chuyện gì, Tuấn Anh đưa chiếc khăn lại cho Tiểu Anh:

-Trả cậu nè!

-Khăn của mình! Hóa ra từ hôm đó đến nay cậu còn giữ à, (nhìn chiếc khăn chăm chú) khăn còn rất sạch còn thơm mùi nước hoa của cậu. Chà cậu giữ khăn kĩ quá ha! Cảm ơn cậu.

Tuấn Anh bối rối:

-Giữ cái gì chứ! Tôi ko bỏ nó là may cho cậu rồi đó.

Nói xong một mạch anh chàng bỏ đi, Tiểu Anh đứng đó nhún nhún nhìn bước anh chàng đi khó hiểu. Cầm trên tay chiếc khăn Tiểu Anh nhớ lại chuyện hôm ấy tự dưng con bé cầm khăn lau lên trán Tuấn Anh “Tại sao mình lại đưa nó cho cậu ta chứ, cậu ta là cái đồ khó ưa thấy ghét nhất há gì hôm đó mình lại làm vậy”. Con bé vỗ chán nhìn lại thỏi sôcôla đang ăn dở dang. Bỏ hết ý niệm trong đầu cô nàng nhanh chóng đưa vào miệng ăn ngon lành. Cô nàng biết đâu ở dưới lầu có một ánh mắt ghen tị đang nhìn con bé nung nấu một ý định gì đó.

Như những bữa tối thường ngày T.Hương, Yến Vi đến nhà Tiểu Anh học nhóm. Hôm nay đặc biệt hơn khi K.Dung sau khi xuất viện cũng đến. Yến Vi và T.Hương đỡ K.Dung đi vào nhà, Tiểu Anh thấy K.Dung đến con bé mừng lắm:

-K.Dung chào mừng cậu đến nhà mình, chà trông cậu khỏe hơn rồi đó.

K.Dung vui vẻ cười:

-Có gì đâu chứ! Chỉ là chạm chút xú vào cái bàn ông bác sĩ ông tham lam sợ bệnh viện ko có bệnh nhân hay sao giữ mình lại đó cả tuần nay chán chết đi được. (nhìn khắp nhà Tiểu Anh), Tiểu Anh à! Nhà cậu sang trọng, đẹp và rộng thật đấy cậu như công chúa vậy.

-Hihi, cảm ơn cậu nhé K.Dung các cậu cứ ở đây tự nhiên như nhà mình nhé. Vì mình chỉ ở có 1 mình à.

Yến Vi nhìn cô nàng ngưỡng mộ:

-Chà! Hèn chi 1 tuần nay ghé nhà cậu ko thấy ba và mẹ cậu đâu chỉ thấy cậu với mấy người làm và quần gia. Tiểu Anh à! Ba mẹ cậu đâu?

-Mẹ mình mất từ khi mình 5 tuổi, còn ba mình ở với dì.

-Vậy ba cậu có vợ bé sao, cậu có chị em chứ?-K.Dung tò mò hỏi Tiểu Anh.

-Ừ, ba mình có vợ bé mình có được một nhỏ em gái, nó tên là Lam Linh.-con bé hạ giọng như ko muốn nhắc tới.

Cả ba ngạc nhiên đồng thanh: -Lam Linh sao?

Tiểu Anh gật đầu:

-Ừ! Là nó, mình thật có phước khi có đứa em như nó.

Yến Vi sờ chán Tiểu Anh:

-Cậu đâu có nóng đầu. Nè Lam Linh mà là em cậu, cậu có phước quá khi có đứa em vừa chanh chua đánh đá thủ đoạn như hồ ly tinh ấy. Bọn này ghê tởm cô ta thấy mờ, còn cậu xem là hạnh phúc.

Tiểu Anh nhún vai:

-Đành chịu, ai bảo nó là em cùng cha khác mẹ của mình. Cho dù nó tệ hại đến cỡ nào nó cũng là em của mình.

-Tiểu Anh bọn này cho cậu biết nhé. Trên đời này tụi mình ghét ai đi chẳng nữa tụi mình có thể tha thứ, nhưng đối với nhỏ Lam Linh là kẻ thù ko đội trời chung với bọn này. Tổ xin phép cậu 1 chuyện nhé, sau này bọn này mà xử lí nó cậu đừng có xen vào là được.-Yến Vi bực mình khi nhắc đến.

Yến Vi và K.Dung nhìn nhau nhíu mày, đồng thanh nói:

-Được, cậu hứa đấy nhé! Có T.Hương làm chứng đó.

T.Hương gật đầu, Tiểu Anh phòng má thở nhẹ nhõm:

-Được rồi học tiếp đi nhé, cấm ai làm phiền mình đó.

-Bọn tớ biết rồi.

Tại nhà Tuấn Anh.

Tuấn Anh và Eric ngồi im lặng làm bài tập, duy chỉ có cái cặp T.Khanh và Jacky cứ lóc chóc ko yên. Jacky dạo này trở nên hiền hãn cứ luôn bị T.Khanh ăn hiếp.

-Cậu cho cho tớ biết định lí Pytago là phát minh của ai?

Jacky đang suy nghĩ, T.Khanh chơi ác:

-1

-2

-3

Vừa dứt tiếng 3 T.Khanh lập tức đánh cái chát vào đầu Jacky, anh chàng Jacky vừa la lên Pytago, tính từ đầu giờ học cho đến giờ ước tính Jacky đã bị đánh khoảng 20-30 cái. T.Khanh cũng ác trả lời đúng cũng đánh trả lời sai cũng đánh, Jacky nhẫn nhịn thâm nhủ “Đợi đấy T.Khanh mình sẽ trả thù cậu” nhìn T.Khanh đầy tức tối. T.Khanh trừng mắt lên nhìn lại Jacky:

-Cậu nhìn cái gì! Làm bài mau đi!

Jacky tặng T.Khanh một nụ cười duyên:

-T.Khanh đâu có gì đâu tại mình ghen tị với vẻ đẹp trai của cậu thôi mà.

Eric và Tuấn Anh ngồi nghe muốn té ngựa ghế, T.Khanh vuốt tóc cười e ngại:

-Đâu có đâu, cậu cứ nói quá. À! Jacky(nhẹ nhàng) cậu làm bài đi, chỗ đó sai rồi kìa sửa lại đi như vậy mới đúng nè.

Jacky nhìn anh chàng dăm dăm từ lúc Jacky học với T.Khanh đến bây giờ đa phần anh chàng toàn bị đánh với bị mắng nhưng sau câu nói của Jacky T.Khanh như đổi thái độ hẳn tỏ ra đàng hoàng tử tế, Eric quay sang hỏi T.Khanh:

-Nè, sau thường ngày cậu lớn tiếng ăn hiếp Jacky lắm mà. Sao đổi thái độ vậy.

T.Khanh cười:

-Có gì đâu, vì mình là người đẹp trai cho nên mình phải ăn nói đàng hoàng tử tế như vậy mới hoàn hảo chứ.

Tuấn Anh và Eric bùm miệng lại cười, Jacky ngồi đó chế môi “Tên này, đúng thật là dễ dụ mà. Hehehe lợi dụng điểm này mình phải cho cậu ta một trận mới được”(trong lòng cười nham hiểm).

31. Chương 31: Sóng Qua Bão Đến

Hôm nay là chủ nhật, ai ai cũng bận rộn lo bài vở tranh thủ học bài vì tuần sau tất cả đã vào kì kiểm tra tháng thứ hai. Duy chỉ có 5 con người đó là khỏe khoắn Tiểu Anh chỉ ngồi thư thả ở nhà ăn với ngủ sau bữa ăn như thường ngày Tiểu Anh vẫn uống thuốc điều đặn để trị cho đôi mắt mình hôm nay cảm hộp thuốc lên con bé ko còn thấy viên nào nữa rồi tự nhiên con bé nhớ đến lời bác sĩ nó mừng đến nỗi nhảy dựng lên

trời “yeah, Tiểu Anh hết bệnh rồi, heheh đã bảo là mình khỏe lắm mà có bệnh tật nào làm khó mình” thật may cho con bé thế là từ nay nó lại ăn ngon ngủ yên rồi, con mọt sách Tuấn Anh từ sáng đến tối chỉ sách sách, Đ.Tuấn vừa chơi ghi ta vừa thả hồn theo cơn gió ở ngoài vườn nhà anh chàng, T.Nhân thì khỏi nói suốt ngày cứ nhốt mình trong phòng thí nghiệm hóa học từ cái này đến cái nọ, T.Khanh là người nói nhiều nhất trong nhóm cho nên một ngày anh chàng ko nói là ko được. Hôm nay ước tính anh chàng đã điện thoại cho Jacky gần 20 lượt, hơn 30 tin nhắn đa số là mắng, dày xéo Jacky. Trong khi đó hội điệu đà và hội siêu quậy vẫn đang sống chết với đống bài vở(tội thật). Bạn biết tại sao 5 người đó khỏe như thế ko, thông minh là một chuyện người ta biết cách học là một chuyện nữa, vì họ luôn ôn bài thường xuyên chăm làm bài tập từ a-z luôn cho dù bài khó nuốt cỡ nào họ vẫn làm ra nhờ sự hợp tác lẫn nhau cộng thêm sự thông minh đã được rèn luyện từ nhỏ.

Sáng thứ hai đẹp trời....

Tại lớp đặc biệt.....

-Tiểu Anh, tớ sẽ cố gắng hết mình làm bài kiểm tra cho thật tốt!

K.Dung đại diện tất cả mọi người tuyên bố trước mặt Tiểu Anh, Yến Vi tràn đầy tinh thần:

-Đúng, chúng ta phải cố gắng cho họ biết lớp đặc biệt là như thế nào!

Tiểu Anh ko nói gì chỉ mỉm cười tươi, Tuấn Anh đi đến nhìn Tiểu Anh có vẻ thách đấu:

-Chuẩn bị chưa, để xem tháng này cậu còn lớn lối nữa ko!

T.Khanh chạy đến kề vai Tuấn Anh:

-Tuấn Anh cố lên nhé, cậu phải phục thù ỳnh!

Tiểu Anh cười nham nhở:

-Có hết á! T.Khanh à mơ tưởng à, trừ khi cậu hơn mình đi cậu còn mơ tưởng nhờ Tuấn Anh phục thù.

-Dám cá ko?-Tuấn Anh tự tin

-Cá gì!

-Như tháng trước nhưng mà cậu và tớ cá được chứ!

-Cũng được luật như cũ à!

-Ừ, nhưng mà thời hạn kéo dài cho đến cuối năm học này được chứ.

Tiểu Anh tự tin:

-Ok!

-Mọi người làm chứng nha(T.Khanh)

Yến Vi và K.Dung đứng lên vỗ vỹ:

-Tuấn Anh cố lên nhé, bọn mình sẽ ủng hộ cậu hết mình

Tuấn Anh mặc hai người họ quay đầu bỏ đi lạnh lùng vô cảm. Hê.....ko biết lần này ai sẽ đứng đầu bảng xếp hạng đây cầu mong là Tiểu Anh nữa nhưng khổ cho Tuấn Anh, nếu là Tuấn Anh thì tội cho con bé vì cái tên này thấy vậy thôi chứ đủ trò phá phách. Hôm nay tất cả sẽ thi hai môn quan trọng nhất đó là môn Toán và Ngữ Văn, ai ai cũng tràn đầy hứng thú với bài kiểm tra, cả 7 người họ ai cũng muốn kiểm tra liền ngay thôi. Dĩ nhiên cái gì cũng có cái giá của nó cả 7 họ đã đánh đổi mồ hôi và nước mắt để đuổi kịp chương trình học chỉ trong 10 ngày, thành công hay không còn tùy vào mỗi người.

Sau 5 ngày kiểm tra hết tất cả các môn học, tại phòng hiệu trưởng thầy cô họp lại với nhau, tất cả ai nấy trong tay cầm sẵn 7 bài kiểm tra của học sinh lớp đặc biệt theo lệnh của các tổ trưởng bộ môn. Thầy HT mở đầu cuộc họp:

-Trước hết tổ toán, xin mời các thầy cô báo cáo tình hình!

Thầy Quang đứng dậy:

-Thưa các thầy cô, tôi có một tin vui cho các thầy cô. Khi 7 học sinh lớp đặc biệt đạt điểm cao trong môn Toán 2 em 10 điểm 5 em còn lại điểm từ 8,5-9. Đây là dấu hiệu đáng mừng.

Các thầy cô xì xào hoài ghi cô Hồng tổ toán nhìn thầy Hùng với nửa con mắt khinh biệt:

-Thầy Hùng, đưa bài các em ấy cho tôi xem.

Cô Hồng xem xong giật mình, ko tin nổi cô ta hoài ghi:

-Ai chấm bài này.

Thầy Quang đồng dặc:

-Là tôi! Cô Hồng bộ có vấn đề hay sao.

-Có chứ! Thầy có chấm kĩ ko vậy? Trong khi bài làm của học sinh lớp 11F của tôi chỉ có điểm 8 là lớn nhất tại sao lớp đặc biệt lại nhiều người lớn điểm như thế chứ, Một Lũ Ngu như bọn nó thì làm sao có thể chứ.

Thầy Hùng tức giận dùng tay đập bàn đứng dậy:

-Cô Hồng cô ăn nói cẩn thận chứ, bọn chúng là học trò của tôi trước mặt tôi cô dám mắng bọn nó hay sao.

-Tôi chỉ nói đúng sự thật thôi thầy làm gì dữ vậy, suốt hai năm nay theo tôi biết thì thầy có dạy gì bọn chúng đâu chứ cuốn vở của chúng chưa chép đủ hai trang tờ giáo án của thầy chưa được một trang nữa mà.

-Vậy cô muốn cái gì chứ.

-Tôi ko muốn gì cả khi ko cam tâm thấy lớp của tôi lại thua lớp đặc biệt của thầy.

-Vậy cô muốn so đo sao, cô hãy nhớ trong đó có đứa từng là học trò của cô đó năm xưa cô nhẫn tâm đuổi nó đi hại nó ra nông nỗi vậy rồi bây giờ nó muốn đứng lên cô ko cho nó cơ hội sao.

-Nực cười, học trò của tôi thì sao. Tại đó là do nó giành lấy thôi, ai bảo nó là kẻ cắp đã làm mà ko chịu nhận.

-Cô....cô ác quá đó lớp 11F của cô cũng tưởng ngon lắm hả.....ừ thì học giỏi thật nhưng đứng sau hàng trăm học sinh giỏi khác kia.

-Thầy.....tôi nói cho thầy biết lớp tôi cho dù có dở đến đâu cũng ko có chỗ cho học sinh của thầy chen chân vào đâu.

Thầy HT và các thầy cô ở đấy ai cũng phải ngồi chịu trận nghe hai người họ cãi nhau, thầy HT ngồi hết chịu nổi thầy cáu gắt:

-Đủ rồi đó! Hai thầy cô im hết cho tôi.

Thầy Hùng nhẫn nhịn ngồi xuống tức tối, cô Hồng nhìn thầy Hùng với vẻ mặt khinh rẻ. Thầy Khiêm tiếp tục lời thầy Quang:

-Thưa các thầy cô thầy Quang nói đúng đó là điều đáng mừng không những môn Toán, 11 môn còn lại các em ấy đạt điểm rất cao. Có lẽ lần này đã ko phí công sức của thầy cô.

Các thầy cô xì xào bàn tán một số thầy cô tỏ vẻ rất hài lòng nhưng một số lại tỏ vẻ nghi ngờ ko tin. Cô Hồng ko dừng lại đó cô tiếp tục:

-Thầy HT à! Tuần trước thầy tái lập lại lớp đặc biệt bằng cách cho thầy cô mới dạy các em ấy, chúng tôi ko nói gì nhưng mà thầy còn cho bọn chúng kiểm tra cho chúng những cái đặc quyền của một học sinh đẳng này thầy còn dám cho bọn chúng đứng chung băng xếp hạng như các lớp khác là sao vậy thầy.

Cô hiệu phó thở dài một mối:

-Cô Hồng à! Việc sắp lại thầy cô dạy lớp đặc biệt chúng tôi đã báo cáo việc này cho các thầy cô và được tất cả hội đồng thầy cô thông qua, trong đó có cô nữa đó. Cô thừa biết trường chúng ta là một ngôi trường như thế nào mà, một trường tầm cỡ quốc tế tại VN này học sinh đa số là con nhà giàu, hay được tuyển từ

những trường khác thông qua học bổng mà nhà trường chúng ta tài trợ, trong 3 môn Toán, Ngữ Văn, Lí trong 3 môn ấy các em phải có điểm từ 9 phẩy theo tôi biết 7 em ấy ko phải là đồ ngu như cô nói, điển hình như em T.Hương top 10 học sinh có điểm tuyển cao nhất khi mới vào lớp 10, Eric qua cuộc điều tra IQ toàn trường chỉ số em ấy gần 180, hay YP em ấy đã được thầy cô tuyển chọn cấp học bổng hỗ trợ em ấy khi vào trường này mà điều kiện của một học sinh được học bổng như thế nào cô biết rồi đó,....

Cô Hồng chặn lời cô phó HT lại:

-Khoan cô cho tôi hỏi nhé! Đó là chuyện học hay ko học của bọn nó, nhưng tại sao thầy cô lại đặc cách cho bọn chúng khi các thầy cô thừa biết trường chúng ta hằng năm tỉ lệ học sinh giỏi đạt 100%, kể từ khi lớp đặc biệt đến nay ngay cả một danh hiệu thi đua chúng ta còn ko đạt được nữa, tôi ko nghĩ bọn chúng sẽ học ở đó thay vì nhà trường đuổi học bọn chúng cho rồi đi chứ.

Cô Lan khiển trách:

- Có lẽ lời nói của cô vượt quá đạo đức của một giáo viên rồi đó. Vì ko cam tâm lớp mình bị lép vế lớp đặc biệt thay vì cô ngồi đây la lối vậy tại sao cô ko về dạy kĩ lại kiến thức học sinh của mình để chúng đạt điểm cao đi. Chuyện đuổi học hay ko cần cô nói hay sao!

-Cô đang tạt nước lạnh vào mặt tôi à! Bọn chúng thường ngày đã phá phách nghịch ngợm chúng còn tệ hơn khi tẩy chay 11 thầy cô có lẽ ở đây cũng ko ít thầy cô ném mùi đầu há, thường ngày bọn chúng đã như vậy rồi biết đầu trong lúc kiểm tra bọn chúng còn làm cái quái gì nữa đây, vạch bừa, trao đổi, ném phao, copy 5 em học sinh mới chuyển xuống hay có khi chúng ăn cắp đề kiểm tra hay đáp án cũng ko chừng. Cho nên tôi kiến nghị thầy cô nên xem xét lại năng lực của học sinh lớp đặc biệt.

Tất cả thầy cô nhìn nhau hết nói nổi gì với cô Hồng này, mình xin giới thiệu với các bạn về cô Hồng. Chủ nhiệm 11F, trong 7 lớp chuyên thì lớp này đứng hàng cuối cùng phải chịu lép vế lớp A,B1, B2, C, G1, G2 giáo viên dạy toán tình tình khó ưa là con người tính toán chi li nhỏ nhặt, thiên vị ai mà học bả rồi thì tới số 1 năm 12 tháng mà ko có quà cho bả hay nịnh bợ là chỉ có đường chết tới bị thương. Là em của thầy phó HT nên bà ta rất là lộng hành trong trường. Nhìn người chỉ nhìn gia thế trước rồi thái độ đi sau.

32. Chương 32: Kết Quả Tử Thần

Buổi họp vẫn kéo dài hàng giờ đồng hồ, các giáo viên cứ tranh nhau sôi nổi về bài kiểm tra của 7 học sinh lớp đặc biệt.

-Tôi nghĩ các thầy cô nên cho chúng làm bài kiểm tra lại, và tôi sẽ ra đề và chấm bài lại một cách công bằng.-Cô Hồng đề nghị.

Thằng Quang nghe thế thầy bức xúc:

-Chẳng lẽ cô ko tin tôi hay sao, cô nói như vậy chẳng khác nào nói tôi chấm bài ko đàng hoàng nói trắng ra cô đang xỉ vào mặt tôi sao.

-Tôi ko dám-Cô ta lên mặt.

-Nè, cô nên cân nhắc rồi nói cho kĩ nhé, trước khi việc này đi quá xa cô hãy nhớ cái lần trước cô ra đề thì thật là kì lạ 25 học sinh lớp cô khoảng 90% đạt điểm tối đa trong khi đó toàn khối chỉ có 4 em học sinh lớp A là đạt điểm cao còn lại từ 7 cho đến dưới TB. Tôi thật ko tài nào hiểu nổi chuyện này.-Cô Phương

-Cô ko hiểu là điều đương nhiên thôi, trong khi học sinh lớp đặc biệt đạt điểm cao như thế tôi cũng ko hiểu mà.

Đồng hồ điểm 13h trưa, thầy Ht hết kiên nhẫn thầy quyết định dừng cuộc họp:

-Thưa các thầy cô, cuộc họp của chúng ta đến nay là kết thúc. Các thầy cô hãy nhớ đây là cuộc họp báo cáo tình hình học tập của học sinh chứ ko phải là cái chỗ cho các thầy cô buồn chuyện nói này nói nọ về học trò của mình, nhất là cô đó cô Hồng cô nên khéo ăn nói hơn một chút đi.

-Nhưng thưa thầy.

-Ko nói gì nhiều nữa, kết quả giữ yên đó cho tôi nếu bọn chúng có năng lực tôi tin tháng sau chúng cũng đạt được kết quả đáng mừng như thế.

Cô Hồng ko biết nói gì chỉ còn cách là im lặng, các thầy cô ngồi lại trong phòng 12 thầy cô bộ môn lớp đặc biệt rất bức xúc. Thầy Hùng trước khi ra khỏi phòng họp, chạm mặt cô Hồng thầy bảo:

-Có ý gì đâu, ko những tôi mà một số thầy cô khác biết hết rồi. Cô cẩn thận đó nha-Thầy Hùng ghé sát tai cô Hồng cảnh báo. -Này, cô lo giữ thân của cô đi. Chết đến nơi mà còn lớn lối, tôi xem cô dựa hơi thầy phó hiệu trưởng được bao lâu.

-Thầy Hùng thầy nói vậy là có ý gì.-Cô Hồng hoảng hốt.

Rồi thầy xách cặp về lớp, cô Hồng đứng đó đăm chiêu hoang mang lo sợ. Cầm trên tay phiếu điểm thầy Hùng tự hào về học sinh của mình “Bọn trẻ này đúng thật là chuyện gì muốn làm là làm cho được, thầy sẽ ko để các em thiệt thòi đâu”. Tất cả mọi người ở trong lớp ai ai cũng háo hức chờ xem kết quả, Yến Vi, T.Hương, K.Dung lo lắng khôn nguôi cứ chấp tay cầu trời đất. Sau những ngày kiểm tra một mỗi lúc này hội siêu quậy bắt đầu trở lại cuộc sống thường ngày chỉ là xả hơi thôi nhưng khi nào học vẫn lao đầu vào học như thường. Tiểu Anh đắc thắng “Lần này mình sẽ cho cậu ta biết mùi vị của sự hành hạ ra sao, tên khốn”, con bé nhìn Tuấn Anh đầy sát khí. Anh chàng đang đọc sách ngược mặt lên thư giãn con mắt một chút chợt thấy ánh mắt Tiểu Anh, anh chàng đưa ngón trỏ tay mình chỉ phía dưới đất –ám chỉ cô nàng sẽ thua-. Tiểu Anh ko kìm lòng cô nàng đưa tay dầm vào ko chung vài cái, Tuấn Anh nhìn thấy vậy ngồi cười mỉa mai. Con bé tức giận lấy cuốn sách trên bàn hết sức quăng vào mặt Tuấn Anh. May mắn anh chàng né kịp, nhưng một tiếng la thất thanh:

-Á.....á.....á.....á.(ôm mặt, sau đó cầm quyển sách lên). Ai! Ai là thủ phạm.

Tiểu Anh thú vía khi mục tiêu chính là thầy Hùng, con bé nhanh chóng úp mặt xuống bàn như ko biết chuyện gì xảy ra. Tuấn Anh ngồi cười khoái chí trong lòng “Con bé ngốc, dám chơi mình hả còn lâu mới hạ được Tuấn Anh này”. Con bé ngục mặt xuống bàn mà lòng tức giận “Cái tên này may i đó, để xem khi thầy phát bảng điểm ra còn lớn lối ko”.

-Tiểu Anh! Em ko khỏe sao?

Thấy con bé nằm ngục trên bàn thầy Hùng làm lạ nên kêu con bé, Tiểu Anh nhanh chóng ngồi dậy:

-Dạ ko có gì đâu thầy! Em ổn mà.

-Ừ, ko sao là được rồi.(cầm cuốn sách lên), cái này là của ai đây.

Tất cả nhìn Tiểu Anh với ánh mắt ko khoan nhượng, T.Khanh ác độc đứng dậy khai hết:

-Dạ thưa thầy đó là của Tiểu Anh(con bé nhả nhó mặt mày “T.Khanh sớm muộn gì mình sẽ xử đẹp cậu đó” nhìn T.Khanh nhú mày).

Thầy đằng đằng sát khí nhìn con bé:

-Tại sao em quăng nó đi vậy?

Tiểu Anh cười:

-Có gì đâu thầy chỉ thầy có con ong bay lòng vòng trong lớp trưởng mắt quá định đập vào mặt nó, ai ngờ trúng thầy, thầy cho em xin lỗi nhé.

Thầy nhìn cô bé nghiêm nghị:

-Lần sau làm chuyện gì nhớ nhìn trước nhìn sau nghe chưa kéo theo vạ vào người khác.

Con bé gật đầu ngồi xuống bực đến nỗi thở ra khói, thầy Hùng cầm phiếu điểm phát cho tất cả học sinh, cả hai hội la toán vui mừng sung sướng, T.Khanh, T.Nhân, Đ.Tuấn vẫn giữ phong độ như thàng đầu. Khi thầy phát phiếu điểm cho con bé nó úp phiếu điểm xuống bàn, Tuấn Anh cũng thế. Kết quả xếp hạng của mọi người như sau: (thống kê toàn theo toàn khối)

1.?

2.?

3.Đ.Tuấn.

4.Thiện Nhân

5.T.Khanh

.....

9.T.Hương

10.Eric.

15. Yến Vi

16.Ken.

20.K.Dung

22.YP

22.Jacky

Tất cả thắc mắc ai hạng nhất nhì ta, Tiểu Anh ngồi trên bàn nhìn phiếu điểm ko nguôi, Tuấn Anh bình tâm nhắm mắt lại lật ngay phiếu điểm lên, Đ.Tuấn ngồi kế bên xem xong vỗ vai anh chàng rồi mỉm cười, hội siêu quậy xúm lại chỗ Tuấn Anh, Jacky cầm phiếu điểm ngưỡng mộ:

-Trời Tuấn Anh, cậu giỏi quá à. HẠNG NHẤT LUÔN!

Con bé ngồi nghe thế hoảng hồn la lên:

-Koooooooooooooooooooo

T.Hương, Yến Vi và K.Dung đến chỗ Tiểu Anh họ lật bài Tiểu Anh lên xem, ai cũng trố mắt ko thể ngờ, Tiểu Anh xem xong con bé ngồi khóc:

-Tại sao 10,0 mà hạng nhì thầy ơi! Là sao vậy em ko chịu đâu.

Cả 4 anh chàng 4princes ngồi cười cô nàng, ai cũng khâm phục Tuấn Anh bởi anh chàng này làm việc gì cũng thế chắc ăn rồi mới làm, việc cá cược với Tiểu Anh là việc tiêu biểu biết mình sẽ thắng nên anh chàng mới dám cá cược. Con bé ngồi tức quá trời, thầy Hùng thấy thế xoa dịu con bé:

-Tiểu Anh thầy chắc em ko cam tâm nhưng mà kết quả vậy rồi vì Tuấn Anh điểm trung bình của em thấy đạt 9.99999999 nên làm tròn 10, còn của em chỉ 9.9999888. Vậy đó em hiểu chưa

Con bé gật đầu lòng ko cam tâm tí nào, Tuấn Anh ngồi tắc lưỡi nghe cô nàng:

-T.Khanh à! Cậu có nhớ Tiểu Anh hứa gì ko nhỉ!

T.Khanh bè theo: -Nhớ chứ nhớ rất rõ là đằng khác, Tuấn Anh chúc mừng cậu sau này cậu đã có người hầu làm ko công rồi đó. Tiểu Anh làm việc cho tốt nhé.

Con bé quay sang:

-Cái gì chứ ! Miễn bàn đi nha, cái tên T.Khanh đáng ghét xem nè.

Con bé lại cầm cuốn sách dùng hết sức ném T.Khanh, T.Khanh né được lêu lêu cô nàng. Lần này chịu hết nổi, con bé cầm ngay cuốn sách chạy đến tận chỗ T.Khanh định đánh anh chàng, Tuấn Anh đứng dậy ngăn lại:

-Này, cậu dám đánh cậu ta. Thì tôi cảnh báo cho cậu là ngày tháng sau này cậu ko yên đâu nhé.

T.Khanh cứ đứng đó giả mặt cười trêu chọc Tiểu Anh, mọi người ngồi xung quanh buồn cười ko thể nói nổi. Tiểu Anh đành buông tay ra:

-Nhớ đấy, tôi sẽ báo thù.-Tiểu Anh quyết tâm

-Cứ trả thù đi, nhưng kể từ bây giờ cậu là người hầu của tôi nghe rõ chưa.-Tuấn Anh

-No never.

-Nuốt lời sao, K.Dung Yến Vi hai cậu làm chứng đi có phải hôm đó Tiểu Anh có hứa gì phải ko?

Yến Vi đi đến:

-Cậu ta nói nếu cậu ta thua thì cậu ta sẽ làm người hầu nghe theo lời của cậu. Tiểu Anh à hứa rồi đừng có nuốt lời ko tốt lắm đâu.

-Yến Vi cậu theo phe ai?

-Cậu là bạn của bọn mình nhưng tại mình ko thể bán đứng Tuấn Anh được.

Con bé nhìn Đ.Tuấn và T.Nhân cầu cứu với ánh mắt thảm thương, Đ. Tuấn ngồi cười:

-Tiểu Anh cậu đã hứa thì phải làm! Đừng có nuốt lời ko hay đâu.

-Đúng đó, tháng trước cậu và T.Khanh cũng như thế thôi, T.Khanh thua cũng thực hiện. Cậu cũng vậy thôi, dám chơi thì dám chịu nhá.-T.Nhân đùa cợt

Con bé ko còn biết nói gì gầy đầu, quay sang cầu cứu thầy Hùng:

-Thầy ơi! Cứu con họ ăn hiếp con kìa.

-Thôi Tiểu Anh ngoan đi, con hứa rồi thì thực hiện đi chứ thầy biết làm gì bây giờ.

Cả 4 anh chàng hội siêu quậy ngồi nhìn con bé mà tội nghiệp:

-Tội cho cậu ta rơi vào tay Tuấn Anh rồi thì ko biết sống được ko đây.-YP lắc đầu.

-Mình nghe nói 4princes lắm chiêu nhiều trò bây giờ mình sẽ có cơ hội thấy nhóm trưởng xuất chiêu ra sao rồi để học hỏi.-Ken.

-Nếu có gì các cậu giúp cậu ấy đi, dù gì cũng là con gái.-Eric.

Jacky chợt tỉnh:

-Đúng chúng ta phải giúp cậu ấy.

Trong bụng Jacky bắt đầu nảy lên ý tưởng “Mình sẽ giúp Tiểu Anh sau đó là nhờ cậu ấy trả thù T.Khanh giúp mình, kekeke.”

33. Chương 33: Khách =>ông Chủ

Giờ ra về con bé xếp cặp vở nhanh chóng vào balô rồi “chuồng nhanh chóng”, từ trường về đến nhà mới bước ra khỏi xe con bé giật mình khi 4 anh chàng đã đứng trước cửa nhà con bé trực sẵn. Nhắm mắt đến chính là cổng nhà của mình, tập trung cao độ nhìn vào cổng nhà 1.....2.....3 cô nàng lao vút như tên qua mặt 4 anh chàng. Tuấn Anh kêu lại:

-Này.....

Con bé dừng lại ko dám nhìn bọn họ rồi nói:

-Tớ bận lắm, các cậu về đi há bữa nào mình nói chuyện sau.

Tuấn Anh nhanh chân chặn đầu cô nàng lại:

-Định bỏ chốn hả.

Con bé giả nai:

-Chốn ai chứ! Thôi mình vào nhà ăn cơm đây đói quá rồi, cậu và 3 cậu ấy cũng về đi má đang đợi cơm ở nhà kia.

Tuấn Anh nắm chắc balô níu con bé lại:

-Người hầu, mau theo chủ nhân về nhà nào!

Con bé cố thoát nhưng vô ích, hạ giọng năn nỉ:

-Làm ơn đi! Mình xin cậu đấy, ỉnh vào nhà đi nói gì thì nói há!

Tuấn Anh kiên quyết:

-Ko là ko, mau đi theo tôi về chỗ làm việc nhanh lên.

Tiểu Anh quýnh quá ko biết làm gì vẫn chiêu cũ thừa lúc Tuấn Anh ko để ý nó tặng cho anh chàng một cú đập giáng trời, rồi bay vút vào nhà chạy nhanh vào phòng rồi đóng sập cửa phòng lại. Trong khi mọi người trong nhà ko hiểu ra chuyện gì, Tuấn Anh đi khắp khiến 3 người bạn anh chàng thở dài:

-Coi bộ người hầu này cần được dạy bảo, Tuấn Anh ráng dạy cho tốt nhé.-T.Nhân

-Cậu ta sao nhát gan như thỏ vậy, hồi cá cược lớn lối lắm mà.-Tuấn Anh.

-Đành vậy, thôi về đi thứ Hai vào tính sổ với cậu ta.-Đ.Tuấn

Thế là cả bốn ra về, con bé từ trên ban công lầu nhìn xuống xe của 4 anh chàng đã từ từ ra khỏi cổng nhà mình. Vui mừng con bé chạy xuống nhà:

-Dì Kim con đói rồi, hôm nay dì làm món gì vậy!-Vừa nói cô nàng vừa hí tha hí hửng vào bếp ngó đồng ngó tây tìm món ăn.

-Hôm nay dì chiên chả giò, món khoái khẩu của con nè.-Dì Kim cầm đĩa chả giò lên

Con bé thắc mắc:

-Sao dì chiên nhiều vậy, bao nhiêu là được 2 bàn tiệc, sao con ăn hết chứ.

-Dì chiên thêm, bởi hôm nay nhà ta có khách mà con ko biết sao.

Con bé lắc đầu liên hồi:

-Khách nào vậy gì!

-Thì cậu bạn của con nói là được con mời về nhà mình chơi sẵn dịp nghỉ cuối tuần mà.

Con bé đơ cả họng cố suy nghĩ “Khách nào trời”, rồi con bé đi khắp nhà nhìn tới nhìn lui ko thấy ai nó hỏi dì Kim:

-Dì ơi! Khách đó ở đâu vậy!

-Cậu ta ở ngoài vườn đấy, cậu ta có nói khi nào con xuống ra vườn gặp cậu ta.

Ngay lập tức con bé lao nhanh ra vườn, nhìn từ đằng sau là dáng vóc của một anh chàng có nước da trắng, cỡ trạc tuổi mình dáng cao có thể nói body cực chuẩn qua bộ đồng phục của trường mình. Cậu ta đang ngồi đọc sách trên chiếc xích đu thân yêu của con bé, tức tối con bé chạy đến:

-Cái tên kia, sao ko về nhà định nằm vạ ở đây hả?

Tuấn Anh ngược mặt lên nhìn con bé, tỏ vẻ thanh thản:

-Chà vườn nhà cậu mát quá ha, xích đu ngồi cũng êm, và đặc biệt mấy cuốn sách này đọc hay đấy chứ.

Anh chàng càng bình tĩnh bao nhiêu con bé càng nóng giận bấy nhiêu, cô nàng cô hết sức lôi Tuấn Anh ra khỏi xích đu:

-Cậu đi ra khỏi nhà tôi nha, ko ai tiếp cậu đâu!

Tuấn Anh cố giữ mình ko rời xích đu, anh chàng trọc tức cô nàng:

-Nè, cậu thua tôi rồi cậu phải thực hiện lời hứa đi chứ. Sao tỏ thái độ vậy la sao, muốn chống đối hả!

-Chống thì đã sao, ai bảo cậu phiền quá làm gì!

-Cậu mà ko thực hiện, tôi sẽ phát loa cho toàn trường biết cậu là con rùa rụt đầu nói mà ko giữ lời.

Tiểu Anh và anh chàng lúc nàng dường như đang chơi trò kéo co Tiểu Anh càng kéo anh chàng càng ngồi vững trên xích đu. Hai bên kéo qua kéo lại chỉ trong 30s con bé la lên:

-A.....aaaaaaaaaaaaaaaa.....aaaaaaaa

Cảnh tượng thật là lãng mạn, nhờ mắt đà cô nàng té ngay vào lòng Tuấn Anh, mặt chạm mặt khoảng cách thật là gần, họ nhìn nhau đắm đắm.

-Cô chủ ơi có chuyện gì vậy!

Quản gia Kim hốt hẩy chạy ra vườn thì đã chứng kiến được cảnh đó, dì Kim ngưng ngưng:

-Cô chủ ko sao...thì tôi vào nhà đây.....ko làm phiền hai người nữa.

Cả hai như lấy lại bình tĩnh Tiểu Anh xô anh chàng ra, dường như câu nói ấy của quản gia Kim có chút hiểu lầm. Tuấn Anh cố giải thích:

-Bác quản gia chúng con chỉ là bạn thôi! Cố đừng hiểu lầm, đó chỉ là tai nạn thôi. Phải ko Tiểu Anh!

Con bé cười ngại ngùng:

-Ừ...đúng vậy....thôi bác vào nhà làm cơm đi.

Bác quản gia mỉm cười rón rén bước vào nhà, sau khi quản gia đã đi khuất bóng. Con bé quay lại nhìn Tuấn Anh, hai tay chống vào hông:

-Tên kia, nói đi muốn gì!

Tuấn Anh quay tới quay lui, rồi chỉ vào mình:

-Cậu kêu tôi sao.

Con bé gật đầu, Tuấn Anh lên giọng:

-Này nói cho biết nhé tôi có tên có họ đang hoang nghe chưa, kêu ai thì phải kêu đúng tên thì người ta mới biết chứ.

Con bé gầy đầu phát điên lên vì tức:

-Tên kia.....à ko Tuấn Anh, cậu muốn gì nói đi!

Tuấn Anh nhú mày:

-Tôi muốn cậu thực hiện lời giao kèo thôi.

-Được bây giờ cậu muốn cái gì, nói đại khái ra đi.

Tuấn Anh cười tươi như hoa đó hình như ko phải là Tuấn Anh như hằng ngày nữa:

-Tớ muốn ở nhà cậu qua từ đây cho đến thứ 2 được chứ.

Con bé giật thóp mình:

-Cậu có điên ko hả! Cậu nghĩ đi một người con trai mà ở nhà một người con gái, hàng xóm sẽ nghĩ sao khi trai đơn gái chiếc ở chung một nhà chứ. Làm ơn đi nhà cậu rộng thênh thang sao ko về mà ở, ở nhà tui làm chi.

Tuấn Anh thở dài:

-Cậu ko muốn thì thôi, thứ hai tớ phát loa lên cho toàn trường biết sẵn tiện thêm chút gia vị vào đó luôn chỉ trong 30min cậu sẽ nổi tiếng.

Con bé chỉ tay vào mặt Tuấn Anh:

-Cậu.....cậu quá đáng thật.

-Cậu nói ai quá đáng hả! Cậu hãy nhớ thân phận của mình nhé hiện nay cậu là kẻ bại dưới tay mình thì cậu phải phục tùng mình đi, ở đó kháng cự chỉ vô ích.

Tiểu Anh vỗ trán, hít thở sâu kìm nén lại cơn giận:

-Được, cứ ở thì ở tôi nói cho biết nửa đêm cậu mà phiền tôi, thì 1 chổi tôi kêu quần gia quét cậu ra khỏi nhà đó nghe chưa.

Tuấn Anh gật đầu nghiêm nghị:

-Ừ dù sao tôi cũng là khách, nhưng bây giờ cậu là người hầu của tôi **CẬU PHẢI NGHE LỜI TÔI ĐÓ NGHE CHƯA!**

Tuấn Anh nói lòng cổ áo, ho vài tiếng:

-Tớ khát nước rồi mau lấy nước cho tớ đi.

Con bé chạy vào nhà kêu quần gia Kim đem Tuấn Anh li nước. Còn con bé ở trong nhà bắt đầu ngồi vào bàn ăn cơm. Dì Kim đưa nước cho Tuấn Anh thằng bé này bắt đầu:

-Cháu cơm ơn bác, Tiểu Anh đâu rồi bác!

-Cô chủ chúng tôi ở trong nhà ăn cơm rồi!

Đang uống li nước dở dang Tuấn Anh đưa lại nửa li nước cho quần gia Kim:

-Bác bảo bạn ấy mang nước ra cho cháu, nếu cậu ấy ko mang bác nói với cậu ấy là coi chừng hậu quả đó.

Quần gia Kim cầm li nước vào nhà đưa cho Tiểu Anh, con bé thấy thế cầm uống luôn:

-A.....nước mát quá à! Dì Kim ơi hần bảo sao rồi.

Dì Kim e ngại:

-Cô chủ! Cậu ấy bảo cô chủ mang nước ra cho cậu ấy, nếu ko cậu ta nói là cô chủ sẽ gánh lấy hậu quả đó.

Tiểu Anh quăng cầm đôi đũa đập tay xuống bàn(á đau quá!):

-Bác đi nói với hần là sư tỷ Tiểu Anh đang ăn cơm ko có rãnh đâu mà phục vụ trời đánh còn tránh bữa ăn mà. Bác đưa con li nước con ra phải tạt vào mặt hần mới được.

-Cái li nước.....cô.....cô chủ mới uống là của tôi rót cho cậu ta cậu ta uống hết phân nửa rồi đó.

-Cái gì(con bé có sắc sưa ho ra nhưng chỉ vô ích)

Nhận thấy Tiểu Anh có vẻ bức bối, quần gia Kim nói nhỏ:

-Cô chủ ơi! Chân tôi dạo này hơi đau vì trái gió trở trời cho nên đi lại cũng hơi bất tiện nên.....

Tiểu Anh đứng dậy:

-Vậy bác cứ ngồi ở nhà để con đi thanh lý cái tên trời đánh ấy!

Vừa chuẩn bị bước ra Tuấn Anh vừa bước vào nhà:

-Ko cần cậu ta, tôi tới rồi nè. Trời đánh tránh bữa ăn sao, tôi thì ko tránh đâu.

Con bé hạ quả uống tiếp li nước thứ hai, nở nụ cười với Tuấn Anh, sau đó là hắt mắt rồi cô nàng quay sang ăn cơm tiếp tục. Quần gia Kim lấy thêm chén đũa cho Tuấn Anh:

-Chắc cậu đói rồi, cậu ngồi xuống ăn cơm chung với cô chủ luôn nha, tôi có làm mấy món ngon lắm cậu thử tay nghề của tôi xem.

Tuấn Anh đứng im lặng nhìn con bé ăn cách ngồi lành, đang ngồi ăn cơm ngon lành con bé quay sang thì thấy anh chàng nhìn mình:

-Người ta mời ăn cơm rồi đó, sao ko ngồi xuống ăn cơm đi. Đúng đó định trù ẻo à!

Tuấn Anh tay vắt vào túi quần cao ngạo:

-Đó là cách cậu tiếp đãi khách hay sao? Thua người hầu nhà tôi nữa.

-Cậu.....(con bé tức lắm nhưng ko biết nói gì nó chuyển thái độ, cười tươi rồi nhỏ nhẹ). Tuấn Anh! Cậu đói rồi phải ko ngồi xuống ăn cơm chung cho vui há, bác quản gia đưa chén đĩa cho cậu ấy. Chúc cậu ăn ngon miệng nha.

Tuấn Anh vẫn khăng khăng đứng đó, con bé gắt gỏng:

-Muốn gì nữa hả?

-Cậu mời người khác bằng miệng thôi sao, dùng hành động đi chứ.

Con bé vỗ chán vài cái, nó đứng dậy kéo ghế ra:

-Mời cậu ngồi.

Lúc này anh chàng mới chịu ngồi vào bàn thật sự, con bé đành cam chịu tươi cười:

-Tuấn Anh, mời cậu dùng bữa. Chúc cậu ngon miệng.

Sau khi tất cả thủ tục hoàn tất Tuấn Anh mới chịu để yên cho cô nàng, con bé ngồi nhìn anh chàng đờ đờ sất khí, đôi tay cầm đôi đũa cứ liên tục gõ dầm vào chiến cơm đến nỗi cơm như hết cả “Cậu ráng ăn đi nha, coi chừng nghẹn chết đó. À ko ra nhà tôi hả chết, chết trong nhà mình phiền phức lắm(tính toán ghê quá \$__\$)”. Sau bữa ăn cô nàng đứng dậy vươn tai:

-Ăn xong rồi, tớ đi lên phòng đây một lát quản gia Kim sẽ đưa cậu vào phòng của cậu.

Tức tốc con bé rời khỏi bàn ăn, Tuấn Anh ở lại tiếp quản gia Kim chồng chén đĩa, quản gia Kim ngăn Tuấn Anh lại:

-Cậu đừng làm thế cô chủ buồn tôi!

Tuấn Anh nhiệt tình:

-Ko sao đâu bác, cháu là khách tới nhà ăn ko ngồi rồi cháu cảm thấy ngại lắm tiếp được bác cái gì đỡ cái đó cho bác.

Quản gia Kim gật gù nhìn Tuấn Anh tỏ vẻ hài lòng, hai bác cháu vừa nói chuyện vừa rửa bát:

-Bác làm công cho nhà Tiểu Anh được bao lâu rồi.

-Bác làm ở đây được 20 năm rồi cháu từ cái hồi ba, mẹ Tiểu Anh cưới nhau lận.

-Vậy bác cảm thấy Tiểu Anh như thế nào.

-Cậu định điều tra cô chủ sao.-Quản gia Kim thăm dò.

-Dạ đâu có, cháu chỉ muốn hiểu hơn về cuộc sống của cậu ấy thôi.

-Tôi là người đã nuôi cô chủ từ lúc cô ấy sinh ra, con bé nó rất thông minh khá khỉnh lắm nên con bé được mọi người yêu quý nhiều lắm có thể nói nó là con bé sẽ để lại ấn tượng khó phai trong lòng khi lần đầu gặp, lên 4 tuổi mẹ cô chủ mất vì bệnh, sau đó cô chủ được đưa sang Mỹ ở chung với cô mình, ko hiểu sao năm nay ông chủ gọi con bé về. Lần đầu gặp lại cô chủ tôi mừng lắm, cô ý đúng là rất giống mẹ, xinh đẹp thông minh đáng yêu nữa chứ.

Tuấn Anh cười nhẹ nhàng rồi hai người tiếp tục rửa chén bát. Xong xuôi quản gia Kim đưa Tuấn Anh lên phòng, phòng đó đối diện ngay với phòng Tiểu Anh luôn.

-Cậu cứ ở đây! Cứ tự nhiên như ở nhà nhé, có gì cần tôi giúp thì cậu cứ gọi tôi là được.

Tuấn Anh quan sát xung quang căn phòng thật là rộng và sang trọng với nền xanh lam màu chủ đạo, mở cửa rèm đã thấy ngay cảnh vật của thành phố.

Reng.....reng.....

Tuấn Anh bật điện thoại lên:

-Alo, các người nhớ mang quần áo và vật dụng cần thiết đến đây cho tôi.

-Vâng chúng tôi biết rồi.

-Nhớ là ko cho ai biết tôi ở đây đấy nhé.

-Dạ.

Thằng bé gấp máy lại mỉm cười đắc thắng “Để xem lần này cậu sẽ thê thảm như thế nào, đợi đấy”

Vào lúc nửa đêm, Tiểu Anh đang ngủ ngon lành tự nhiên có ai kêu mình:

-Này! Dậy đi.

Vừa kêu anh chàng vừa lay cô nàng, cô bé mơ màng thức dậy:

-Trời! Tên khốn nào đáng ghét quá vậy, đêm hôm khuya khoắc sao ko để người ta ngủ.

Bật tỉnh dậy, con bé dùng tay mắt dụi vào mắt cố nhìn kĩ ai đứng trước mắt mình, mắt nhìn rõ hơn con bé lấy con gấu bông thủ thế:

-Tuấn Anh, sao giờ này vào phòng tui. Nói đi! Có ý đồ gì?

-Vậy cậu suy nghĩ đi, một người con trai với một người con gái ở trong phòng đêm hôm khuya như thế này làm được gì!

Con bé cố tìm đáp án nó bắt đầu suy diễn, nó chợt vỗ má dài cái:

-Làm gì là làm gì chứ! Khuya rồi về phòng đi giùm cái.

Tuấn Anh nhìn con bé rồi quan sát xung quanh rồi lắc đầu cười nhẹ, giờ này con bé thấy nụ cười trên môi ấy sao có chút tà gian nó cố bình tĩnh, Tuấn Anh càng tiến lại gần giường ngủ hơn. Con bé chuẩn bị cầm con gấu bông ném vào anh chàng rồi tẩu thoát nhưng anh chàng bảo:

-Này mượn cái remote tivi đi!

Con bé khó hiểu:

-Mượn chi, giờ này xem tivi à, sáng mai coi cũng được làm ơn về phòng đi.

Tuấn Anh gấp gấp nhìn đồng hồ:

-Ko được muộn bây giờ, hôm nay chung kết EURO ko xem là uống lăm.

Con bé té ngửa:

-Trời ạ! Ở dưới nhà có tivi đó xem ko xuống dưới xem đi.

Tuấn Anh vỗ trán:

-Sao hôm nay cậu hỏi nhiều vậy, thứ nhất nhà cậu đâu phải nhà tôi đâu sao tôi dám tự ý đụng vô đồ nhà cậu, thứ hai ở dưới xa thấy mờ đêm hôm khuya như thế này sao tôi dám chứ.

Con bé cười đưa cho anh chàng cái remote:

-Sợ ma à! Nhìn tướng tá phong độ vậy mà cũng sợ ma nữa.

Thấy con bé tỏ vẻ xem thường Tuấn Anh phản pháo:

-Ai mà sợ chứ! Tôi sợ tôi xuống dưới xem làm phiền người khác thôi, với lại họ nghe tiếng tivi họ phát hiện tưởng ăn trộm là tôi thì cậu nghĩ đi chuyện gì xảy ra.

Con bé nhìn lên trần nhà gật đầu:

-Ừ ha, cũng có lí.

Tuấn Anh bật tivi lên lúc đó trận đấu giữa Tây Ban Nha và Ý đã được 5 phút, Tuấn Anh ngồi vào giường:

-Này, sát qua một bên cho tôi nằm cái coi!

Con bé đánh vào lưng anh chàng:

-Nè, tôi cho cậu xem tivi là phước lắm rồi. Còn muốn nằm trên giường của tôi nữa à, quá đáng!

-Cậu cậu nghĩ xem ngồi như thế nào mới xem tivi được đây. Phòng thì rộng nhưng cái tivi nó đối xứng với chỗ ngủ của cậu vậy mình cậu xem thôi sao tôi coi.

Con bé miễn cưỡng sát một bên chừa chỗ trống trên cái giường rộng thênh thang đầy gấu bông. Tuấn Anh nằm lên con bé liền lấy ngay con sâu ngăn lại rồi nhìn anh chàng hăm dọa:

-Cậu mà dám làm gì tôi! Thì tôi sống chết với cậu đó.

Tuấn Anh ko nói gì chỉ chăm chú nhìn vào màn hình tivi, con bé ngồi bật dậy tay ôm con gấu bông nó bện chiếc đầm hồng hai dây trong cực dễ thương:

-Cứ xem đi, tôi qua phòng cậu ngủ.

Tuấn Anh gật đầu nhẹ, rồi con bé bỏ đi qua phòng Tuấn Anh. Chừng 5 phút sao nó ôm con gấu bông quay lại, Tuấn Anh hỏi:

-Sao ko ngủ?

Nó lắc đầu:

-Ngủ có được đâu! Tôi vốn là kẻ khó ngủ mà.

-Ừ, vậy xem đá banh đi, hay lắm đấy.

Thế là Tiểu Anh ngồi lên vị trí cũ vừa ôm gấu bông con bé cùng xem trận đấu với Tuấn Anh. Sau 90 phút trận đấu kết thúc như dự đoán TBN đã vô địch, Tuấn Anh quay sang nhìn con bé mắt nó vẫn mở sáng đăm đăm nhìn cái tivi, Tuấn Anh đưa tay vẫy vẫy trước mắt con bé:

-Chưa ngủ nữa sao!

-Ừ!-Nó nói một mội

-Vậy thì xem phim nhé.-Tuấn Anh đề nghị

Nó gật đầu, anh chàng bấm tivi liên tục cô nàng xem phim một cách thủ động. Càng nhắm mắt muốn ngủ bao nhiêu thì lại càng muốn thức tiếng động nhẹ của cái tivi cũng đủ đã làm cho nó thức. Tuấn Anh chơi ác bấm ngay một bộ phim ma rùng rợn thừa cơ hội trả thù cô nàng. Xem phim được 15 phút bao nhiêu cảnh đau tim rê ghợn khiến ta phải giật mình bao nhiêu thì con bé cứ ngồi nhìn nó chân chân bấy nhiêu. Hai người này vốn dĩ ko sợ ma cho nên mấy cảnh đó quá bình thường. Con bé lay nhẹ Tuấn Anh:

-Đói ko?

Anh chàng xoa bụng mình dẫu ko đói nhưng anh chàng biết mình cần phải nạp thêm năng lượng anh chàng gật đầu:

-Đói thật, nhà cậu có gì ăn ko.

Con bé ôm con gấu bông đứng dậy đi vào phòng học lấy cái balô đi học ra rồi quăng lên giường:

-Nè muốn ăn gì ăn đi!

Tuấn Anh khó hiểu “Đây là cái balô đi học mà, cậu ta định chơi mình thay sao”. Con bé ngồi xuống mở balô nó móc ra từ trong cặp đầu tiên là sách vở sau đó là một đồng kẹo và bánh sôcôla, snack, khoai tây chiên. Tuấn Anh nhìn con bé kì quái rồi lấy bọc một bọc bim bim nhấp nhấp:

-Tiểu Anh, nhìn cậu vậy thôi mà cũng phàm ăn quá ha!

Con bé bóp nát bọc nack nhìn Tuấn Anh có vẻ giận dữ “Tên đáng ghét kia, tại mi mà ta ngủ ko được ta sẽ báo thù à xem”. Tuấn Anh vừa ăn ăn vừa xem phim anh chàng cười thầm trong bụng “Hihihi ko ngủ được cũng tốt cậu càng ngủ tôi càng phá”. Anh chàng cầm remote chuyển kênh liên tục, giờ đây xem như cả hai chỏ thành người xem phim bất đắc dĩ. Tuấn Anh dừng lại bên một bộ phim quen thuộc đó là Titanic, anh chàng nhìn con bé hỏi:

-Xem phim này chưa.

Con bé lên giọng:

-Con nít 3 tuổi hỏi nó nó còn biết hướng chi là tôi.

-Ừ, biết thì thôi muốn xem lại ko?

-Để đó xem cho đỡ buồn đi, dù gì ngủ cũng ko được.

Cả hai im lặng nhấp nhấp bim bim mắt cứ nhìn vào màn hình.

Con bé ôm chặt con gấu bông, đối với nó lúc này xem như là sự bảo vệ bản thân tạm an toàn nhất. Con bé nhìn tivi ko rời mắt một phút giây lâu lâu lại quay sang ngó chừng Tuấn Anh, Tuấn Anh quay lại nhìn con bé rồi khẽ đắc thắng. Tiểu Anh hết chịu nổi:

-Nè khuya rồi về phòng đi, cho tôi ngủ nữa chứ.

-Khoan hã! Phim đang hay mà cho xem tí nữa đi.

-Tí cái gì! Phim này coi hoài ko thấy chán hã, về phòng cậu ngủ đi muốn xem ngày mai cậu ta tiệm mua đĩa mà xem.

Tuấn Anh vẫn cố chấp:

-Nhưng bây giờ tôi thích coi vậy đó, làm gì nhau. Cậu nên nhớ lúc này cậu là nô lệ của tôi đó nghe chưa.

-Nô lệ hã! Nè nô lệ cũng có quyền của nô lệ, tối rồi ko cho người ta ngủ hay sao?

-Ngủ thì ngủ đi ai mà làm phiền.

-Nhưng cái tivi, cậu ở trong phòng tôi nữa sao tôi ngủ.

-Ko ngủ thì thôi, thức đi nhé.

Anh chàng nháy mắt với con bé, nó nhìn anh chàng với vẻ bức xúc. Gãy đầu vài cái nó chộp ngay cái remote rồi tắt đi. Tuấn Anh bảo:

-Làm gì hã?

-Tắt tivi đó, ko thấy hã! Bây giờ mời cậu, à ko! Chủ nhân về phòng cho để cho nô lệ nghỉ ngơi để ngày mai còn hầu hạ chủ nhân nữa.

Anh chàng giựt lấy cái remote lại, bắt tivi lên:

-Qua phòng tôi ngủ đi, coi như chúng ta đổi phòng.

-Ko là ko, phòng ai nấy ở nhá.

Cả hai giành qua giành lại cái remote liên hồi, cái tivi cũng cảm thấy đuối khi hai người cứ tắt rồi lại mở nó mấy chục lần. Lần cuối cùng Tuấn Anh giành được cái remote anh chàng bật tivi lên vẫn bộ phim Titanic quen thuộc rồi cầm cái remote xuống sàn nhà. Kết quả là cái remote bị rơi ra nghìn mảnh. Con bé nhéo vào tay anh chàng:

-Cái đồ phá hoại, đồ của nhà tôi cậu dám phá hay sao?

Tuấn Anh cố đỡ tay con bé:

-Ai bảo cậu giành remote chi, thà tôi làm như thế ko ai giành ai nữa thế là hòa.

Con bé định đứng dậy chạy đến phích cắm màn hình tivi định rút ra hẳn bé chạy tới cản lại:

-Nè, vừa vừa thôi chứ. Dám cãi lại chủ nhân hả, cậu tin là cậu sẽ bị ăn đòn ko.

Con bé trợn mắt:

-Ăn đòn sao! Hừ, tôi rút phích cắm đó cậu làm gì tôi.

Con bé mới vừa đưa tay sờ vào phích cắm Tuấn Anh lập tức bế con bé lên, con bé cố giãy giụa:

-Buông tôi ra.....Buông ra.....Tuấn Anh cậu định làm gì hả?

-Do cậu ko biết điều thôi, xem đây xem tôi xử cậu như thế nào.

Anh chàng bế con bé đặt lên giường, con bé la lên:

-Bớ.....iiiiiiiiiiii.....i.....i

Lập tức anh chàng bùm miệng con bé lại:

-Cậu mà la nữa tôi hôn cậu đó. Hứa đi ko được la lớn.....tôi sẽ tha cho cậu

Con bé gật đầu, Tuấn Anh đưa tay ra con bé to miệng:

-Cái đồ.....

Quả nói là làm, con bé sững sờ to mắt sau 3s nó bình tĩnh lại, Tuấn Anh giật bắn người đứng dậy môi đầy máu:

Bang!

Con bé giáng ngay cho anh chàng một bạt tay ko nhân nhượng, con bé quát to:

-Cậu là kẻ sở Khanh mau đi ra khỏi phòng tôi ngay!

Tuấn Anh khẽ đáp nhưng khuôn mặt lại lạnh vào chỗ khác:

-Tớ....xin lỗi cậu!

Con bé quay mặt vào mình con gấu bông như ko muốn nhìn Tuấn Anh trước mắt mình một phút giây nào nữa. Tuấn Anh từ từ bước nhẹ ra khỏi phòng với tâm trạng ngổn ngang, khi anh chàng đi khuất con bé khẽ đưa con gấu bông ra khỏi mặt mình nhìn trái nhìn phải đằng trước đằng sau ko thấy Tuấn Anh đâu con bé thở phào nhẹ nhõm, rồi nó sờ lên môi của mình dường như có thứ gì đó nhìn vào tay mình con bé thấy được một vết máu đỏ tươi từ trên môi, tự nhiên Tiểu Anh cảm thấy có chút gì đó ân hận, tội tội cho anh chàng nhưng xen vào đó là sự đắc thắng, con bé đứng dậy chạy ngay vào phòng lau những vết máu trên môi của mình rồi bước ra tắt tivi đi ngủ “hehe cuối cùng kẻ phiền phức cũng đi”. Chuẩn bị với tay tắt lấy tivi

-AAAAAAAAAAAAAAAA

Tiểu Anh thất thanh la lên khi nhìn thấy cảnh tượng vô cùng khó coi, Tuấn Anh từ phòng đối diện nghe được hốt hoảng chạy nhanh sang, lúc này anh chàng thấy con bé ngồi ôm mặt sợ hãi:

-Có chuyện gì vậy.

Tay con bé run run nhìn lên màn hình:

-Tắt đi.....tắt đi.

Tuấn Anh ko hiểu chuyện gì quay sang nhìn cái tivi anh chàng ko khỏi bàng hoàng khi cái cảnh 18+ giữa Jacky và Rose trong phim Titanic 3D. Anh chàng bình tĩnh đi nhanh đến tắt nhanh màn hình tivi:

-Có vậy cậu cũng sợ đó hả! Đồ con nít.

Con bé vẫn úp mặt:

-Ko có gì nữa cậu về phòng đi.

Hắn bé bước đi buồn cười nhìn con bé, như một quán tính tự nhiên ai ai cũng có mới vừa bước ra phòng anh chàng chớp tay bật công tắt đèn, rồi đóng cửa. Cửa vừa đóng, Tuấn Anh sực nhớ nhanh tay mở cửa vào phòng mở đèn lên, nhìn xung quanh ko thấy con bé đâu, anh chàng kêu:

-Tiểu Anh..... cậu đâu rồi.....Tiểu Anh.....!

Đi xung quanh phòng, anh chàng nghe được tiếng khóc thúc thích từ trong tủ quần áo phát ra. Đoán ngay đó là con bé, anh chàng vội vàng mở cửa tủ. Bỗng nhiên trong tủ có một con bé bận váy ngủ màu hồng tay cầm con gấu ôm chặt lấy anh, Tiểu Anh khóc thúc thích nó nép khuôn mặt của mình vào lòng Tuấn Anh, mếu máo:

-Tớ sợ lắm, toàn là màu đen, bóng đen thật đáng sợ.

Tuấn Anh bần thần một lúc, rồi dùng tay vuốt tóc con bé:

-Ko sao đâu! Có tớ ở đây tớ sẽ bảo vệ cậu.

Anh chàng cảm nhận rõ chiếc áo của mình bây giờ trên vai đang dính đầy nước mắt của con bé, nó từ từ rút khuôn mặt ra khỏi lòng Tuấn Anh, trên mặt vẫn còn in sâu hai hàng lệ dài trên khóe mi. Vội lau đi nước mắt, tự nhiên Tuấn Anh tránh xa con bé, nó khó hiểu hỏi:

-Cậu làm vậy là có ý gì?

-Nè, lúc này là tớ ko đứng cậu tát mặt tớ tớ ko nói gì! Nhưng bây giờ tự nhiên cậu ôm tôi.....cậu muốn tát tôi nữa à.

-Tại cậu đó, ai bảo tắt đèn làm gì chứ. Vào nhà tôi tôi đã dặn một trăm một nhìn lần rồi mà cậu vẫn quên là sao hả, bây giờ đánh cậu cho cậu nhớ nè.

Con bé cầm con thỏ bông trên bàn ném vào Tuấn Anh, Tuấn Anh chớp được rồi chạy ra mở cửa trước khi đóng cửa tẩu thoát, anh chàng cổ trêu:

-Cái đồ mít ướt ! Lớn rồi còn khóc nữa.....xấu quá à.

Con bé tức điên xì khói, nó cầm ngay con gấu to nhất lấy hết sức nhắm mục tiêu mà ném, may ra khi vừa đi khỏi phòng, con gấu mới được ném tới. Con bé bực mình nằm lên giường lăn lóc:

-Tức quá.....Tuấn Anh tôi sẽ báo thù.

Bỗng trong đầu con bé lóe lên ý nghĩ sáng chói rồi nó cười nham nhở. Tuấn Anh nực cười trở về phòng trong tay cầm con thỏ bông mà Tiểu Anh đã vô tình ném trúng anh chàng, anh chàng lém lỉnh chỉ vào mặt thỏ bông:

-Thỏ ơi! Cho dù cậu là ai đi nữa miễn có dính đến Tiểu Anh là cậu ko sống khỏi qua tay Tuấn Anh này đâu, nhớ cho kĩ nha sau này cậu phải nghe lời tớ nếu ko cậu sẽ ko yên đâu đó nghe chưa!

-Ừa, sao con thỏ bông này quen quá vậy ta!

Tuấn Anh lấy làm lạ nhìn kĩ toàn diện con thỏ bông, con thỏ trắng tinh pha chút đốm nâu nâu xinh xắn trên lỗ tai dài màu hồng đáng yêu, càng làm cho Tuấn Anh chú ý nhiều hơn đó chính là sợi dây chuyền đeo trên cổ thỏ bông mặt dây chuyền được đính đá tinh xảo hai chữ T&A, cũng dễ dàng nhận ra đó chính là sợi dây chuyền của Tiểu Anh nhưng anh chàng suy nghĩ “Cậu ta là Bảo Anh, sao ko phải là B&A tại sao là T&A, Tiểu Anh cũng có lí nhưng sao sợi dây chuyền, con thỏ thông này trông quen quá nhỉ!”. Cầm trên tay con thỏ bông và dây chuyền anh chàng nằm ngay trên giường ko thể nào ngủ được, hai tác gác lên trán anh chàng suy nghĩ miên man. Nhìn mặt dây chuyền một hồi lâu, Tuấn Anh bật dậy:

-Phải rồi! Chẳng lẽ....

Reng....Reng....Reng

Tiếng điện thoại reo lên, đó là số máy của nhà mình anh chàng miễn cưỡng bật máy:

-Alo.

-Cậu chủ ơi! Cậu đang ở đâu vậy.-Tiếng bác quản gia có vẻ rất cẩn thận.

-Cháu đang đi du lịch, có phải ba cháu vừa mới về nhà ko thấy cháu ông lại nổi nóng ko?-Hần bé tỉnh bơ

-Có lẽ là vậy, nhưng có bà chủ ở nhà nữa ông bà chủ đang cãi nhau vì cậu đấy. Sao cậu lại đi vào giờ này né tránh đâu phải là cách đâu cậu chủ.

-Nhưng cháu chán lắm khi ở nhà, chán lắm khi những ngày cuối tuần gặp ba cháu thay vì ông quan tâm cháu ông ấy lại....

-Cậu chủ ơi ông chỉ vì muốn tốt cho cậu thôi mà, nếu như cậu thấy như vậy là cách tốt để tránh mặt ba mình tránh đi cuộc cãi vã thì nó sẽ tiếp tục đến khi nào, sao cậu ko.....

-Cháu biết mà bác đừng xen vào nữa, khuya rồi cháu ngủ đây.

-Cậu chủ.....cậu chủ....

Tuấn Anh vội tắt máy như ko muốn kéo dài cuộc nói chuyện này lâu, anh chàng ngồi gác trán suy nghĩ về ba mình, tay cầm con gấu bông lại nghĩ vu vơ đến con bé.

34. Chương 34: Tiểu Anh Trả Thù

Buổi sáng con bé thức dậy đi xuống nhà ngồi vào bàn chuẩn bị ăn sáng:

-Chào dì Kim, buổi sáng tốt lành nhé!

-Cảm ơn cô chủ, tôi chuẩn bị đồ ăn rồi nè.-Vừa nói dì Kim cầm tô phở đặt lên bàn.

Con bé dùng mũi hít một hơi mùi vị của tô phở, nó sung sướng lân lân:

-Dì Kim nấu phở là số 1

Dì Kim nhìn nó cười:

-Cô chủ nói quá, nhờ có mẹ cô chủ dạy cho nên dì mới nấu ngon như thế. Phải bà mà còn sống chắc....

-Thôi đi mà dì, đừng có như thế chứ con ko muốn đi buồn đâu.

-Xin lỗi cô chủ, à Tuấn Anh cháu xuống rồi à.

Tuấn Anh ngồi vào bàn, con bé ko nhìn anh chàng lấy một miếng chỉ giờ tay nói:

-Xin chào buổi sáng”

Rồi cầm mặt xuống tô phở hẳn bé miễn cưỡng đáp “Xin chào”, quản gia Kim trông khuôn mặt của Tuấn Anh dì lo lắng:

-Sao môi của cháu bị thương thế này, có sao ko?

-Dạ ko sao đâu bác, chỉ là chút tai nạn thôi từ từ nó sẽ hết thôi!

-Cháu nói cho bác biết tại sao cháu bị như vậy, cháu là khách mà để cháu như vậy bác thật là ái ngại!

Tuấn Anh cố trấn an gì:

-Ko sao đâu dì tại cháu ko cẩn thận để thro nó cắn thôi.

Lập tức con bé buông đôi đũa xuống bàn nhìn Tuấn Anh như muốn giết anh chàng, bác quản gia tò mò:

-Ý cháu là. Hình như tối hôm qua dì nghe thấy tiếng la của Tiểu Anh từ trong phòng thì phải, nó có liên quan gì đến.....

-Ko ko có gì đâu dì!-Hần bé liếc nhìn Tiểu Anh cố tỏ thiện ý, nghe thế con bé cuối xuống bàn ăn phở tiếp.

-Thôi, môi cháu như thế ăn phở ko được đâu, để dì nấu cháu cho con ăn dễ hơn, rồi dì sẽ bảo người đi mua thuốc cho cháu.-Quần gia Kim chu đáo chăm sóc Tuấn Anh từng li từng tí.

Lúc này con bé ngồi ở đó, nó là chủ nhà mà sao lúc này nó dường như ko có giá trị gì là sao, cơn ganh tị nổi lên con bé muốn nói nhưng ko được muốn nóng lên nhưng cố kìm nén lại, nó chợt nhớ đến kế hoạch của mình trong lòng nó cười nham nhỡ đến nỗi ăn phở bị sặc luôn. Bác quần gia vội vã đưa con bé li nước:

-Cô chủ cô có sao ko.

Nó uống cạn li nước:

-Dạ cháu ko sao

-Dường như có gì mà cậu vui vậy Tiểu Anh.-Tuấn Anh thăm dò con bé.

-Có gì đâu! Chỉ là một chút gì đó mãn nguyện khi thấy kẻ mình khó ưa phải đau khổ như thế nào thôi.-Con bé đắc ý.

Tuấn Anh khó hiểu nhưng bỏ qua hết, dì Kim phút chốc đã nấu xong tô cháu bưng ngay đến bàn ăn:

-Cháu ăn đi cho nóng!

-Dạ cháu cảm ơn.

“Lễ phép nhỉ, mắc cười quá nếu mà bác ấy mà biết con người của cậu ta chắc bác ấy sẽ ko đối xử vậy đâu”. Con bé khẽ chạm lên môi của mình nó nhớ đến nụ hôn lần đầu ấy tại bậc thang của trường, rồi cho đến nụ hôn tối hôm qua tự dưng nó bối rối mặt con bé đỏ bừng lên khi nhìn Tuấn Anh. Chợt nó đứng dậy chạy lên phòng khi nhịp tim của mình chưa loạn nhịp. Nó cầm máy điện ngay một cuộc điện thoại cho Yến Vi và K.Dung kêu ngay 2 cô nàng đến nhà mình. Nó đi qua phòng học của mình, thấy Tuấn Anh đang ngồi đó con bé đi vào.

-Hey, sao vào phòng mà ko xin phép hả!

-Chủ nhân phải hỏi nô lệ nữa hả.

Con bé đưa tay lên: -Cậu.....

Tuấn Anh nhanh trí:

-Tức lắm sao, muốn đánh thì đánh đi ko cần đâu nhé. Dù sao môi tôi bị như thế cũng nhờ cậu ban cho, nếu người tôi mà có mệnh hệ gì chỉ cần 1 tiếng bọn con gái trong trường nó sẽ truy sát cậu đấy. Tuấn Anh này nói là làm, và tối ngày hôm qua là ví dụ tốt nhất để chứng minh điều đó đấy.

Con bé đưa tay xuống, vuốt mặt ba cái nó tươi cười:

-Tuấn Anh, nói nghe nè. Ráng tận hưởng đi nhé! Rồi sau này cậu sẽ hối hận.

-Cảm ơn! Tôi sẽ ko như vậy đâu nên cậu an tâm.

Thấy Tuấn Anh có vẻ rất bình tĩnh và vui vẻ nên con bé đành ko so đo với anh chàng. Tuấn Anh cầm quyển toán học lên nhìn vào tờ giấy nháp lộn xộn của con bé, anh chàng khẽ cười rồi cốc vào đầu Tiểu Anh:

-Có phải vậy ko Tiểu Anh có bài này cậu cũng ko giải ra à!

-Hả! Ngon thì cậu giải đi, tớ chắc một điều tớ giải ko được thì cậu đừng hòng.

Tuấn Anh ko nói gì chỉ ngồi vào bàn cầm viết lên bắt đầu giải bài toán trơn chu, sau 1 phút, anh chàng giờ tờ giấy lên:

-Xong rồi nè!

Con bé cầm tờ giấy lên xem được một lúc rồi nó vỗ đầu mình “Trời ơi! Có cách này sao mình ko nghĩ ra lần này để cậu ta lên mặt vậy, kìm nén lại cố nhịn nào Tiểu Anh”. Nó vỗ ngực vài cái hạ giọng:

-Cảm ơn nhé.

Ko có chút nói năng Tuấn Anh cầm lấy quyển bài tập của con bé làm nốt những bài tập còn lại, Tiểu Anh đứng đó xem hể anh chàng ghi sai hay cô nàng mắc lỗi trong bài tập thì cả hai lại cãi nhau chí chóe rầm trời.

-Thưa cô chủ có khách!

Tiếng gọi của người làm việc cung kính gọi Tiểu Anh con bé gật đầu mỉm cười nhìn anh chàng:

-Tuấn Anh cậu đi theo tôi xuống nhà nhé.

Nhìn con bé nở nụ cười tà gian trong lòng Tuấn Anh có chút lo lắng, nhưng anh chàng vẫn nhận lời chấp nhận cùng nó đi xuống nhà. Con bé nhanh nhẹn đi trước anh chàng, vừa bước vào phòng khách Yến Vi và K.Dung vội ôm con bé, Yến Vi xúc động:

-Tiểu Anh, cậu quả là bạn tốt mà (nhìn xung quanh), Tuấn Anh đau rồi!

Tuấn Anh vừa bước xuống bậc thang con bé nhanh nhẹn kéo anh chàng vào phòng khách, Tuấn Anh hết hồn khi gặp Yến Vi ,K.Dung ở đó thế là những giờ phút yên lặng của anh chàng bị khuấy động. Yến Vi và K.Dung mừng rỡ khi gặp anh chàng, Yến Vi chạy đến níu tay Tuấn Anh:

-May quá cậu ở đây, tốt rồi tội mình có thể gần gũi nhau rồi!

Tuấn Anh ko hiểu chuyện gì nhưng ít ra anh chàng cũng đã hiểu câu “Mượn dao giết người” là ra sao. K.Dung nhìn mặt anh chàng mà tội nghiệp:

-Tuấn Anh môi cậu bị sao thế, có sao ko? Trời ơi, là tên nào ác làm cậu ta nông nổi này nói đi tới và Yến Vi sẽ xử đẹp cậu đó cho cậu.

Đã rất phiền phức nhưng khi nghe được câu nói của K.Dung anh chàng lườm Tiểu Anh một cái:

-Ko sao đâu! Các cậu ko cần xử kẻ đó, chỉ cần mình ra tay là được chuyện cỏn con đó sao để cho con gái các cậu làm được chứ!

Yến Vi nhăn mặt:

-Cậu ko sao là tốt rồi(kéo Tuấn Anh), đi đi....mình mua cháo dinh dưỡng rồi đút cậu ăn hể môi bị như thế ăn uống gì sao được.

Tuấn Anh ko nói gì định đi lên phòng Tiểu Anh ngăn lại to mắt nhìn anh chàng:

-Mình nghĩ cậu đi với họ đi, ăn cháo dinh dưỡng cũng ngon đó.

Anh chàng bức bối:

-Đi cái đầu cậu, nếu ngon sao cậu ko đi đi. Hai cậu tôi no rồi ko cần phiền đâu(vô tình quay mặt đi).

Yến Vi và K.Dung bày bánh và trái cây lên bàn, con bé nhìn mừng rỡ thò tay lên bàn lấy một cái bánh socola Yến Vi lập tức đánh vào tay con bé:

-Đây ai cho cậu ăn chứ.

Con bé nhìn Yến Vi tò mò:

-Chẳng phải cậu mua bánh đến nhà ăn chung với mình như mọi khi sao.

-Ai cho cậu ăn chứ.-K.Dung nạt.

-Chứ chẳng lẽ để đó chi.-Con bé bực mình

-Ai bảo cho cậu ăn chứ, cái này là tội mình mua cho Tuấn Anh cơ! Còn cậu hả, bình thường cậu có rồi hôm nay ráng nhịn bữa đi.

Nó nhảy toán lên:

-Ko chịu đâu đó, đây là nhà của mình mà. Sao phân biệt dữ vậy

Tuấn Anh nhìn Tiểu Anh lắc đầu tỏ vẻ tội nghiệp cho cô nàng:

-Thôi đi, ráng nhịn đi tham ăn quá có ngày mắc nghẹn chết khó coi lắm, cậu là con gái nên dưỡng eo đi. Phải ko Yến Vi, K.Dung?

Cả hai gật đầu ủa theo anh chàng:

-Đúng đó, Tiểu Anh nhịn đi hằng ngày cậu ăn cũng nhiều rồi hôm nay nhịn đi cũng đâu có mất gì đâu, trái lại còn dưỡng eo nữa.

Tuấn Anh trong lòng đắc ý vì đã phản lại cho cô nàng một đòn, tức quá con bé lên phòng luôn. Nhưng Yến Vi và K.Dung nứu kéo anh chàng lại nhất quyết ko tha, lúc này anh chàng đã bí lối vào thế bí đi ko được ở ko xong đi đến đâu họ lại theo anh chàng đến đó, Yến Vi và K.Dung cứ lối thôi quanh quẩn bên anh chàng không tha, được lợi nhất đó là Tiểu Anh cô nàng ko cần mua vé cũng xem được kịch hay Tuấn Anh ko nói gì mặc sát họ làm gì thì làm nhưng họ ồn ào thật, làm cho anh chàng bức bối càng bức hơn là khi nhìn mặt Tiểu Anh nở nụ cười gian xảo “Tiểu Anh, tốt lắm cậu dám dùng họ để chơi tôi hả đợi đấy, mỗi thù hôm nay tôi sẽ nhớ mãi trong lòng”. Con bé ngồi cười mãn nguyện nhưng ngặt nỗi sự yên tĩnh thường ngày của căn biệt thự đã trở nên náo loạn.

Con bé đang nằm trong phòng xem tivi đột nhiên Tuấn Anh chạy vào hốt hây, anh chàng tháo nút áo hết cả ra lộ cái cơ bụng 6 múi, cơ ngực hoàn hảo nước da trắng trẻo. Tuấn Anh tiến sát lại chỗ nằm con bé định nằm lên giường ỉ. Con bé hốt hoảng bật dậy:

-Nè, sao tự nhiên vô phòng tôi cởi đồ ra vậy có ý đồ gì! Lỡ Yến Vi và K.Dung lên đây thì sao.

Anh chàng cởi phăng chiếc áo vớ đại xuống giường:

-Còn sao trắng gì nữa, có chết thì chết chung. Như vậy cũng tốt khỏi có người làm phiền tôi.

Con bé chạy ra đóng cửa phòng lại rồi thủ:

-Cậu mà làm gì tôi, tôi la lên đó. (rồi Tiểu Anh dùng con gấu bông che mặt lại như ko để ỉnh nhìn Tuấn Anh)

-Cậu cứ la, họ vào mà thấy tôi và cậu như vậy ai nghĩ sẽ có chuyện gì ra. Lúc đó tình hình của cậu chắc cũng ko hơn kém gì tôi đâu. Cần ko tôi cởi hết ra dù gì đi nữa cậu cũng đã cướp đi nụ hôn đầu của tôi rồi bây giờ thấy hết có sao đâu.-Tuấn Anh đùa cợt con bé, nó đưa tay ra hàng.

-Làm ơn đó dừng lại, muốn gì nói đi! Tui giúp cậu, chớ đừng có chơi trò đó, tôi còn là con gái mà!

Tuấn Anh bật cười rồi nhặt lại cái áo bận và người: -Cậu xuống dưới xử lí họ cho tôi đi, tôi nói với họ nếu như sau 5 phút tôi ko xuống thì họ sẽ vào phòng cậu tìm tôi.Hình như tự nãy giờ là 4 phút rồi nhỉ.

Tuấn Anh tiến sát gần con bé lấy con gấu bông trên mặt con bé ra:

-Cậu đi nhanh đi! Nếu như trong 30 phút họ mà ko về cậu xem chừng tôi đó.

Con bé trợn mắt nhìn Tuấn Anh quát lại:

-Cậu là thá gì chứ, tôi phải phục tùng.

-Nếu ko tôi cởi ra nha, hình như họ gần lên rồi đó.

-Được rồi, đi chứ gì. Đi liền nè.-Con bé quay đầu đi ra khỏi phòng đóng cửa 1 cái “Rầm”

Tuấn Anh đang trong phòng đọc sách Tiểu Anh đi vào, anh chàng ngạc nhiên:

-Hey, vui quá ta. Họ đi hết rồi hả.

Tiểu Anh quát: -Tôi delete họ rồi. (hạ giọng nhẹ nhàng) Cậu cũng hay đó, cảm giác như thế nào khi có hai người đẹp chăm sóc vậy?

-Ừ vui lắm, vui muốn chết luôn đó. Ko nhờ tôi thông minh thì cái nhà này đã trở thành cái chợ rồi đó. Nhức đầu quá đi thôi!

-Thông minh hử, ko nhờ có tôi cậu cũng ko yên rồi. Dám dùng nam nhân kể nữa sao, mặt mày sáng sủa như vậy hóa ra là Đại Dâm Tặc

-Cậu....(đưa tay lên thành năm đấm)

-Ê, tức lắm hử. Định dùng vũ lực với con gái (đi tới hăm dọa) đánh, đánh đi, teakwondo đai đen nè nhào vô.

Hắn bé chế nhạo:

-Hứ, tưởng gì chắc cũng là nhất đẳng huyền đai cũng đem ra khoe. Nếu đánh nhau tôi chắc cậu thua tôi rồi.

-Hứ, tự tin dữ! Chưa đánh chưa biết à nha, lêu cái Đồ Nổ.

-Tiểu Anh cậu nói gì đó? (đi tới hăm he con bé)

-(Con bé thừa dịp chăm trọc anh chàng) Cần ko tôi nói cho nghe rõ nhé CÁI ĐỒ NỔ, MÊ GÁI, VÔ LIÊN SĨ, BỈ ỔI, HẠ LƯU.....-dứt câu con bé chạy khỏi phòng Tuấn Anh vừa đuổi theo cô nàng vừa dọa.

-Ráng chạy đi, tôi mà bắt được cậu thì coi chừng.

-Lêu lêu lêu bắt được tôi mới sợ.

Cuộc rượt đuổi ngoạn mục được diễn ra, con bé lao nhanh như chớp chạy xuống nhà Tuấn Anh kiên cường chạy theo quyết xử cho bằng được con bé. Chạy xuống nhà con bé đã gặp Đ.Tuấn ở nhà mình nó ngạc nhiên nhưng Tuấn Anh đuổi theo con bé nhanh trí nép vào sau lưng Đ.Tuấn, Tuấn Anh đi tới tay chỉ về phía trước:

-Đ.Tuấn cậu bắt cậu ta lại giúp mình, hôm nay mình phải thanh lí môn hộ nô lệ lì lợm này mới được.

Nó nép sau lưng Đ.Tuấn thò đầu ra le lưỡi hù Tuấn Anh:

-Đ.Tuấn cậu đừng nghe lời cậu ta, cậu ta ỷ con trai ăn hiếp con gái á.

-Cậu nói gì nói lại xem nào.

Và rồi cái trò rỗng rần lên mây được bắt đầu, Tuấn Anh cứ muốn bắt con bé chừng nào thì Đ.Tuấn lại bảo kê cho con bé chừng đó:

-Này Tuấn Anh có chuyện gì từ từ nói, động tay động chân làm gì.

-Cậu cứ bắt Tiểu Anh lại ỳnh, cậu ta thật quá đáng. Đ.Tuấn xê ra

Con bé cứ núp sau lưng khiêu khích Tuấn Anh:

-Chà chà, muốn bắt tui à ko dễ đâu.

Đ.Tuấn đứng giữa trung gian hai người họ thật là mệt mỏi với anh chàng, một bên là bạn thân một bên lại cũng là bạn thân nhưng đó lại là con gái sao anh chàng nữ chứ. Thế là anh chàng đứng yên nghiêm túc:

-Được rồi, hai người làm ơn đi. Ko mệt hay sao?

Tuấn Anh và Tiểu Anh đứng yên lại, con bé lém lỉnh nhìn anh chàng, Tuấn Anh định xông tới cho con bé một trận nhưng Đ.Tuấn ngăn lại. Sau 15s bình tâm trở lại, Đ.Tuấn mời cả hai ngồi xuống rồi nói chuyện. Lúc này mới thật sự nghiêm túc:

-Tuấn Anh à, xảy ra chuyện lớn nữa rồi!

-Chuyện gì sao?-Anh chàng giật mình.

-Mình nghe quần gia nói lại thì ba cậu đang rất tức giận cho người đi tìm cậu, sao từ sáng đến giờ mình điện cho cậu ko được vậy?

Tuấn Anh móc chiếc điện thoại trong túi ra rồi ném lên bàn:

-Điện thoại hết pin rồi, xin lỗi cậu.

-Bộ cậu với ba cậu có chuyện gì sao, mà cậu chồn qua đây nói thật đi.

Tiểu Anh nghe thế đứng dậy chỉ tội anh chàng:

-À thì ra chồn nhà đi bụi, vậy mình kêu ba cậu tới rước nha.

Con bé lanh lẹ móc điện thoại ra, lập tức Đ.Tuấn chọn lấy điện thoại của con bé rút sim tháo pin ra rồi ném lên bàn:

-Tiểu Anh à! Giờ này ko đùa đâu, ba cậu ấy mà biết ko những mình mà cậu và tất cả mọi người có liên quan sẽ gặp họa đó

-Cần chi lớn chuyện vậy ko.(nó đứng dậy)Thôi mọi người nói chuyện đi mình đi xem tivi.

Tuấn Anh lườm con bé:

-Ừ đi đi, rắc rối quá à!

Con bé vừa đi vừa lẩm nhẩm “Tưởng hay ho, sớm muộn gì tôi sẽ tổng cổ đi thôi Tuấn Anh”.

-Cậu nói gì đó?

Con bé quay lại tươi cười:

-Ko có gì đâu! Các cậu nói chuyện vui vẻ nha!

-Cậu lấy cho tôi hai ly nước nhé.-Tuấn Anh ra lệnh.

-Nói ai vậy!

-Là cậu đó!

Con bé chỉ vào mặt mình:

-Tôi sao, nè quá đáng quá nha tôi là chủ nhà mà.

-Cậu lấy hay ko thì bảo.

-Tiểu Anh ko cần đâu cảm ơn cậu nhé, Tuấn Anh vừa vừa thôi chứ.-Đ.Tuấn

-Vẫn là Đ.Tuấn tốt nhất, ko giống như ai kia,hứ.

Tuấn Anh lườm con bé“Hic, hic nhà của mình mà bây giờ mình chẳng khác nào oshin cả” Con bé tức giận đi xem tivi, nó cố bật tivi với công suất lớn hết cỡ. Tuấn Anh và Đ.Tuấn định quay sang phân nản con bé thì:

“Vào lúc 6:30 sáng tại đường Lý Thường Kiệt quận Tân Bình TP.Hồ Chí Minh đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, chiếc xe 4 chỗ biển số 8385 hiệu MercedesS500 màu đen đã đâm vào lề đường do bị nổ lốp dự đoán xe có 2 người, vẫn chưa tìm kiếm được nạn nhân trong xe do xe bị cháy và có thể có nguy cơ nổ bất cứ lúc nào nên các cảnh sát và nhân viên điều tra ko thể tác nghiệp tại hiện trường, mọi người xung quanh đã giãn tán để khu vực an toàn”.

Tuấn Anh nghe xong đứng chết chân, Đ.Tuấn thắc mắc:

-Đó chả phải là xe của ba cậu đó sao Tuấn Anh!

Tuấn Anh hoảng hốt chạy ra ngoài sân lấy xe của Đ.Tuấn, con bé và Đ.Tuấn cuốn cuộn chạy theo, nó vừa mở cốp cốp thì anh chàng lao nhanh như chớp ko màn gì hết. Tiểu Anh chạy vào gara chạy xe 4 chỗ, cùng Đ.Tuấn chạy đuổi theo phía sau.

35. Chương 35: Tình Phụ Tử

Tiểu Anh lấy xe đuổi theo phía sau con bé nôn nóng:

-Cái tên này, chạy xe như thế muốn chết sao?

-Đành là vậy, nếu là cậu cậu có như thế ko?

-Mình biết, nhưng cậu ta chạy như thế chưa gặp ba cậu ấy thì cậu ấy đi đoàn tụ tổ tiên rồi.

-Cậu yên tâm cậu ta tay lái rất cừ nên ko sao đâu, mau lên Tiểu Anh mất dấu đấy-Đ.Tuấn hồi thúc.

Phía trước Tuấn Anh lấy xe như điên lao vút về phía trước như hung thần đường phố, như Đ.Tuấn nói anh chàng lấy xe rất cừ bao nhiêu xe ở phía trước Tuấn Anh đều có thể vượt mặt dễ dàng, nếu là người thường có thể đã xảy ra va quệt xe. Đến ngay ngã tư mặc cho đèn đỏ Tuấn Anh vẫn chạy tiếp bên đường cảnh sát giao thông nhanh chân phóng lên xe bật còi cảnh báo đuổi theo Tuấn Anh. Chạy qua ngã ba đường bỗng có một chiếc taxi từ bên phải lao ra kịp thời anh chàng né kịp, chiếc xe bị mất tay lái đâm vào lề đường cản lại xe giao thông nhưng ko sao nếu Tuấn Anh chậm một chút thôi thì có lẽ xe cấp cứu đã đưa anh chàng đi rồi. Đến nơi xảy ra tai nạn, Tuấn Anh hốt hoảng chạy xe khỏi xe lúc này chiếc xe đang bốc cháy dữ dội, bất chấp nguy hiểm hần bé định xông vào đám cháy ngay lập tức cảnh sát giữ cậu lại:

-Cháu muốn chết sao, cháy lớn lắm rồi. Mau đi đi nếu ko mất mạng như chơi đó.

Bỏ ngoài tay câu nói của chú cảnh sát Tuấn Anh cố chống cự quyết xông vào đám cháy:

-Ko được, cháu phải cứu ba. Ba cháu đang ở trong đó, cháu phải cứu ba. Ba ơi! Ba....

Tuấn Anh nhìn vào đám cháy cứ luôn miệng gọi ba mình hần bé quay sang cầu cứu cảnh sát:

-Chú ơi! Mau cứu ba con đi, con xin chú chú muốn gì cháu cũng chấp nhận cháu có thể cho chú bất cứ thứ gì cháu muốn miễn chú cứu ba cháu là được.

Chú cảnh sát cứ liên tục lắc đầu:

-Ko được đâu cháu, cháy lớn lắm rồi chúng tôi đã cố gắng nhưng lực bất tòng tâm.

Hần bé vẫn cứ đầu:

-Được chú ko cứu thì cháu cứu.

Lập tức thằng bé kháng cự lại tất cả, lao vào hiện trường chạy được vài bước bỗng có tiếng người đàn ông kêu hần bé:

-Tuấn Anh.....

Hần bé phát giác đó là tiếng ba mình nó quay đầu lại, bác Trọng hốt hoảng chạy tới:

-Tuấn Anh coi chừng, nằm xuống mau.....

Vừa dứt câu B.....AA.....NNN.....GGGG. Tiếng nổ vang trời làm cho tất cả mọi người xung quanh cách đó 2km ko đổi bàng hoàng, lúc này tiếng xe chữa lửa rền vang. Vừa lúc Tiểu Anh và Đ.Tuấn đi đến mọi thứ đã quá muộn, khói đen dày đặc cả bầu trời bên dưới đám cháy vẫn tiếp tục lớn lên mọi người nhìn vào đám cháy vô vọng cho những nạn nhân xấu số.

Trong màn khói đen có một người đàn ông chạy đi tìm con mình khi gặp được Tuấn Anh đã nằm bất động, bác Trọng ôm con trai của mình chặt vào lòng mặc cho nguy hiểm có thể đe dọa tính mạng cả hai bất cứ lúc nào. Đúng lúc vòi chữa lửa đã kịp thời dập tắt đám cháy khi tiếng nổ rền vang, cả hai cha con được cứu hộ đưa ra khỏi khu vực nguy hiểm. Ông ngất đi, vừa đến khu vực an toàn bác Trọng may mắn tỉnh dậy trước thấy con mình ông lao tới ông thằng bé đỡ nó lên ông cố lay nó:

-Tuấn Anh! Là ba đây, tỉnh dậy đi con!

Mặt mày thẳng bé lem luốc nằm bất động trên giường cứu thương trên trán dính đầy máu, bác Trọng rất lo lắng ông nhìn hẳn bé mắt cay cay:

-Tuấn Anh! Con tỉnh lại đi, về nhà với ba ba hứa sẽ ko la mắng con, bắt con làm chuyện mà con ko muốn nữa.

Tiểu Anh và Đ.Tuấn lao vào dòng người chen chúc đi tìm Tuấn Anh, đến nơi thì đã chứng kiến được cảnh tượng ấy, cả hai đứng im lặng nhìn theo. Bác sĩ và các y tá cố kéo bác Trọng ra để mọi người đưa Tuấn Anh đi cấp cứu, Tiểu Anh và Đ.Tuấn giữ bác Trọng lại cố, Đ.Tuấn khuyên nhủ:

-Bác ơi! Tuấn Anh sẽ ko sao đâu, bác bình tĩnh lại đi.

-Đ.Tuấn ơi! Nó mà có mệnh hệ gì bác sống ko nổi quá.

Tiểu Anh trấn an ông:

-Bác ơi! Cháu tin là cậu ấy sẽ ko sao, vì bạn ấy còn có bác nữa ko để gì cậu ấy bỏ bác đâu.

Mắt ông ấy từ từ rơi lệ:

-Ko Tiểu Anh ơi! Nó cứ nghĩ bác ghét nó nhiều lắm, vì bác cứ hay la mắng nó ép nó làm chuyện mà nó ko muốn. Bác hối hận lắm, nếu nó có bình an nó cũng chẳng sẽ nghĩ đến bác đâu.

-Bác Trọng bác nghe Tiểu anh nói đây. Nếu bạn ấy ko thương bác có gì khi nghe tin bác tai nạn cậu ấy đã bất chấp nguy hiểm lao vào hiện trường cứu bác và bạn ấy đã ko bị thương như thế chứ.

Xe cấp cứu chạy đi cả 3 đi theo xe vào bệnh viện trên đường đi ông luôn lo lắng ko yên cho con trai mình miệng cứ khấn trời phạt. Đến bệnh viện mẹ Tuấn Anh đã có mặt tại phòng cấp cứu, mặt dì Lan thấm đẫm nước mắt vừa thấy chồng mình dì ấy vội chạy đến ôm vào lòng:

-Anh ơi! Em sợ con nó bỏ chúng ta mà đi mất, bất cứ giá nào anh phải giữ nó lại nha anh.

Ông an ủi: -Em đừng lo, con nó ko sao đâu. Nó ko bỏ chúng ta đi đâu em.

-Nhưng em sợ lắm! Em sợ mất đứa con trai yêu quý này, em thương nó lắm anh ơi!

-Em bình tĩnh lại, nó ko sao đâu! Chẳng phải em nói mạng nó lớn lắm sao, nó còn phải nối dõi gia nghiệp nhà chúng ta nó còn phải cưới vợ đẻ cháu cho vợ chồng chúng ta hưởng phúc nữa mà.

-Đó là lời thầy bói thôi anh, em ko biết nó sẽ ra sao nữa. Em buồn lắm, nếu mà nó ra đi lúc này em ân hận lắm vì lúc trước em đã ko chăm sóc ở bên con mình nhiều.

-Em đừng trách mình nữa, tất cả sẽ ổn thôi. Lạc quan lên em.!

T.Nhân, T.Khanh, Lam Linh nghe tin Đ.Tuấn báo đã đến ngay bệnh viện. Tất cả mọi người đứng đợi tại phòng cấp cứu hơn 2 tiếng đồng hồ, Tiểu Anh và Lam Linh ngồi cạnh dì Lan an ủi, bác Trọng lo âu ko dứt bác ấy cứ đi đi lại lại. Tiểu Anh thắc mắc với bác Trọng:

-Bác ơi! Cho cháu hỏi câu này được ko?

-Cháu cứ hỏi!

-Tại sao bác lại thoát được ra khỏi xe vậy.

Ông thở dài, đúng lúc xe cấp cứu đưa 2 thi thể bị bỏng nặng vào bệnh viện bác Trọng nhìn theo đầy nuối tiếc:

-Thật ra bác ko ở trong xe, người ở trong xe là 2 tên trộm.

Tất cả nhìn nhau ngạc nhiên, T.Nhân lên tiếng:

-Để tổ giải thích cho, sáng nay bác Trọng đến nhà gặp ba mình săn tìm Tuấn Anh vì mất cảnh giác nên bác Trọng đã đậu xe trước nhà mình thay vì cho xe lấy vào nhà mình, ko những thế bác ấy ko khóa cửa xe còn để khóa lại trong xe. Thừa lúc có 2 tên trộm taxi đã lấy xe vừa lúc bác ấy lấy xe thì 2 tên kia vừa chạy đi.

-Và thế là cảnh sát đuổi theo, 2 tên đó vì chạy trốn cảnh sát nên đã vượt qua tốc độ bọn chúng mất tay lái nên đã đâm vào lề đường phải ko-Đ.Tuấn thông minh dự đoán.

-Ko sai, chiếc xe ấy gần 6 tỷ đồng nếu bọn chúng mà cướp được thì quá hạnh phúc rồi nhưng thật ko may bọn chúng lại là những kẻ cướp xấu số.-Bác Trọng tiếc nuối.

-Anh ơi em thà mất 6 tỷ em ko muốn mất con đâu, tiền bạc chúng ta có thể tìm nhưng còn Tuấn Anh thì sao?-Dì Lan cố lau đi nước mắt nhưng cũng vô ích dì cứ khóc, dì ấy cũng như bất cứ người mẹ nào trong lòng dì ấy lúc này đau như dao cắt miệng cứ khấn trời phật cầu cho con mình bình an.

Ông buồn lắm, nhưng ông cố kìm nén nỗi đau vào lòng “Cầu trời phật hãy thương xót cho con của con cho dù có mất cả mạng này con cũng bằng lòng” Mắt ông cứ nhìn vào phòng cấp cứu lo lo lắng cho Tuấn Anh.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, ông Trọng hít hắt hỏi bác sĩ:

-Bác sĩ à, con tôi sao rồi!

Dì Lan kìm nước mắt van xin bác sĩ:

-Tôi xin bác sĩ dù có chuyện gì xin ông hãy cứu nó, ông cần tiền hay bất cứ thứ gì tôi cũng có thể chấp nhận.

Bác sĩ cố trấn an:

-Anh chị bình tĩnh lại, ko phải có tiền là được tất cả đâu anh chị. Cho dù hôm nay anh chị có là người giàu có hay nghèo khổ chúng tôi vẫn sẽ giúp thôi, hiện nay cháu ấy đã qua nguy hiểm rồi chỉ là chấn thương nhẹ ở vùng trán chúng tôi đã cầm máu kịp thời cho nên cháu ấy hiện nay ko sao rồi.

-Tạ ơn trời, anh ơi con trai của mình ko sao rồi!-Dì Lan nhìn chồng mình mừng rỡ.

T.Nhân, Lam Linh, Đ.Tuấn, T.Khanh và Tiểu Anh ai cũng có thể thở phào nhẹ nhõng. Tiểu Anh từ bên ngoài nhìn vào thấy đầu Tuấn Anh đã được băng lại đàng hoàng nằm trên giường hôn mê sâu, con bé lặng lẽ ra về T.Nhân thấy thế hỏi:

-Sau cậu ko ở lại đến khi cậu ấy tỉnh?

-Ko cần đâu, cậu ấy có ba mẹ và các cậu chăm sóc rồi. Khi cậu ta mà thức dậy nhìn thấy mình chắc cậu ta lại ngất nữa quá.

T.Nhân xoa đầu:

-Cậu cũng thật, giờ này còn đùa. Để mình kêu Đ.Tuấn đưa cậu về.

-Khỏi đi, xe mình đang đậu ở nhà xe kia. Mình về một mình là được rồi phiền chi các cậu.

-Ừ, cũng được cậu về cẩn thận nhé.

Con bé đi đến gặp dì Lam và bác Trọng nó cúi đầu chào:

-Thưa hai bác con về.

Bác Trọng:

-Cẩn thận nha cháu!

Dì Lan: -Khi nào Tuấn Anh tỉnh lại bác gọi cho cháu!

Con bé mỉm cười chào T.Khanh, Đ.Tuấn, đặc biệt liếc Lam Linh một cái rồi nó về. Thấy ba mẹ Tuấn Anh tử tế với Tiểu Anh nó ko ganh tị sao được “Chỉ là mới quen thôi, đã ình ra rìa ko đói hoài gì rồi, đúng là vô tâm. Tiểu Anh ơi Tiểu Anh mày ko đối đầu với tao là ko được sao”.

Sau khi tất cả về hết đêm khuya chỉ còn có bác Trọng và dì Lan ngồi lại bệnh viện mặc cho công viên bọn bè đợi con mình tỉnh dậy. Dì Lan ngồi canh chừng Tuấn Anh ko rời mắt, bác Trọng khuyên vợ mình:

-Em mệt rồi về nhà nghỉ đi ở đây có anh rồi!

-Em ko sao đâu, nếu về thì anh về đi em ở lại với con!

-Ko được em còn công việc nữa, nếu như vậy ngày mai lấy sức đâu em đi làm!

Dì Lan đành ngồi dậy:

-Vậy anh ở lại với con, em về đây. Để em kêu người đến chăm sóc cho nó.

-Được rồi, xe đang đợi em ở ngoài đấy.

Dì Lan đứng dậy nhìn con mình có chút tiếc nuối rồi đi về, chỉ còn lại ở đó là bác Trọng và quần gia.

-Thưa ngài! Ngài ăn một chút gì đi từ sáng đến giờ ông chưa có gì vào bụng rồi.

-Tôi ko đói đâu, bác Nam ơi. Tôi lo cho hần bé quá.

-Nó ko sao nữa rồi ông chủ đừng có lo, ông chủ ở đây với cậu chủ nhé tôi đi ra ngoài mua ít đồ.-Bác quần gia kẻ đi ra ngoài.

Trong phòng bây giờ chỉ còn Tuấn Anh và bác Trọng, ông nhìn con mình mà thương cho nó. Ông nắm tay nó mắt đỏ hoe:

-Con cho ba xin lỗi, ba ko tốt. Ba đã hại con rồi.

-Ba ơi! Ba đâu rồi, ba chạy đi nguy hiểm lắm.....

Tiếng hần bé hét lên trong cơn ác mộng, nó nắm chặt tay ba mình hét to rồi mắt nó chột mỡ, bác Trọng vui mừng:

-Tuấn Anh con dậy rồi hả!

-Ba.....!-Tuấn Anh gọi ba triu mến, nó cố nằm dậy-Ba ơi, ba ko sao chứ?

-Ba ko sao, sao con khờ quá vậy!-Ông rưng rưng nước mắt hai cha con ôm vào lòng nhau hần bé meo máo.

-Con muốn cứu ba thôi mà, ba ko sao là tốt rồi con lo cho ba nhiều lắm ba ơi!

-Ba biết, bây giờ ba ko sao rồi con đừng bỏ nhà đi nữa về nhà với ba nghe con, ba ko mắng ko la con nữa đâu.

-Tại con ko tốt, con cãi lời ba, làm cho ba mẹ lo lắng. Con thật bất hiếu.

-Thằng bé ngốc ngếch.

Hai cha con ôm nhau thắm thiết có lẽ tình phụ tử đã giúp họ hiểu nhau hơn, dì Lan đứng bên ngoài nhìn vào cảm động bởi cảnh ấy dì đã an lòng khi thấy cha con họ đã làm lành

36. Chương 36: Kí Ức Tìm Về

Con bé hí hửng chạy về nhà dọc đường nó nghĩ “Rốt cuộc cũng tổng khứ được tên khó ưa đó, cảm ơn trời giúp con”. Và thế là cuộc sống yên bình của con bé được lập lại, tối đó con bé đã có được một giấc ngủ ra trò.

Sáng đến trường, 4princes hôm nay chỉ còn có 3, dù sao ko gặp được kẻ thù nó vui lắm. Mới đi vào trường được 3 bước tin tức Tuấn Anh nằm viện đã được lan đầy trường, tất cả bọn con gái có đứa thì khóc lóc ỉ oi con đứa thì rên la như sắp chết: “Trời ơi! Tội cho hoàng tử của mình, cậu ấy đúng là anh hùng mà(ngưỡng mộ); Tìm khắp thế giới này cũng ko có đứa con nào hoàn hảo như Tuấn Anh(so sánh); Cầu mong anh ấy mau khỏi, cho dù có cướp lấy mạng con cũng được (cao thượng).....

Con bé nghe được nó cảm thật thấy thật là buồn cười chết mất, xung quang mấy bọn con gái đã treo băng roi khắp trường cổ động Tuấn Anh “Tuấn Anh cố lên!”. Nó nhìn xong rồi nực cười, bỏ vào lớp. Thầy Hùng đã đến lớp sớm, tất cả mọi người đã chuẩn bị lên kế hoạch đi thăm Tuấn Anh sau khi học xong, nhiệt tình nhất là Yến Vi, K.Dung hai cô nàng sốt sắng bàn bạc.

Con bé bước vào lớp ngồi vào bàn im lặng lấy sách vở ra xem, kệ cho ai bàn tán gì thì bàn. Từng tiết học diễn ra, lâu lâu con bé lại quay sang nhìn cái bàn thiếu một chỗ trống tự nhiên nó thấy buồn quá, nhớ lại mấy tiết học mỗi khi có đề tài tranh cãi hay một bàn toán gì thì nó với Tuấn Anh lại tranh cãi với nhau, giành nhau lên bảng làm bài tập.

Hôm nay lớp yên tĩnh quá cũng làm cho nó cảm thấy trống trải, cô đơn. Có câu nói “Song song tồn tại với ta phải có kẻ thù, chính kẻ thù là kẻ ơn của ta”, con bé nghĩ ơn cái gì chứ nhưng thú nhận ko có kẻ thù đó đòi nói cũng vô vị nó thầm mong “Kẻ xấu xa, làm ơn mau bình phục về lớp đi mà” nó ngục đầu xuống bàn buồn bã.

Giờ ra về Tiểu Anh gọn gàng xếp sách vở vào balô, chuẩn bị đứng lên về. Thiên Hương thắc mắc: -Cậu ko đi thăm Tuấn Anh sao, mọi người đã chuẩn bị xong hết để đi thăm cậu ấy nè!

Con bé thờ ơ đáp: -Mình đi làm gì, có khi ko đi cậu ta ko gặp mình cậu ta còn vui nữa.

Đ.Tuấn nghe thế đi đến thuyết phục con bé:

-Cậu cứ đi đi, đi chung với bọn mình cho vui. Dù sao cũng là bạn bè mà.

Con bé lắc đầu cố từ chối: -Ko đi đâu mà, bạn bè hả. Kẻ thù của mình thì có.

Đ.Tuấn nghiêm nghị:

-Tiểu Anh à!

Con bé cười: -Ko phải là mình ghét cậu ta nên ko đi, mà là mình bận công việc cho nên ko đi được. Các cậu ỉnh giữ lời thăm hỏi đến Tuấn Anh nhé.

Nói xong con bé nhanh nhẹn vọt đi mất, T.Hương và Đ.Tuấn chưa kịp nói gì hết.

Tại bệnh viện.....

Trời đã sập tối, 4 anh chàng 4princes tụ tập lại tại giường bệnh của Tuấn Anh. Căn phòng chất đầy hoa, gấu bông và quà.....Và các bạn đã biết đó là quà của ai rồi chứ từ bạn bè của ba mẹ Tuấn Anh cho đến bạn bè(đặc biệt là nữ) tặng cho Tuấn Anh. Bên ngoài cửa cửa phòng bệnh được các vệ sĩ canh gác cẩn thận, vì từ sáng cho đến tối lúc nào cũng có người vào ra căn phòng này tội cho anh chàng bị bệnh cũng ko yên cứ tiếp từ vị khách này đến vị khách khác. Cho nên ba mẹ Tuấn Anh đã cho người canh cửa để có ai đến thăm khi ko được sự cho phép của Tuấn Anh thì họ ko được vào. Tối ấy nhờ bạn gái uống công gói quà đến thăm kết quả là mặt ướt nhem nước mắt khi về vì ko gặp được anh chàng.

Trong phòng 4 anh chàng cùng nhau nói truyện vang trời, đồng hồ điểm 9h tối Tuấn Anh cứ nhìn suốt ra ngoài cửa. Thấy thế T.Nhân làm lạ:

-Này, ngoài cửa có cái gì sao nhìn hoài vậy.

Tuấn Anh giật mình: -Đâu có gì đâu!

T.Khanh bắt được ý: -Hay là ko có Tiểu Anh đến thăm buồn chứ gì! Quà là chủ nô phải phụ thuộc vào nô lệ mới đúng.

-Mình mà buồn hả? Ko có cậu ta mình sung sướng chết đi được sao lại buồn!

-Vậy sao hôm đó cậu lại đòi ở qua đêm nhà Tiểu Anh, bữa đó có gì đặc biệt ko kể cho tụi này nghe với.-T.Nhân cười nham hiểm.

-Ko có gì, chỉ là phòng ai nấy ngủ thế thôi.-Tuấn Anh buộc miệng nói đại.

Đ.Tuấn nhìn Tuấn Anh đăm đăm: -Giờ này mình mới phát hiện, từ khi cậu ở nhà Tiểu Anh hình như môi cậu bị thương, mà cái này nếu nói là do tai nạn mình ko tin đâu. T.Nhân phân tích xem.

T.Nhân nhìn môi anh chàng láu liêng:

-Theo như mình thấy thì cái này có lẽ là do bị thương bởi các vật sắc bén nếu mà nói do nổ thì chỉ đạt 1% thôi. Tuấn Anh khai đi, vết thương đó đâu mà ra hay là cậu.....

Cả 3 nhìn anh chàng cười nham hiểm, Tuấn Anh ko chút biểu cảm nói gọn gàng:

-Do mình bất cẩn, thế thôi!

T.Khanh nghi ngờ: -Thật ko đó.

Tuấn Anh bực bội cộc cằn đáp:

-Ko tin thì thôi, mình ko cần giải thích nữa.

Cả 3 anh chàng ra về, Tuấn Anh nằm trong bệnh viện ko yên. Anh chàng lấy đại một cuốn sách ra đọc, đọc chừng nửa trang Tuấn Anh lại nhìn ra ngoài cửa như chờ đợi một ai đó, đồng hồ đã điểm 11h khuya Tuấn Anh nhẹ nhàng gấp sách lại “Mình bị như vậy mà cậu ta cũng ko dỗi hoài gì tới mình đúng là con bé đáng ghét”.

Cộc.....Cộc.....Cộc.....

Vệ sĩ kính cẩn mở cửa: -Thưa cậu chủ có bạn của cậu đến thăm.

Tuấn Anh nghe thế vui mừng thúc giục: -Cho cậu ấy vào mau lên.

Vệ sĩ cung kính mời con bé vào phòng: -Hi!

Nhìn Tiểu Anh ko hiểu sao Tuấn Anh cảm thấy vui trong lòng nhưng ko dám biểu hiện ra, anh chàng liếc nhìn con bé:

-Sao lại tới giờ này, ko biết là tôi ngủ sao!

Con bé chống hông:

-À, cậu cũng muốn ngủ hả! Tôi ko cho cậu ngủ, tôi cố tình tới giờ này đó rồi sao.

-Vậy thì về đi!

Con bé nhẹ nhàng đáp: -Ừ, tôi về đó. Phí tiền taxi!

Thấy trên tay con bé có cầm một món đồ Tuấn Anh nhìn rồi kêu lại: -Khoan!

Con bé quay mặt lại cau gắt: -Gì nữa đây, đuổi tôi tôi về nè!

-Cậu về nhưng quà để lại hé!

Tuấn Anh nháy mắt cười, con bé giơ giỏ quà lên rồi đưa cho Tuấn Anh:

-Trong đây có cái điện thoại của cậu và cháo do quần gia Kim nấu, lấy thay ko là quyền của cậu, thôi tôi về.

Vừa quay mặt đi, Tuấn Anh nín tay con bé lại: -Cậu ở lại nha!

Con bé nhìn Tuấn Anh lém lỉnh: -Sao mới lại đuổi tôi mà bây giờ kêu lại là sao! Bộ cậu bị thương ở đầu rồi dính tới não luôn hả!

Tuấn Anh bật dậy nhéo má con bé: -Suy tưởng vậy, chỉ có cậu mới nghĩ ra đó. Tôi kêu cậu ở lại là đút cháo cho tôi ăn, người hầu phải hầu hạ chủ nhân cho đảng hoàng chứ.

Con bé bực mình nhưng cũng kìm ném hết “Nếu cậu ko bị như thế, Tuấn Anh tôi thề là tôi ko trừng trị cậu tôi ko phải là Phan Bảo Anh” Cẩn rằng chịu đựng con bé múc cháo vào chén, mùi vị cháo thơm lừng bốc khói nghi ngút khắp cả phòng. Tiểu Anh lúc này cứ như cô giữ trẻ từng múng cháo con bé ăn cần thoỉ nhẹ làm tan đi cái nóng của cháo rồi đút cho anh chàng, anh chàng nhìn con bé cười, cười con bé một cách ngộ nghĩnh đáng yêu, cười con bé vì nó cũng dễ thương đấy chứ biết quan tâm chăm sóc người khóc sau về vô tư hồn nhiên ấy.

-Sao 11h rồi mà cậu đến thăm tôi làm chi, tối rồi nguy hiểm lắm!

-Tại tôi bận làm bài tập, với lại chờ dì Kim nấu cháo nữa bởi vậy bây giờ mới có cháo cho cậu ăn nè, phải biết vậy tôi ở nhà rồi đi chi mệt quá, cậu đúng là chỉ biết đùa người khác.

-Đành chịu, ai bảo tháng này cậu hạn nhì làm chi. Tháng đầu cậu hại T.Khanh sống dở chết dở, tôi đã hứa với cậu ấy là phải trả thù chẳng lẽ tôi để cho cậu vui vẻ hay sao. Thôi ráng đi, ráng trả nợ cho dứt nhé.

Mặt con bé bí xị, nhìn Tuấn Anh giận giữ ko nguôi nhưng mặt con bé đáng yêu vô cùng:

-Cậu muốn gì nói đại cái một đi, làm chi nhiều chuyện phiền phức.

-Cậu ngồi đó đi!

Con bé nhìn anh chàng quái lạ: -Cậu nhiều trò thật, tôi ngồi đó làm gì?

-Tôi nhìn cậu, cho đến khi nào tôi ngủ thì thôi. Nói trước tôi khó ngủ lắm đó!

Con bé mệt mỏi thở dài nhìn Tuấn Anh, rồi đi lấy ghế ngồi cạnh giường anh chàng nó để hai tay lên cằm bực bội. Lâu lâu cứ 2 phút nó quay sang nhìn Tuấn Anh, anh chàng vẫn mở to mắt nhìn con bé đăm đăm nhìn nó đặc ý. Sau 30phút thế là con bé ngủ ngục lúc nào ko thay, Tuấn Anh vẫn ngủ ko được cứ ngồi xem sách mãi. Thấy con bé ngủ trên chiếc ghế cứ ngục đi ngục lại, anh chàng tỉnh dậy bế con bé lên giường của mình, còn anh chàng ngồi lên ghế nhìn con bé lúc ngủ anh chàng lại nhớ đến câu chuyện của 12 năm về trước.

“Cũng tại bệnh viện, trong một phòng bệnh có một thằng bé 5 tuổi nằm buồn tủi một mình với con thỏ bông ngày ngày hằn bé này luôn đợi ba mẹ nó đến thăm nhưng ko ai đến thăm nó trừ người hầu và quản gia chỉ đến trong giây lát chăm sóc nó rồi ra về. Nằm viện đến ngày thứ 3 phòng của nó bỗng nhộn nhịp lên bởi sự xuất hiện của một con bé, con bé bị sốt nặng nằm trên giường ngủ suốt ngày.

Sáng tỉnh giấc, hằn bé thấy con bé cười tươi vui vẻ trước mặt mọi người bác sĩ y tá yêu thương hay nựng mặt hôn vào má con bé khi khám bệnh cho nó. Đến lượt hằn bé khám bệnh, hằn bé buột phải chích hay vì uống thuốc, dầu đó là nỗi sợ với trẻ con thì hằn bé ngược lại hằn bé ko sợ tí nào nó nằm im cắn răng cho bác sĩ chích thuốc. Nói nằm im lặng ko chút biểu hiện cảm xúc trên khuôn mặt, ko ai dám ôm hay yêu thương nó chỉ vì nó quá lạnh lùng dù khuôn mặt nó đẹp như một thiên thần. Khi mọi người đã đi hết, trong phòng chỉ còn lại mình nó và con bé. Con bé nhảy tuốt xuống giường lại chỗ của hằn bé, nó móc trong túi cây kẹo:

-Cậu ăn đi!

Hằn bé quay mặt đi chỗ khác ko nhìn con bé, con bé vẫn kiên trì:

-Cậu rất là dũng cảm, cậu chích thuốc mà ko sợ đau luôn, cho cậu kẹo nè nếu một cây ít quá mình cho cậu hết nè!

Con bé móc hết kẹo trong túi ra để lên giường hằn bé rồi trở về giường, và rồi hằn bé quay sang nhìn những cây kẹo đủ màu sắc nó chọn lấy một cây rồi bỏ vào miệng nó cảm thấy hạnh phúc vui sướng lắm đó là lần đầu tiên nó ăn kẹo, vị kẹo ngọt ngọt thanh thanh làm cho nó nhớ mãi. Rồi con bé quay sang nhìn hằn bé đang vui tươi bên cây kẹo, con bé to mắt mỉm cười với nó:

-Kẹo ngon lắm, ăn đi nhé nếu hết mình cho cậu thêm nè. Đừng có buồn nữa nha!

Hằn bé hạnh phúc nhìn con bé nó cảm thấy hạnh phúc và ấm áp nhiều lắm. Ngày hôm sau nó ko còn nằm buồn tủi trên giường nữa, con bé lại chạy sang giường của nó móc trong túi bánh sôcôla:

-Cho cậu nè, mau hết bệnh nhé! Cười lên đi giống tớ nè.

Con bé mỉm cười hằn bé nhìn cũng cười theo, nó cầm chiếc bánh ăn ngon lành. Ngày qua ngày hề có gì nó lại mang sang cho hằn bé rồi lại hỏi thăm quan tâm đến hằn bé. Được một tuần như thế, hằn bé luôn cảm thấy vui vẻ và bệnh nó gần hết hằn. Con bé xuất viện sớm, nó dọn đồ đạc chuẩn bị ra về. Hằn bé lại nằm buồn tủi trên giường, trước khi đi con bé ghé ngang giường nó:

-Tớ về nha, hôm nay bình ko có gì nữa rồi cậu đừng buồn nhé.

Hắn bé ko nói gì quay mặt vào gối như ko muốn nhìn con bé, có lẽ 1 tuần qua nó cảm thấy vui lắm hạnh phúc và ấm áp bởi sự quan tâm ấy, nó nhận được nhiều hơn là nó cho ai bất cứ thứ gì. Con bé từ từ bước ra khỏi cửa phòng cửa phòng từ từ khép lại đột nhiên hắn bé kêu lên:

-Đợi đã....

Nó xuống giường chạy ra nhìn kĩ mặt con bé, nó cất tiếng:

-Cám ơn cậu nhiều nhé!

Con bé mỉm cười: -Cậu biết nói sao?

Thằng bé cầm trên tay con thỏ bông: -Cho cậu nè!

Con bé vui vẻ nhận lấy: -Cậu mau hết bệnh nhé!

Hắn bé buồn: -Cậu đi mình buồn lắm, ko ai cho quà mình nữa, ko ai quan tâm mình.

Con bé vỗ vai: -Ko sao, nếu có cơ hội mình đến chơi với cậu.

Hắn bé vui lên: -Thật sao.

Nó tháo sợi dây chuyền trên người đưa cho con bé: -Hãy giữ nó thật cẩn thận, mẹ mình nói đây là sợi dây chuyền yêu thương mẹ yêu mình nên mẹ ỉn, vì cậu quan tâm đến mình mình thích cậu nên tặng cho cậu nè. Cậu nhớ là đến thăm mình nhé mình đợi cậu.

Con bé nhờ người hầu đeo sợi dây chuyền vào cổ mình, rồi hứa với nó:

-Sợi dây chuyền này đẹp quá, mình hứa với cậu là mình sẽ đến thăm cậu, nếu ko tin tự mình ngoéo tay nhé.

Cả hai vui vẻ ngoéo tay nhau cùng hứa, rồi từ từ con bé rời khỏi.

Ngày sau thằng bé đợi mãi mà ko thấy con bé đến thăm, rồi ngày thứ hai thứ ba thứ tư.....cho đến ngày xuất viện nó chẳng thấy bóng dáng con bé đâu hằng đêm hắn bé nằm trong bệnh viện ôm gối khóc vì giận con bé “Cậu gạt mình, mình nghỉ chơi với cậu”.

Kể từ đó nó lại buồn bã cô độc lạnh lùng vô cảm ko thèm quan tâm đến bất cứ ai nữa.”

Tuấn Anh nhìn con bé ngủ say trên giường mà tim đau như cắt, những giọt nước mắt từ từ lăn dài trên má anh chàng: -Cậu là kẻ thất hứa, sao cậu ác quá vậy! Tại sao bỏ mình rồi đi luôn bây giờ cậu lại nhỡn như bước vào cuộc đời mình như thế này.

Tuấn Anh nhìn con bé ngủ say trên giường mà tim đau như cắt, những giọt nước mắt từ từ lăn dài trên má anh chàng: -Cậu là kẻ thất hứa, sao cậu ác quá vậy! Tại sao bỏ mình rồi đi luôn bây giờ cậu lại nhỡn như bước vào cuộc đời mình như thế này.

Cuộc sống đâu ai biết được chữ ngờ và cũng ko bao giờ bước trước hết mọi việc sẽ xảy ra nhưng suốt 12 năm dài đằng đẳng hắn bé nằm lẻ loi một mình trong bệnh viện vẫn nuôi hi vọng sẽ gặp lại bạn của mình dù lương tâm nó ko cho phép bởi vì nó ghét nó hận con bé ấy nhường nào. Trước mặt Tuấn Anh khuôn mặt con bé luôn tỏa sáng rạng ngời như ánh ban mai như thiên thần khẽ chạm vào khuôn mặt xinh xắn ấy, lau hết nước mắt khóe mi anh chàng bỗng giật mình “Ko, mình làm gì thế này. Mình ghét cậu, tôi căm hận cậu. Tại sao cậu lại bỏ mình, Tại sao cậu lại hạnh phúc như thế trong khi tôi đau khổ?” Lời lẽ ấy có vẻ oán trách là giận hờn, một Tuấn Anh lạnh lùng vô cảm nay đã biến đâu mất nay chỉ còn là một hắn bé yếu đuối vụng dại hay đổi hờn người khác.

Buổi sáng, cô nàng mở mắt thức dậy nó giật mình khi thấy xung quanh mình toàn là màu trắng “Sao giống thiên đường vậy” Con bé nằm dậy cố vỗ đầu vài cái hồi tưởng đến chuyện hôm qua thế là thở phào nhẹ nhõm. Đồng hồ điểm 5h sáng, con bé nhanh chóng mang giày vào, từ bên ngoài có hai cô người hầu vào gặp Tiểu Anh lễ phép thưa:

-Thưa tiểu thư, cậu chủ dặn chúng tôi mang đồng phục và sách vở đến cho cô rồi nè.

Con bé ngẩn người, một lát sau nó hỏi:

-Thế còn cậu chủ của mấy bạn đâu!

-Thưa tiểu thư, cậu chủ xuất viện từ khuya hôm qua rồi! Và sáng hôm nay cậu ấy sẽ đi học lại.

Con bé gật đầu khó hiểu “Tại sao lại xuất viện trong đêm hôm khuya như thế, hay là mình đoán đúng bị ở đầu rồi chạm dây thần kinh sao trời” Con bé lắc đầu lia lịa cố trấn tĩnh mình, nó vội vàng thay quần áo rồi mang balô. Tuấn Anh quả thật chu đáo ra đến bãi đậu xe đã cho xe đưa Tiểu Anh đến thẳng trường.

Đi vào lớp, không khí hôm nay đã dần bình thường trở lại Tuấn Anh vẫn ngồi vào chiếc bàn quen thuộc đầu anh chàng được dán băng cẩn thận ngay vết thương con bé nhìn Tuấn Anh kì quặc, Tuấn Anh thấy thế nhưng đã liếc mắt đi chỗ khác. Con bé nhún vai bước vào bàn học lấy sách vở ra xem. Từ đầu giờ đến cuối giờ học cả lớp đều yên tĩnh ko xảy ra bất cứ chuyện gì, con bé thấy hụt hẫng cho dù Tuấn Anh có về nó cũng chả khá lên được bao nhiêu nó cũng buồn bấy nhiêu. Đến cuối giờ học con bé theo sát kè kè Tuấn Anh, anh chàng phát giác quay đầu lại bắt con bé lại:

-Cậu giờ trò gì vậy?

Con bé lém lỉnh: -Có gì đâu, vết thương trên đầu cậu ổn chứ!

-Ko chết, chắc cậu thất vọng lắm hả?

Nghe xong lời này con bé tức lên như mình đang bị dội nước lạnh vào mặt, nó giương to mắt nhìn Tuấn Anh:

-Này, tui có lòng tốt thăm hỏi mà giờ thái độ đó hả, quá đáng!

Mặc cho cô nàng mắng mình, Tuấn Anh quay đầu bỏ đi ko nói tiếng nào. Tuấn Anh đi khuất con bé bực mình giậm chân xuống nền gạch cho thỏa cơn tức, Đ.Tuấn nhìn con bé nở nụ cười, con bé ngạc nhiên:

-Sao cậu lại cười!

-Ai mà biết, thấy cậu như vậy mắc cười quá à!

-Đ.Tuấn đáng ghét, hết Tuấn Anh tới cậu trêu cho tui nổi điên lên mới thả dạ đó hả!

-Thôi, bớt nóng nào.-Anh chàng khuyên nhủ Tiểu Anh-Cậu đừng có làm lạ với thái độ của cậu ta, từ trước đến giờ đối với con gái là cậu ấy như thế đấy đối với cậu thì lạ nhưng mình thì quen quá rồi.

Con bé chồm môi: -Người như cậu ta tại sao lại có người thích vậy nhỉ, nhiều nữa là khác?

-Con bé ngốc, con gái nào mà ko thích mấy anh chàng đẹp trai nhà giàu với lại học giỏi.

-Có gì đâu, họ là người người khác cũng chẳng phải là người đó sao.

Đ.Tuấn đưa hai tay lên đan chéo nhau, con bé nhìn thắc mắc:

-Đó là ý gì?

-Mình pó tay chắm với cậu đó! Từ trước đến giờ bộ cậu ko say nắng ai hay sao?

-Say nắng, mình đi ngoài nắng hoài có say đâu.

Đ.Tuấn đuối với Tiểu Anh, anh chàng thở dài:

-Mình tưởng cậu thông minh lắm ai ngờ mấy chuyện này cậu cũng ko biết, thôi ko sao bỏ qua hết, hôm nay cậu ăn gì mình đãi cậu.

Con bé mỉm cười:

-Đ.Tuấn! Mình muốn ăn bánh cookie, uống cà phê capuchino hình mặt cười.

-Ok, Let's go.

-Đ.Tuấn, cậu luôn là số một. Cậu tốt bụng thật đấy!

-Có gì đâu, mình là bạn thân mà, hihi. Cậu vui là mình vui rồi.

Thế là cả hai hí hửng kéo nhau lên xe mặc cho nỗi buồn rắc rối phiền muộn ở phía sau.

37. Chương 37: Cháu Yêu Của Bà

Đ.Tuấn và Tiểu Anh rất hợp nhau cho nên trong cuộc đi chơi con bé và anh chàng cứ tung tăng thư thả quây từ cửa hàng này đến cửa hàng khác. Cả hai đang ngồi trong tiệm kem nhấp nhấp con bé cứ nhâm vào ly kem mát mát ngon lành, Đ.Tuấn ngồi chăm chăm nhìn con bé, con bé phát giác được anh chàng nhìn mình nó ngước mặt hỏi:

-Sao cậu ko ăn đi, kem tan rồi kìa.

Đ.Tuấn ấp úng:

-Tiểu Anh, mình nhờ cậu giúp một chuyện được ko?

-Là chuyện gì cậu nói đi.

-Nhưng....cậu hứa là đồng ý với truyện mình đề ra nhé.

-Nguy hiểm à nha, cậu có ý đồ đen tối gì đúng ko.

Đ.Tuấn lắc đầu:

-Cậu nghĩ mình là hạng người gì, sao mình có thể

-Thôi được, Đ.Tuấn nói đi nếu trong khả năng mình sẽ giúp cậu.

-Tại sao cậu lại đồng ý trong khi chưa biết mình sẽ làm gì.

Con bé vẫy tay: -Vì trong bạn bè chỉ có Đ.Tuấn là tốt với mình nhất cho nên mình phải giúp cậu chứ. Hihihih.

Nói xong con bé vui vẻ ăn kem tiếp, Đ.Tuấn im lặng khoảng 2 phút anh chàng lấy hết can đảm nói:

-CẬU LÀM BẠN GÁI TỐ NHÉ!

Tiểu Anh đang uống nước, nghe Đ.Tuấn nói thế con bé ho sặc sụa:

-Cậu đùa à!

-Là thật, cậu ko được từ chối đấy.

Đ.Tuấn thản nhiên, trong khi con bé sững sờ:

-Có nhanh quá ko khi cậu nói như vậy. Tội mình là bạn bè tốt mà chưa đến ngưỡng bạn thân tâm sự cho nhau sao có thể là đó đó.

-Hê.....Thú thật ai mà có bạn gái như cậu chắc tu tám kiếp qua 18 tầng địa ngục mới dám là bạn trai của cậu thôi. Còn mình thì ko có phước đó đâu.

Con bé nhìn Đ.Tuấn với ánh mắt tên lửa, con bé nghiêng răng vừa nói:

-Đ.Tuấn, cậu nhờ người ta có cần dìm tui thậm tệ vậy ko? (hét to) CẬU DÁM NÓI VẬY HẢ?

Cả quán đổ xô ánh mắt nhìn con bé ngạc nhiên, xung quanh quán xì xào:

-Đẹp trai vậy mà làm bạn trai con nhỏ đầu gấu tiếc thật; Tội cho cậu ấy mình mà là bạn gái của anh ấy mình sẽ ko cư xử giống cô ta đâu, đúng là cái đồ vô phép mà chỉ có bọn đầu đường xó chợ mới vậy thôi;(một thanh niên)Hắn đó tội thiệt đẹp trai mà hiền quá bị bạn gái ăn hiếp ko đáng tí nào.

Đ.Tuấn và Tiểu Anh ngồi nghe họ nói rộn ràng, anh chàng nháy mắt cười với con bé:

-Sao hả! Từ đầu gặp nhau có lẽ 4princes đã cảnh báo cậu rồi mà, ko nhớ sao. Đụng đến 1 trong chúng tôi cậu sẽ gặp hậu quả rồi đó, nghe họ nói gì cậu chưa. Có giỏi thì cậu nói nữa đi.

Con bé cố kìm nén khuyến mãi cho anh chàng nụ cười ma mãnh, nhẹ nhàng cô nàng thả thả:

-Đ.Tuấn, cậu muốn mình giúp hả!(ngiên răng) Cậu mơ đi!

Đ.Tuấn ko miễn cưỡng Tiểu Anh, anh chàng vẫn bình tĩnh thuyết phục:

-Tớ có một người bà, bà rất yêu mình.

-Thì có liên quan gì đến mình chứ.

-Bà mình vừa rồi đi du lịch về thế là bà đang bệnh nặng. Bà bảo mình phải tìm cho được người con gái có đôi mắt to má lúm đồng tiền đặc biệt cô gái đó phải tên là Phan Bảo Anh học chung với mình nữa kìa.

-Cái gì, bà cậu là ai mình còn ko biết sao có thể nói như vậy chứ!

-Vậy mới khổ, bà mình còn một mực khăng khăng nói tui với cậu là gì gì đó đó nữa cho dù mình có biện bạch đến cỡ nào dù nhảy xuống sông Sài Gòn cũng ko sạch đây nè.

-Như thế là cậu định.....

-Ừ, xem như là mình xin cậu đấy vì bà mình. Bà nói hôm nay bà muốn gặp cậu, cho nên bất cứ giá nào mình cũng phải đem cậu về cho bà. Nếu ko bà dọa là ko gặp mình, ko chịu để người khác chăm sóc nữa.

Mặt con bé đăm chiêu suy nghĩ “Chà chà, sao dạo này gặp chuyện gì đâu ko vậy. Làm bạn gái cậu ấy chỉ cốt vì bà của cậu ấy nếu như đồng ý thì sao, ko đồng ý thì sao đây, Tiểu Anh ơi khó quá à kem đã ăn rồi, người ta nhờ mình cũng đã đồng ý rồi nhưng cái việc này quái quái làm sao ấy”. Tiểu Anh hỏi anh chàng:

-Nhưng chỉ là giả vờ thôi à!

Đ.Tuấn gật đầu, con bé tiếp tục tra hỏi:

-Chỉ diễn trước mặt bà cậu phải ko? Còn khi ko có bà cậu thì chúng ta bình thường. Nhưng sao bà cậu biết mình, và muốn gặp mình chứ.

Đ.Tuấn nhún vai: -Cậu muốn biết thì cứ gặp bà mình sẽ rõ, ko còn nhiều thời gian nữa cậu ăn mau rồi đi theo mình.

Con bé vừa ăn vừa động não suy nghĩ mặt cứ đăm chiêu ko dứt nhìn Đ.Tuấn con bé nảy ra ý đồ “Cũng tốt, sẵn dịp này mình phải cho 4princes một đòn thiệt mạng. Đi với Đ.Tuấn có cậu ấy bảo kê mình sẽ ko sợ Tuấn Anh ăn hiếp, T.Khanh nói vào ra, T.Nhân sẽ ko chơi khăm mình nữa hahaha. Đặc biệt được ăn kem nữa hihihi”. Con bé cười híp mắt đứng dậy:

-Xong rồi, đi thôi.

Con bé ngồi trên xe Đ.Tuấn căn dặn con bé nhiều điều, khi về đến nhà Đ.Tuấn bảo:

-Cám ơn cậu Tiểu Anh, mình mong gặp cậu rồi bà sẽ mau bình phục.

-Cầu mong là vậy, cậu dẫn tớ vào nhà đi.

Đ.Tuấn bước xuống xe, anh chàng ga lăng mở cửa xe chủ động đưa tay:

-Đi vào nhà thôi.

Con bé ngạc nhiên trước thái độ ấy, nó bối rối. Thấy vậy Đ.Tuấn nhanh chóng nắm lấy tay con bé:

-Cậu ráng diễn cho tốt đấy!

Con bé ngỡ ngàng, nó bước xuống xe, Đ.Tuấn dẫn con bé vào nhà đi qua từng ngõ ngách cầu thang đến một căn phòng rộng lớn, anh chàng nắm chặt tay con bé tươi cười đi đến giường ngủ của bà:

-Bà ơi! Bà xem cháu của bà đem ai đến nè.

Bà cụ đẹp lão nằm trên giường từ từ mở khẽ đôi mắt, Tiểu Anh thấy bà cụ có vẻ quen quen con bé nhìn lên trần nhà suy nghĩ nó nhớ đến bà cụ hôm ấy con bé ngạc nhiên vô cùng nó chưa kịp phản ứng bà cụ vui mừng dang rộng vòng tay:

-Ôi cháu yêu của bà, mấy con mới đi học về hả.

Đ.Tuấn kéo Tiểu Anh lại, bà ôm cả hai vào lòng vui mừng. Đ.Tuấn hồn nhiên nhìn bà mình:

-Nội ơi! Nội kho chưa, sao con thấy nội bệnh mà hình như nội còn khỏe hơn lúc ngoại không bệnh vậy.

Bà kí lên đầu Đ.Tuấn:

-Hắn này, đang nói móc bà đó hả.

Đ.Tuấn đứng dậy, bà ôm Tiểu Anh trù mến:

-Con là Tiểu Anh phải ko?

Con bé gật đầu: -Bà ơi! Hình như chúng ta.....

Bà mỉm cười vuốt nhẹ tóc con bé: -Con ko nhớ bà sao, bà thì nhớ con rất rõ. Hôm đó tại công viên con đã đỡ bà, con thật xinh xắn gặp ai chứ gặp con là cho dù bà có bệnh mất trí bà cũng nhớ con rất rõ đấy.

Đ.Tuấn nói móc: -Ko nhớ thì nói đại đi, mà có cần nịnh người ta vậy ko!

Tiểu Anh mỉm cười: -Bà ơi! Thôi con về nè ko khéo có người nói con cướp mất bà nữa.

Bà giữ con bé lại: -Kệ nó đi, sau này ko thôi nó nói bà cướp mất bạn gái yêu đầu nó nữa.

Con bé to mắt la lên: -Hả!

Đ.Tuấn ho vài tiếng báo hiệu cho cô nàng, Tiểu Anh tươi cười:

-Hihihi, Đ.Tuấn à bà cậu dễ thương quá ha! Bà ơi, con nghe nói bà bị bệnh phải ko con có mua ít quà cho bà bồi dưỡng sức khỏe nè.

Con bé móc trong cặp túi quà đưa cho bà, bà vui vẻ nhận rồi bảo:

-Con đem quà chi mắc công, bà ko cần đâu. Chỉ cần con đến thăm bà là bà vui rồi.

-Hihihi, bà đáng yêu quá đi.

Đ.Tuấn bảo con bé:

-Thôi bà và Tiểu Anh nói chuyện với nhau nhé, Tiểu Anh mình lên phòng đây.

Con bé nhìn Đ.Tuấn cầu cứu trong khi bà đang giữ chặt con bé, nó mếu máo nhìn Đ.Tuấn. Anh chàng chơi ác, nhử mày với con bé rồi bỏ đi. Khổ thân cho con bé phải một mình chiến đấu với bà của Đ.Tuấn. Bà vui vẻ nhìn con bé trù mến hỏi chuyện:

-Tiểu Anh à, con học chung với Đ.Tuấn hả. Nghe nói hai đứa thân nhau lắm phải ko, con nói cho bà biết Đ.Tuấn nói dối với con ra sao.

Con bé khôn khéo: -Dạ con học chung với Đ.Tuấn đó bà, còn chuyện con với cậu ấy thì.....

-Sao lại ấp úng, bà nói cho con bé nghe nó thích con đó.

Con bé ngạc nhiên: -Con.....

-Bạn bè gì chứ, còn ngại nữa, người ngoài nhìn vào cũng biết hai con là 1 cặp rồi còn gì. Bà nói cho con biết Đ.Tuấn thấy nó trầm tính vậy thôi nó hiền thấy mô à, từ trước đến giờ bà biết có nhiều người theo đuổi nó nhưng nó có thích ai đâu, ngay cả nói chuyện hay vui đùa với con gái nó cũng ko dám nữa. Duy bà chỉ thấy con là bạn gái duy nhất thân với nó à, nó hay kể nhiều chuyện của con cho bà nghe lắm, bà ko phải đón chờ. Cái thái độ của nó đối với con là bà biết ngay nó thích con chắc luôn.

Con bé á khẩu, ko biết nói gì hơn là khi bà nói nó vui vẻ cười trả lời với bà. Bà của Đ.Tuấn có vẻ rất thích con bé bà rất hài lòng khi con bé nói chuyện tỏ ra thân thiện với bà nhiều lắm. Cả hai bà cháu ngồi trong

phòng nói chuyện rộn rã, Tiểu Anh vừa đầm bóp cho bà, bà kể chuyện cho con bé nghe rất nhiều. Hai bà cháu rất hợp ý nên nói chuyện xuyên suốt.

Trời gần tối Đ.Tuấn vào phòng thì thấy hai bà cháu vẫn đang nói chuyện vui vẻ. Thấy bà mình như vậy anh chàng vui lắm, Đ.Tuấn đi vào khuyên bà:

-Bà ơi bà khỏe rồi, nhưng Tiểu Anh thì mệt bà cho con mượn cậu ấy nha. Ngày mai con trả cậu ấy cho bà.

Tiểu Anh nhìn vào đồng hồ, con bé hốt hoảng: -Thôi chết bà ơi, trễ rồi con phải về nhà làm bài nữa.

Bà có vẻ buồn buồn: -Thôi con bận thì cứ về!

Thấy bà buồn con bé nắm tay bà: -Bà à, ngày mai con sẽ ghé thăm bà nữa mà. Cho dù con có bận đến cỡ nào thì con sẽ ráng đến trò chuyện đầm vai cho bà nữa.

Con bé chuẩn bị mang balô vào, cửa phòng mở ra người hầu bước vào:

-Thưa bà và cậu chủ, có bạn của cậu chủ đến thăm.

Tuấn Anh từ ngoài bước vào trong, Tiểu Anh và Đ.Tuấn vừa thấy Tuấn Anh, con bé hốt hoảng nhìn Đ.Tuấn lo lắng "Sao đây, sớm ko đến muộn ko đến đến giờ này". Đ.Tuấn bình tĩnh mỉm cười chào Tuấn Anh:

-Cậu mới tới à!

Tuấn Anh liếc nhìn con bé:

-Tiểu Anh cậu cũng ở đây nữa sao!

Con bé im lặng gật đầu, Tuấn Anh đưa giỏ quà cho Đ.Tuấn:

-Mình nghe nói bà bị bệnh, cho nên mình có mang ít quà tặng cho bà (nhìn bà vui vẻ). Mau hết bệnh bà nha.

Bà mỉm cười: -Tuấn Anh, lại đây bà bảo nào?

Tuấn Anh ngồi gần bà, bà nhìn hần bẻ bà khẽ chạm vào đầu:

-Chắc con đau lắm hả!

-Con ko sao đâu, bà đừng lo. Bà ráng hết bệnh nhé bà.

-Ừ, Tuấn Anh này bà nghe nói con bị tai nạn phải nằm viện ngặt nỗi bà mới đi du lịch về rồi trời xui đất khiến sao khiến bà lăn đùng ra bệnh luôn. Mà nhờ bệnh bà có thêm đứa cháu gái yêu quý nè. Con biết ko Đ.Tuấn kéo chọn bạn gái thật, nó yêu nhằm con bé vừa đẹp vừa tốt bụng như Tiểu Anh bà cảm thấy hạnh diện lắm.

Tuấn Anh nghe thế anh chàng ngạc nhiên:

-Hai cậu ấy đang quen nhau sao?

Đ.Tuấn nhanh trí khoác vào vai Tiểu Anh: -Ừ, mình thích Tiểu Anh lâu rồi. Hôm nay mình ra mắt với mọi người nè, Tuấn Anh cậu ủng hộ bọn mình chứ.

Bà của Đ.Tuấn vui vẻ mừng cho cháu mình, Tiểu Anh lúc này ko còn cách nào là đành im lặng nhưng trong lòng con bé lo lắng khôn nguôi. Tuấn Anh nghe thế, cố kìm nén trong lòng anh chàng mỉm cười lạnh lùng:

-Hai cậu đẹp đôi lắm.

Nhìn Tiểu Anh tay trong tay đứng cạnh Đ.Tuấn, họ quả thật là một cặp đẹp đôi. Đáng lẽ Tuấn Anh phải vui cho bạn mình nhưng ko thiếu sao cổ họng mình nghẹn ngào ko muốn nói lên lời.

38. Chương 38: Yêu Có Phải Là Hi Sinh?

Con bé lặng lẽ ra về, trong lòng nặng trĩu khi nhớ đến khuôn mặt ảm đạm nỗi buồn của Tuấn Anh lúc ấy, nó cố lắc đầu thật mạnh như để trấn tĩnh bản thân. Sao nó lại nghĩ đến Tuấn Anh như thế? Sao lại lo lắng Tuấn Anh sẽ hiểu lầm mình? Tại sao mình lại tội cho cậu ta? Con bé cố hít thở thật mạnh, nó mỉm cười để quên đi chuyện vừa rồi.

Đêm hôm đó, Tuấn Anh ở lại nhà Đ.Tuấn cả hai cùng ngủ trên chiếc giường quen thuộc cùng nhau. Có thể nói trong 4princes tình cảm của Tuấn Anh và Đ.Tuấn khăng khít như anh em vậy, từ nhỏ họ đã là bạn thân Đ.Tuấn luôn hi sinh giúp đỡ Tuấn Anh, và Tuấn Anh luôn bảo vệ bên vực nhau vì họ luôn hiểu tính nhau hơn bất cứ ai. Họ đều có điểm chung đều là con một, tính tình ít nói trầm lặng, luôn cô độc và đau buồn nhưng Đ.Tuấn lại may mắn hơn Tuấn Anh rất nhiều vì bên Đ.Tuấn còn có người bà yêu quý luôn quan tâm chăm sóc che chở cho anh chàng. Còn Tuấn Anh dẫu vui buồn chỉ mình anh chàng biết, không một ai quan tâm giúp đỡ.

Trên lưng Đ.Tuấn có một vết sẹo nhỏ, đằng sau vết sẹo ấy là cả một câu chuyện. 7 năm trước Tuấn Anh và Đ.Tuấn bị bắt cóc, đáng lẽ mục tiêu bọn chúng nhắm đến là Tuấn Anh. Nhưng vì chút hiểu lầm nên bọn chúng đã bắt cả Đ.Tuấn, chúng tổng tiền cả hai với số tiền cực khủng 1000.000.000 đôla. Vụ bắt cóc ấy đã gây chấn động dư luận một thời gian dài, chúng bắt cả hai đến một căn nhà hoang vắng tối tăm thấp nơi những côn trùng rên rỉ tỉ tê cả ngày bao gồm cả lũ chuột dơ bẩn. Khi tỉnh dậy cả hai vừa khóc vừa la toát lên “Cứu tôi với!!!Cứu.....cứu với !!!!!!!Có ai koooooooo? Bọn bắt cóc bịt mắt đập cửa vào một tên cầm dao một tên cầm súng, tên đầu xỏ đứng giữa bậm trợn với những vết xăm đáng sợ trên người hung hăng bước vào, tên đại ka quát nạt:

-Tụi mày im chưa!

Đ.Tuấn gan lì: -Các ông là ai! Mau thả tôi và Tuấn Anh ra.

-Hằng nhai mày im cho tao, rồi ba má cũng tới chuộc mày thôi. Quan trọng là hần kia, tụi bây chắc chắn nó sẽ mang đến tài vận cho chúng ta.

Hần nhìn Tuấn Anh cười man rợ hai đứa đàn em ùa theo:

-Đại ka, chúng đều là quý tử duy nhất của hai người quyền thế nhất MTLA. Em tin thế nào ông Trọng cũng sẽ bắt chấp tất cả chuộc chúng về mà thôi. Sẵn dịp này em muốn cho ông ấy biết nỗi đau mất con là như thế nào?Hahahaha

Tên đó cười lớn tiếng, tên đại ka nhìn Tuấn Anh hăm dọa:

-Mày cũng ngoan lắm nhỉ, ko nói lời nào cả. Bị cầm sao, cũng tốt! Tao nói ày biết trong 24h tới ba mày mà ko đem tiền tới thì trước hết tao bẻ răng mày từng cái từng cái đó.

Hắn bóp mạnh vào cổ Tuấn Anh, hắn bé vẫn gan lì dùng ánh mắt còn sắc hơn là dao lam nhìn hắn. Tên đó cười ngạo nghễ cùng lũ đàn em, chúng bỏ đi đóng kín cửa phòng lại. Để tiếng chúng dứt hẳn, Tuấn Anh thông minh cố hết sức dùng chân lấy tấm kính nhỏ đã bị vỡ, ánh nắng từ trên cửa sổ cao chiếu chói chang một khoảng nhỏ, hắn bé cố hết sức lấy tấm kính xuyên qua ánh nắng để sao cho ánh sáng phản chiếu vào dây trói Đ.Tuấn, Đ.Tuấn tháo được dây trói hắn bé nhanh chóng tháo dây cho Tuấn Anh. Tuấn Anh nhìn ngắm căn phòng được một lát duy chỉ có một cái cửa sổ cao chói vót gấp 2 lần chiều cao của cửa của cả hai. Xung quanh phòng chứa đầy thùng gỗ, cả hai nhọc nhằn duy chuyển từng thùng gỗ khi vừa đến cửa sổ, cả hai chuẩn bị chôn thì đột nhiên cửa phòng mở bọn ăn cướp hốt hoảng tên đại ka chìa súng lên trần nhà bắn một phát súng gầm trời:

-Tụi mày muốn chôn hả! Đâu có dễ, cảnh sát đã đến ba mẹ chúng mày ko giữ lời với bọn tao thì tụi tao đành xin lỗi tụi mày.

Tên đại ka nhắm thẳng súng vào Tuấn Anh, hắn bóp cò Tuấn Anh né được viên đạn. Tên này vẫn kiên trì rút con đại găm trong người ra chạy nhanh xông thẳng vào Tuấn Anh. Đ.Tuấn đứng từ xa hét lên rồi chạy đến ôm lấy Tuấn Anh.

-Bắn.....Bắn.....Bắn.

Khi con dao vừa chạm đến Đ.Tuấn cũng là lúc tên ấy đã ngã ngực xuống đất chết vì 3 phát súng từ phía cảnh sát. Tuấn Anh sợ hãi khi nhìn thấy máu từ lưng Đ.Tuấn từ từ rơi xuống nền rồi Đ.Tuấn ngất đi. Tuấn Anh hét lên:

-Mau, đưa cậu ấy đến bệnh viện.

Tiếng xe cứu thương vang rền, sau 3 ngày hôn mê sâu Đ.Tuấn mới tỉnh lại và từ từ hồi phục dần. Còn Tuấn Anh đối với anh chàng đó là sự ân hận, đáng lẽ người bị là mình nhưng sao Đ.Tuấn lại làm thế vì từ lúc quen nhau Tuấn Anh và Đ.Tuấn vốn dĩ rất trái ý nhau và lại có lúc cả hai còn đánh nhau. Đến lúc này đây Tuấn Anh mới thấy thương cho người bạn của mình, hẳn đêm khi Đ.Tuấn hôn mê sâu hẳn bé luôn luôn đến thánh đường cầu nguyện thành tâm trước chúa mong sao Đ.Tuấn sẽ mau khỏe lại dù cho hẳn bé có hi sinh thế nào. Thế là khi mọi chuyện qua đi, cả hai đã trở thành bạn tốt của nhau. Chuyện gì cũng vậy, Đ.Tuấn luôn là người chủ động. Khi Tuấn Anh ko khỏe chính Đ.Tuấn là người hỏi thăm bạn mình, khi có quà bánh hẳn bé lại chia cho Tuấn Anh nhiều nhất, còn Tuấn Anh luôn bên vực bảo vệ Đ.Tuấn khi hẳn bé liên tục bị bọn đầu gấu lớn hơn bắt nạt.

Ngồi ôn lại kỉ niệm cả hai bồi hồi, Tuấn Anh trần trọc bồi hồi ko ngủ được lâu, Đ.Tuấn giật mình tỉnh dậy:

-Cậu ngủ ko được sao?

-Ừ, tự nhiên mình nhớ lại một truyện kinh hoàng.

-Là truyện đó sao, truyện qua lâu rồi. Cậu đừng tự trách mình nữa, chúng ta là bạn tốt mà. Nếu là mình cậu cũng làm như thế thôi.

-Đ.Tuấn tớ nợ cậu nhiều lắm, ko biết khi nào tớ mới trả được đây.

-Hê.....zzzz.....Nợ nần gì, chỉ cần sao này cậu đừng có quên người bạn này là được.-Đ.Tuấn thở dài.

-Cậu muốn mình trả thì nhanh lên nhé, mình ko muốn làm con nợ suốt đời đâu.

Đ.Tuấn bật dậy, mỉm cười: -Vây à!

Tuấn Anh nhìn thái độ Đ.Tuấn, phán đoán: -Cậu nói đi nếu trong khả năng của mình, mình sẽ giúp.

-À.....Hình như bây giờ mình cảm thấy thích một người con gái, con bé đó xinh xắn đáng yêu lắm.

-Là ai vậy, chắc đó là người hoàn hảo lắm.

-Ừ, cũng có thể là vậy tuy vô tâm nhưng lại ấm áp chất chứa yêu thương, nụ cười ban mai. Giọng nói ngọt ngào.....và còn rất nhiều, đặc biệt ở bên cậu ấy dường như mình ko thấy buồn và cô độc.

-Cậu muốn mình giúp cậu quen với cô gái ấy sao.

-Ko hẳn là vậy, nhưng nếu cần cậu hãy giúp mình nhé.

-Người ấy là ai?

-Người đó cậu cũng biết mà, là Tiểu Anh đấy!

Nghe Đ.Tuấn nói lòng Tuấn Anh bỗng thắt chặt lại anh chàng lặng im một hồi lâu.

-Tuấn Anh, Tuấn Anh.....cậu có nghe mình nói ko vậy?

Tuấn Anh giật mình, Đ.Tuấn nhìn anh chàng mỉm cười:

-Bất ngờ lắm sao?

-Cũng có thể vậy, ko ngờ cậu lại yêu con bé phù thủy.-Ko chút biểu cảm, Tuấn Anh mỉm cười ngượng ngạo.

-Nhưng cậu ấy là người con gái đặc biệt nhất mà mình từng gặp đấy, có lẽ mình mến cậu ấy từ lúc cậu ấy đến thăm mình. Nhìn ánh mắt ấy, chút lém lỉnh tinh nghịch nhưng đôi khi lại vô tư, kiên nghị, lạc quan. Lúc trước là khâm phục bây giờ là

-Mình biết.

-Cậu hãy giúp mình nhé Tuấn Anh, mình muốn bảo vệ, sẻ chia, lo lắng, quan tâm chăm sóc đến cậu ấy. Nhiều lúc thấy cậu ấy buồn mình cũng ko vui mình thật ngốc khi chỉ biết dõi theo cậu ấy, nhưng mà từ bây giờ mình sẽ can đảm tiếp cận cậu ấy mình để cậu ấy hạnh phúc cho dù mình phải trả cái giá đắt. hihhi tình yêu thật ngốc.

Tuấn Anh chỉ “Ừ” một tiếng lặng im chầm chần kín rồi ngủ, Đ.Tuấn vô tư mơ mộng đến con bé biết đau anh chàng đang cố nằm lên nỗi đau cắt tim của người bạn mình.

“Chúc cậu hạnh phúc Đ.Tuấn, mình sẽ giúp cậu vì mình biết mình nợ cậu quá nhiều” Nhớ lúc nhỏ hề có quà bánh hay dù chỉ 1 que kem Đ.Tuấn luôn là người nhường cho Tuấn Anh có lúc hẳn bé còn nhịn cả phần ăn của mình để cho Tuấn Anh. Tuấn Anh rất quý và mến Đ.Tuấn cả hai luôn xem nhau là bạn tốt, tình cảm còn hơn là anh ruột cùng một nhà. Bây giờ khi Đ.Tuấn nói rằng cậu ấy thích con bé, đáng lẽ ra một người bạn thân như Tuấn Anh phải vui vẻ chúc mừng và giúp đỡ bạn mình. Ko hiểu sao tim Tuấn Anh cứ nhói lên đau như cắt anh, khi nhắm mắt lại từng lời từng câu nói của Đ.Tuấn cứ như cơn ác mộng với anh chàng, ngay cả hình ảnh của con bé năm ấy và Tiểu Anh bây giờ cứ hiện lên trong đầu Tuấn Anh.

Giữa đêm khuya, Tuấn Anh tỉnh dậy nhắm nháp 1 tách cà phê anh chàng đứng lặng nhìn cửa sổ suy nghĩ hồi lâu, lúc này Tuấn Anh đang đứng trên hai con đường hai chỉ tuyến, đối với Tiểu Anh và Đ.Tuấn anh chàng cảm thấy mình nợ họ nhiều lắm, nặng nhất là nợ ân tình. Vì lúc này Tuấn Anh đã hiểu rõ tình cảm của mình dần có hi sinh anh chàng phải quyết định. Nhìn Đ.Tuấn người bạn tốt của mình Tuấn Anh thở dài: -Đ.Tuấn nếu đó là hạnh phúc mình sẽ giúp cậu giành lấy, Tiểu Anh được một người như cậu yêu thật là may mắn! Chỉ cần cậu và Tiểu Anh hạnh phúc.

Rồi anh chàng nở nụ cười buốt giá, rồi tìm 1 viên thuốc an thần để dễ vào giấc ngủ hơn.

39. Chương 39: Làm Vợ Tổ Nha!

Buổi sáng đẹp trời tại Star ischool

Tuấn Anh vô cảm bỏ vào lớp, Tiểu Anh đứng trước cửa lớp nhìn theo Tuấn Anh, bước vào cửa phải chạm mặt con bé Tuấn Anh phớt lờ đi chỗ khác ko nói ko rành. Con bé hệt hần, nó kêu Tuấn Anh:

-Này, làm rớt tiền kìa.

Tuấn Anh vẫn bình tĩnh bước đi vừa đi anh chàng vừa nói:

-Rớt thì cậu nhặt giúp mình đi, cho cậu đó!

Con bé to mắt ngạc nhiên trước thái độ của Tuấn Anh, cô nàng thất thần nhìn anh chàng bước vào lớp “Cái tên này, sao hôm nay ngang như cua vậy chứ”. Con bé bình tĩnh “Kệ cậu chứ ai thèm quan tâm, ko quan tâm đến cậu ta nữa bỏ bỏ bỏ”

Giờ ra về.....

Tuấn Anh đi một một con bé cứ thập thò theo sau, đi đến đâu anh chàng quay đầu lại cũng thấy con bé đang theo mình. Trạng thái duy trì được 15 min, anh chàng hết kiên nhẫn đi thật nhanh. Đến con hẻm nhỏ, anh chàng nấp vào. Con bé đuổi theo quyết liệt đến đó thì ko thấy anh chàng đâu nữa, Tiểu Anh buồn bã quay đầu về.

-Hey, theo dõi đủ chưa?

Một giọng nói vang lên, con bé quay đầu lại thì anh chàng đang đứng tựa vào tường thư thả, con bé thắc mắc:

-Sao cậu ko đi xe về mà đi bộ, công tử thiếu gia cũng ngộ thật!

-Vậy thì đã sao! Cậu cũng đi bộ về còn gì, tiểu thư cô chủ cũng ngộ thật!.-Tuấn Anh trả treo với con bé.

-Ngộ thì sao, nói đi sao sáng giờ bị ma nhập hay sao mà tui cảm thấy cậu ghét tui vậy!

-Hừ, tự cậu cảm thấy thôi ai nói vậy bao giờ, mà nè theo dõi tui làm gì đó. Bộ thích tôi hả!-Tuấn Anh nháy mắt với con bé.

Mặt con bé đỏ bừng lên, nó to tiếng quát: -Nằm mơ đi, ai mà thích hạng người như cậu hả.(Con bé vỗ má Tuấn Anh)Được cái đẹp zai ngoài ra KO CÓ GÌ!

-Trong mắt cậu tôi là người như thế đó hả, xem thường tôi quá đó.-Tuấn Anh chồm môi xia xó con bé.

-Thì sao, tôi nói cho cậu biết nhé cho dù cậu có là Kim Hyun Joong hay Siwon tôi cóc thèm, yêu người như cậu hả về nhà nuôi heo còn hơn!

Tuấn Anh tức giận: -Cậu nói gì, dám so sánh tôi với heo, hừ cậu nhìn mình đi đứng với heo cũng ko xứng nữa (mà đứng với Tuấn Anh thì cực kì xứng luôn ^^), Kim Hyun Joong hay Siwon hả! Ráng tu 18 kiếp nữa đi, còn muốn lấy tôi hả 1000 kiếp nữa đi!

-Cậu tưởng mình có giá lắm hả, sao tới giờ còn ê sặc ế là sao. Tôi đoán mối tình đầu của cậu còn ko có hướng chỉ có người theo-Con bé nhìn Tuấn Anh chăm chọc.

-Ai nói là ko có chứ, lúc 5 tuổi.....-Đáng nói dang dở Tuấn Anh bỗng ngừng lại thất thần nhớ đến lúc hần bé trao cho cô bé ấy sợi dây chuyền từ lúc ấy ko hiểu sao hần bé đã tự hứa với bản thân mình rất nhiều khi gặp lại nó sẽ yêu thương bảo vệ con bé, nói chuyện với nó nhiều hơn,.....Nhưng rồi Tuấn Anh chỉ là kẻ ảo tưởng khi ngày qua ngày bóng hình ấy đã đi đâu, Tuấn Anh vẫn nhớ rất rõ khuôn mặt con bé nhất là chiếc miệng nhỏ xíu đỏ nhẵn đáng yêu.

-Nè.....-Con bé lấy tay vẩy vẩy trước mặt Tuấn Anh, anh chàng giật mình-Cậu sao vậy! Sao gây người ra có chuyện gì sao!

-Ko có gì, trễ rồi tôi về.-Tuấn Anh bỏ mặt con bé đi về.

Tiểu Anh chặn anh chàng lại: -Có chuyện gì, nói cho tôi biết đi! Tôi giúp cậu cho!

-Sao cậu biết tôi có chuyện gì chứ! Mà có hay ko có liên quan gì đến cậu đâu!

-Ít ra người hầu phải quan tâm chủ nhân của mình, đúng ko?

-Chà chà, sao hôm nay ngoan dữ vậy! Tự nhận mình là người hầu của tôi rồi sao, thôi được kẻ nhỏ nhận lỗi thì người làm lớn này tha cho cậu.-Tuấn Anh đưa cặp cho Tiểu Anh-Cậu cầm lấy đi! Nhiệm vụ của cậu đó!

Con bé lặng lẽ nhận cặp ko nói lời nào, bám đuôi theo sau anh chàng qua các ngõ phố, giữa trời hè nắng gắt chói chang ánh nắng mặt trời đi được vài đoạn đường con bé mệt lả người, than thở:

-Tuấn Anh, cậu đi đâu mà đi vòng vòng hoài vậy biết mệt lắm ko? Ở đây có quán ăn nè, tội mình vào ăn uống trước đi ha.-Tay con bé chỉ vào quán KFC mừng rỡ.

Tuấn Anh cau mày: -Ko được, chưa có lệnh của tớ cậu ko được tùy tiện quyết định nghe chưa!

Anh chàng quay đầu đi tiếp, con bé đi lại một chỗ nhăn mặt, Tuấn Anh đi một đoạn quay đầu lại thì thấy con bé vẫn còn đứng đó, anh chàng chạy tới:

-Sao cậu ko đi!

Con bé lắc đầu, Tuấn Anh đứng trước quay lưng vào mặt con bé khẽ khom người xuống, con bé khó hiểu:

-Là sao?

-1 là tớ công cậu, 2 là cậu đứng đây tôi kêu taxi cho cậu về. Chọn đi!

Con bé mỉm cười tay vòng vào cổ Tuấn Anh, anh chàng im lặng công con bé trên tay giữa phố xá đông người, con bé vui vẻ cười hihhi.

-Sao cậu cười!-Tuấn Anh thắc mắc.

-Tưởng cậu ghét mình rồi chứ, ai ngờ cậu lại quan tâm mình như thế. Tuấn Anh à! Ước gì thời gian dừng trôi mau hã.

-Để làm gì?

-Tớ muốn cậu công tở hoài luôn, cảm giác được công trên vai thật là vui! Khi nào đến chỗ mình cho cậu kẹo nha!

Tuấn Anh bật cười: -Tớ đâu phải là con nít đâu!

Con bé nhìn khuôn mặt Tuấn Anh, nó chỉ vào má anh chàng:

-Cậu cười đẹp thật đó, có má lúm đồng tiền nữa nè! Sao bình thường cậu ko cười, để mặt ngầu quá khó chịu ko?

-Nhưng mình cười ko nổi.

-Nhìn cậu mình lại nhớ tới một người, lúc 5 tuổi lúc mình ở bệnh viện có quen một người bạn, cậu ta giống y như cậu vậy ko nói ko cười gì hết chỉ suốt ngày nằm im trong phòng một mình cho dù trời sập cậu ta cậu ko nói lời nào luôn.

Tuấn Anh nghe thế, thần bé bồi hồi “Cậu nhớ tới mình sao, cậu ko quên mình” trong lòng vui mừng nhưng anh chàng vẫn có bình tĩnh:

-Rồi sao nữa!

-Mỗi ngày mình nhận được quà bánh mình cho cậu ấy hết, tại trong bệnh viện buồn quá mình chỉ muốn làm bạn với cậu ấy thôi. Nhưng cái tên đó đáng ghét quá à, như khúc gỗ vậy cho dù mình nói có khan cổ họng tên ấy cũng ko nói chuyện với mình, cậu nghĩ có đáng ghét ko?

Anh chàng cười trong lòng: -Mình nghĩ tại hần bé đó, nó ko dám thôi! Chứ cậu cho bánh kẹo hần bé đó cũng nhận và ăn rồi còn gì!

-Nhưng đáng ghét lắm, ko cảm ơn người ta thì thôi lúc nào cũng nhìn mình bằng ánh mắt khó chịu! Đáng ghét!-Con bé nhớ lại chuyện mà lòng đầy trách móc.

-Vậy sao cậu còn cho người ta chỉ bây giờ trách làm gì, khờ quá.

-Nhưng mình ko muốn thấy cậu ấy buồn như vậy đâu. Nói nhỏ cho cậu biết nhé, trước khi mình rời khỏi bệnh viện cậu ta nói thích mình đó.

Tuấn Anh nghe thế liền đặt con bé lên băng ghế công viên quay sang phản ứng mạnh:

-Ai nói với cậu là hần bé đó thích cậu chứ, cậu bỏ người ta đi ko nói ko rành bây giờ còn nói như vậy cậu thấy mắc cỡ ko?

Con bé ngạc nhiên: -Ủa! Chuyện mình sao cậu biết....?

Tuấn Anh ấp úp: -Ừ, thì mình chỉ đoán đại thôi!

-Đoán đại cũng trúng, cậu tài à nha!

-Thì mình bẩm sinh là thiên tài mà!

-Cậu nỏ quá đi, vậy cậu bó đi khi nào cậu mất cho tôi mừng đây.

Tuấn Anh ngồi lên băng ghế nhìn Tiểu Anh cười vui vẻ, trên con bé:

-Khi nào mình chết hả! Để xem khoảng 5 năm nữa lúc mình 22 tuổi mình sẽ xây dựng sự nghiệp để 25 tuổi sẽ mua xe và mua đất thật là rộng, 26 tuổi mình sẽ lấy một người vợ sẽ xây căn nhà có vườn hoa lan, sau đó 27 tuổi mình sẽ làm bố, sau 29 tuổi mình sẽ cho đứa bé có một đứa em. Lúc đó mình sẽ là một quý ông hoàn hảo hihihhi, mình sẽ cùng vợ nuôi dạy 2 đứa bé đến khi nó thành đạt là 22 năm kế tiếp, lúc đó mình sẽ nghỉ hưu đi du lịch khắp nơi cùng bà xã đợi khi nào có cháu bồng trên tay.....Ôi cuộc sống thật là hạnh phúc của mình, tóm lại chừng 80 năm nữa đi mình mới có thể die.

-Chà cậu tính quá nhỏ, mình nghĩ cái kế hoạch đó chỉ thực hiện được đến năm cậu 25 tuổi thôi à, còn chuyện lấy vợ hả(cười) ai mù lắm mới lấy cậu!

Tuấn Anh ko tức giận mà trái lại còn vui vẻ nhìn con bé mỉm cười:

-Hê.....vậy hả mình nói cho cậu biết nhé, tới chừng đó mình mà ko lấy được vợ cho dù có đảo lộn Trái Đất tôi phải tìm cậu đền vợ cho tôi đó.

-Hứ, mình đền cho cậu gì chứ! Mình có gì đâu mà đền.

Anh chàng cười nham hiểm véo mũi con bé:

-Thì lúc đó mình mà ko cưới được vợ, thì cho dù thế nào mình sẽ bắt cậu làm vợ của mình!

Con bé la to: -CÁI GÌ!

40. Chương 40: Vì Yêu

Cả hai đang nói chuyện vui vẻ, từ đâu Lam Linh đứng trước mặt cả hai. Cô nàng cười tươi: -Tuấn Anh thì ra cậu ở đây, mình tìm cậu khắp nơi. (Cười với Tiểu Anh) Tiểu Anh! Cậu cũng ở đây à! Hình như từ khi cậu quá lớp đặc biệt thì bản chất con người cậu lộ rõ nhỉ?

Con bé ngẫm hiểu ý của Lam Linh, nó vẫn vui vẻ vẫy tay chào Lam Linh

-Chào cậu! Khỏe chứ, con người luôn sống thật với bản thân mình có như vậy mới được yên vui chứ. Tớ luôn cảm thấy vui vẻ, còn cậu thì sao chắc tính nhiều lắm nhỉ?

Lam Linh trợn mắt nhìn con bé: -Cậu khéo đùa chứ! (kéo tay Tuấn Anh) Tuấn Anh à! Cậu hứa với mình hôm nay là dẫn mình đi mua nhẫn đôi mà, sao cậu chôn ở đây!

Con bé ngỡ ngàng nhìn Tuấn Anh, anh chàng thở dài:

-Xin lỗi cậu, mình quên mất!

-Ghét cậu quá đi, có vậy cũng quên mất! Quen nhau 11 năm rồi, mình đợi bao ngày mới nghe được một câu nói của cậu vậy mà bây giờ cậu lại tỏ thái độ như thế.

Tuấn Anh im lặng ko nói lời nào, con bé như ngẫm hiểu hết tất cả. Cô nàng ko muốn làm kẻ thứ ba trong cuộc trò chuyện này cho nên con bé đứng dậy:

-Trễ rồi, mình về đây! Tạm biệt cả hai nhé.

Thuận gió đẩy thuyền, Lam Linh thoáng nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Anh hơi buồn cô ta cười nhếch miệng đắc ý:

-Tiểu Anh! Mình cũng xin tuyên bố với cậu một tin, từ hôm nay mình và Tuấn Anh sẽ quen nhau. Cậu ủng hộ chứ?

Tiểu Anh ko nói câu nào, nó khẽ cười gật đầu rồi lặng lẽ mang ba lô vào, bỏ chiếc cặp của Tuấn Anh sang một bên. Nó cố tránh ánh nhìn của Tuấn Anh, khẽ cúi đầu con bé bỏ đi, chân nó cứ khập khiễng cố đi thật nhanh. Tuấn Anh cố đỡ con bé, nhưng nó đẩy ra tự mình đi một mình trên phố. Tuấn Anh định đuổi theo, Lam Linh như bắt được ý cô nàng đột ngột ngất xỉu vào lòng Tuấn Anh, Tuấn Anh hoảng hốt ko chút do dự anh chàng bế con bé chạy nhanh đi tìm taxi. Con bé buồn bã đi trên phố, những bước đi cứ khập khiễng dường như chân của con bé đang đau nhưng nó không hề thay biết, nó cảm thấy có chút gì đó buồn lắm, tim cứ đau đau. Con bé cố phủ nhận do mệt nhưng thật sự đó đâu hay biết mình đang đau vì....., nó khẽ cười “Chúc mừng hai người nhé”. Con bé lặng lẽ đi, đứng bên vệ đường con bé cố đưa tay ra hiệu đón một chiếc taxi chở mình về nhà. Nhưng ko có chiếc nào chịu dừng lại vì tất cả xe đi qua đều đã đông khách, bầu trời giữa trưa nắng gắt bỗng ánh nắng từ từ nhạt dần nhìn lên bầu trời những đám mây đen kéo về, gió cứ bay bay ko lâu trời đổ mưa, từng hạt mưa đan chéo nhau nặng nề đổ vào người con bé. Con bé cố đi thanh nhanh, băng qua bên đường để vào quán ăn đang đi giữa chừng, bỗng chân con bé đau lên mất thăng bằng con bé ngã nhào giữa đường. Xe từ xa chạy tới, họ cố bóp còi báo hiệu cho con bé. Con bé cố gắng đứng dậy, nhưng vô ích. Từ trong xe hai vệ sĩ cầm dù bước ra xe, đỡ con bé dậy.

-Giữa trời mưa gió này, sao cháu ra nông nỗi này.-Vệ sĩ 1

-Cháo ko sao? Cám ơn hai bác.-Tiểu Anh cố gắng rời tay đỡ của hai vệ sĩ, cố bước đi nhưng cũng vô ích.

Từ trong xe, một anh chàng lịch lãm cầm dù bước ra. Chiếc ô che hết mặt anh chàng, nhưng cũng ko thể che hết cả dáng người cao ráo chuẩn body, anh chàng cũng mặc đồng phục của trường. Anh chàng bước đến chỗ Tiểu Anh:

-Sao cậu chưa về nhà? -Anh chàng ngược mặt, nghiêng ô dần dần để lộ khuôn mặt điển trai.

-Eric, là cậu sao? -Con bé nhìn anh chàng ngạc nhiên.

-Ừ, sao cậu tàn tạ vậy?

-Mình ko sao, lâu lâu đi bụi mà.-Con bé cố đùa.

-Đi bụi hả, mình thấy cậu muốn đi chết thì có. Giữa trời mưa gió, phở xá xe cộ đông người vậy mà cậu dám ngồi giữa đường.

-Ừ thì tại....-Con bé ấp úng.

Eric ko chút do dự đưa dù cho vệ sĩ, nhanh chóng bế con bé trên tay. Tiểu Anh ngạc nhiên giật bắn người:

-Cậu làm gì vậy?

-Rồi cậu sẽ biết, im lặng!

Ko nói gì Eric lặng lẽ đưa con bé lên xe, anh chàng đưa cô nàng đến nhà của mình. Ngôi biệt thự rộng lớn từ từ mở ra, xe đậu vào gara Eric bế con bé ra khỏi xe, con bé cố chấp:

-Nè, tớ có chân mà! Để tui tự đi ko được sao?

Eric gật đầu: -Được rồi cậu đi được 10 bước mình kêu cậu là sư phụ!

Con bé cố gắng đi khỏi xe bước ra khỏi xe, con bé chột té khụy xuống Eric nhanh tay đỡ con bé dậy xốc con bé lên bế nó vào nhà. Người hầu đứng hai bên cúi đầu kính cẩn chào Eric, anh chàng mặt lạnh bế con bé đi thẳng nhà, Eric uy quyền vừa đi vừa nói:

-Chuẩn bị khăn nóng, thức ăn nhẹ và quần áo nữ cho tôi!

Eric đưa con bé vào căn phòng rộng lớn không thua gì căn phòng của Tuấn Anh, anh chàng đặt con bé xuống sofa rồi lấy khăn choàng vào người con bé:

-Ấm chưa!

Con bé khẽ gật đầu, Eric cúi người xuống nhẹ nhàng nâng đôi chân trái con bé lên, con bé khẽ rút chân lại, Eric dùng tay giữ thật chặt chân trái của con bé lại:

-Cậu ko muốn đi nữa sao, để chân cứ khập khiễng như thế này cậu sẽ bị tật luôn quá.

-Chỉ là, mình ko muốn làm phiền cậu thôi mà.

-Phiền phức gì, chỉ tại các cậu quá lễ nghĩa mà thôi.

Eric từ từ cởi đôi giày, vớ chân của con bé. Con bé ngồi im nhẫn mặt nhắm mắt lại cố gắng nhịn cơn đau, Eric nhìn đôi chân con bé anh chàng lắc đầu:

-Chắc cậu đau lắm hả?

Con bé gật đầu: -Ừ, chỉ tí tí à!

-Cậu cũng hay! Bị như thế mà cũng nói là bình thường, còn đi tơn tơn giữa phố trời mưa nữa, siêu à!

Cả hai đôi chân con bé đều nổi bóng nước, mắt cá chân trái của con bé sưng tím lên. Eric chạm nhẹ vào, con bé la lên:

-Đau.....!

Đúng lúc người hầu mang khăn nóng vào quần áo vào. Eric bảo người hầu:

-Lấy quần áo bạn giúp bạn tôi, nhẹ nhàng thôi chân bạn tôi đang đau.

Nói xong Eric đi ra khỏi phòng đóng cửa một cái “Rầm” như ko chút tình thương với chiếc cửa. Khi con bé thay đồ xong, người hầu bước ra khỏi cửa phòng Eric đi nhanh vào. Vội vàng lấy khăn nóng nhẹ nhàng đắp lên chân con bé. Con đau từ từ dịu hẳn, con bé bần thần ko nói gì. Eric làm lạ hỏi con bé:

-Sao cậu buồn vậy?

-Bộ mặt tớ buồn lắm sao?

-Có thể vậy.

Con bé cố đánh trống lảng: -Cám ơn cậu nhé, khi nào tạnh mưa mình phải về kéo thôi mọi người lo ỉnh!

Eric hạ giọng nhìn con bé: -Cậu đừng có đánh trống lảng, bộ có chuyện gì hay sao?

Con bé gật đầu: -Đâu có gì! Chỉ là chuyện vặt vãnh thôi mà. Eric mình muốn về nhà, cậu có thể kêu người.....

Eric lắc đầu: -Ko được ngoài trời lạnh lắm, mưa gió cậu đi như thế dễ bệnh lắm. Với lại chân của cậu như thế nữa.

Con bé ngoan ngoãn “Ừ” một tiếng xem như có lệ thật ra con bé ko quan tâm gì đến lời của Eric.

Tuấn Anh đưa Lam Linh đến bệnh viện đang đi giữa đường Lam Linh tỉnh dậy chợt ôm Tuấn Anh: -Mình ko sao rồi! Bây giờ tụi mình đi mua nhẫn cặp nhé.

Tuấn Anh lo ra ko để ý gì đến lời của Lam Linh, anh chàng nhìn từ bên trong cửa xe trời đã đổ mưa lúc nào ko hay. Tuấn Anh lo lắng vội vàng móc điện thoại ra, đt cho Đ.Tuấn:

Tuấn Anh tắt máy lòng đầy lo lắng, gấp gáp tìm điện thoại của Tiểu Anh. Anh chàng điện hoài vẫn ko được vẫn là câu quen thuộc “Thê bao quý khách.....”. Lòng cứ lo âu thấp thỏm, thấy thế Lam Linh làm mặt giận:

-Hóa ra cậu chỉ là đùa giỡn với mình thôi sao? Tuấn Anh, cậu ghét mình lắm phải ko, mình phiền cậu lắm hả?

Tuấn Anh quay sang: -Ko Lam Linh, mình xin lỗi. Mình chỉ lo cho Tiểu Anh thôi! Cậu ko lo lắng gì cho cậu ấy hay sao, lúc này chân cậu ấy bị như vậy trời bây giờ cũng mưa cậu nghĩ xem cậu ấy sẽ ra sao.

-Cậu yên tâm, chắc cậu ấy kêu taxi về nhà ngủ rồi còn gì.

-Cầu mong như là lời cậu nó.

Lam Linh mỉm cười: -Bỏ hết mọi chuyện đi, tụi mình đi mua nhẫn thôi. Mình muốn người ta thiết kế riêng mới được, nó phải độc nữa cơ.

Lam Linh khẽ tựa vào vai Tuấn Anh triu mến, Tuấn Anh cứ ở đó mà hồn cứ ở đâu. Tay cứ xăm soi chiếc điện thoại mãi.

10 phút sau.

Reng.....

Tuấn Anh vội bật máy

<.....>

Mặt cho trời mưa to, mặc cho Lam Linh ở đó. Tuấn Anh vội kêu tài xế dừng xe, anh chàng vội vàng bước ra khỏi xe:

-Lam Linh, mình xin lỗi. Mình sẽ nói chuyện với cậu sao!

Biết là Tuấn Anh đang lo cho Tiểu Anh, Lam Linh tức giận ko kìm chế được nữa. Cô nàng vẫn vui vẻ cho Tuấn Anh đi, mà lòng đầy ghen tức.

Ngoài trời mưa ngày một nặng hạt, từng cơn dông cứ kéo nhau tốc lấy bụi cây ven đường. Trên đường phố lúc này không một bóng xe qua lại, nhưng vẫn có 1 anh chàng kiên trì đi trên đường phố. Không áo mưa không ô không cảm thấy lạnh anh chàng cứ đi lạnh quanh từ con phố này đến con phố nọ. Tuấn Anh cứ như kẻ mất hồn vừa đi lòng bồn chồn lo lắng “Con bé hay gây chuyện đó cứ chôn hoài, để tui gặp được cậu thì cậu đừng có trách”.

Đ.Tuấn gọi điện thoại cho Trọng Khanh và Thiện Nhân nhờ trợ giúp. 2 anh chàng ko ngại khó khăn bắt tay vào việc tìm kiếm Tiểu Anh. Trời sập tối, Tuấn Anh bắt lực anh chàng ngã khuya xuống gốc cây bên công viên, người anh chàng lúc này ướt xù lạnh giá. Đ.Tuấn và T.Khanh chạy đến chỗ Tuấn Anh.

-Này, cậu có sao ko.-T.Khanh vỗ vai anh chàng.

-Ko sao! Tìm được Tiểu Anh chưa.....?-Môi Tuấn Anh cứ run run mấp má từng chữ.

-Tở và T.Khanh đã tìm khắp nơi rồi nhưng chưa thấy, còn chỗ T.Nhân thì tụi mình chưa có tin gì hết. Tuấn Anh cậu mệt rồi hay là về nghỉ đi, mình nghĩ Tiểu Anh đi đâu đó rồi tối tối cũng về nhà thôi.-Đ.Tuấn cố trấn an.

-TRỜI MƯA GIÓ THỂ CẬU NGHĨ MỘT ĐỨA CON GÁI CÓ THỂ ĐI ĐÂU ĐƯỢC, ĐƯỜNG PHỐ VN CẬU NGHĨ CẬU ẤY RÀNH LẮM SAO, CẬU NÓI KO SAO LÀ KO SAO À?-Giọng Tuấn Anh câu gắt quát to.

-VẬY CẬU NÓI ĐI, PHẢI LÀM GÌ ĐÂY HẢ? CẬU NHÌN LẠI MÌNH ĐI, THÂN CẬU NHƯ THỂ CÒN LO CHƠI AI ĐƯỢC!-Đ.Tuấn gắt gỏng nhìn Tuấn Anh lăm lăm.

T.Khanh thấy tình thế ko yên, nên vội vàng giải vây:

-Tuấn Anh à! Hay là để mình điện cho T.Nhân xem sao? Biết đâu có tin thì sao. Còn Đ.Tuấn mình hơi đói rồi cậu đi mua đồ ăn ỉnh nha.

Đ.Tuấn ko nói lời nói đi một mạch, T.Khanh ở sau kêu to: -Đ.Tuấn mua một phần cho Tuấn Anh luôn nhé!

T.Khanh nhìn Tuấn Anh mà tội, anh chàng nhanh chóng điện thoại ngay cho T.Nhân.

.T.Khanh tỏ vẻ ra lệnh.

Nghe được Tuấn Anh vội lấy ngay điện thoại trong tay T. Khanh

Giọng Tuấn Anh hốt hoảng.

Tuấn Anh vội vàng nhanh chóng chạy một mạch như tên, T.Khanh đứng đó ko hiểu chuyện gì cố đuổi theo sau:

-Tuấn Anh cậu đi đâu vậy, đợi mình với! Nè.....

Dù la cả khan cổ họng nhưng Tuấn Anh vẫn ko đáp trả lời của T.Khanh vì lúc này tâm trí của anh chàng đặt ở nơi đâu. Đi được 1 quãng đường T. Khanh đành chịu thua anh chàng.

Đến căn biệt thự Phong Lan, Tuấn Anh chạy nhanh vào phòng Tiểu Anh. Lúc này người hầu và quản gia Kim đang chăm sóc con bé, con bé vẫn đang nằm ngủ trên giường.

T.Nhân hốt hoảng khi thấy bộ dạng của Tuấn Anh:

-Tuấn Anh cậu ko sao chứ! Cậu đừng nói là cậu tắm mưa suốt hàng giờ đồng hồ để tìm Tiểu Anh hả?

Eric quay mặt lại chào Tuấn Anh, Tuấn Anh nhìn Eric khó hiểu:

-Sao cậu ở đây!

Quản gia Kim tiếp lời: -Tôi tha mặt cô chủ cảm ơn cậu nhiều!

Eric đáp lời: -Ko sao! Cậu ấy chỉ bị sốt nhẹ, cô nhớ chăm sóc vết thương ở chân cho cậu ấy cẩn thận.

Quản gia Kim nhìn tội cho Tuấn Anh: -Cậu Tuấn Anh à, chắc cậu lạnh lắm đồ của cậu vẫn còn ở đây, để tôi soạn cho cậu không thôi cậu bị cảm lạnh mất.

-Cám ơn dì Kim.

Tuấn Anh cố nhìn con bé, cổ họng cứ nghẹn lại ko nói nên lời. Dì Kim đưa quần áo cho Tuấn Anh. Khi đã tắm tất, anh chàng xuống phòng khách, T.Nhân và Eric ngồi nhâm nhi tách cà phê nóng hổi. Eric miệng cười nhẹ, gật đầu chào Tuấn Anh. Tuấn Anh ko phản ứng đi thẳng vào đề tài:

-Eric,.....

Eric cắt ngang lời của Tuấn Anh: -Tớ biết cậu muốn hỏi gì, tớ chỉ muốn nói 1 câu với cậu “Nếu đó là hạnh phúc thì cậu hãy tự giữ lấy, ko ai giữ giùm cậu đâu đừng để khi mất rồi ân hận”. Chân cậu ấy bị thương, cộng thêm dầm mưa té ngã trên đường nên trầy xước ở chân sót nhẹ một chút.

Dứt câu, Eric đứng dậy cúi chào tất cả ra về. Để lại đó là nỗi niềm cho Tuấn Anh, T.Nhân nhìn Tuấn Anh dường như T.Nhân đã hiểu ra được điều gì đó. T.Nhân cùng anh chàng lên phòng thăm Tiểu Anh một lát rồi ra về.

Sáng hôm sau....

Con bé quần thay quần áo tắm tất chuẩn bị đến lớp, cái chân đau ấy cứ như là một kẻ đáng ghét trong mọi hoạt động của con bé. Dù chân đã đỡ rất nhiều, nhưng con bé vẫn đi khập khiễng.

-Cô chủ ơi! Cô xem ai đến nè?-Quản gia Kim mở cửa phòng.

-Hi! Cậu ổn chưa!-Đ.Tuấn vui vẻ nhìn con bé trêu mếu.

-Đ.Tuấn sao cậu không đi học mà đến đây!-Tiểu Anh tròn mắt nhìn anh chàng.

-Có gì đâu, tớ nghe Tuấn Anh nói chân cậu bị thương cho nên sợ cậu đi lại ko tiện nên mình tình nguyện đến đây giúp cậu nè.-Anh chàng tươi cười không chút đắn đo, bế xốc con bé lên – Chân cậu đau đi lại trên cầu thang không tiện đâu, cậu đừng ngại để mình giúp nhé.

-Ừ! Cám ơn cậu Đ.Tuấn.-Dù trong lòng con bé có chút gì đó không muốn nhận sự giúp đỡ này nhưng nó đã quá mệt mỏi lắm rồi, đành thế con bé đã im lặng ko nói tiếng nào từ nhà cho đến trường mặc cho Đ.Tuấn có trò chuyện hay pha trò cho con bé vui, Đ.Tuấn có hỏi gì nó chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng hay lắc đầu cho xong, trong lòng con bé vẫn còn nhớ đến chuyện ngày hôm qua chột không hiểu sao trong lòng cứ không yên, con tim nó cứ đau đau muốn khóc nhiều lắm nhưng sao tiếng khóc ấy không thành lời.

Tại trường,.....

Đ.Tuấn bế con bé từ nhà xe vào lớp học, không thể nào tránh khỏi được những lời dị nghị hay những câu nói ồn ào ganh tị. Đến lớp, con bé cố lờ đi khung cảnh ngoài hành lang trước lớp sao cảnh ấy làm cho con bé ghét đến thế, sao không phải là chỗ khác mà trước mặt mình? Nó khó chịu khôn nguôi, tựa vào lòng Đ.Tuấn để tránh đi ánh nhìn về nơi ấy, nhưng biết đâu có một ánh mắt nào đó cứ nhìn con bé chăm chăm.

-Tuấn Anh! Tuấn Anh! TUẤN ANH.-Lam Linh to tiếng gọi.

-Có gì không Lam Linh?-Tuấn Anh giật mình, bần thần.

-Cậu có ổn không vậy?-Lam Linh lo lắng.

-Mình ko sao đâu! Thôi mình vào lớp trước đây.-Tuấn Anh nhanh chân bước vào lớp.

Gương mặt anh chàng xanh xao, cả người nóng lên, nhưng nó vẫn còn mạnh mẽ bước đi, gương mặt ấy dù cho lúc nào cũng rất lạnh tanh dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Bước vào lớp, bạn bè xung quanh kéo lại thăm hỏi Tiểu Anh rất nhiều, Tuấn Anh bước vào lớp liếc nhìn con bé, nó cố lờ đi gương mặt ánh mắt ấy, buồn buồn lắm vì cái gì nó cũng không biết rõ. Lúc này nó biết, nó nên làm gì? Nó cố cười nói vui vẻ thật nhiều với K.Dung, T.Hương và Yến Vi. Nhiều lúc cả 3 nhìn cô nàng khó hiểu bởi những thái độ kì lạ ngày hôm nay.

Giờ học Toán.....

Thầy Hùng chăm chú giảng bài, ở dưới lớp..... 1 cái 2 cái 3 cái.....Haxì của Tuấn Anh. Gương mặt của cậu ấy nóng hổi, xanh xao mồ hôi cứ đổ lên trán như đi học thể dục vừa xong.

-Tuấn Anh, em có sao không hay là thầy bảo mấy bạn đưa em lên phòng y tế.-Thầy Hùng ân cần hỏi thăm.

-Dạ thưa thầy em không sao, chúng ta tiếp tục bài học.-Khuôn mặt Tuấn Anh lúc này đã nói lên sức khỏe của anh chàng, rất mệt khó chịu nhưng Tuấn Anh vẫn cố cầm cự.

T.Khanh đứng dậy sờ vào má anh chàng, T.Khanh hết hồn:

-Trời! Người cậu nóng như lò lửa nói không sao, cậu là người sắt à! Thôi để tớ dìu cậu đi đến phòng y tế.

-Ko, mình ko sao!-Tuấn Anh cố từ chối.

-Ko được, cậu mà như thế bọn này xót lắm cậu biết ko, đi vs mình.-T.Khanh cố khuyên anh chàng.

-ĐÃ NÓI LÀ KHÔNG SAO MÀ!-Tuấn Anh nóng lên, quay xuống quát T.Khanh làm anh chàng hoảng hồn không kịp trở tay.

Tiểu Anh ngồi im lìm không chút phản ứng, dù cả lớp đang chú ý Tuấn Anh. Thấy tình thế ko tốt lắm, thầy Hùng cố hòa giải:

-T.Khanh, Tuấn Anh không muốn thì thôi chúng ta đừng ép bạn ấy làm gì, Tuấn Anh thầy mong em trân trọng sức khỏe của mình. Chúng ta tiếp tục bài học nào.

Mọi thứ đã vào trật tự, T.Khanh cảm thấy uất ức nên anh chàng lầm bầm: -Cái gì chứ! Xem ra hẳn bạn này không được phước giống như Tiểu Anh rồi, vì người ta mà phải dầm mưa suốt 3-4 tiếng đến nỗi bệnh mà cũng không hay, được cái gì chứ! Rốt cuộc chỉ có mình quan tâm đến cậu ta, thế mà cậu ta nở lòng nào.Huhuhuhu! T.Nhân mình không chịu đâu oan ức quá à.-T.Khanh khóc lóc với T.Nhân.

-Thôi mà! Cậu ấy ko quan tâm có mình quan tâm mà! Thôi cậu nín đi tiếp tục bài học kìa.-T.Nhân vỗ vai an ủi T.Khanh.

Nghe thế, Tiểu Anh liếc nhìn Tuấn Anh, định lên tiếng hỏi thăm nhưng con bé không muốn nói lời nào cả.

Cuối tiết học Tiểu Anh và 4 anh chàng được lệnh triệu tập đến văn phòng. Chân con bé vẫn còn đau thật, nhưng con bé cố gắng gượng tự mình đi mặc cho Đ.Tuấn giúp đỡ hay khuyên bảo, YP vờ mắng con bé:

-Nè! Vui quá ha, trong lớp đã có một kẻ bệnh chết sống không chịu đi bệnh viện đã phiền lắm rồi, nay thêm cậu nữa. Cậu và Tuấn Anh đó! như nhau à, điều cứng đầu khó bảo. Sau này hai cậu ở chung nhà được đó.

T.Khanh kí vào đầu YP: -Cậu nói quá rồi đó, bây giờ Tuấn Anh và Lam Linh là 1 đôi một cặp vui vẻ, cậu nói vậy là sao? Còn 2 người đó mình nghĩ trời sắp mới thix nhau, gặp nhau là cứ chiến tranh, bão táp, sóng thần.....thôi ôi sợ quá!

Mặc cho cậu nói Tiểu Anh bước 1 mình đi đến văn phòng thầy cô, bước xuống cầu thang con bé gắng gượng nâng từng bước dù rất nhẹ nhàng nhưng rất đau con bé bụm chặt môi bước từng bước. Đến bậc thang cuối cùng, sợ ý con bé chột chân một tí nữa thôi là đã ngã nhào về phía trước, may mắn 1 vòng tay đỡ con bé, vòng tay ấy nóng ran như lửa đốt từng cơn. Con bé ngược mặt lên, cả 2 nhìn chăm chăm vào nhau, con bé chủ động mở lời:

-Cậu bệnh rồi, sao ko đi.....

-Cậu kệ tôi.....-Tuấn Anh vô tình trả lời thẩn thẩn rồi bước đi nhanh bỏ mặc con bé ở phía sau.

Tại văn phòng thầy hiệu trưởng, cô hiệu phó, thầy Quang tổ trưởng môn Toán, thầy Quân tổ trưởng Lí, cô Ngọc tổ trưởng Hóa, cô Phương tổ trưởng Sinh học. Tất cả đều là những người quyền lực nhất trường tập họp tại văn phòng cùng nhau bàn bạc xem nên cho Tiểu Anh theo đội tuyển môn nào trong kì thi học sinh giỏi sắp tới.

4princes bộ tứ này năm nào cũng đều mang thành tích vang dội về cho nhà trường, nhớ mấy năm trước khi đi thi tại quốc tế dù không gặp mặt Tiểu Anh, nhưng 4 anh chàng vẫn luôn lo ngại cô gái mang cái tên

Xyxy Phan, bởi cô bé này lúc nào cũng đối trọi với 4 anh chàng, lớp 8 thi Sinh cô nàng đánh bại T.Khanh đo gián tại kì Olympic Sinh học, tương tự 2 năm sau lần lượt thi Hóa và Lý lịch sử vẫn tái lập lại khi cô nàng vẫn giữ vững được ngôi vị khi hạ ngục T.Nhân và Đ.Tuấn, đến năm lớp 10 khi đi thi Toán quả thật vất vả với con bé nó được mệnh danh là “Sát thủ Toán học” con bé học môn này rất xuất sắc lúc nào cũng đạt điểm trung bình tối đa, khi đi thi Olympic mọi người cứ ngỡ con bé sẽ tiếp tục giành ngôi quán quân. Thế nhưng nó đã để Tuấn Anh đánh bại bàn thua, khi con bé ra về chỉ đạt huy chương bạc, làm con bé ăn ngủ không yên chỉ vì lúc thi chỉ vì con bé vô tình xé bài, điểm của cả 2 điều như nhau nhưng con bé lại bị trừ 1 điểm vì cái tội làm hỏng bài thi. Thật là tệ hại!

Cả 4 anh chàng đều đồng ý vào đội tuyển tiếp tục ôn luyện môn sở trường của mình. Duy chỉ có Tiểu Anh là dẫn đầu không biết nên theo ai học môn nào. Cả 4 thầy cô đều hi vọng con bé theo môn học của mình, 4 anh chàng ai mà chẳng biết con bé giỏi toán nhất nó mê học toán đến đường nào, bên cạnh đó nó thích Vật lí nhưng môn nào chỉ đứng sau toán mà thôi. Còn hóa học và Sinh con bé xem hai môn học này chỉ là trò chơi giải trí mà thôi.

Thầy HT hỏi con bé: -Kì thi gần đến rồi, Tiểu Anh đã quyết định mình đi môn nào chưa!

Tiểu Anh đứng nhìn chần chừ, quả thật nó yêu toán lắm nhưng nó không muốn làm kẻ thứ ba, nó thích Lí nữa nhưng nó không muốn mình là kẻ phụ phàng, nhắm mắt chọn đại con bé đưa ra quyết định: -Dạ thưa, em sẽ đăng kí thi hóa học!

Thầy Quang và thầy Quân nhìn nhau khó hiểu, tất cả bất ngờ với quyết định ấy, vui nhất là cô Ngọc vì hiện nay trong tay cô nắm được một lượt 2 học trò thần đồng.

Trở về lớp với tâm trạng nặng nề, con bé một mình đứng trước hành lang nhìn quang cảnh xung quang trường.

-Hê.....zzzzzzzz này cậu ko thích thì thôi sao nhắm mắt chọn bừa vậy.-T.Nhân hỏi có phần ẩn ý.-Nói đi toán-lí-hóa-sinh, tớ biết chắc cậu học rất rất tốt toán-lí và đam mê nó nữa sao tự dưng thi Hóa học là sao?

-T.Nhân à! Tớ không biết nữa!-Con bé buồn bã.

-Chỉ là cuộc thi thôi sao cậu cứ tự dối bản thân, tớ biết cậu thích Toán lắm, môn Toán cũng thích cậu nữa, sao vậy tội tình gì phải đi theo hóa học?

-Tớ.....Tớ thi Hóa học gây rắc rối cho cậu sao?-Con bé mặt giận cáu có lém lỉnh.

-Không phải là rắc rối, mà là cực kì luôn đó. Cậu nghĩ xem ngoài mặt cậu luôn học Hóa mà cái đầu cậu cứ tính toán toán, vừa nhìn thôi tớ khó chịu rồi. Vẫn may cậu ko chọn lí, nếu không môn lí thất vọng vì cậu rồi.-T.Nhân xoa đầu con bé-Tối nay cậu về nhà suy nghĩ lại đi, sống thật với bản thân luôn tốt hơn.....

-Không, T.Nhân ơi! Mình mệt mỏi lắm rồi, học toán nó làm tớ đau đầu bởi những phép nhân chia cộng trừ rắc rối mình không biết đến khi nào mình mới có thể giải được bài toán nhưng phép tính kia sao cho công bằng đây, học lí tớ luôn cảm thấy áp lực và ràng buộc vì nó quá nhiều, tớ nợ môn lí nhiều lắm, ngay cả tính áp lực thành thạo rồi tớ cũng ko biết tính áp lực của bản thân của mình nữa. Khó lắm! Thà thế mình nghĩ học Hóa học nhẹ nhàng hơn không phải mệt mỏi đau đầu nữa.-Tiểu Anh nhìn T.Nhân mỉm cười lạc quan.

T.Nhân bật cười: -Thôi tớ sợ cậu luôn!

Tuấn Anh đứng sau cánh cửa nghe hết tất cả “Đồ ngốc, cậu luôn là kẻ ngốc”, Tuấn Anh ngày càng trong tình trạng tồi tệ, ngày càng thờ ơ gấp đôi tái nhợt, mồ hôi đổ nhiều hơn. Cả mặt đất lúc này cứ như đang quay cuồng, Tuấn Anh không còn biết gì nữa, hần bé từ từ khuya xuống đất, té xỉu trên sàn. Ken trong thấy hốt hoảng chạy nhanh đến đỡ Tuấn Anh:

-Tuấn Anh! Cậu có sao không.....?

Eric đi đến, sờ vào mặt Tuấn Anh, anh chàng khẩn trương:

-Jacky, cậu mau gọi cấp cứu nhanh lên. Ken phụ tớ đưa Tuấn Anh đến phòng y tế!

T.Nhân và Tiểu Anh nhanh chóng chạy vào lớp, T.Nhân kiểm tra sơ anh chàng hốt hoảng:

-Nhanh lên, đưa cậu ấy đi mau! Hơi thở của cậu ấy ngày càng yếu, trần chừ là nguy hiểm tính mạng mất.....

Nằm trèo nẻo ở nhà trên chiếc giường ấm áp, Tiểu Anh như một con mèo ngủ say như chết sau một ngày túc trực ở bệnh viện mệt mỏi, dường như giấc ngủ của con bé cũng bị phá bình bởi giấc mơ đáng ghét, mà cũng không phải mơ nữa mà là một cuốn phim quay chậm của chiều hôm ấy.

Tại bệnh viện.....1h chiều

Tiểu Anh bơ phờ hỏi Eric: -Eric! Liệu cậu ấy có sao ko?

Eric xoa đầu trấn an con bé: -Không sao đâu mà! Bác sĩ đang cấp cứu chắc là ổn rồi! -Con bé gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Bác sĩ ra khỏi phòng thông báo bệnh trạng, cả nhóm thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng không khỏi bàn hoàng khi Tuấn Anh sốt lên đến 42 độ, sưng phổi rất may là bác sĩ đã kịp thời ngăn chặn. Tất cả đều vào phòng thăm nom Tuấn Anh, duy chỉ có con bé ngồi tựa vào băng ghế trước cửa phòng vô tư nhưng trong lòng ko yên, Tuấn Anh vẫn chưa tỉnh dậy vì hôn mê sâu, nên mọi người cũng lui từ từ ra khỏi phòng, bác sĩ kê toa thuốc đưa cho T.Nhân đi đến quầy lấy đi ra khỏi cửa phòng gặp Tiểu Anh ngồi ở đó, T.Nhân đưa toa thuốc cho Tiểu Anh:

-Cậu đi lấy thuốc cho Tuấn Anh nhé, bọn mình phải về nhà của cậu ấy lấy 1 ít đồ và báo hai bác biết luôn.

Tiểu Anh do dự: -Nhưng.....Cậu ấy có sao ko?

Đ.Tuấn đứng bên an ủi con bé: -Cậu ấy ổn rồi cậu đừng có lo lắng nữa!

T.Khanh vỗ vai trấn an: -Thôi cậu đi lấy thuốc giúp bọn tớ, chắc cậu cũng đói rồi để tụi mình mua đồ ăn cho cậu luôn.

Tiểu Anh gật đầu nhẹ rồi chuẩn bị đến quầy lấy thuốc, bỗng có tiếng nói vang lên:

-Chuyện của Tuấn Anh cậu có quyền xen vào sao, cậu là cái thá gì chứ?

Lam Linh ngênh ngang đi vào, rồi xông thẳng đến thẳng tay tát mạnh vào mặt Tiểu Anh làm cho con bé không kịp trở tay, tất cả mọi người có mặt ở đó điều bàng hoàng trước thái độ của Lam Linh, T.Nhân đẩy Lam Linh ra xa Tiểu Anh:

-Lam Linh sao cậu làm thế!

Lam Linh mặt đờ đờ sát khí, chỉ vào T.Nhân, T.Khanh và Đ.Tuấn: -Cậu, cậu và cậu nữa, tôi cấm các cậu lên tiếng! Còn mày nữa con quỷ đội lốt người, mày sống đủ gây phiền phức ọi người hay sao mà ám đến Tuấn Anh hả?

Cả 3 anh chàng đều ngỡ ngàng trước thái độ ấy của Lam Linh, bình thường con bé dịu dàng đáng yêu bao nhiêu thì bây giờ lại đáng sợ bấy nhiêu, Tiểu Anh kịp trấn tĩnh bản thân sau cái tát ấy. Không nói gì con bé im lặng bỏ mặt Lam Linh như một con trò hề, Lam Linh tức tối định lao đến đánh con bé tiếp, T.Nhân và Đ.Tuấn ngăn Lam Linh lại, Lam Linh ko dừng lại càng ngày càng to tiếng cay độc với con bé:

-Tao nghĩ tốt nhất mày không nên hiện diện ở cuộc đời này nữa, mày chết đi! Cho rãnh nợ, ***** cũng vì mày mà chết, ba cũng vì mày cứ suốt ngày đau đầu, như thế chưa đủ hay sao, mày còn lôi mẹ con tao vào cuộc. Tại mày mà năm xưa tao bị mẹ đánh vết sẹo còn đây nhìn nó là tao hận mày, vì mày mà mẹ tao mang tiếng mẹ ghẻ con chồng, còn tao đi đâu cũng bị người ta soi mói. Tiểu Anh mày tốt hơn tao ở điểm nào chứ, lòng dạ mày độc ác như con rắn độc vậy. Bây giờ tao chỉ có Tuấn Anh là người bạn thân nhất của tao mày cũng cướp đi là sao, mày còn hại bạn tao nông nổi như vậy mày hả dạ chưa?

Y tá chạy đến: -Đề nghị mọi người im lặng đây là bệnh viện, chứ ko phải cái chợ để cho cô cậu muốn làm gì thì làm?

Trọng Khanh xin lỗi bác sĩ, T.Nhân và Đ.Tuấn cố đẩy Lam Linh đi chỗ khác, Tiểu Anh đứng im lặng. tiếng Lam Linh vẫn cứ vọng mãi:

-TIỂU ANH MÀY TRÁNH XA TUẤN ANH RA, CÁI ĐỒ SAO CHỐI, MÀY MÃI MÃI LÀ KẼ MANG XUI XẼO ĐẾN CHO MỌI NGƯỜI, CÁI ĐỒ SAO CHỐI.

Những lời mắng nhiếc của Lam Linh cứ ám ảnh mãi con bé: -Tuấn Anh! Cậu là cái gì chứ.Lam Linh! Mi là má tao à.(con bé cười nhẹ)Chết khỏi cuộc sống tui từ bây giờ nhé cho rãnh nợ, đồ đáng ghét.

Con bé chạy nhanh vào bồn tắm rửa mặt cho cố tĩnh, rồi vội ngay vào bàn học lấy 1 chồng sách vở nào là Toán, Lí,Hóa để xơi hết, con bé lao đầu như điên vào làm bài tập như một trò tiêu khiển để quên đi tất cả mọi việc đã xảy ra.

Ngày hôm sau, đến lớp con bé như một người khác mặt lạnh tanh không chút tình cảm như thường ngày, mọi người lấy làm lạ cố dò xét nhưng cũng ko lay động được gì ở con bé, Tuấn Anh nằm viện gần 2 tuần nó cũng ko đến thăm dù bạn bè có mời mọc năn nỉ, suốt ngày chỉ sách vở học...học và học. Ngày Tuấn Anh ra viện, ko kịp về nhà anh chàng phải tức tốc vào trường để chuẩn bị ôn thi cho kì thi quốc tế sắp đến. Đi giữa sân trường 2 gương mặt oan gia ấy chạm mặt nhau, Tiểu Anh ko chút do dự đi qua mặt Tuấn Anh như chưa quen biết. Tuấn Anh thất vọng khi Tiểu Anh có thái độ như thế, dường như con bé đã khác. Vào lớp nghe mọi người bảo lại thì Tiểu Anh đã thật sự thay đổi: -1 ngày ko nói quá 5 câu với bạn bè, 1 nụ cười trên môi cũng ko có, hể rãnh là lấy sách ra học học học. Tiểu Anh ít ở trong lớp rãnh là con bé chui vào thư viện thu mình 1 góc nhỏ. Đến giờ học lại lên lớp rồi đi quả là “Thời gian đổi thay nên con người cũng thay đổi”. Tất cả mọi người đều bó tay với con bé một cách tuyệt vọng, nhờ khi xưa con bé hồn nhiên dễ thương tình nghịch bao nhiêu thì bây giờ trái lại bấy nhiêu. 4 anh chàng từ từ cũng buông xuôi dù làm bao nhiêu cách để lay động con bé, cả 4 từ từ cũng bận ai nấy cũng phải bận rộn cho kì thi Hóa học sắp tới.

Gần cuối ngày thi, thầy cô bồi dưỡng rủ cả 5 đi ăn 1 bữa ra trò trong đó có Tiểu Anh, nhưng con bé ko đi mà vội vàng về nhà. Vừa về đến cổng Tuấn Anh đã túc trực ở đó, nhìn Tuấn Anh con bé cố tỏ vẻ ko nhìn thấy. Tuấn Anh lại gần lay bờ vai con bé, hét to:

-Cậu nói đi! Sao cậu ra nông nổi như thế này, cậu có phải là Tiểu Anh ko?

Con bé ko phản ứng gì hết, quản gia Kim từ trong nhà đi ra đẩy Tuấn Anh ra xa:

-Cậu Tuấn Anh, cậu đừng làm con bé sợ mà!

Quản gia Kim ôm con bé vào lòng: -Cô chủ cô vào nhà đi! Tôi có làm món mà cô thích đó cô mau vào ăn đi!

Con bé lẳng lặng vào nhà, Tuấn Anh ko kìm nổi lòng, định lên tiếng quản gia Kim ngăn lại:

-Cậu Tuấn Anh vào nhà đi tôi sẽ nói chi cậu nghe chuyện của cô chủ!

Những lời mắng nhiếc của Lam Linh cứ ám ảnh mãi con bé: -Tuấn Anh! Cậu là cái gì chứ.Lam Linh! Mi là má tao à.(con bé cười nhẹ)Chết khỏi cuộc sống tui từ bây giờ nhé cho rãnh nợ, đồ đáng ghét.

Con bé chạy nhanh vào bồn tắm rửa mặt cho cố tĩnh, rồi vội ngay vào bàn học lấy 1 chồng sách vở nào là Toán, Lí,Hóa để xơi hết, con bé lao đầu như điên vào làm bài tập như một trò tiêu khiển để quên đi tất cả mọi việc đã xảy ra.

Ngày hôm sau, đến lớp con bé như một người khác mặt lạnh tanh không chút tình cảm như thường ngày, mọi người lấy làm lạ cố dò xét nhưng cũng ko lay động được gì ở con bé, Tuấn Anh nằm viện gần 2 tuần nó cũng ko đến thăm dù bạn bè có mời mọc năn nỉ, suốt ngày chỉ sách vở học...học và học. Ngày Tuấn Anh ra viện, ko kịp về nhà anh chàng phải tức tốc vào trường để chuẩn bị ôn thi cho kì thi quốc tế sắp đến

Chuyện kể rằng có 1 con bé xinh xắn như thiên thần, bởi vì nó mang vẻ đẹp thừa hưởng từ mẹ nó, không những thế đó là con bé thông minh vì được sự di truyền của bố. Khi con bé ra đời nó rất hạnh phúc bên cha mẹ nó, nhưng rồi 1 ngày số phận đã lấy đi mẹ của nó. Đó là ngày sinh nhật của cô Bảo Hân mẹ của Tiểu Anh, trên đường cả hai mẹ con cùng đến nhà hàng một tai nạn đã xảy ra và cướp lấy tính mạng của mẹ con bé ấy khi nó vừa 3 tuổi. Nghe phong phanh vì muốn bảo vệ con bé nên mẹ nó đã mất, đến nay cái chết của mẹ nó vẫn còn là bí ẩn vì ko đơn giản đó là một vụ tai nạn bình thường. Sau vụ tai nạn ấy, con bé đã có 1 khoảng thời gian bị khủng hoảng tâm lí, dưới sự giúp đỡ của bác sĩ con bé từ từ hồi phục nhưng rồi

nó đã bị trầm cảm. Biết được tin ấy, Diệu Hương em của Bảo Hân đã về nước chăm lo cho cháu mình thay chị, cô ấy xem Tiểu Anh như con ruột của mình luôn lo lắng quan tâm. Lúc đó ông Minh lo lắng ko kém cho con gái của mình, qua 1 lần gặp gỡ nhận thấy Quyên là 1 người phụ nữ tốt, dịu dàng, hiền hậu, chồng mất sớm chỉ còn 1 đứa con gái tên là Lam Linh trạc tuổi con mình. Ông nhận thấy đó là điều tốt nếu ông tái hôn lần nữa, Tiểu Anh sẽ có mẹ, có em bên cạnh ông nghĩ rằng bệnh của con bé sẽ giảm phần nào. Khi rước Quyên về, Diệu Hương đã phản đối rất nhiều vì lí do khách quan, nhưng ông Minh vẫn tin nhờ có dì Quyên bệnh con bé sẽ mau hết. Diệu Hương im lặng 1 thời gian quan sát con bé, nó sống ko được yên ổn ở ngôi nhà đó bởi sự toan tính của dì Quyên, sự ghen ghét đố kỵ của Lam Linh càng ngày bệnh con bé càng nặng. Dù khuyên anh rể mình như thế nào ông ấy vẫn khẳng định cho là Diệu Hương đã quá đa nghi. Bức xúc, Diệu Hương thương lượng xuống nước với anh rể để đưa Tiểu Anh sang Mĩ bằng 1/3 cổ phần công ty cô có nhường hết cho anh rể vì cô biết lúc này ông đang rất cần nó và vì thương cháu mình vì chị ruột mình. Khi sang Mĩ dưới sự chăm sóc ân cần của Diệu Hương con bé từ từ hồi phục tinh thần duy chỉ có việc mẹ nó mất như thế nào nó ko biết, Diệu Hương chỉ viện đại lí do là bệnh nặng rồi mất.

-Cậu Tuấn Anh! Nếu là bạn tốt của cô ấy tôi muốn cậu nên thông cảm, cô chủ tuy ngoài mặt như thế nhưng bên trong là một con người lương thiện, hiền hòa, ko dám làm hại cả đâu.

Tuấn Anh nghe quản gia Kim kể, anh chàng ngạc nhiên từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Bình thường Tiểu Anh là con bé năng động, tinh lanh, nói nhiều, vui vẻ,...song lại có quá khứ đau buồn như thế. Bối rối, Tuấn Anh ra về vừa đi vừa trầm tư, nhìn lên ban công lầu 2. Tiểu Anh đứng trên ban công nhìn xuống thấy Tuấn Anh, con bé bỏ vào trong đi tìm quản gia Kim.

-Dì nói gì với cậu ta vậy?-Con bé lên giọng hỏi.

-Không có gì đâu! Tôi chỉ nói vài chuyện vặt cho cậu ấy biết thôi.

-Sau này, con ko cần biết dì biết gì về con ra sao nhưng con ko muốn gì sau này dì đừng bao giờ đón họ vào nhà này nữa khi ko có sự cho phép của con.

-Tôi biết rồi, cô chủ!

Vừa đúng lúc tiếng còi xe ô tô vang lên trước cổng nhà, thì ra là ba của con bé đến ghé thăm con mình. Cả 2 cha con ngồi đối diện nhau, con bé chủ động:

-Ba khỏe chứ?

-Sức khỏe ba vẫn tốt? Con học hành ra sao rồi?

-Ba ơi! Con muốn chuyển trường.-Con bé nói với giọng đầy quyết tâm, ông Minh ngạc nhiên.-Con ko muốn học ở đó nữa, nơi ấy thật rắc rối, con ,mệt mỏi lắm rồi!

-Tiểu Anh ba nghĩ ở đó sẽ tốt cho con khi nơi ấy là nơi học hàng đầu bao nhiêu người mơ ước vào đó con có biết hay ko? Con học ở đó phải lấy làm vinh dự chứ?

-Con ko cần biết nó như thế nào! Con rất dễ dàng ba à, học ở nơi nào cũng vậy thôi quan trọng là con ko phải đối diện với những người mình ko ưa, ba hiểu nó khó chịu lắm ko?

Thấy con quả quyết, chưa lúc nào ông thấy nó lạ như bây giờ lạnh lùng, sắc xảo, từng câu nói đều hàm ý gì đó so với lúc trước nó khác nhiều lắm lúc trước nó hay nũng nịu, rên la ỉ ôi, luôn tìm cách phá bĩnh. Nhưng giờ đã khác nhẹ nhàng nhưng biểu cảm nặng nề, vì tốt cho con bé ông miễn cưỡng gật đầu đồng ý:

-Được! Vậy con muốn học ở đâu? Con định mặc cho Lam Linh ở đó sao?

-Vậy ngày mai con chuyển trường ngay, trường nào ba khỏi cần lo con tin ba sẽ hài lòng. Còn Lam Linh con nghĩ ko có con, thì bình thường ai mà dám ăn hiếp được cô em gái thông minh lanh lợi như nó chứ.-Con bé cười rồi bỏ đi.

Mọi việc giờ đây đã quay ngược tình thế 360 độ, cuộc sống của ai nấy lại trở về như xưa. Tiểu Anh chuyển đi trường mới trong im lặng, còn 4 anh chàng được trở về lớp học cũ, cả nhóm Siêu quậy và điệu đà cũng được chuyển qua lớp mới. tất cả đều về chung ngôi nhà 11A1. Thấy Tuấn Anh về, Lam Linh thở phào nhẹ

nhóm nên mọi chuyện cũng im xuôi hơn hẳn. Nhưng cô nàng và 3 cô nàng điệu đà lúc nào cũng dăm dăm như oán thù từ kiếp trước, xác định được họ may mắn được vào lớp này là học cho nên nhịn là cách tốt nhất. Lam Linh cũng ko dám lấn tới, sợ mất lòng 4princes và Siêu quậy. Ngày thi học sinh giỏi đến gần, trường đã tiếc vì mất phải nhân tài kiệt xuất như Tiểu Anh, nên ngậm ngùi thay Lam Linh dù hi vọng rất mong manh, với danh sách thi như sau, phải vui lên vì có nhóm siêu quậy tham gia nữa:

Toán: Lam Linh(tính toán hại người rất giỏi => học toán giỏi là điều tất nhiên), Tuấn Anh(luôn vượt trội xuất sắc nhưng hơi buồn cười là lúc nhỏ cậu bé này học Toán tệ hại lắm cộng trừ nhân chia cứ sai hoài đến nỗi bị đánh đổ mông cho chữa cái tội ấu tả), Eric(khả năng tư duy rất cao)

Vật lí: Đức Tuấn(yêu lí bẩm sinh từ lúc nhỏ), Thiên Hương(học giỏi lắm nhưng tội cái nhà nghèo nên lúc nào cũng bị áp đảo vì tiếng nói quá nhỏ bé)

Hóa học:T.Nhân (tội quá, chỉ đi thi có một mình)

Sinh:T.Khanh, Jacky(khá thù nhau nhưng thiếu nhau thì buồn lắm)

Sử:Hà My(Trí nhớ rất rất siêu)

Địa: Thu Giang(do ba là giám đốc du lịch công ty đa quốc gia nên khá am hiểu về địa địa danh)

Ngữ Văn: N.Như (vì tâm hồn rất nhạy cảm)

7:30 Paris, tất cả 10 người đã đến nơi và cùng về khách sạn nghỉ ngơi để chuẩn bị tâm thế thật tốt cho kì thi, Tuấn Anh và Eric khá hợp nhau khi yên lặng ôn bài ko ai đố hỏi đến ai, T.Khanh và Jacky luôn cãi nhau sôi nổi ko vì chuyện này cũng chuyện nọ, T.Nhân và Đ.Tuấn khá ôn hòa khi T.Nhân mãi mê nghiên cứu thì Đ.Tuấn một mình đi dạo khắp phố, Lam Linh tội nghiệp ko ai dám ở cùng phòng dù đã sắp xếp cho Hà My ở chung phòng nhưng thật là đau đớn:

-Nè, mày ngủ dưới đất tao ngủ trên giường, chán hả chỉ có một cái làm sao giờ, tao biết mày là người tốt nên ko nỡ lấy chăn đâu hả? Quyết định vậy đi?-Lam Linh cố tình nói để đuổi Hà My, bức xúc, HM bỏ đi qua phòng T.Hương ngủ đỡ.

Đ.Tuấn dạo một mình trên đường phố Paris đơn côi, thấy phía trước mọi người tụ tập đông đúc trên đường phố Paris tràn ngập ánh sáng, đâu đó văng vẳng bên tai anh chàng bài hát bất hủ của Trịnh Công Sơn “Diễm xưa”, giọng cô bé trong trẻo cùng với tiếng đàn ghi ta làm nức lòng bao nhiêu khách thập phương qua lại trên đường phố Paris. Đ.Tuấn cũng bắt đầu đưa đôi chân vào hàng người vây kín để xem mặt người bạn đồng hương Việt Nam, ko mấy khó khăn nhờ vẻ lịch sự và điển trai cho nên anh chàng cũng ko vất vả mấy khi chen vào. Thật bất ngờ, ko ai xa lạ đó là con bé Tiểu Anh đã 5 tháng trời mất tích, con bé ngồi hát ngân nga hòa chung cảm xúc vào tiếng đàn ghi ta, vừa ngồi vừa đánh đàn con bé tỏa sáng lung linh như một vì sao trong đêm tối. Bài hát kết thúc với tiếng ngân dài ra, con bé nở nụ cười hiền hòa chào mọi người ai nấy điều ném cho con bé vài đồng xu sau một hồi đi gom góp con bé tìm được 1 mớ khá bộn, Đ.Tuấn đến gần nó đùa với con bé:

-Hóa ra mất tích, là sang Paris làm nghệ sĩ hát rong sao?

Con bé thu nhặt những đồng xu cuối cùng, ngược mặt lên nhìn ko lấy làm lạ khi gặp Đ.Tuấn:

-Cậu khỏe chứ?

Nói xong con bé cho tiền vào chiếc khăn của mình, rồi đem cho đứa bé mắt xanh ngồi trên vỉa hè:

-Đây, chị ko có đem tiền nên chỉ giúp em được bấy nhiêu thôi-Tiểu Anh nhìn đứa bé trêu mếu(nói bằng tiếng Pháp)

Đứa bé nhận lấy số tiền rồi hôn vào má Tiểu Anh, hẳn bé chạy một mạch vẫn kịp quay đầu lại cười với Tiểu Anh. Đ.Tuấn liền vẫy tay gọi hẳn bé lại, rút ra trong túi tờ 500Euro đưa cho hẳn bé, đứa bé hạnh phúc chạy nhanh về nhà. Tiểu Anh lại gần nhìn Đ.Tuấn rồi chồm môi:

-Khá hào phóng nhỉ, nếu như đến sớm hơn thì mình khỏe rồi.

-Đâu có được, nhờ vậy mới nghe cậu hát, nhìn trẻ con vậy mà sao giống bà già quá?-Đ.Tuấn cười mĩa con bé.

-Kệ tui, vậy mà cũng có nhiều người nghe mới hay có nhiều tiền nữa chứ

-Cậu qua đây đi thi sao?

Con bé gật đầu: -Cậu thi lí à? Chúc thi tốt nhé!

Đ.Tuấn đoán: -Cậu thi Toán sao? Thi tốt nhé!

Con bé gật đầu cười nhẹ: -Chuyện tớ qua đây cậu đừng nói cho ai nghe nhé! Đừng hỏi tớ lí do, cậu thừa biết mà!

Đ.Tuấn gật đầu: -Tớ biết mà, nếu ko cậu cũng ko chuyển trường! (hạ giọng nhẹ nhàng, nhìn thẳng vào mắt con bé) Tiểu Anh cậu mệt mỗi lần sao?

Tiểu Anh cười: -Có gì phải mệt, từ khi chuyển trường tớ sung sướng cực kì luôn. Cảm ơn cậu nhé, bạn hiền!

Đ.Tuấn khoác vai con bé, đã đến Paris phải hưởng thụ thôi. Còn đợi gì nữa, đi ăn thôi, tớ mời! hihhi

Chuyện gì chứ chuyện ăn uống là con bé chịu liền, có lẽ Đ.Tuấn và Tiểu Anh khá hợp nhau. Đ.Tuấn ân cần chăm sóc con bé từng chút một, ngoài đêm phố Paris lạnh buốt anh chàng ko đắn đo đã cởi ngay chiếc áo khoác trên người khoác cho Tiểu Anh, lúc ăn kem miệng con bé bám đầy kem nhìn mắc cười sao đâu, Đ.Tuấn nhìn con bé ôm bụng cười, con bé lúng túng liền quẹt vào 1 vết kem lên mặt anh chàng rồi ngồi cười, Đ.Tuấn lại nghiêm chỉnh lấy khăn lau nhẹ vào mặt con bé. Tiểu Anh ngỡ ngàng dường như có vẻ lay động vì từ trước đến giờ ko một ai quan tâm mình như thế, đi mãi trên đường xa phố cũng mỗi Đ.Tuấn ko ngại khó khăn công con bé đi khắp phố đến nỗi con bé ngủ trên lưng mình lúc nào cũng ko hay. Trời đã khuya, con bé giật mình dậy:

-Đ.Tuấn trời khuya rồi, tớ về khách sạn ngay kéo mọi người lo cho tớ.

-Cậu ở đâu, để tớ đưa cậu về

-Ko cần đâu, mình kêu Taxi về là được, hôm nay làm phiền cậu nhiều quá.-Con bé cười tươi, đưa tay hiệu cho taxi, lên xe, con bé vẫy tay-Cảm ơn cậu nhiều nhé!

Khi thi xong nhà ai nấy về ai cũng mệt mỏi rã rời, duy chỉ Đ.Tuấn là vui vì.....Đ.Tuấn chủ động làm một bức thư nhỏ rất dễ thương gửi cho con bé, lần đầu tiên nhận thư con bé vui cười và đáp trả lại. Từ những bức thư với những câu hỏi xã giao hỏi thăm sức khỏe ngày càng họ bộc bạch với nhau nỗi lòng của mình, cũng nhau giải quyết những khó khăn trong cuộc sống. Tiểu Anh dần dần có cảm tình với anh chàng, từ khi có Đ.Tuấn con bé vui hơn nhiều, cười nhiều hơn. Cho đến một ngày Đ.Tuấn bí mật hẹn Tiểu Anh đến cánh đồng xanh.....

41. Chương 41: Tình Yêu Lạc Lối

Dang đôi tay rộng đón gió của hương đồng cỏ nội, chưa bao giờ con bé thấy nhẹ nhàng ko lo âu như lúc này. Con bé nheo mắt hỏi Đ.Tuấn:

-Cậu hẹn tớ đến đây có gì ko?

-Có mối hẹn cậu đến chứ? Dạo này cậu ổn chứ?

-Ừ! Khỏe nhiều lắm, cảm ơn cậu nhiều vì thời gian qua đã quan tâm mình, giúp đỡ mình rất nhiều!

-Giúp cậu, cậu lợi rồi. Thiệt cho tớ, bữa nào trong thư cậu cũng máng tớ xối xả, ở đây độ lượng nên ko chấp nhất với con gái, hôô, Ôi! Sao mình cao cả vậy-Đ.Tuấn lên giọng đầy kêu ngạo.

Con bé le lưỡi: – Trời ơi! Nhìn cậu hiền hiền vậy hóa ra cậu là một tên gian xảo chính ngốc!

Anh chàng dịu con bé: -Nhờ cậu là tấm gương tốt soi sáng mình đó! Thanks!

-AAAA! Đ.Tuấn cậu dám chọc mình à, chết cậu nè, chết nè.....-Con bé vừa máng vừa đáng xối xả vào người Đ.Tuấn, Đ.Tuấn ngồi cười ha hả ko có đau, mà trái lại Tiểu Anh lại đau. Con bé dừng lại tỏ vẻ dỗi:

-Ko chơi nữa!

Đ.Tuấn năn nỉ: -Sao vậy! Giận rồi hả! Nè, năn nỉ mà, cười cái coi!

-Cậu đáng ghét quá! Đánh cậu đau tay muốn chết đi được! huhuhuhu, đền cái tay xinh xắn lại cho tôi- Con bé nhõng nhẽo.

-Đâu! Đâu ở đâu, để bác sĩ tương lại khám cho cậu! -Đ.Tuấn nắm chặt bàn tay Tiểu Anh

-Đau quá à! Huhuhu, đau ở tay, đây, đây nữa nè! Huhuhu-Đ.Tuấn vội nắm bàn tay con bé hôn nhẹ một cái, con bé vội vàng rút tay lại, quay mặt đi chỗ khác, dường như mặt con bé đỏ rang và nóng lên bối rối, chưa bao giờ nó cảm thấy tim mình đập nhanh như thế.

Cả hai lặng 1 hồi lâu, Đ.Tuấn lên tiếng trước:

-Hôm nay tớ có ghé một cửa hàng.

-Rồi sao?-Con bé hồn nhiên đáp

-Tớ có mua 2 chiếc nhẫn, tớ đeo một cái, hiện còn dư một cái, tớ sợ mất.

-Nhà giàu có khác nhỉ, mua 1 chiếc đeo là được rồi, 2 cái tốn tiền hoang phí quá.-Con bé trách móc.

-Thì cậu giữ giúp tớ 1 chiếc còn lại đi nhé, khi nào cần tớ lấy lại.

-Chuyện đó thì.....

Đ.Tuấn móc trong túi chiếc nhẫn sáng lấp lánh, có đính 1 viên đá màu tím hồng long lanh dưới ánh nắng mặt trời, Đ.Tuấn nâng đôi tay Tiểu Anh lên nhẹ nhàng, từ từ đeo vào tay con bé, Đ.Tuấn nhìn Tiểu Anh trìu mến: -Cậu đồng ý làm bạn gái tớ nhé!

Con bé nhìn vào chiếc nhẫn đeo trên tay, nó hạnh phúc, nó ko cảm thấy đau khổ, nó thấy an toàn, ấm áp khi nhìn sâu vào đôi mắt Đ.Tuấn, ngại ngùng con bé ngật đầu, Đ.Tuấn vui mừng ôm con bé vào lòng:

-Cám ơn cậu, thiên thần nhỏ?

Con bé rơi nước mắt trong sự vui sướng, nghẹn ngào ko thành lời con bé nói: -Tớ phải cám ơn cậu mới đúng? Đ.Tuấn!

-Tiểu Anh! Cậu hiểu tại sao mình lại chọn đá màu tím ko? Mình mong muốn tình cảm của chúng ta cũng giống như màu tím, chung thủy, luôn luôn có nhau. Dù có chuyện gì xảy ra tớ hứa sẽ bảo vệ cậu dù cậu có ra sao đi nữa.

Tay trong tay hạnh phúc, luôn là điểm tựa cho nhau lúc khó khăn. Họ luôn tin mình sẽ có nhau mãi mãi. Bà của Đ.Tuấn rất mến con bé, bà luôn mỉm cười hiền hậu, quan tâm chăm sóc con bé. Nó chưa bao giờ thấy hạnh phúc như vậy, được sống trong sự yêu thương, che chở.

Hôm nay là ngày chủ nhật, được nghỉ ở nhà con bé được bà Đ.Tuấn mời sang chơi. Đến đó, Tiểu Anh vội vào bếp làm ngay 1 chiếc bánh gatô thật ngon. Trùng hợp hôm đó, Tuấn Anh cũng đến nhà để thăm bà. Tiếng chuông reo, người làm ra mở cửa, Tiểu Anh vui vì tưởng Đ.Tuấn về, con bé chạy nhanh ra ngoài phòng khách hô to:

-Cậu về rồi sao? Gấu Panda!

Tuấn Anh quay lưng lại, con bé bàng hoàng, Tuấn Anh ngạc nhiên khi thấy con bé ở đó, Tiểu Anh yên lặng hai tay nắm chặt nhau lo lắng, Tuấn Anh thấy con bé anh chàng vui lắm nhưng vui ko kịp lại là nỗi đau khi thấy trên ngón tay ấy Tiểu Anh đang đeo 1 chiếc nhẫn giống y hệt của Đ.Tuấn. Bình tĩnh như ko có chuyện gì, Tuấn Anh bình thường:

-Khỏe chứ, phù thủy siêu quậy! Hê.....zz.....z Tội cho Đ.Tuấn bạn thân của mình, có 1 người bạn gái thật là.....tớ cảnh cáo cậu nhé cậu dám ăn hiếp cậu ấy thì ko yên đâu đó.

Con bé cười híp mắt: -Thật là như nào chứ! Chuyện của người ta, người như cậu ấy ai mà dám ăn hiếp, đúng là gần mực thì đen gần đèn thì sáng. Trời ơi! Đ.Tuấn có người bạn xấu xa như cậu mình lo quá đi à!

Vừa lúc Đ.Tuấn về tới:

-Thôi ình can! Tuấn Anh lâu lâu gặp lại bạn cũ mà cũng ko tha hay sao, mà cậu true cậu ấy hoài vậy?

Tiểu Anh núp sau lưng Đ.Tuấn, tỏ vẻ đắc chí, Tuấn Anh bán vốn Đ.Tuấn:

-Nè, sau này cậu dạy lại bạn gái mình nha, kiểu này là rước cậu ta về làm dâu thôi chắc.....(anh chàng lắc đầu)

Tiểu Anh to mắt hăm dọa: -Rồi sao! Chết cậu à.....

Tuấn Anh cười: -Ko có gì! Ko tính với cậu nữa, Đ.Tuấn tớ lên nhà hăm bà cậu đây ở đây ngọt ngào quá.

Khi Tuấn Anh đi, Tiểu Anh tức tối, Đ.Tuấn nhìn con bé cười phì

-Trời ơi! Đ.Tuấn sau này cậu đừng cho cậu ấy quá nhà nữa, cậu ấy ăn hiếp mình kìa.

-Thôi mà! Bạn bè với nhau thôi, cậu ấy đùa đấy, ko sao có tớ ở đây, nín đi mà.

Từ cửa cầu thang nhìn trộm xuống, Tuấn Anh có gì đau lắm, họ thật đẹp đôi và hạnh phúc nữa. Đ.Tuấn có vẻ rất yêu thương quan tâm Tiểu Anh và Tiểu Anh cũng thế. Con bé và Tuấn Anh về cùng lúc, Đ.Tuấn nhờ Tuấn Anh đưa giúp con bé về nhà. Đi một đoạn khá xa nhưng ko ai dám mở lời một câu.

-Tiểu Anh! Chúc cậu hạnh phúc!-Tuấn Anh nén chặt cảm xúc, dừng cảm lắm anh chàng mới có thể nói ra 1 lời chua cay như thế.

Con bé im lặng ko nói nên lời cho khi ra về, đúng lúc T.Hương đang đứng trước cửa nhà đợi Tiểu Anh về, con bé vui khi gặp T.Hương:

-Cậu khỏe chứ! Lâu quá ko gặp nhỉ?

-Ừ! Tớ đến đây thăm cậu sẵn mang cho cậu ít bánh nè.-T.Hương giơ giỏ quà lên.

Con bé dẫn bạn vào nhà, cả hai cùng vào bàn nói chuyện, là con gái nên cứ 888 suốt. T.Hương nắm tay Tiểu Anh:

-Chúc mừng cậu! Rốt cuộc cậu đã có người chở che! Đ.Tuấn là 1 người tốt, nhưng Tuấn Anh lại là người yêu cậu nhiều hơn.

-Nhưng yêu Đ.Tuấn sẽ dễ dàng hơn nhiều, tớ ko phải cần đấu tranh, ko phải này nọ, bên nhau ko phải cãi nhau, chỉ mong là bạn ko mong là yêu. Đ.Tuấn tốt với mình, mình ko muốn phụ lòng cậu ấy. T.Hương cậu hiểu mình mà đúng ko?

-Nhưng một ngày nào đó, cả 3 sẽ đau khổ. Tiểu Anh tớ mong cậu hạnh phúc.

Tiểu Anh mỉm cười rất tin tưởng vào tình yêu của mình, T.Hương cũng an tâm cầu phúc cho bạn mình.

Lam Linh suốt ngày cứ bám lấy Tuấn Anh như hình với bóng:

-Tuấn Anh! Cậu có yêu tớ ko?

Tuấn Anh thẳng thắn: -Lam Linh giờ này? Ko phải là lúc để nói chuyện đó đâu, mình nghĩ tụi mình nên tập trung vào học sẽ tốt hơn cho cả hai!

Lam Linh giận lên lớn tiếng: -Có phải vì Tiểu Anh! Cậu ko quên được nó sau, tớ đã nói bao nhiêu lần rồi, Tiểu Anh ko yêu cậu đâu, nó yêu Đ.Tuấn rồi! Cậu nghe rõ chưa.

-Sao cái gì cậu cũng lôi kéo Tiểu Anh vào thế hả?Tớ nói là ko phải, sao này chuyện của chúng ta cậu đừng lôi kéo cậu ấy vào nữa.

Vì ko muốn cãi nhau với Lam Linh nên Tuấn Anh bỏ đi nơi khác, Lam Linh đẩy về cảm giận “Được lắm, cậu ko quên nó. Thì tớ cho nó biến mất, nó ko còn tồn tại trên thế giới này nữa, thì cậu phải yêu tớ thôi, Tuấn Anh à!

Đôi mắt của Lam Linh lúc nào cũng đáng sợ như những đám gai sắc nhọn như muốn giết người.

Chiều nào Đ.Tuấn cũng đưa con bé từ trường về nhà, hôm nay cũng vậy cả hai điều hí hửng vui vẻ đưa nhau về.

-A! Thèm kem quá à!-Tiểu Anh lên tiếng than thở

-Thôi! Được rồi, để tớ mua cho gần đây có 1 tiệm kem mới khai trương.-Đ.Tuấn vỗ về con bé.

-Chỉ có Đ.Tuấn tốt thôi, hihhi! Cậu đi mua đi, tớ ở lại đây ngồi một tí chân tớ mỏi quá à!-Con bé ngồi vào băng đá, Đ.Tuấn nhanh nhẹn chạy qua ngã ba đường mua kem con Tiểu Anh, cô nàng ngồi ở lại băng ghế trên vỉa hè vừa đọc sách vừa đợi Đ.Tuấn. Sau 5 phút Đ.Tuấn quay lại trên tay đang cầm 2 cây kem ngon lành, anh chàng vội kêu Tiểu Anh:

-Tiểu Anh! Kem tới rồi đây, ko thì tớ ăn hết đây.

Con bé thấy đồ ăn mắt sáng rỡ để cuốn sách xuống nhanh nhẩu chạy lại chỗ Đ.Tuấn, băng băng qua đường con bé ko thay có 1 chiếc xe ô tô chạy rất nhanh đang lao về phía con bé. Đ.Tuấn nhận thấy nguy hiểm, bỏ ngay hai que kem xuống, miệng la thất thanh:

-TIỂU ANH XEM CHỪNG!

Con bé chưa kịp quay đầu lại nhìn thì Đ.Tuấn vội chạy tới, đẩy con bé ra xa nó té một cái thật mạnh xuống lề đường, còn Đ.Tuấn bị xe đâm thẳng một cú giáng trời nằm bất tỉnh ngay trên đường, con bé kịp lấy lại bình tĩnh chạy tới đỡ Đ.Tuấn, và nó cũng ko quên nhìn và nhớ tên băng số xe khi chiếc xe ấy đang từ từ tẩu thoát. Nhờ Tiểu Anh kêu cứu và sự giúp đỡ của người đi đường nên Đ.Tuấn được đưa mau tới viện trong tình trạng chấn thương nặng. Khi Đ.Tuấn được đưa đến bệnh viện tất cả bạn bè cũng có mặt ở đó có cả Lam Linh, có cả bà của Đ.Tuấn. Đ.Tuấn được đưa ngay vào phòng cấp cứu còn Tiểu Anh như mất cả tinh thần, khi mặt con bé ko một chút biểu cảm, ngay cả vết thương ở chân và tay đang từ từ chảy máu nó cũng ko hay biết, nó chỉ biết ngồi chờ ra trên băng ghế trước phòng cấp cứu. T.Nhân đến trấn an con bé:

-Tiểu Anh! Cậu ấy sẽ ko sao đâu, cậu đừng lo lắng quá! Chân cậu bị thương rồi, mau theo tớ đi băng lại đi!

Con bé lảm nhảm nói: -Tại tớ! Nếu tớ ko đòi mua kem sẽ ko có chuyện gì! Phải chi tớ có thể nhịn một chút, phải chi tớ cẩn thận hơn.....Phải chi.....

Tuấn Anh mắng con bé: -Đủ rồi! Lúc này ko phải là lúc cậu kể tội mình đâu, cậu mau băng bó vết thương đi, sao lúc nào cậu cũng thế sao?

Khoảng 4h đồng hồ sau khi cấp cứu bác sĩ vừa ra khỏi phòng, bà của Đ.Tuấn chạy đến hỏi han:

-Bác sĩ cháu tôi có sao ko? Bác sĩ hãy cứu cháu tôi, dù có tốn bao nhiêu tiền chúng tôi sẽ trả mà, hãy cứu nó.

-Hiện tại cậu ấy vẫn còn nằm trong tình trạng nguy hiểm, vì cú va chạm vào đầu khá nặng có thể mất tính mạng như chơi. Chúng tôi đã cố gắng hết sức, mong gia đình hãy chuẩn bị tình trạng xấu nhất có thể xảy ra.

Nghe xong ai nấy cũng như suy sụp hẳn, Hà My bật khóc nức nở trách móc Tiểu Anh: -Tại sao? Cậu nói đi? Tại sao?

Con bé lẳng lặng như tờ, ko ai biết nó đang nghĩ gì cả, Lam Linh nghe xong cũng bàng hoàng mặt cô nàng tái mét. Vội vã Lam Linh vào WC, T.Khanh lấy làm lạ cũng đi vào theo, Lam Linh bật khóc trong phòng, con bé tự nhủ: -Tại sao? Mình là con quỷ ác độc mà, Đ.Tuấn ơi! Tớ xin lỗi cậu, ông trời ơi con ko cố ý đâu.

Từ ngoài cửa T.Khanh phá cửa đi vào, thấy Lam Linh như thế, T.Khanh lại an ủi:

-Lam Linh! Ko sao đâu, sẽ ổn thôi.

Lam Linh nắm tay T.Khanh run run, trong nước mắt con bé nói: -Ko! T.Khanh ơi! Tớ là kẻ giết người, tớ đã giết người, bác sĩ đã nói là cậu ấy sẽ chết, tớ sẽ đi tù thôi, Tiểu Anh, Tuấn Anh, T.Nhân và tất cả sẽ ko tha cho tớ đâu, tớ phải làm sao đây!

Con bé khóc khóc và khóc, T.Khanh xúc động: -Ko sao đâu Lam Linh tớ sẽ bảo vệ cậu, dù có chuyện gì xảy ra tớ cũng sẽ chống cho cậu.

T.Khanh vội lau nước mắt trên má con bé, dẫn con bé ra ngoài vừa lúc cảnh sát vừa đến dò hỏi Tiểu Anh, con bé ko có gì ngoài việc cung cấp cho cảnh sát băng số xe của thủ phạm, Tuấn Anh nghe xong tên bản số

xe vừa thấy quen, anh chàng nhớ đến chiếc xe mà con bé sáng nay đã khoe với anh chàng. Im lặng ko nói, anh chàng nhìn Lam Linh chăm chăm, Lam Linh ngoảnh mặt đi chỗ khác, rồi về nhà. Tất cả mọi người đã về nhà, ngay cả Tiểu Anh. Con bé ko về nhà nó vội tới ngôi nhà mà nó ko muốn đến tí nào, đó là tổ ấm của ba nó. Ngôi nhà hôm nay khác hẳn khi trước sân nhà có thêm một chiếc xe ô tô 4 chỗ sang trọng, nó thoáng nhìn chiếc xe dường như nó đã biết chuyện gì, con bé vào nhà dưới sự đón đãi nồng nhiệt của ba nó và dì Quyên, họ thấy nó có chút vui mừng nhưng cũng lo lắng khi thấy người nó băng bó khắp tay và chân. Lam Linh vui vẻ bước xuống nhà, vừa đi đến những bậc thang cuối cùng nó gặp Tiểu Anh, nó hoảng sợ run rẩy khi thấy Tiểu Anh đang nhìn nó chân chân. Lam Linh cười chào Tiểu Anh, Tiểu Anh bắt đầu khai màn cuộc chiến:

-Xe ba mua cho Lam Linh đẹp nhỉ? Phải ko dì, phải ko Lam Linh?

Dì Quyên cười: -Con kéo nói, xe đó là do Lam Linh nó chọn ko đẹp là ko vừa ý với nó rồi!

Lam Linh chỉ gật đầu cười, con bé tiếp chuyện với ba nó: -Ba ơi! Con phải về sớm đây! Ngày mai con phải đến đồn cho lời khai cảnh sát nữa.

Ông Minh lo lắng: -Liệu con ổn ko? Ba cũng hết hồn, ba nghĩ ba của Đ.Tuấn sẽ rất là lo lắng, anh ấy thương con như vậy, ba nghĩ kẻ đụng Đ.Tuấn hậu quả của kẻ ấy khó lường đây.

-Ba yên tâm! Con tin sẽ sớm bắt được kẻ đã hại người ấy thôi, vì con đã cung cấp tên số xe rồi, ngày mai chúng hung thủ sẽ bị tóm thôi. Nhưng con nghĩ nếu hun thủ chịu đầu thú thì tội trạng cũng ko đến nỗi đâu, còn nếu ko thì để cảnh sát bắt được thì chắc chắn từ ở tù cho đến tử hình.

Vừa nói con bé vừa nhìn như vừa cảnh cáo Lam Linh, nói xong con bé về nhà, Lam Linh có vẻ như bị đá kích nặng. Lam Linh chợt tỉnh, nó đến cạnh ba nó nũng nịu: -Ba ơi! Con đang cần một ít tiền để chi ột việc rất rất quan trọng ba có thể chi cho con ko?

-Con cần bao nhiêu?

-Dạ 100000đô!

Nghe thế dì Quyên la: -Lam Linh tiền mẹ cho con hôm trước đâu rồi! Sao con hoang phí vậy hả? 100000 đô đối với ba mẹ nó ko là gì nhưng mà cứ đà này tiền đâu ba mẹ lo nỗi?

Ông Minh lên tiếng: -Lam Linh hiện nay công ti ba đang gặp khó khăn, vì lo mua xe cho con nữa nên tiền cũng ko còn bao nhiêu hết, nên con thông cảm cho ba, ba ko thể cho con được? Để khi nào ổn hơn ba sẽ cho.

Lam Linh ko nói gì lặng lẽ bước đi vào phòng mình.

Tối qua Tiểu Anh ko thể nào ngủ được do vết thương trên người con bé đau âm ỉ, vì lo cho Đ.Tuấn. Nó dậy sớm, điện thoại nhà vừa reo, nó nghe:

-Alô!

-Có phải cháu là Tiểu Anh!

-Dạ đúng.

-Chúng tôi đã tìm được hung thủ đã đâm bạn cháu, cháu có thể đến để xác minh.

Con bé thấy đột ngột, lòng ko yên nó chạy một mạch vào đồn, nó đã thấy T.Khanh ngồi ở đó tay bị còng, cảnh sát định hỏi nó, nó im lặng, ko nói gì rồi bỏ đến trường học cũ. Nó đi vào trường, thầy cô cũ gặp nó chưa kịp chào nó, nó đã đi nó đi trong sự chú ý của mọi người. Đến đứng cửa phòng 11a1 nó mở toang cửa, lúc này mọi người đang vào giờ Toán của thầy Quang, nó cúi chào thầy Quang:

-Em xin lỗi thầy vì đã làm phiền, cho em 10 phút em muốn nói điều này với bạn em rồi em sẽ đi.

Thầy Quang cho phép con bé, nó đi lại chỗ của Lam Linh, đối diện nhau, Lam Linh lên mặt như thế ta đây:

-Cậu muốn gì? Nói nhanh đi, phiền mọi người rồi đó.

Tiểu Anh vờ hỏi: -T.Khanh đâu rồi?

Lam Linh nói như chưa hề có chuyện gì: -Cậu ấy ở tù rồi, vì cậu ấy chính là thủ phạm gây tai nạn cho Đ.Tuấn!

Lam Linh vừa dứt câu, con bé phan ngay cho Lam Linh 1 cái tát nó mạnh hơn bất kì cái tát tay bình thường nào, vì Tiểu Anh đã từng học võ, nỗi giận dữ của Tiểu Anh càng khiến cái tát ấy mạnh hơn bao giờ hết. Cái tát ấy khiến Lam Linh ngực xuống bàn, mọi người vào can ngăn Tiểu Anh, con bé la lên:

-Tránh ra! Ko phải chuyện của mọi người.

Lam Linh cố kìm chế cái tát nó ngực dậy, mặt in vết 5 bàn tay đỏ hoe, nó cười:

-Mọi người thấy chưa? Nó là con quỷ đội lốt người chứ đâu phải tốt lành gì. Có giỏi mày đánh tao nữa đi.

Tiểu Anh kìm nén cơn giận: -Tại sao? Tại sao? Mày hại Đ.Tuấn rồi hại cả T.Khanh thế hả?

-Tại tao ghét mày, Đ.Tuấn ngu thì rang chịu ai bảo nó nhiều chuyện. Còn T.Khanh hấn đại thì hấn chịu, tao ko có ép. Tao nghĩ nếu tốt, thì giờ này mày gặp ***** rồi.

Nghe thế Tiểu Anh nắm chặt tay Lam Linh: -Đi!

Lam Linh đau lên vì cái nắm tay của Tiểu Anh, nó kháng cự: -Mày buông tay tao ra? Đau quá, mày tính đưa tao đi đâu?

-Đau hả? Chỉ có cái nắm tay này mà đau rồi sao, nỗi đau này có đau bằng Đ.Tuấn đang nằm bệnh viện, có đau bằng ba mẹ T.Khanh lo lắng cho cậu ấy biết cậu ấy là kẻ giết người, có đau bằng người thân của Đ.Tuấn sẽ mất đi cậu ấy. Chính vì lòng đổ kị, xấu xa nham hiểm của mày.

Lam Linh cố kháng cự, nó thoát được liền vội chạy ra ngoài vừa chạy nó bật khóc:-T.Khanh tớ xin lỗi, tớ quá ích kỉ. Đ.Tuấn xin lỗi tớ đã liên lụy cậu. Tiểu Anh! Sao tao lại thua mày nhiều đến thế.

Kể từ ngày Lam Linh được đưa đến trại giáo dưỡng, dì Quyên buồn tìm đến nơi phạt đường. Ông Minh buồn lòng không còn thiết tha với công việc nữa,, suốt ngày sầu não. Tiểu Anh, con bé ngày càng rời xa ông. Không còn ngày chủ nhật nào nữa nó đến thăm ông, ông biết ông đã làm cho nó tổn thương bởi cái tát tay mà ông đã cho nó trước mặt của nhiều người bởi chính nó là thủ phạm đưa Lam Linh vào con đường tù tội.

Tiểu Anh, suốt ngày chỉ giam mình trong phòng, nó ko quan tâm đến tình trạng của Đ.Tuấn vì nó biết từ rất rất lâu có người thương yêu Đ.Tuấn rất nhiều, luôn quan tâm chăm sóc, dù cho có là kẻ đứng sao, kẻ thứ 3 thì người ấy cũng chấp nhận. Tình cảm con bé ấy dành cho Đ.Tuấn lớn lao dường nào, còn nó lại ích kỉ nhường nào khi nó hiểu ra rằng nó chỉ xem Đ.Tuấn là bạn còn tình yêu ấy ko phải là tình yêu, mà là sự quan tâm giữa hai người bạn nó xem Đ.Tuấn như lá chắn an toàn, để cho người đó không phải đau khổ nữa, nhưng nó đã sai chuyện này không những nó đau người khác cũng đau vì nó, nhiều nhiều lắm. Nó tránh xa Đ.Tuấn thật xa trước khi nó nói ra những điều tồi tệ làm Đ.Tuấn đau lòng, nhưng Đ.Tuấn sẽ dần mau thôi vì đã có người ấy bên cạnh sớm hôm..

Ngày nào nó cùn đến bệnh viện thăm Đ.Tuấn, cảnh tượng đầu tiên mà nó lun gặp đó chính là lúc Hà My mệt mỏi gục đầu vào giường ngủ vì suốt ngày lo cho Đ.Tuấn, nó thấy mình thật tệ và vô tình, đúng vậy nó vốn là vậy mà. Nó ỉc kỉ vì từ trước đến giờ nó ko yêu ai hơn hết bằng chính bản thân nó. Một lần nữa nó lại làm đau một người:

-Đ.Tuấn à! Chúng ta chia tay nhé.-Miệng nó cười tươi.

-Cậu nói vậy là sao.-Đức Tuấn bật dậy từ chiếc giường.

-Là từ nay chúng ta sẽ trở về là bạn bè bình thường nhé! Vì thời gian qua tớ đã biết tớ ko yêu cậu, mà tớ chỉ xem cậu như một người anh của mình. Hãy tha thứ cho tớ, có người yêu cậu hơn tớ rất nhiều, có người cao thượng hơn tớ, người ấy yêu cậu nhiều lắm, đó là người con gái tốt, cậu đừng nên phụ lòng người con gái đó nữa.

-Nhưng.....Tiểu Anh.....

Vừa dứt câu ko con bé nhanh chạy ra khỏi phòng, nó thấy ko đau nhiều lắm, nó cũng ko khóc, chỉ hơi hoang mang, chỉ hơi thấy mình xấu xa, ân hận vì đã chót làm điều gì đó có tội. Từ đó về sau nó luôn tránh mặt những gì thuộc về 4princes, ngay cả quán gà rán nó yêu thích mỗi lúc tan học về thì liền ghé vào đó, nó

cũng ko muốn đặt chân đến đó, nó lun đi đường vòng vì ko muốn gặp họ. Nó sống kếp mình, ít nói, vô cảm, ko một nụ cười, nó băng giá hân.

1 năm sau.....Sau khi tốt nghiệp THPT

Sau buổi lễ tốt nghiệp nó tay xách nách mang những tấm bằng khen, những giải thưởng mà mình nỗ lực cố gắng đạt được, vừa bước vào cổng. Dì Kim thúc giục:

-May quá cô chủ về rồi! Có điện thoại đang đợi cô kìa!

Con bé chuyển đồ hết cho dì Kim, nó vội chạy nhanh vào nghe điện thoại:

-Alô!(1s 2s.....10 đầu máy bên kia vẫn ko trả lời)Alô! Là ai vậy, Bảo Anh nghe!

-Tiểu Anh! Là tớ đây-Giọng chàng trai đầy miễn cưỡng.

-Là Tuấn Anh sao?-Con bé sợ sệt

-Đúng là tớ đây!

-Cậu điện cho tớ làm gì?-Con bé hạ giọng vô cảm

-Tớ 1 tuần nữa tớ sẽ đi du học, không những tớ mà còn có.....

(con bé gắt ngang lời)

-Rồi sao? Có liên quan gì đến tớ, cậu nói với tớ điều đó có ý nghĩa gì?

-Đúng! Đối với cậu thì không nhưng với mình thì có!-Tuấn Anh khẳng định

(Con bé như thất thần, ko nói nên lời)

-Tiểu Anh tớ muốn gặp cậu, cậu đồng ý đc ko? Vì tớ có chuyện quan trọng muốn nói với cậu.

-Được rồi! Khi nào thì chúng ta gặp nhau!

-Ngay bây giờ.

-Ở nơi nào? Tớ sẽ đến.

-Tớ đang đứng trước nhà cậu?

Tiểu Anh buông điện thoại nhìn ngoài cửa lớn thì đã thấy Tuấn Anh tay cầm điện thoại. Con bé bình tĩnh bước ra, dù không muốn tí nào, không thix làm điều đó nhưng nó vẫn miễn cưỡng.

Tuấn Anh nhìn con bé, trên tay nắm chặt sợi dây chuyền như có điều gì đó, Tuấn anh muốn kết thúc, muốn quên con bé, quên đi mối tình vụng dại đơn phương từ bấy lâu nay, vì anh chàng đã đau khổ , đã luôn dần xé con tim, dù bây giờ Đ.Tuấn và Tiểu Anh đã chia tay, Tuấn Anh vẫn có tư cách theo đuổi Tiểu Anh một cách đường hoàng nhưng ko, đã quá mệt mỏi cho những ngày tháng đau khổ vừa qua. Tiểu Anh bước ra cổng, nó cười ngây ngô:

-Cậu đi Mĩ sao?

-Ừ-Tuấn Anh đáp ngại ngần-Cậu định học tiếp ở đây sao?

-Học ở đây cũng tốt! Gần ba tớ nữa.. Cậu vào đại học nào vậy?

-Tớ đã trúng tuyển được học bổng của Harvard, tớ sẽ nối nghiệp của ba, học về kinh doanh, khi về Việt Nam tiếp quản công ty, cưới vợ sinh con.

Con bé bật cười trước dự tính của Tuấn Anh, anh chàng nhìn con bé thờ ơ:

-Sao cậu cười?

-Vì trước đến giờ tớ đã nghĩ sai về cậu, tưởng Tuấn Anh nhà ta sẽ hiên hách lắm, ai ngờ nào là cưới vợ sinh con.....?-Tuấn Anh thẳng vào mắt nó, Tiểu Anh ko cười nữa nó nghiêm nghị nói: -Cậu muốn nói với tớ chuyện gì? Thì nó đi, tớ rất bận?

Tuấn Anh băng khoảng giữ chặt sợi dây chuyền lần lừ mãi, đến khi định nói thì, dì Kim thốt hoảng vừa chạy vừa kêu:

-Cô chủ ơi! Cô chủ.....ông chủ nhập viện cấp cứu rồi cô chủ ơi!

Con bé nghe như không tin vào mắt nữa, nó muốn xỉu đi vì thốt hoảng, vẫn may nó kịp lấy lại bình tĩnh dò hỏi dì Kim:

-Chuyện là sao vậy dì?

-Dì cũng ko biết nữa, trợ lý của ông chủ vì điện tới báo là ba cô bệnh tim tái phát lúc họp ông ấy ngất xỉu, nên mọi người đưa vào bệnh viện rồi.

Nghe xong như phát khóc: -Dì Kim mở gara xe mau lên con phải đến bệnh viện.

Tuấn Anh thấy vậy trợ giúp: -Cậu lên xe tó đi! Cho nhanh.

Ở trên xe con bé lo lắng không ngớt, lòng nó cứ chột dạ không yên, như linh tính báo cho nó điều gì ko lành.

Tại bệnh viện.....

Bác Trọng ba Tuấn Anh cũng có mặt tại đó, con bé lúc này nó đã khóc vì lo cho ba, nó không nói thành tiếng, bác Trọng ôm nó vào lòng:

-Không sao đâu con gái! Ôn cả thôi.

-Bác ơi! Con sợ lắm.....

Tiếng khóc nghẹn ngào không thành tiếng của nó cứ như đứa trẻ, Tuấn Anh trông bộ dạng Tiểu Anh khác hẳn vẻ mạnh mẽ lạnh lùng đầu mắt rồi, cô bé yếu đuối trợ trợ rất cần bờ vai chở che.

Ngồi trước phòng cấp cứu con bé cứ ko yên, nó cứ chấp tay cầu nguyện cho ba nó, cuối cùng những giây phút định mệnh đã đến với nó. Bác sĩ bước ra khỏi phòng cấp cứu, ông mở khẩu trang ra rồi thở dài nhìn Tiểu Anh như muốn hỏi lỗi: -Ta xin lỗi cháu! Hiện giờ ba cháu rất cần, cháu mau vào đi, ko thôi sẽ ko kịp!

Nó hốt hoảng chạy thẳng vào phòng, nhìn ba nó chút những hơi thở cuối cùng, ông cố gắng đưa tay lên đón lấy nó, con bé chạy nhanh đến cầm lấy tay ba nó mặt rưng rưng nước mắt, giọng nó run run nói ko nên lời:

-Ba ơi! Đừng bỏ con mà!

Ba con bé cố gắng ngượng: -Tiểu Anh! Ba xin lỗi con, từ ngày con về đây đến giờ ba ko thể cho con một ngày hạnh phúc!

-Không sao đâu ba! Ba hứa đi! Ba hứa là ba sẽ vượt qua đi!

-Không được rồi Tiểu Anh! Ba phải đi gặp mẹ con đây, ba mệt lắm rồi. Nhưng con phải hứa với ba một chuyện, nếu ko ba a đi ko an lòng, con hứa đi.

Ông nắm chặt tay con bé van xin tha thiết, Tiểu Anh vì an ủi cha mình nên gật đầu đồng ý. Ông Minh dặn dò con bé:

-Chuyện thứ nhất, con hứa với ba dù bất cứ giá nào phải cố gắng xây dựng công ty cho thật tốt, dù sau này thế nào đi chăng nữa cũng phải gầy dựng lại nó như ban đầu, sau này có chuyện gì con hãy tìm bác Nhân trợ lý của ba bác ấy sẽ giúp con. Chuyện thứ hai là chuyện của dì Quyên và Lam Linh dù họ có làm gì đi chăng nữa con hãy thứ tha cho họ, họ đã quá tội nghiệp rồi. Nếu sau này họ có tới tìm nhờ con giúp, con cứ vì ba mà giúp họ con như đó là chút tình nghĩa.Tiểu Anh.....ba xin.....lỗi.

Cạnh hơi thở cuối cùng ông xuôi tay nhắm mắt ra đi, con bé khóc nó ra thất thanh:

-Ba ơi!.....

Ông Trọng và Tuấn Anh bước vào thì ba Tiểu Anh đã nhắm mắt an nghỉ, con bé bị sock nặng nó đã ngất xỉu cạnh bên ba nó.

Tuấn Anh vội bế Tiểu Anh đến phòng hồi sức, ông Trọng đứng đó lòng đầy lo âu. Người đã mất, chỉ còn đó là nỗi canh cánh lo âu. Ông thở dài nhẽ nhỡm.

Con bé thức dậy, nó buồn nhiều lắm. Ở ngoài người ta đã làm lễ đưa ba nó về nghĩa trang, còn nó chỉ nằm im ru trong phòng, mặc cho tiếng mọi người xôn xao qua lại. Bận bề thân thiết của ba nó đã tới đầy đủ, cô nó cũng từ Mĩ bay sang về kịp lúc đưa ba nó đi. Ai cũng có mặt đầy đủ, Lam Linh cũng đi về. Hằng ngày dì Quyên điều đem cơm cho nó, nhưng nó ko ăn. Đã ba ngày trôi qua, nó như người chết ko ăn ko nói, chỉ nằm in trong phòng....

Hơn 7 ngày sau lễ tang, dì Bảo Hân cố trấn an con bé, bà ấy luôn bên cạnh chăm sóc nó, từ từ nó cũng lấy lại tinh thần. Bà ấy đưa con bé đến mộ ba nó, mộ ba nó được đặt cạnh mộ của mẹ nó trên ngọn đồi lộng gió, nhẹ nhàng đặt bó họ hồng trắng lên mộ. Con bé nhìn mộ ba nó, nó nói:

-Dì à! Sau này dì hãy giúp con nhé!

Dì Hân nhìn con bé: -Chuyện gì thế con?

-Là ba con bảo sau này con phải tiếp quản công ty của ba, nhưng bây giờ con thấy mình chưa đủ sức, gì hãy giúp con!

-Được rồi, gì hứa với con. Nhưng hứa với dì từ nay con hãy sống cho tốt, cố gắng học hành, thấy con như thế gì có lỗi với cha mẹ con lắm!

Con bé mỉm cười nhìn dì nó: -Nhìn cô! Con lại nhớ đến mẹ, mẹ con cũng đẹp như cô, thế nhưng mẹ sắc xảo hơn cô nhiều.

Bảo Hân bẹo má nó: -Con bé này cứ giỏi trêu dì nó, thời đó ở Mĩ sống với ta con luôn ranh ma, quậy phá. Còn bây giờ thì tham mớ xéo cô nó. Con với mẹ con y rang nhau, chỉ thích chọc dì mà thôi.

Reng.....Reng.....Reng

Điện thoại dì Hân reo lên

-Alô! Tôi nghe

-Sao.....Được tôi đến ngay

Dì Hân khẩn trương: -Mau đi thôi Tiểu Anh! Chúng ta đến công ty.

Tiểu Anh thắc mắc: -Để làm gì!

Dì Hân vừa nắm tay con bé vừa kéo: -Rồi con sẽ biết.

Xe dừng trước cửa công ty, dì Hân bảo con bé ngồi trong xe đợi, Bảo Hân tức tốc đến ngay phòng họp quản trị. Không chút do dự, bà mở cửa phòng nói to:

-Anh tôi mới mất chưa được yên lòng, thì có người tính làm phản hả?

Tất cả mọi người hốt hoảng khi Bảo Hân đến, sớm không đến muộn không đến lại đến vào lúc này. Tất cả người có quyền lực tại công ty TMLA đã có mặt đông đủ, bao gồm:

+Trần Văn Trọng(ba của Tuấn Anh): Phó chủ tịch hội đồng quản trị giữ 20% cổ phần

+Nguyễn Minh Long(ba của Đ.Tuấn): Tổng giám đốc công ty chiếm 15% cổ phần.

+Lê Phong An(ba của T.Nhân): Phó giám đốc bộ phận kinh doanh 17% cổ phần

+Trần Trọng Luân(ba của T.Khanh): Phó giám đốc sản xuất kiêm thư kí hội đồng chiếm 13% cổ phần.

Còn 35% còn lại điều thuộc về ba của Tiểu Anh là ông Minh. Trở về cuộc họp, Bảo Hân quyết làm rõ chuyện:

-Anh rể tôi lúc còn sống, thì 35% cổ phần anh tôi đóng góp là không nhỏ, nhưng nay anh tôi mất rồi, thì cho tôi hỏi 35% đó đáng lẽ thuộc về con anh tôi là Bảo Anh, thế nhưng nó hiện nay thuộc về ai vậy?

Ông Trọng điềm tĩnh đáp: -Đúng là lúc anh Minh còn sống đã có cổ phần trong công ty là 35%, nhưng trước khi anh Minh ra đi anh ấy đã để lại cho tôi, giấy trắng mực đen, cô có thể xem.-Thư kí đưa cho ông

Minh tờ giấy cắt nhượng cổ phần có chữ kí ông Minh, Bảo Hân như không tin vào mắt mình, cô vội vàng xem kĩ thì đó đúng là chữ kí của ông Minh, nhưng cô không thể nào hiểu được tại sao anh rở mình lại có quyết định như thế. Bần thần bước ra về, cô suy nghĩ mãi mà không có đáp án ỉnh, cố giấu Tiểu Anh mọi chuyện Bảo Hân quyết định âm thầm phái người điều tra, còn cô phải trở về Mĩ để lo công việc của mình, yên tâm với Tiểu Anh nên cô cũng thở phào nhẹ nhõng khi về Mĩ

Chiều hôm đó, khi tiễn cô ra sân bay lúc về nhà Tiểu Anh nhận được bức thư từ ngân hàng gửi đến, con bé tò mò xé ra xem thì ra là giấy báo nợ của công ty riêng của ba nó. Tình hình công ty hiện nay dường như lâm vào khủng hoảng và đứng trên bờ vực phá sản, trên dưới 3000 người sẽ phải thất nghiệp, số nợ lên đến hàng chục tỷ đồng. Tiểu Anh thật sự choáng khi nhìn thấy những con số đó, nếu như nó không thanh toán thì tất cả kể cả ngôi biệt thự phong lan, nơi kỷ niệm duy nhất về hồi ức của cô với ba mẹ mình lúc thơ ấu cũng biến mất thôi. Bao nhiêu chuyện thời gian qua cứ đến mãi khôn lường, nó không biết làm gì cả, nó chỉ đơn thuần là con bé mới chập chững bước vào tuổi mười 18 thể nhưng có quá nhiều điều để nó lo toan. Nó vẫn nhớ đến lời dặn dò của ba là phải cố quyết giữ bằng được gia nghiệp, thế nhưng phải làm gì đây? Lúc đó Tuấn Anh vừa đến tìm con bé.

-Tuấn Anh, cậu mới đến hả?-Con bé cố giấu tờ giấy sau lưng mình.

Tuấn Anh phát giác được, cố nhìn tờ giấy sau lưng con bé: -Ừ, tớ mới đến, cái gì mà cậu giấu sao lưng vậy.

-Là giấy báo kết quả thi ĐH thôi!-Con bé nhanh trí đáp.

-Đâu phải, cậu nói với tớ là 1 tháng sau mới thi mà.-Tuấn Anh chau mày nhìn con bé-Cậu giấu tớ chuyện gì à, đưa tớ giấy đó cho tớ xem.

Tiểu Anh đứng im lặng, không nói gì rồi đưa tờ giấy cho Tuấn Anh: -Tuấn Anh! Ba cậu.....bác Trọng có thể.....giải quyết được ko? Bằng mọi cách tớ phải giữ lại công ty vì đó là tâm nguyện của ba mình, mình đã hứa với ba.

Tuấn Anh khá bất ngờ khi nhìn thấy khoản nợ mà Tiểu Anh phải gánh, nó quá sức đối với con bé. Nhìn Tiểu Anh, Tuấn Anh cảm thấy thương xót cho con bé, anh chàng cố trấn an:

-Để tớ về nói với ba xem sao? Ba tớ quan hệ rộng chắc chắn giải quyết được ổn mà cậu yên tâm, không sao đâu?

-Vậy thì trông hết vào cậu, mình sẽ đợi!-Con bé cố lạc quan nhưng trong lòng đầy lo lắng.

Tuấn Anh nhanh chóng quay trở về nhà, nhà cậu hôm nay dường như đón khách quý khi sân nhà xe đậu chật kín, hẳn bé rón rén bước tới cửa thì đã nghe giọng cười nói, hô hào lớn tiếng:

-Hahaha! Không ngờ ông anh của mình cao tay ỉnh đến thế, ngay cả Phan Minh ông anh cũng thâu hết cổ phần mà không tốn công sức nào cả.

-Đó là nhờ anh em giúp đỡ thôi! Còn ông bạn già Phan Minh nay đã đi rồi nhắc làm gì nữa?-Ông Trọng giọng đầy hớn hử.

-Nhưng mà còn khoản nợ của ông ta gánh cho anh, anh tính cho tụi này giải quyết sao đây? Dù gì người cũng đã mất, ông ta chỉ còn có đứa con gái ỉnh chưa no lo chưa tới tưởng đâu Phan Minh mất rồi thì con bé đó hưởng 35% cổ phần có thể làm bà hoàng. Anh Trọng à! Anh ỉnh lắm, già trẻ gái trai anh cũng không tha.

Tiếng ly vỡ mạnh xuống đất làm cho không khí im ỉnh đi:

-Im ỉnh! Các người nói vậy ỉnh rồi, nợ này là do ông ta ngu ỉnh đầu vào gánh chứ tôi không có bảo ông ta gánh giúp, 35% kia cũng do ông ta hai tay dâng cho tôi, tôi có nói gì đâu, còn con bé ỉnh nó còn người đi giàu có nữa sợ gì mà làm tội với con bé. Đúng ko?

Tiếng cười nói hô hào, a dua nịnh bợ theo ông Trọng vẫn không ngớt. Tuấn Anh đứng bên cửa nghe xong như không tin vào tai mình nữa, nó như bị tổn thương. Vì từ trước đến giờ nó với ba nó không hợp nhau chỉ vì ba nó quá lạnh lùng nghiêm khắc với nó, gần đây thì mối quan hệ ỉnh mới tốt đẹp hơn chút thôi vậy mà tại sao người ta nó hằng yêu quý kính trọng lại là con người như vậy? Thủ đoạn, chỉ biết mưu lợi cho riêng mình mà làm hại người khác. Mặc cho không khí vui vẻ ồn ào trong nhà, Tuấn Anh bỏ chạy khỏi căn

nhà ấy rồi ra bờ sông hét thật to, nó làm sao mà ăn nói với Tiểu Anh bây giờ? Nó làm sao phải đối diện với ba, với tất cả mọi người? Nó không biết làm thế nào nữa

Đ.Tuấn chạy đi tìm Tuấn Anh khắp nơi về vụ du học, đi ngang dọc bờ sông Đ.Tuấn thấy Tuấn Anh đang ngồi đó buồn bã một mình. Đ.Tuấn nhẹ nhàng tiến lại gần, vỗ vai anh chàng: -Sao, không nở rời khỏi đây sao?

Tuấn Anh quay lại cười mỉm chi: -Chỉ có 4 năm thôi làm gì mà nở chứ không nở chứ?

-Thế sao cậu buồn?

-Tớ chỉ lo cho Tiểu Anh, dạo này cậu ấy xảy ra quá nhiều chuyện, tớ lo.....

Đ.Tuấn động viên: -Không sao đâu! Bộ cậu tưởng Tiểu Anh có mình cậu là bạn thôi sao, còn mình T.Khanh, T.Nhân và cả mấy bạn kia nữa mà. Tớ thay mặt đám bạn hứa với cậu là dù xảy ra chuyện gì bọn mình cũng sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ cậu ấy. Yên tâm chưa?

-Cám ơn cậu! Cậu còn nặng tình với Tiểu Anh vậy sao?

-Không phải là nặng tình thay ko? Mà là bạn thì phải giúp nhau, huống chi Tiểu Anh lại là bạn thân thân nhất của Đ.Tuấn này. Tớ ước chi có người em gái như vậy mà cũng ko được nữa!-Đ.Tuấn nhìn lên bầu trời mơ tưởng.

Tuấn Anh thấy ngưỡng mộ Đ.Tuấn vô cùng, bất kể chuyện gì xảy đến Đ.Tuấn cũng điều lạc quan chấp nhận nó, dù có tồi tệ đến lúc nào, anh chàng luôn là người đơn giản chân thành, luôn nghĩ đến mọi người xung quanh mình. Vì thế Đ.Tuấn luôn được lòng của mọi người xung quanh. Nhớ hôm ấy tại bệnh viện, Tiểu Anh nói lời chia tay phũ phàng với Đ.Tuấn, anh chàng không hỏi tại sao? Không hề nín kén, mà chỉ mỉm cười gật đầu nói: -Tiểu Anh! Mình chúc cậu tìm người tốt hơn mình!

Tình yêu ấy quá cao thượng, đối với Đ.Tuấn yêu thương đâu cần phải 2 người ở bên nhau là được, mà đó là sự hi sinh, Đ.Tuấn bằng lòng rời xa Tiểu Anh để con bé được tự do còn hơn là cứ trông thấy con bé luôn đau khổ khó xử khi ở cạnh mình.

Tuấn Anh rút trong túi tờ giấy báo nợ của Tiểu Anh đưa cho Đ.Tuấn xem:

-Cậu xem đi, liệu có giúp được gì ko?

Đ.Tuấn không hiểu chuyện gì, mở ra xem thì anh chàng bàng hoàng khi thấy khoản nợ lên đến 20 tỷ đồng:

-Tuấn Anh! Nếu như thế thì Tiểu Anh tính làm sao?

-Mình cũng không biết nữa, e là Tiểu Anh sẽ ra đường ở thôi. Công ty riêng của ba Tiểu Anh để lại cũng đang đứng bên bờ vực phá sản, tất cả nợ nần bây giờ cậu ấy điều gánh hết. Chỉ còn cách là bán công ty và ngôi biệt thự ấy thôi.

-Nhưng ba Tiểu Anh còn 35% cổ phần trong công ty mà, ba mình nói nó đáng giá gần hơn cả trăm tỷ.

Nhắc đến điều này, Tuấn Anh như nghẹn ở cổ họng, anh chàng bần thần suy nghĩ. Đ.Tuấn trong vẻ mặt Tuấn Anh biến sắc anh chàng hỏi:

-Này! Có chuyện gì sao?

-35% đó ba mình đang giữ!

-Vậy thì tốt rồi! Ba cậu với ba Tiểu Anh dù gì cũng là chỗ thân tình, huống chi giờ bác Minh đã mất, mình nghĩ Tiểu Anh như thế ba cậu sẽ giúp thôi. Cậu thử về nói với ba cậu xem sao?-Đ.Tuấn vui mừng.

-Ừ để mình thử.-Nói là vậy nhưng Tuấn Anh quá hiểu rõ ba mình, ông ấy làm chuyện gì cũng có mục đích riêng, hề có lợi ỉnh thì ông bất chấp cái giá phải trả là bao nhiêu còn hơn mình phải thua thiệt.

Cả hai lặng lẽ đi về nhà, trên đường về Tuấn Anh lo lắng không ngừng. Về nhà thì trời đã sụp tối, khách khứa cũng đã về hết. Mới bước vào phòng khách, Tuấn Anh đã thấy ba mình ngồi vui vẻ nhâm nhi li rượu vang đỏ rực, ông Trọng tươi cười:

-Sao hả con trai! Con làm thủ tục du học đến đâu rồi!

-Chào ba! Thủ tục đã ổn rồi, tuần sau là con sẽ đi!

-Vậy thì tốt! Nghe lời ba học cho tốt rồi về tiếp quản công ty rồi cưới vợ sinh con, để ba có cháu mà bông nũa chứ.-Ông cười đắc chí.

Vốn tính thẳng thắn, Tuấn Anh vào thẳng chủ đề, anh chàng nghiêm túc hỏi

-Ba! Con muốn hỏi ba một chuyện?

-Con nói đi!

-Chuyện lúc chiều ba nói với mấy chú là sao hả ba? Con không ngờ ba lại như thế, con thất vọng quá.

Ông Trọng bỗng đứng dậy, đặt ly rượu xuống bàn: -Con nghe hết rồi sao?

-Vâng! Thường thì người xấu làm chuyện ác thì luôn áp a áp úng, còn ở ba con rất khâm phục ba làm bao nhiêu chuyện đối với gia đình Tiểu Anh như thế mà ba còn đứng trước tất cả mọi người mà vỗ ngực xưng tên tự hào nữa chứ.-Tuấn Anh nhìn ba mình mĩa mại.

Ông Trọng tiến đến tát vào mặt Tuấn Anh: -Đồ *****! Ba mày dạy mày đến chừng này mày làm phản hả? Suy nghĩ đi, lão già này không làm những chuyện đó thì liệu giờ này mày có còn được ở trong cái nhà này với chốn ấm niệm êm, bên những bộ đồ hiệu, rồi mày có được đi du học như thế này không? Tao làm là vì ai? Vì cái gia đình này thôi. Mày tính phản hả?

Tuấn Anh vẫn cố chấp cãi với ba nó: -Ba, con cảm ơn ba đã cho con những gì mà người khác không có! Thà con biết ba làm chuyện đó thì con đã đi ăn xin từ rồi! Còn hơn phải cầm những đồng tiền bẩn ấy.

-Mày không cầm! Nhưng mày đã xài nó, cũng là một thôi con. Tính sao đi nữa mọi chuyện cũng đâu vào đấy rồi.

-Nhưng còn Tiểu Anh, cậu ấy vô tội sao ba nỡ lòng nào gián cậu ấy một quả đấm chí tử vậy, ba nghĩ đi lỗ người đó là con của ba, ba tính làm sao.

-Ba.....-Ông dường như nói không lại hẳn bé, nên ông đành xuống nước-Sao! Con muốn ba làm gì?

-Để thôi! Ba hãy trích ra 35% cổ phần đó trả cho Tiểu Anh, để cậu ấy trả nợ. Còn bằng không con sẽ đi nói với cậu ấy.

Ông nghe xong, tính quay sang tát cho nó một bạt tay: -Con đe dọa ba hả?-Ông to tiếng quát hẳn bé, đúng lúc Ngọc Lan vợ ông vừa về tới, nên ông đành nhường nó một bước. Di Lan nghe hai cha con lớn tiếng với nhau, đi hốt hoảng chạy vào xem tình hình thế nào.

-Có chuyện gì nữa hay sao? Mà khi em mới về tới cổng thì đã nghe hai cha con lớn tiếng rồi.

Ông Trọng im lặng xem như không có gì, di Lan nhìn Tuấn Anh hỏi: -Tuấn Anh! Bộ con nói gì làm cho ba giận nữa hay sao?

-Dạ thưa mẹ.....là chuyện của Tiểu.....

Ông Trọng xen vào: -Phải rồi! Em đi khám bệnh sao rồi, bệnh tin của em có tiến triển khá hơn lần trước không?

Tuấn Anh lại đỡ mẹ ngồi xuống ghế, di Lan nhìn hai cha con thở phào:

-Bệnh của em có tốt hai không còn tùy vào hai cha con anh nữa, hễ về tới nhà là thấy hai cha con cãi nhau là em lại mệt rồi. Anh nữa, chuyện gì thì cũng từ từ nói với nó thôi làm gì mà quát như thế, nó có lòng tự trọng mà. Còn con Tuấn Anh, ba bảo gì thì con cứ vâng dạ mà nghe lời chứ có đâu con cứ cãi lời ba mãi thế.

Tuấn Anh lên tiếng: -Đúng ba nói đúng thì con nghe, nhưng mà.....

Ông Trọng chau mày nhìn hẳn bé: -Tuấn Anh! Mẹ con đang bị bệnh con có cần nói ẹ lo lắng không.....Có gì một lát lên phòng hai cha con mình thương lượng.

Nghe thế Tuấn Anh mới chịu để yên cho ba mình. Một lát sau khi đưa mẹ lên phòng nghỉ, Tuấn Anh vào tiếp chuyện với ba nó, ba nó đổi thái độ khác hẳn:

-Tuấn Anh! Ba suy nghĩ rồi, ba định là sẽ dùng tiền của ba để giúp cho Tiểu Anh. Dù gì bác Minh cũng là bạn thân, cũng là người ơn. Và dịp này ba nghĩ đã là lúc chúng ta đền đáp ơn tình rồi.

-Ba chắc chứ.-Tuấn Anh hỏi có vẻ hoài nghi.

-Con không tin ba sao? Từ trước đến giờ ba có nói dối con bao giờ, chuyện Tiểu Anh cứ để cho ba lo, còn con cứ lo chuẩn bị đi du học, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Tuấn Anh nghe thế cũng an tâm một phần, hẳn bé chạy về phòng điện thoại báo ngay cho Tiểu Anh. Con bé nghe xong vui mừng đến rơi nước mắt:

-Thật sao Tuấn Anh, ỉnh gửi lời cảm ơn ba cậu! Mình không biết lấy gì đền đáp bây giờ.

-Có sao đâu! Chúng ta là bạn bè tốt mà!-Tuấn Anh an ủi con bé.

-Tớ sợ lắm, tớ sợ thất hứa với ba, tớ sợ mất đi kỉ niệm duy nhất về mẹ đó là ngôi biệt thự Phong Lan, duy chỉ có ở đó là tớ cảm thấy được gần mẹ mình.-Giọng con bé nghẹn ngào, hai hàng nước mắt nó rơi vì vui mừng.

Ông Trọng hứa cốt để dỗ ngọt Tuấn Anh, nhưng thực chất là ông muốn để cho Tiểu Anh sống chết một mình. Người của ngân hàng đã đến nhà và công ty của Tiểu Anh kê khai tài sản, dù như thế nào con bé vẫn còn có chỗ dựa niềm tin, nó tin là bác Trọng sẽ giúp nó. Tuấn Anh dạo gần đây vì chuẩn bị lo cho việc du học nên cũng bận bịu, cộng thêm ba mình đã hứa như thế nên cũng an lòng về chuyện của Tiểu Anh. Trước ngày đi một ngày, đó cũng là ngày mà ngân hàng đến lấy nhà của Tiểu Anh, con bé cứ ngỡ bác Trọng sẽ giúp mọi chuyện nhưng cũng bằng không, nó gọi mấy cuộc cho Tuấn Anh điều không nghe máy, liên hệ cho bác Trọng cũng không được vì thư kí nói ông bận đi công tác xa. Nó cố xin các cô chú cho nó thêm một thời gian nữa nhưng không được, nó đành ôm nước mắt dọn đồ rời khỏi nhà, biết đi đâu. Khi nó chỉ một thân một mình không thân thích ở đây, ngay cả dì nó là cứu cánh duy nhất cũng đã biệt tăm vì nó làm mất liên lạc. Vừa bước ra khỏi nhà, Eric và Đ.Tuấn vì đến, nhìn con bé buồn bã, Eric động viên:

-Không sao đâu! Bọn tớ sẽ giúp cậu vượt qua mà!

-Sao cậu biết mà đến-Tiểu Anh thắc mắc.

-Ba tớ làm giám đốc ngân hàng, chẳng lẽ chuyện này cũng không biết

Con bé nhìn Đ.Tuấn, Đ.Tuấn bèn giải thích: -Là Tuấn Anh điện tớ đến!

-Thế cậu ấy đâu?-Tiểu Anh làm lạ

-Cậu ấy đi sang Mỹ rồi!-Đ.Tuấn nói nhỏ trọng miệng-Cách đây 1 tiếng đồng hồ tớ có nhận tin nhắn của cậu ấy, nhưng khi điện lại thì cậu ấy đã lên máy bay sang Mỹ trước bọn này.

Tiểu Anh nghe xong như suy sụp, con bé cắn răng tức giận:

-Đồ giả dối! Thì ra cậu ấy với ba mình toàn là những kẻ dối trá! Tôi hận các người.

Nó hét to trong sự căm giận, oán tức của bản thân. Nó nhìn lại căn biệt thự khóc nức nở, trong lòng đầy sự tiếc nuối không muốn xa rời.

Đ.Tuấn và Eric đã mua cho con bé 1 căn nhà nhỏ, như để giúp đỡ phần nào trong cuộc sống của Tiểu Anh. Bạn bè xung quanh nó ai cũng đã ra đi hết chỉ để lại mình nó bơ vơ trên chính quê hương của mình. Một hôm, có một số điện thoại lạ từ nước ngoài điện về cho nó, nó tò mò nghe máy:

-Alô!....

-Tiểu Anh! Mình là Tuấn Anh, cậu cho tớ xin.....

-Cậu im đi! Sau này tôi và cậu chấm dứt quan hệ, chúng ta chỉ là kẻ thù mà thôi, đồ khốn, kẻ đốn mạt

——tít....tít.....tít

Tiểu Anh không chút do dự tắt máy ngay, khi nghe đầu dây bên kia là Tuấn Anh. Liên tục như thế ba cuộc gọi đến, tránh phiền phức con bé rút máy tháo sim. Nó ngồi nhớ đến như lời ba nó dặn dò trước khi ra đi, nhớ đến kỉ ức tốt đẹp nhất về mẹ nó lúc nhỏ tại ngôi biệt thự ấy và con nhiều thứ nữa. Ngày nào cũng thế, nó điều đem ảnh ba và mẹ ra để ngắm, rồi khóc, khóc cho cuộc sống, khóc cho số phận của bản thân.

Con bé đã đầu đại học vào ngành kinh tế, nó quyết học với quyết tâm để vươn lên, hằng ngày con bé phải đi giúp việc nhà, phục vụ quán ăn để mong có tiền trang trải cuộc sống và việc học. Với cố gắng của mình, nó được một doanh nhân giấu mặt tài trợ học bổng nên cũng nhẹ gánh một phần. Hôm đó tại trường có buổi hội thảo về kinh tế học, con bé tham gia với tư cách là người thuyết trình hôm đó. Thông minh, khéo léo, nhanh nhạy nó đã gây được ấn tượng mạnh với tất cả mọi người. Ở trường tên con bé nổi như cồn, không ít người làm bạn với con bé, nhưng từ khi sự việc đó xảy ra nó còn không tin vào bất cứ một ai, luôn lạnh lùng với mọi người xung quanh. Buổi hội thảo kết thúc, Tiểu Anh ra trạm xe buýt đón xe, thì một chiếc xe đậu trước mặt con bé, một người đàn ông có vẻ rất tri thức trạc khoảng 40 bước ra khỏi xe, ông nhanh chóng lại gần hỏi con bé:

-Cháu có phải là Bảo Anh, con của giám đốc Minh?

-Dạ, đúng. Sao bác biết ba con.-Con bé ngạc nhiên.

-Bác là Nhân, lúc trước là trợ lí của ba con, nhưng sau ngày bác về quê cũng là lúc công ty phá sản, cũng may bác được người quen giúp đỡ nên cũng có công việc nếu ko con gái của bác ko biết nó có học nổi đại học không.-Bác Nhân phân trần với con bé-Cháu lúc này sao rồi?

-Cuộc sống của cháu cũng ổn định rồi bác ạ, so với lúc đầu thì bây giờ cháu khá hơn một chút, dù có lúc hơi chật vật tí.-Con bé mỉm cười.

-Tiểu Anh à, cháu có tin bác không? Dẫu chúng ta mới quen nhau.-Ông nghiêm nghị nhìn con bé.

Tiểu Anh gật đầu.

-Trước khi ba cháu mất, ba cháu có bảo đến tìm bác nhưng thật sự thời gian qua có quá nhiều chuyện xảy ra cho nên cháu cũng....nhưng cháu tin bác vì cháu tin ba cháu.-Con bé quả quyết.

-Được! Ta sẽ giúp cháu, cũng như đền đáp ơn này cho ba cháu. Nghe bác nói đây ba cháu mất công ty phá sản, không phải do tự nhiên mà có đâu.

Con bé giật cả người nó nghi vấn:

-Vậy là có kẻ giết đây sao?

Ông nhìn xung quanh, rồi bảo con bé:

-Chỗ này nói chuyện không tiện đâu, chúng ta nên đi chỗ khác thì hơn.

Con bé vào xe, bác nhân đưa nó đến nhà của bác ấy, ngôi nhà nhỏ vốn vẹn 300m2 tuy nhỏ nhưng gọn gàng ngăn nắp như có bàn tay của đứa con gái vào việc chăm sóc ngôi nhà. Bác Nhân pha nước mời con bé:

-Cháu uống đi! Bác sống chung với đứa con gái, nó cũng đang học đại học cỡ cháu, chắc một lát nó về thôi.

Con bé uống một ngụm nước, rồi hỏi ông chuyện lúc nãy, ông chỉ thở dài:

-Ba cháu, Phan Minh ông ấy rất giỏi hiền từ và độ lượng, chính vì điều ấy mà đã hại bản thân mình và hại những người xung quanh của ông. Ông Trọng vốn là người quỷ kế đa đoan, bác đã sớm đoán được thế nhưng lại chậm một bước để cứu ba cháu. Hôm đó bác về quê, thì đột nhiên nghe ba cháu nhập viện, về lại công ty hỏi thăm thì ba cháu phát bệnh tim. Ông ấy bị bệnh ấy hầu như ai trong công ty điều rõ, cho nên ai cũng không dám đả kích ba cháu, điều nữa là thuốc trị tim ba cháu luôn mang theo bên mình ko bỏ sót. Hôm đó, bác quay lại phòng ba cháu lấy một số tài liệu thì bác phát hiện thuốc của ba cháu nằm ở dưới gầm tủ, 35% cổ phần được chuyển một cách dễ dàng vào cổ phần của ông Trọng, và ba cháu phải ôm số nợ mấy mươi tỷ là điều chú khó lý giải. Nhưng thời gian qua bác âm thầm tìm hiểu thì ra trước đây ông Trọng đã thực kết công ty hơn mười mấy tỷ vì công ty riêng của ông làm ăn thua lỗ, vì muốn êm xuôi chuyện ông ta đã không ngần ngại quỳ xuống xin ba cháu nhường cổ phần, sau khi kí xong ba cháu đột nhiên phát bệnh thuốc ba cháu mang theo trong người đã bị ông Trọng giấu lúc đầu. Tiện công đôi việc,

ba cháu mất chức chủ tịch sẽ thuộc về ông ta, 35% cổ phần cũng là của ông ta, dĩ nhiên số nợ ông ấy cũng chuyển qua cho ba cháu, nên bắt cháu gánh hết tất cả. Chú xin lỗi khi đến giờ này mới nói với con, thời gian qua ông Trọng biết bác biết hết tất cả nên đã tìm người hăm dọa bác, may đó là bạn của bạn bác nên bác thoát nạn. Từ đó bác đi tìm cháu nhưng mãi đến nay mới gặp.

Con bé nghe xong tất cả, còn không tin vào mắt mình nữa, và nó đã hiểu tại sao Tuấn Anh, ông Trọng làm thế với nó. Nó căm thù đến tận xương tủy, nó không còn khóc nữa, đã quá đủ cho những giọt nước mắt vô nghĩa.

-Vậy cháu định sẽ làm gì?-Bác Nhân hỏi nó

-Trước tiên cháu phải tìm cách liên lạc với cô cháu, chỉ có cô mới giúp được chúng ta thôi, nhưng do cháu mà địa chỉ số liên lạc của cô, bác giúp cháu bằng mọi cách phải tìm được cô.

-Tốt quá! Cách đây 1 năm cô ấy có liên lạc với bác, bảo là ta tìm cháu cho bằng được. Yên tâm rồi! Ta sẽ liên lạc ngay với bà ấy.

Con bé thở phào nhẹ nhõm, ông điện ngay cú điện thoại sang Mỹ, đưa cho Tiểu Anh nghe:

-Alô

Nghe được giọng cô mình, Tiểu Anh mừng như muốn khóc, giọng con bé run run:

-Dì ơi! Con, Tiểu Anh đây.

Ở đầu dây bên kia, Bảo Hân nghe giọng của con bé mừng quá, bà hỏi con bé:

-Tiểu Anh? Là con sao? Con sống có tốt ko? Dạo này con ra sao? Con ở yên đó với bác Nhân ngày mai đi về đón con liền.

-Dì ơi! Con vẫn khỏe, con sống tốt lắm, dì đừng có lo cho con nhé!

-Dì ko lo sao được con đi đâu cả mấy năm nay dì về nước sao không thấy con, dì lo lắm con biết không, sao con không liên lạc cho dì?

-Con xin lỗi để dì lo lắng, tại con làm mất số liên lạc của dì, con xin lỗi.

-Thôi ko sao? Liên lạc được với con dì an tâm rồi, ngày mai dì sẽ về nước, con nhớ nhắn với bác Nhân ngày mai ra sân bay đợi dì nhé.

-Vâng con biết rồi!

-Dì hơi bận có gì liên lạc sau nhé!

-Con chào dì!

Nghe điện thoại xong con bé như nhẹ cả người, vừa lúc con gái của bác Nhân về, cô gái vui vẻ vào nhà, cười tươi:

-Thưa ba mới về! Nhà mình có khác hả ba!

Cô con gái của bác Nhân mới bước vào, con bé và Tiểu Anh nhìn nhau rồi đồng thanh:

-A! Là cậu hả?.....

-Thiên Hương!!!!!!-Tiểu Anh vui mừng.

-Ừ! Chào cậu!-Thiên Hương đưa tay lên chào như quân đội.

-Thì ra hai con quen nhau sao?-Bác Nhân hỏi

-Dạ ba, bác ấy học giỏi lắm cũng nhờ bạn ấy con đậu đại học đó.-Thiên Hương tự hào giới thiệu bạn mình cho ba nghe.

-Thì ra là vậy, bác mang ơn cháu rồi! Nè Thiên Hương con biết không Tiểu Anh là con của ân nhân gia đình chúng ta đó, con nhớ sau này hễ có gì phải giúp đỡ bạn ấy nha!-Bác Nhân dặn dò.

Thiên Hương đón Tiểu Anh nồng hậu, con bé hỏi thăm Tiểu Anh nhiều điều. Thiên Hương cũng không ngờ cuộc sống của bạn mình-một cô tiểu thư- lại ra nông nổi thế. Con bé làm cho Tiểu Anh bát Mì, Tiểu Anh vừa ăn Thiên Hương vừa hỏi:

-Tuấn Anh có liên lạc với cậu không?

-Cậu đừng nhắc con người ấy trước mặt tớ có được không?-Tiểu Anh nhìn T.Hương như đe dọa.

-Ừ! Không thì thôi.-T.Hương cười đáp lại-Vậy cậu tính làm gì?

-Ngày mai cô tớ về tớ định sẽ sang Mĩ cùng cô, và rồi sau 5 năm nữa là lúc tớ trả nợ rồi.-Và rồi con bé mỉm cười một cách toan tính.

Thế là Bảo Hân về nước, bà đưa con bé về Mĩ, bà đã biết hết tất cả và cả hai đã chuẩn bị hết tất cả àn kịch trả thù sắp đến, đạo diễn sẽ là Tiểu Anh.

42. Chương 42: Đoạn Kết Hận Thù

5 năm sau

-Kính chào giám đốc!

Tất cả nhân viên công ty TMLA, tất cả nhân viên công ty nhất là các nhân viên nữ ai cũng điều hân hoan. Cả 4 người về kiêm nhiệm chức vụ mới của công ty, ai cũng đẹp trai và tài giỏi. Nhất là con trai của chủ tịch Trọng, xung quanh những lời gơi khen cứ không ngừng:

-Anh ta đẹp trai thật, tài năng nữa, nghe nói anh ta học ở trường Harvad đó! Ngưỡng mộ chưa?

-Cả 4 người họ ai cũng tuyệt cả! Chưa ai có bạn gái cả vậy là mình có cơ hội rồi.....

Diện áo vest quần tây thắt cà vạt trong ai cũng lịch sự nho nhã, phong thái đỉnh đạc. Nhất là Tuấn Anh, khuôn mặt điển trai lạnh lùng luôn lúc nào cũng toát lên vẻ ngạo mạn khiến cho các nhân viên nữ trao đảo. Vừa kết thúc 3 năm học đại học, 2 năm tập sự làm việc ở Mĩ. Khi cả 4 về nước cũng là lúc phụ huynh của 4 thoái lui về nghỉ hưu nhường lại cho bọn trẻ. Tuấn Anh vẫn nối nghiệp ba mình, quản lý công ty MTLA, Đ.Tuấn đi theo nghề bác sĩ và kiêm nhiệm luôn chức vụ giám đốc sản xuất do ba Tuấn Anh đề xuất, Thiện Nhân nhậm chức trưởng phòng nghiên cứu, điều chế sản phẩm. T.Khanh nhậm chức giám đốc bộ phận marketing. Mỗi người một việc, nhưng cả 4 luôn là 1. Thời gian tập sự 2 năm ở Mĩ đã chính mình được tài năng của họ, khi cả 4 cùng nhau mở công ty bất động sản tại Mĩ và đã thu được lợi nhuận gần 500% trong thời buổi bất động sản nhiều biến động khôn lường, cả doanh nhân lâu năm còn phải chết đứng. Kể đến công lao phải nói nhiều đến Tuấn Anh, khôn ngoan khéo léo, thông minh phán đoán mọi việc chính anh là thuyền trưởng đưa con tàu của công ty mình vào quỹ đạo nền kinh tế, vốn ngoại ngữ, tiền vốn tự xoay, cái đầu lúc nào cũng không ngừng sáng tạo. Những điều ấy đã được đền bù xứng đáng, khi anh lọt vào top 10 doanh nhân trẻ thành công nhất trên đất Mĩ.

Cả 4 về phòng làm việc riêng của mình, mỗi người một việc. Tuấn Anh mệt mỏi ngồi nằm dài trên ghét sa lông, nhìn xung quanh. Phòng chủ tịch lớn thật, vì nó mà đánh đổi sự khổ đau mạng sống của bao nhiêu người, anh cười nhặt rồi lắc đầu như mĩa mai bản thân. Chân gác lên bàn, nới lỏng cà vạt, cầm trên tay điều thuốc đang phì phà khói. Bao năm qua chỉ có nó làm cho anh vơi đi nỗi đau ngày nào. Năm nay anh đã 23 tuổi, tiền bạc, công danh, sự nghiệp điều có đủ, tình yêu à! Chỉ cần anh dễ dàng một chút thì hàng tá cô gái tự nguyện. Hào nhoáng, tất cả đối với anh chẳng có nghĩa lý gì khi những ngày tháng qua, anh sống chẳng có ý nghĩa gì. Vì anh cứ mang trong lòng mình nỗi dằn dặt, giày xéo con tim.

5 năm qua, lúc nào Tuấn Anh bí mật cho người đi tìm Tiểu Anh, nhưng kết quả chỉ là con số 0. Nhìn lại thời gian, anh nhớ lại ngày định mệnh ấy.

Trước 1 ngày đi Mĩ, Tuấn Anh cầm trên tay sợi dây chuyền chuẩn bị đi gặp Tiểu Anh thì mới xuống phòng khách, anh đã nghe thấy:

-Các anh cứ thẳng tay đi, không có tiền thì thôi! Chứ sợ gì, nó còn có cô nó. Các anh tội nghiệp nó gì chứ.-Ông Trọng vô cảm nói qua điện thoại- Đừng mềm lòng mà hỏng chuyện của tôi, nếu không các anh xem chừng tôi đó.

Tắt máy trong sự giận dữ, Tuấn Anh đã biết điều gì đã xảy ra, vội vàng rút chiếc điện thoại ra nhắn tin cho Đ.Tuấn với nội dung: “Tiểu Anh gặp chuyện rồi”. Vừa mới gửi tin nhắn xong, thì đột nhiên ông Trọng lại giật lấy điện thoại rồi ông đập xuống sàn nhà, ông là Tuấn Anh:

-Con định điện cho Tiểu Anh à!

-Ba, tại sao ba thất hứa? Tại sao ba nhắn tâm đả Tiểu Anh vào đường cùng như thế.-Tuấn Anh nhìn ba nó đầy phần nộ

-Nếu nó không vào đường cùng, thì gia đình chúng ta sẽ đi vào đường đó con hiểu không. Chỉ mình con bé đó là đủ rồi, nếu không 3000 nhân viên công ty chúng ta chết đói à, còn ba phải ngồi tù và mẹ con ba không chắc sẽ còn sống với chúng ta. Tuấn Anh con trách ba ích kỷ, con cứ trách ba. Nhưng ba không thể nào bỏ đi nhân viên của ba, tâm huyết của nội con, và ba càng không muốn con đi ăn mày con có hiểu không?-Ông nhìn nó như van xin, ông ôm lấy nó mà rơi lệ- Tuấn Anh đẩy ông ra

-Không! Ba sai rồi, ba quá ích kỷ, chỉ có lợi cho riêng mình ba bất chấp bất cả hại bác Minh. Khi bác ấy đã giúp ba trả đi số nợ, giúp ba che giấu chuyện ba thực kết của công ty. Ba dù gì đi nữa, gia đình chúng ta nợ Tiểu Anh quá nhiều rồi, con không còn cách nào khác nữa, con phải đi giúp bạn ấy, bây giờ Tiểu Anh rất cần chúng ta.-Tuấn Anh nói xong quả quyết đi tìm Tiểu Anh

Vừa bước ra cửa, ông hiệu cho vệ sĩ chặn lại, nó quay lại nhìn ba nó chưa kịp thì Tuấn Anh đã ngắt lịm đi. Thì ra ông đã sắp xếp hết tất cả, vệ sĩ đánh vào đầu nó rồi ngắt đi. Không những thế ông còn cho nó uống 2 viên thuốc ngủ, rồi cho người đưa con mình sang Mỹ. Cho người quản lý thật chặt chẽ, cấm mọi liên lạc về Việt Nam.

Có lúc sơ hở, Tuấn Anh nhanh chóng đi vào cột điện thoại công cộng ngang đường, điện được Tiểu Anh vài câu nhận lại là sự oán trách, mắng ***** từ con bé. Về sau, anh không liên lạc được nữa với Tiểu Anh. Anh cố gắng làm việc thật chăm chỉ, học thật tốt, mong một sự kiện nào đó sẽ gặp lại nó, chỉ mong sự tha thứ mà thôi. Nhưng đã quá muộn, những gì ba anh làm, anh biết. Nay ông đã lui, anh cảm thấy rằng những tội lỗi ấy đang đổ lên người mình. Bao năm qua Tuấn Anh thay đổi nhiều lắm, anh tha hóa hẳn đi. Ban ngày làm việc, ban đêm đi bar vũ trường uống cho thật say, tán tỉnh gái. T.Khanh, Đ.Tuấn, T.Nhân đã cố gắng khuyên bảo, nhưng Tuấn Anh cứ thế, nhiều lúc nhìn anh cứ như hèn điều giả đầy ngạo mạn. Khi anh chơi xấu đối thủ trong kinh doanh nhằm đạt được mục đích của mình, anh cũng không ngần ngại cặp với con gái của đại gia, giết bỏ của bạn làm ăn, chỉ có những cách đó mới giúp anh hạ bệ đối thủ nhanh nhất. “Xấu xa ư?” so với ba anh, anh còn kém xa lắm. Chỉ bằng một góc ba mình thôi, lúc đầu sang Mỹ. Hôm nào ông cũng điện cho Tuấn Anh, để tư tưởng hóa suy nghĩ của nó. Người xưa có câu “Mưa dầm thấm lâu”. Tuấn Anh cũng là trường hợp không ngoại lệ, anh trở nên xấu xa hẳn. Lúc đầu anh chỉ muốn thử xem làm người xấu ra sao? Không ngờ cảm giác ấy thật tuyệt. Anh có thể cười khoái chí khi thấy kẻ thù mình ngục ngã đo gián bởi anh, thấy được khuôn mặt của đau khổ quỳ lạy van xin anh của những cô gái mà anh vứt bỏ như món đồ cũ vậy. Không phải đau khổ, không muộn phiền bất cứ ai cả. Cứ sống vì chính bản thân mình.

Cộc.....cộc.....Thưa chủ tịch tôi là thư kí, có một số biên bản cần anh duyệt đây.

-Cô cứ vào-Tuấn Anh sực tỉnh trong sự mệt mỏi.

-Thưa giám đốc.....

Tuấn Anh ngược mặt lên nhìn, anh chàng ngạc nhiên:

-Lam Linh là em sao?

-Là em nè!-Lam Linh miệng cười vui vẻ chào giám đốc.

Anh vội đứng dậy, nắm chặt lấy vai Lam Linh:

-Cho anh biết, em có biết tin của Tiểu Anh ko? Tiểu Anh đang ở đâu? Cô ấy có khỏe không? Cô ấy có sống tốt không, em dẫn anh đến gặp Tiểu Anh ngay đi, em muốn gì anh cũng chấp nhận cả?-Tuấn Anh như mất

hắn cả lí trí, anh không kìm lòng được cứ hỏi Lam Linh tới tấp

Lam Linh, cố bình tĩnh chần an Tuấn Anh:

-Tuấn Anh! Anh bình tĩnh đi, chuyện của chị Tiểu Anh em không hề có liên lạc gì cả? Bao năm qua, em và mẹ đi tìm chị ấy nhưng đã mất tung tích.

-Em nói sao?-Nghe Lam Linh nói xong, anh ngồi bệt xuống ghế như tuyệt vọng.

Đúng lúc có người vào phòng:

-Thưa ngài chúng tôi là nhân viên văn phòng thám tử? Đã 5 năm nay chúng tôi tìm mà không gặp cô gái ấy, vậy ngài có cần gia hạn hợp đồng thêm nữa ko?

Nỗi tuyệt vọng, niềm tin như rơi xuống tận cùng của cả hố đen. Ngày đầu tiên về nước anh chỉ mong nhận được nhiều điều tốt lành, không ngờ nó chỉ gieo cho anh nỗi tuyệt vọng.

-Không cần nữa.Mọi người ra ngoài hết đi, tôi rất mệt.

Tuấn Anh thở dài, mệt mỏi. Ngồi ngay vào bàn là việc xử lí ngay đóng tài liệu. Bỗng anh bực bội quăng đóng tài liệu xuống sàn nhà như để giải tỏa nỗi cô đơn. Anh rơi nước mắt, 2 hàng lệ dài đau khổ, rồi anh lau ngay. Trấn tĩnh bản thân mình, anh cười. Anh quyết định từ nay không tìm Tiểu Anh nữa, đã lỡ phóng lao thì phải theo lao, đã là như vậy, anh cố xấu đến cùng. Để xem ông trời làm gì anh nữa, còn dám hành hạ anh đến đâu.

Giờ nghỉ trưa đến, cả 4 cùng nhau đi ăn. Trọng Khanh gặp lại Lam Linh trong công ty anh chàng rất vui, Lam Linh bây giờ khác nhiều quá, cô giản dị hơn trước rất nhiều, nói chuyện luôn tươi cười, vui vẻ lễ phép ai trong công ty cũng mến con bé cả. Ngồi vào bàn ăn cả 5 nói chuyện rộn ràng, kể cho nhau nghe những trải nghiệm của mình. Lam Linh từ ngày vào trại giáo dưỡng con bé nhận ra được nhiều điều từ cuộc sống, nó biết cách quan tâm đến mọi người xung quanh, biết cảm thông chia sẻ nhiều hơn. Dì Quyên và nó mấy năm nay sống trong Phật đường yên tĩnh, tu tâm bù lại những tháng ngày tội lỗi của mình. Khi Lam Linh ra trường dì Quyên và con bé dọn về ở hẳn căn nhà nhỏ. Một điều cũng lạ, là tính cách của cô và Tuấn Anh dường như hoán đổi cho nhau, sau thời gian đầy sóng gió.

Tạm biệt tất cả mọi người ra về, Lam Linh tiến thẳng về sân bay, vừa lấy xe con bé vừa nói chuyện điện thoại với một người:

-Chị à! Em đang ra sân bay đây!

-Được rồi! Tới nơi em sẽ kể cho chị nghe.

Lam Linh tắt điện thoại vui vẻ lấy xe thẳng đến sân bay lòng đầy vui mừng.

Lam Linh đứng trước sân bay, nó ngóng tới ngóng lui. Nó giơ tay lên vẫy chào, miệng kêu thất thanh:

-Chị Bảo Anh!

Nó vội chạy nhanh đến ôm lấy Tiểu Anh. Tiểu Anh vẫn như ngày nào, xinh đẹp, trong sáng như thiên thần và sang trọng quý phái hơn

-Chà, dạo này phát tướng nhỉ-Tiểu Anh trêu Lam Linh.

-Có bằng chị, phát tài rồi, em nghe nói công ty dạo này tốt lắm phải không. Bởi vậy buồn quá, có người chị mà suốt ngày em gái không lo, lo cho công ty.-Lam Linh tắc lưỡi buổi tuổi như xiên xỏ Tiểu Anh.

Tiểu Anh tháo kính ra, nó ngó vào đầu Lam Linh: -Con bé này, ngày nào điện thoại cũng móc chị nó hết, bây giờ lâu lâu về đây cũng trách nữa là sao?

-Áy da! Thôi chị hiền của em, đi về nhà trước đi, mẹ mong chị lắm rồi đó.

Cả hai chị em trở về nhà, ngồi vào bàn cả 3 cùng nói chuyện hàn thuyên, Tiểu Anh nhấp nhấp ly cà phê đen, dì Quyên lo lắng:

-Tiểu Anh con quyết định như thế thật sao

Con bé gật đầu.

-Nhưng mà, dì sợ con gặp nguy hiểm. Ông Trọng không dễ đối phó đâu.

-Không sao đâu dì, con tin mình sẽ làm được, dì an tâm đi, ngày nào không hoàn thành tâm nguyện của ba con không bao giờ chớp mắt được.-Tiểu Anh ngược nhìn bàn thờ, nhớ đến cha.

-Chị! Em sẽ cố gắng giúp chị, dù bất cứ giá nào, em cũng phải hoàn thành tâm nguyện của ba, lúc còn sống ba thương em nhiều lắm đáng lý em phải gánh vác mới đúng, bao nhiêu gánh nặng trên vai đổ lên vai chị em thấy mình có lỗi nhiều quá.

Tiểu Anh nắm chặt tay Lam Linh, cô như an ủi được phần nào.

-Tối nay con ở đây nhé, dì dọn phòng cho con.

Con bé nhìn Lam Linh:

-Không sao đâu dì, con ở đây không tiện, huống chi Lam Linh đang quan hệ với 4 người họ.

-Nè! Chị đỡ cho em hã, em với họ bình thường thôi, họ bận chuyện công ty nhiều lắm nên không đến đây đâu. Yên tâm.-Lam Linh cố giữ con Tiểu Anh.

-Không được, chị phải đi, với lại họ không đến nhưng chắc chắn có 1 người sẽ đến. Thôi chị đi đây, dì với em ngủ sớm sáng mai còn đi làm nữa.

Tiểu Anh chuẩn bị xách vali đi ra sân, đột nhiên trước sân có tiếng xe ô tô, con bé nhanh chạy vào nhà. Lam Linh thấy có chuyện nên cho Tiểu Anh lánh mặt, sớm không đến muộn không đến bọn họ đến ngay giờ này. Cả 4 bước xuống xe, T.Khanh hăng hái bấm chuông. Lam Linh ra mở cửa, y như phán đoán là họ, con bé cười:

-Tối nay không có gì làm hay sao mà đến phá giấc ngủ mình hã?

-Đâu có, nghe Trọng Khanh nói nhà cậu ở đây, lâu quá bọn mình cũng không gặp dì Quyên nên sẵn đi công chuyện ghé ngang qua thăm dì luôn.Không mời bọn tớ vào nhà sao?-T.Nhân nhìn vào nhà-Chà nhà có vườn nữa, tuy nhỏ, chắc thoải mái lắm đây.

-Vậy mời các cậu vào nhà nhé, để tớ gọi mẹ mình.

Cả 4 bước vào nhà, dì Quyên đi chuẩn bị nước. Lam Linh tiếp mọi người

-Chà, cậu bày trí căn nhà đẹp quá chứ, tổ hình những ngôi nhà bằng gỗ như vậy vừa thoải mái vừa mát mẻ, không cần máy lạnh.-T.Khanh đi xung quanh nhìn.

-Vậy cậu muốn ở đây lắm hã T.Khanh? Vậy mau mau tranh thủ chưa có ai đặt hàng trước đi nha-Đ.Tuấn nói chuyện nhìn với T.Khanh nhưng nhìn sang Lam Linh đầy ẩn ý.

T.Khanh lại gần đáp vào chân Đ.Tuấn, miệng nghiêng răng nói:

-Cậu còn nói vậy, thì ko đơn giản là vậy đâu nhé, tổ xử như tử cậu-Rồi nhìn sang Lam Linh cười thú lỗi-Cậu thông cảm nhé, cậu ấy nhiều chuyện quá vừa phải làm bác sĩ, vừa gánh vác chuyện công ty cho nên nói vậy, thông cảm nhé!

-Không có gì đâu!

Dì Quyên cả 5 đứa trẻ nói chuyện hơn hàng giờ đồng hồ, Tuấn Anh cứ ngồi im lặng, để cho họ nói chuyện anh chàng ra ngoài vườn nhìn lên trời ngắm sao.

Lam Linh khó hiểu hỏi 3 người còn lại:

-Các cậu, sao Tuấn Anh lạ thế! Không nói không rành.

-Thì tính cậu ấy từ trước là vậy mà-T.Khanh nói dễ dàng

-Đúng từ trước cậu ấy là vậy, nhưng từ khi sang Mĩ cậu ấy khác hẳn. Ban ngày đi học làm việc, ban đêm lại sa đọa vào tiệc tùng rượu chè bê tha, duy chỉ hôm nay là tỉnh nhất thôi.-Đ.Tuấn thở dài.

-Có lẽ chuyện của Tiểu Anh làm cậu ấy buồn, nhưng chuyện đó không là gì cả. Vì nhiều lúc tớ nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy nói rất khó hiểu nào là cậu ấy phải giống ba mình có như thế mới không đau khổ, nào là phải hạ ngục kẻ nào đó, phải lợi dụng ai,...Tớ thật sự hết hiểu nổi cậu ấy.-T.Nhân ngán ngẩm khi nhắc đến.

Tiểu Anh ngồi trong phòng nghe hết tất cả, cô cười mỉa.

Reng.....Reng.....Reng.....

Tiếng điện thoại reo, cả 3 kiểm tra. Đ.Tuấn rút điện thoại mình ra xem ko có nên quay sang hỏi 2 người còn lại, cả 2 lắc đầu, Lam Linh cũng rút điện thoại ra xem cũng không. Đ.Tuấn để điện thoại lên bàn, nghe kĩ thì nó nằm trong phòng ngủ, anh định đi vào. Lam Linh ngăn lại.

Còn Tiểu Anh trong phòng điện thoại reo con bé cố hốt thoảng làm rơi điện thoại, nó bình tĩnh nhặt lại, tắt nguồn nhanh chóng.

Ở ngoài Lam Linh ngăn lại:

-À! Đồng hồ báo thức trong phòng tớ, tớ cài nó trong máy mp4!

-Giờ này đã là 12 khuya rồi, cậu thức sớm vậy sao?-Đ.Tuấn bắt bài

-Không! Hôm nay tớ phải hoàn thành xong 1 sấp tài liệu mà Tuấn Anh bắt tớ phải xử lí nữa, khổ thật.-Lam Linh cầu nài.

-Vậy thôi, khuya rồi bọn tớ về đây không làm phiền 2 người nữa, còn 3 cậu đứng lên về thôi-Tuấn Anh bước vào thúc giục mọi người.

Lam Linh tiễn họ ra đến cửa, Tiểu Anh thở phào nhẹ nhõm bước ra khỏi phòng.

-Lúc này, dì giết cả mình.

-Thôi con về, kéo lại có chuyện-Tiểu Anh khẩn trương.

Lam Linh giúp Tiểu Anh xách đồ.

Cả 4 ra về ai cũng mệt mỏi, Đ.Tuấn định lấy điện thoại ra nhắn tin của ba thì anh chàng sực nhớ.

-T.Khanh tớ quên mất điện thoại ở nhà Lam Linh rồi!

-Vậy tớ quay lại nhé! Dân làm ăn mà để quên điện thoại cũng hết biết

-Mệt cậu quá, sao cứ thích nó móc hoài vậy?

-Hứ! Chứ sao, ai bảo lúc này cậu nói tàu lau trước mặt Lam Linh.

Xe đậu trước nhà Lam Linh, 3 người đợi trong xe Đ.Tuấn vội bước ra xe đúng lúc cửa nhà mở, nên Đ.Tuấn đi thẳng vào. Lam Linh xách va ly đi trước cho vào xe, còn Tiểu Anh điện thoại về cho cô mình vì làm lỡ cuộc gọi lúc này. Cô vừa tắt máy, bước ra cửa vài bước thì đâu Đ.Tuấn vừa bước vào. Tiểu Anh hoảng hốt, còn Đ.Tuấn ngạc nhiên. Lấy lại bình tĩnh, con bé kéo nhanh Đ.Tuấn vào nhà.

-Thì ra cậu ở đây, sao giấu bọn mình, mấy năm qua cậu đi đâu, tớ có quay về căn nhà nhưng cậu đã đi mất.-Đ.Tuấn vui mừng.

-Giờ này không phải nói chuyện đó đâu, Đ.Tuấn cậu đừng có cho họ biết là tớ ở đây, bất kì ai cũng thế. Ngay cả Tuấn Anh!-Tiểu Anh quả quyết.

-Cậu định đi đâu?

-Tớ định ra ngoài mượn khách sạn, ở đây không tiện đâu.

-Ba người họ đang ở ngoài đó, để tớ ấy điện thoại xong rồi đợi một chút rồi cậu hã đi!

-Cũng được, một ngày gần đây tớ sẽ liên lạc cho cậu hay và đừng thất lạc với Lam Linh điều gì cả, khi nào cần tớ sẽ liên gặp cậu !

Đ.Tuấn ngật đầu rồi bước vào nhà lấy điện thoại, nhanh chân bước ra khỏi xe. Trên xe T.Khanh lại cầu nhàu:

-Này cậu đi đâu mà lâu vậy? Hơn 5 phút cậu biết ko?

-Mệt cậu quá, cho tớ yên đi mà! Năn nỉ đó?

Đ.Tuấn đi được một đoạn, quay mặt lại phía sau, thì thấy xe của Tiểu Anh và Lam Linh đã ra khỏi cổng nhà. Trong lòng Đ.Tuấn vẫn nghi vấn tại sao Tiểu Anh lại bí mật như thế, không cho ai biết cả.

Tại công ty TMLA

T.Khanh không hiểu bước vào phòng:

-Này sao cậu vui thế.

-Có gì đâu? Chuyện tớ bảo cậu thế nào rồi?

-Có tin vui đây, bên công ty Bình Minh mới điện cho chúng ta cú điện thoại bảo là cần hợp tác làm ăn. Trưa nay họ hẹn chúng ta ở nhà hàng. Cậu định đi ko?

-Không cậu cứ đi, tớ ở đây đợi bản đầu tư của ngân hàng, tớ nghĩ nếu nhận được thì chúng ta thoải mái xoay vốn linh động rồi, vì tất cả tớ đã đầu tư cho trung tâm thương mại.

-Vậy thôi chiều nay mình đi, Tuấn Anh! Vất vả cho cậu rồi.

Tại phòng chủ tịch

-Tiểu Anh! Cậu gọi tớ.

-Thiên Hương chiều nay chúng ta có hẹn với TMLA để bàn về việc đặt 3000 sản phẩm thời trang.

-Trời! Tiểu Anh sao cậu đặt nhiều vậy!

-Có gì nhiều! Từ trước đến giờ là vậy mà, cậu cứ nghe tớ!-Tiểu Anh nhìn Lam Linh cười

-À! Tớ hiểu rồi

Tại khách sạn....

Trọng Khanh cùng Lam Linh đến chỗ hẹn.

-Xin lỗi cô có phải là đại diện công ty Bình Minh.

T.Hương quay sang thì gặp lại người quen, cô nàng gật đầu:

-Đúng là tôi! Chào 2 người khỏe chứ?

Cô nàng bắt tay với cả 2 rồi nhanh vào công việc chính:

-Hôm nay tôi đại diện với công ty TMLA đến đây để thương lượng với quý công ty về đơn hàng 3000 váy cưới. Đây là giá thỏa thuận, hai người xem đi có gì không hài lòng cứ nói với tôi, tôi sẽ trình bày cho giám đốc.

Đơn hàng quả thật rất tốt và có lợi cho TMLA, nhưng điều kiện hơi khắt khe một tí. Vì họ là chỗ làm ăn quy tín nên cũng hài lòng. Không chút do dự, T.Khanh đồng ý ngay:

-Bảng hợp đồng rất tốt! Trước mắt tôi rất hài lòng, còn về quyết định thì do đây là hợp đồng lớn nên chúng tôi phải cân nhắc bàn tán với nhau trước khi ra quyết định.

-Được vậy chúng tôi hạn cho 2 ngày, 2 ngày sau chúng ta gặp lại.-T.Hương chuẩn bị đồ đạc ra về thì T.Khanh thắc mắc:

-Cho tôi hỏi! Chủ tịch của cậu là ai vậy?

-Cô Xyxy Phan sao? Cô ta là Việt kiều từng sống ở Mỹ từ nhỏ, ba năm trước cô ấy nhờ mình giúp cô ấy quản lý công ty!

-Vậy tụi này muốn gặp cô ta được ko?

-Có việc là cô ấy sẽ tự tìm thôi, bình thường cậu có hẹn cô ấy cũng không đến đâu! Thôi chào cả 2 tớ về đây.

Thiên Hương đi ngang Lam Linh, cả hai nháy mắt với nhau.

Cả 4 quyết định triệu tập gấp cuộc họp về việc bản hợp đồng 3000 chiếc áo cưới.

-Bản hợp đồng này là con dao hai lưỡi.-Tuấn Anh vừa đọc vừa nhận xét.-Nếu như chúng ta đặt hàng dồn hết vốn cho việc sản xuất thì chắc chắn công ty chúng ta sẽ nguy hiểm và sẽ ôm 1 khoảng nợ mà tớ nghĩ rằng làm 1 năm chúng ta mới có thể khôi phục. Bản hợp đồng này mình nghĩ chúng ta nên cân nhắc nhiều hơn nữa.

-Nhưng tớ có lòng tin với bản hợp đồng này, vì người bên đó có T.Hương dựa vào cậu ấy chúng ta có thể an tâm mà tin tưởng. Với lại tầm ảnh hưởng của công ty Bình Minh trong giới làm ăn không nhỏ, nếu như đợt hàng này chúng ta làm tốt thì chắc chắn sẽ là bước tiến cho sự phát triển lâu dài của công ty.-T.Khanh lí giải-Còn các vị các lại? Cho ý kiến xem.

-Tôi nghĩ là không cần đâu, 3000 chiếc váy cưới cậu bảo 1 sớm 1 chiều có thể làm được sao? Huống chi công ty chúng ta đang tập trung đầu tư vào thời trang thể thao gần hơn nửa số vốn, rồi tiền đầu tư chúng ta mới xin từ ngân hàng. Nếu làm thì có mong chúng ta phải hủy hết các hợp đồng khác, nếu như vậy thì quy tín của công ty ra sao?-Tuấn Anh cố gắng phản biện.

-Các hợp đồng may mặc vừa và nhỏ chúng ta cũng đã giải quyết xong cả, uy tín công ty vẫn đang tốt. Vốn chúng ta hiện nay có dư, thời trang thể thao chúng ta có thể nán lại vì còn 6 tháng nữa mới có tác dụng. Nếu công ty chúng ta tranh thủ sản xuất 3000 chiếc váy này, một là chúng ta có thêm đối tác bạn làm ăn lớn mạnh như Bình Minh, hai là quy tín của công ty cũng sẽ nâng lên nếu như công ty Bình Minh hài lòng chắc hẳn họ cũng sẽ quảng bá chúng ta với giới làm ăn, ba là vụ làm ăn này khá lớn số tiền lợi nhuận của chúng ta nhận được bằng với 1 năm thu nhập của công ty. Đã là dân kinh doanh, thì ắt gì phải e ngại.-T.Khanh bằng mọi giá hôm nay phải cãi Tuấn Anh cho đến cùng.

Phòng họp rộ lên những lời bàn tán, không còn cách nào hết tất cả bỏ phiếu. Kết quả thật bất ngờ, Tuấn Anh không đồng ý sản xuất, còn 9 người còn lại tán thành. Cứ theo lẽ, hợp đồng Tuấn Anh phải kí kết và sản xuất hàng.

-Thôi được mọi người đã nói vậy thì đừng trách người lãnh đạo như tôi không nói trước kể nào chủ mưu thì nhờ có chuyện gì xảy ra thì đừng có trách tôi. Đừng an oán tôi, bảo tôi gỡ giúp.

Tuấn Anh vừa kí xong hợp, động anh cầm lên xem lại rồi quăng một cái “Rầm” xuống bàn mặc cho ai nói gì, rồi đùng đùng bỏ ra ngoài. T.Khanh biết mình đã chọc giận Tuấn Anh, đành vẫn T.Khanh rất tự tin vào bản hợp đồng.

Tiểu Anh vui vẻ nhận bằng hợp đồng từ T.Hương, con bé nghĩ thầm “Tuấn Anh, lần này anh chỉ là khởi đầu thôi, còn nhiều điều thú vị sẽ xảy ra nữa, anh đợi đi”

-Thiên Hương cậu làm tốt lắm, cảm ơn cậu nhiều-Tiểu Anh vỗ vạy T.Hương

-Có gì đâu, chúng ta là bạn bè mà, với lại tớ đã hứa với ba là cố gắng hết mình giúp cậu rồi mà. Chẳng lẽ cậu định triệt hạ Tuấn Anh vậy sao?

-Còn sao nữa, tớ sẽ cho cậu ấy biết thế nào là đau khổ, tớ sẽ lấy lại những gì mà cha cậu ấy đã lấy.

-Nhưng Tiểu Anh, cậu ấy khác cha cậu ấy.

-Không cậu sai rồi! Cậu ấy cũng như cha mình, ích kỉ, khốn kiếp, đê hèn. Chỉ biết làm chuyện có lợi cho bản thân mà thôi. Sau này cậu đừng nhắc Tuấn Anh trước mặt mình nữa, tớ không muốn nghe đâu.-Tiểu Anh nhìn T.Hương dọa- Mà phải rồi! Chuyện tớ nhớ cậu đến đâu rồi?

-Chuyện biệt thự Phong Lan sao?

Tiểu Anh gật đầu.

-Tổ xin lỗi Tiểu Anh! Tổ đã hỏi qua, thì biệt thự đó đã có người mua lại nó rồi? Còn người đó là ai mình đã hỏi nhưng họ nói là hỏi ý kiến người đó sao?

-Vậy sao? Bằng bất cứ giá nào mình cũng phải mua nó lại cho bằng được, cậu hãy cố gắng giúp mình, dù gì nó cũng đã gắn bó với mình. Nó không chỉ đơn giản là căn biệt thự mà còn là kí ức tuổi thơ, kỉ niệm duy nhất của mình về mẹ.

-Tiểu Anh! Không sao đâu, mình hứa với cậu sẽ cố gắng mua lại nó bằng mọi cách. Cậu cứ yên tâm nhé!-T.Hương an ủi Tiểu Anh-Còn việc của Lam Linh cậu giao đến đâu rồi?

-Cậu yên tâm, sổ sách quan trọng của TMLA là do con bé quản lí, cho nên việc gì đến cũng sẽ đến. Cậu cứ an tâm.

Tiểu Anh có vẻ rất tự tin với kế hoạch của mình, còn lại đó là nỗi lo của T.Hương. Con bé rất sợ Tiểu Anh phải đau khổ, rất sợ những người bạn xung quanh mình bị tổn thương. Có lẽ cuộc chiến giữa Tiểu Anh và Tuấn Anh sắp bắt đầu, T.Hương không hiểu sao như mình đã và đang bị cuốn vào vòng xoáy đó.

.....

1 tháng sau.

Tại phòng họp hội đồng của TMLA

-Sao cậu nói cái gì!

“Rầm” Tuấn Anh nghe Trọng Khanh báo cáo xong, trong lòng tức muốn điên lên. Nhìn anh lúc này đáng sợ hơn ai hết, đôi long mày nhú lại, đôi mắt trừng trừng nhìn vào từng thành viên trong buổi họp lộ vẻ oán trách, ai cũng gục mặt xuống để tránh đi ánh mắt đó.

-Lúc đầu tôi đã rất là phân vân về việc có nên kí hay không đơn hàng này. Có 2 lí do, thứ nhất thời gian này đâu phải là mùa cưới tại sao họ lại đặt may, thứ hai không ai đặt may với số lượng nhiều đến như thế lại cùng 1 mẫu nữa chứ, vì mọi người đã tán đồng cho nên tôi không ngăn cản. Qua chuyện này tôi mong mọi người sau này tôn trọng tôi một chút, cho dù ngồi ở đâu cũng thế phải biết vị trí của mình. Đừng tham lập công mà bắt tất cả phải gánh vác. Chuyện này gồm những ai tham gia thì tự biết, tôi không tham gia nên tôi ko có trách nhiệm giải quyết vấn đề này.

-Này cậu vô trách nhiệm quá vậy? Công ty này do cậu lãnh đạo mà bây giờ cậu nói ngang như vậy là sao?-T.Khanh bắt bình to tiếng với Tuấn Anh

-Thế cậu muốn tôi làm gì? Áo thì đã may xong, hàng đã giao nhưng lại sai sót, tớ trách ai đây?-Tuấn Anh nhìn Đ.Tuấn chân chân-Cậu nói đi chuyện này là sao?

-Mẫu mã là do bên thiết kế tổ chỉ điều chỉnh nhân viên làm theo mẫu mà thôi, còn sai sót thì ai là người kiểm tra thì người đó chịu trách nhiệm.-Đ.Tuấn cố giải bài.

-Cũng thật phi lí, mẫu may và mẫu áo trong bản hợp đồng lại 1 trời một vực. Làm ăn như vậy, tớ nghĩ công ty này phá sản cũng là chuyện sớm muộn thôi.-Tuấn Anh nói như có vẻ trách ai đó.

-Cậu trách tớ thì nói đại đi, có cần phải lớn tiếng như vậy với mọi người không hả.-T.Khanh đối mặt với Tuấn Anh như thách thức.

-Cậu giỏi lắm mà, được rồi hợp đồng đây, đơn hàng đây, có giỏi thì cậu đi giải quyết đi-Tuấn Anh cầm hết mớ giấy đưa cho T.Khanh

T.Khanh không nói không rằng cầm sấp giấy chạy ra ngoài, thì ra T.Khanh đến công ty Bình Minh để thương lượng. Đi tới cửa, thật may T.Khanh gặp T.Hương:

-T.Hương, cậu có thể nói chuyện với tớ được không?

-T.Khanh! Tớ hiểu rồi, cậu đi theo tớ.

T.Hương dẫn T.Khanh vào phòng tiếp khách, T.Hương không cần xem qua hồ sơ đã vội vàng kết luận:

-T.Khanh tớ xin lỗi! Vì tớ không giúp được cậu, nó vượt quá giới hạn của mình. Mình chỉ là trợ lí nhỏ, quản lí sổ sách thôi. Còn quyền quyết định từ trước đến giờ là của chủ tịch, trong sự việc này là do bên công ty cậu có lỗi trước. Tính chủ tịch từ trước đến giờ không bao giờ nhân nhượng ai đâu, việc gì đối với cô ấy phải rõ ràng một là một chứ không bao giờ hai. Cậu có gặp e là sự việc còn tồi tệ hơn, bằng không công ty cậu phải đền bù hợp đồng hoặc là làm lại trong thời gian sớm nhất mà cô ấy yêu cầu.

-Tớ biết trong làm ăn phải đặt chữ “Tín” hàng đầu, thế nhưng sự việc xảy ra công ty bọn mình không mong muốn. Cậu có thể thông cảm, xin với chủ tịch giúp mình. Còn bằng không cậu có thể cho tớ gặp cô ấy.-T.Khanh cố gắng thuyết phục T.Hương

T.Hương vẫn vững lòng, không hề lay động trước sự thuyết phục của T.Khanh. Đành vậy T.Khanh về lại công ty mình với bàn thua trong tay. Lúc này cứu cánh của công ty chỉ còn trong vào Tuấn Anh, một là với uy tín của mình Tuấn Anh có thể thương thuyết xem, hoặc là có thể dùng số cổ phần của công ty riêng Tuấn Anh cứu cánh cho TMLA. Nhưng tính tình của Tuấn Anh ai cũng hiểu, bạn bè thì bạn bè còn công việc là công việc, không bao giờ nường tình cho ai.

Chủ nhật tại nhà của Lam Linh....

Hôm nay Tiểu Anh mua quà đến thăm hai mẹ con Lam Linh, dì Quyên vui vẻ đi nhanh ra chợ mua thức ăn đãi Tiểu Anh một bữa. Ở nhà, vẫn chủ đề cũ, hai chị em vẫn bàn với nhau chuyện của công ty.

-Lần này chị cao tay đấy, họ đang điều đứng rồi. Tuấn Anh cũng làm ngơ, còn T.Khanh vẫn đang trông đứng trong ngoài.

-Em cũng giỏi mà, nhờ em đánh tráo mẫu hàng tài tình mà không bị ai phát hiện. Quả là.....

Tiểu Anh nhấp một ngụm cà phê đen rồi cười thầm:

-À phải, biệt thự Phong Lan em còn nhớ lúc ngân hàng tới thu thì ai đã mua nó không?

-Em cũng không biết nữa chị à! Em chỉ nghe nói là một đại gia đã mua nó với giá cao để tặng cho ai đó em cũng không rõ nữa.

-Lần này về đây, chị chỉ có hai việc một là mua lại biệt thự, hai là lấy lại 35% cổ phần của ba và còn phải trả nợ nữa chứ. Ngoài ra chị không còn gì hết, cầu trời mọi việc thuận buồm xuôi gió.

-Nhưng mà chị! Chị làm như thế khác nào nhấn Tuấn Anh vào đường chết.-Lam Linh lo ngại.

-Dù gì con người phải chết, chết sớm một chút có là gì đâu em. Sao, em còn yêu hấn à!-Tiểu Anh nhìn con bé dăm dăm.

Lam Linh đứng dậy quay mặt đi chỗ khác:

-Tụi em đã là bạn bao nhiêu năm, chị cũng biết em và Tuấn Anh.....bây giờ đưa anh ấy vào chỗ chết em cũng không đành.

-Còn T.Khanh năm xưa vì em, ngồi tù một tháng trời. Suốt mấy năm em ở tù có ai thăm em, ngoài T.Khanh lẽ nào em không hiểu.

-Chị, em không biết có hay không. Chị biết tại sao em ghét chị lắm không, vì những thứ em không có chị điều có, cho dù em đã có nhưng chị vẫn hơn em. Ngay cả Tuấn Anh lúc nào anh ấy và chị cũng thân với nhau, còn em luôn bị ra rìa.

-Em không hiểu chị đâu! Với ai cũng thế, nhưng trừ Tuấn Anh ra em không nên nói với chị, vì với Tuấn Anh bây giờ đối với chị chỉ tồn tại hận thù mà thôi. Em nghe rõ chưa. Năm xưa chị cho em vào tù chỉ vì chị tôn trọng lí lẽ, em làm sai thì em phải chấp nhận. Rồi sau này chị giúp em là gì không muốn phụ lòng ba, ba thương em như thể chị hiểu ba muốn bù đắp cho em. Dù em không phải là con ruột của ba, cuộc chiến này chị không cho em tham dự, nhưng em đã quyết chị không cản. Nhưng lỡ sau này, chị biết em có tình cảm gì với Tuấn Anh mà làm hỏng chuyện của chị thì em đừng có trách, để cho ba nhắm mắt không yên thì em là đứa bất hiếu khó dung.

Tiểu Anh dọa nạt Lam Linh, lúc này Lam Linh đã sợ Tiểu Anh thật sự. Tiểu Anh vừa nói vừa nhìn con bé tràn đầy uy quyền khiến cho Lam Linh mất hồn thật sự. Dường như hôm chủ nhật này đã mất vui, nói vừa

dứt câu Tiểu Anh vội vã đứng dậy ra về. Còn Lam Linh đứng đó khóc lặng lẽ, Lam Linh dù có ác đến mức độ nào nó đã biết nó không bằng Tiểu Anh. Chỉ vì năm xưa Tiểu Anh nhún nhường Lam Linh mà thôi, việc gì của Lam Linh làm Tiểu Anh điều nắm rõ như lòng bàn tay, Lam Linh đã hiểu thân phận của mình nó không biết số phận mình ra sao nữa. Mặc cho trời dầy nó, vì ba Minh nó cố gắng gượng đến cùng.

T.Khanh không còn cách nào, đành nhờ Tuấn Anh ra mặt. Tuấn Anh vô tình, vì vẫn còn giận truyện bản hợp đồng 3000 chiếc áo cưới. Anh bỏ mặc công ty TMLA cả tuần, không chịu đến làm việc mà chỉ lo cho công ty riêng của mình. Phải cứu công ty bằng mọi cách, T.Khanh nhờ đến T.Nhân và Đ.Tuấn. Cả hai người đành thử một phen đến nhà tìm Tuấn Anh xem sao. Trong 4 người, Tuấn Anh vẫn là người giàu nhất khi nắm trong tay căn hộ bậc nhất, có hồ bơi rộng rãi, sân golf hiện đại, khu vườn đầy hoa lan được chăm sóc chu đáo.

Tại nhà của Tuấn Anh.....

Tuấn Anh vui vẻ mời T.Nhân và Đ.Tuấn vào phòng khách, anh chàng đãi khách bằng một ly trà hảo hạng. Nhấp một ngụm trà, T.Nhân mở lời. Nhưng Tuấn Anh lại chụp mũ cả hai trước:

-Hôm nay các cậu đến thăm tớ thì tớ cảm ơn, và rất vui khi được chào đón cả hai. Chuyện gì các cậu có thể nói với mình nhưng còn chuyện công ty thì miễn bàn, tất cả mọi người ai cũng giỏi hết nên chuyện công ty mọi người giải quyết tốt, rất tốt mình cũng không bận tâm làm gì.-Tuấn Anh cao giọng mỉa mai.

-Tuấn Anh! Cho bọn tớ xin lỗi, vì bọn tớ không nghe lời cậu. Nhưng suy cho cùng công ty là của chung, tình hình hiện nay chỉ có cậu có thể giúp được. Đừng có vô tình vậy được không, cậu định cho công ty đi xuống bờ vực thẳm sao.-T.Nhân

-Nếu làm được, tớ có lợi ích gì chứ? Tớ còn nhớ thời gian trước tất cả ai cũng bàn tán hay nói đúng hơn là nói xấu tớ mà. Sao bây giờ....

-Thôi được rồi Tuấn Anh! Tớ đã hiểu, vì nó không phải do chính bàn tay cậu làm ra cũng không phải là của cha cậu. Cậu có thể xem thường nó cũng được, nhưng trong đó là công sức, tâm huyết và mồ hôi nước mắt của anh em, công nhân. Cậu có thể bỏ mặc nó, nhưng còn công sức của chúng ta, lời hứa của cả 4 đầu mất rồi. Chỉ vì sĩ diện mà cậu có thể bán rẻ bạn bè thế sao, đúng cậu giàu hơn bọn này cậu có nhà có xe có tiền có quyền có thế. Nhưng cậu chẳng bao giờ tìm được một người thành thật với mình, thông cảm với mình. Nếu cậu cứ sống ích kỷ như thế, là bọn tớ có lỗi chỉ một lần tha thứ này có khó cho cậu sao?-Đ.Tuấn như chút hết mọi gánh nặng trong lòng, không nói gì Đ.Tuấn kéo T.Nhân ra về không từ biệt.

Cả hai vừa về đến cửa, Tuấn Anh cất tiếng:

-Khoan đã!

T.Nhân vẫn còn mong mỏi vào Tuấn Anh, T.Nhân quay lại:

-Cậu muốn gì?

-Ngày mai 7h, 2 cậu và T.Khanh mang báo cáo tình hình vụ việc đến phòng giám đốc cho tớ.-Tuấn Anh đứng dậy quay mặt đi lên lầu, vừa đi anh chàng vừa lệnh cho quản gia-Bác ba, tiễn khách về!

Cuộc đi lần này quả là thắng lợi, Đ.Tuấn coi như là người có công lớn nhất trong vụ này, coi như lần này công ty đã được cứu.

Như đúng lời hẹn, Tuấn Anh đến công ty thật sớm để kiểm tra lại toàn bộ sổ sách. Quả thật lần này thật cam go cho công ty, lỗi thuộc về công ty mình cho nên Tuấn Anh không thể quy trách nhiệm cho công ty Bình Minh cũng chẳng có lí do nào để gỡ bản hợp đồng. Nếu sản xuất lại, thì tốn một khoảng chi phí khá lớn, tiền công ty cũng không đủ, đem đi bán hết tất cả mặt hàng chỉ e là lỗ vì trong thời gian ngắn không thể tiêu thụ nổi. Suy nghĩ đau cả đầu, tiền thoả lương nan, không còn cách nào Tuấn Anh đành hạ mình thương thuyết với đối tác, gặp trực tiếp chủ tịch.

Qua 3 lần gửi lời hẹn tất cả đều thất bại. Lần thứ nhất anh liên hệ thư kí sắp xếp nhưng bên kia từ chối do bận đành hẹn lại ngày sau. Lần thứ hai anh đích thân viết thư mời hẹn gặp nhưng cũng thất bại, do chủ

tịch bận đi công tác xa. Lần thứ ba, anh gửi một đóa hoa đến tặng Xixi Phan và nhờ T.Hương cố gắng nói tốt.

Tại phòng chủ tịch Bình Minh.

Cộc cộc cộc

-Mời vào!

T.Hương cầm trên tay đóa hoa cùng tấm danh thiếp, đưa cho Tiểu Anh phía sau tấm danh thiếp của Tuấn Anh có dòng tin nhắn kèm theo thời gian gấp mặt “Cho tôi xin một cuộc hẹn dù chỉ là 5 phút! Cảm ơn chủ tịch”. Tiểu Anh xem xong rồi cầm bó hoa bỏ vào sọt rác không thương tiếc. T.Hương khó hiểu:

-Hoa hồng đẹp thế mà!

-Đúng hoa rất đẹp nhưng mà gai của nó không an toàn tí nào đâu!

-Thế cậu định đi đến cuộc hẹn không, bên đó đã mời chúng ta lần này là lần thứ ba rồi.

Tiểu Anh ngồi nhìn đóng tài liệu một lát rồi quyết định:

-Đã đến lúc, được rồi T.Hương cậu cứ thu xếp thời gian cho tớ.

-Vậy được rồi nhưng mà cậu....

Tiểu Anh cắt ngang

-Tớ biết phải làm gì mà, cậu yên tâm.

Thay vì lo lắng sốt ruột cho chuyện công ty TMLA, Tuấn Anh vẫn ngồi thảnh thơi giải quyết đóng tài liệu và xem xét hợp đồng. T.Khanh vui vẻ bước vào phòng hơn hớ:

-Báo cho cậu tin vui!

-Chuyện gì? -Anh chàng vẫn ngục đầu làm việc.

-Bên Bình Minh đồng ý gặp chúng ta rồi! Cậu tính sao?

Tuấn Anh dừng hẳn việc, rồi bảo:

-Cậu còn nhớ lúc chúng ta sang Pháp thi Olympia ko-T.Khanh gạt đầu-Năm đó tớ đã bị một con bé hạ bệ, cô ta là Xyxy Phan, bây giờ lại là chủ tịch hội đồng quản trị của Bình Minh. Có chuyện vui đang đợi chúng ta ở phía trước rồi!

-Rồi cậu tính sao?-T.Khanh lấy làm e ngại.

-Còn tính sao nữa, chiều nay mình sẽ đi gặp cô ta!

-Vậy cậu cố lên, bọn tớ trong cây vào cậu đó.-T.Khanh vỗ vai khích lệ Tuấn Anh.

-Lần này tớ không biết sống chết ra sao, nhưng sau này còn một lần nữa thì tớ không quan tâm nữa.

Nói xong Tuấn Anh chỉnh cà vạt lại, cầm áo khoác chuẩn bị đi ra ngoài, sẵn tiện đi tới cửa gặp Lam Linh, Tuấn Anh bảo Lam Linh:

-Lam Linh chuẩn bị hồ sơ tài liệu có liên quan đến Bình Minh, rồi đi cùng tôi.

Lam Linh nghe thế thắc mắc rồi khẩn trương chuẩn bị đi cùng Tuấn Anh.

Tiểu Anh ngồi trong phòng khách suy tư, rồi rút trong túi chiếc son đồ tô lên môi một ít. Rồi cô nàng kéo rèm cửa nhìn qua cửa kính, toàn cảnh thành phố mở ra trước mắt cô, qua ô cửa kính cô luôn cảm thấy không khí xô bồ vội vã của thành phố, nhìn nó cô thở dài chỉ còn vài phút nữa cô phải làm chuyện mà mình đã toan tính từ bấy lâu nay.

Tuấn Anh đến công ty Bình Minh, anh được nhân viên đón tiếp nồng hậu, T.Hương dẫn anh đến phòng chờ, trước khi vào trong, T.Hương nhắc nhở anh:

-Chỉ có Tuấn Anh được vào, còn người khác khi chưa có hiệu lệnh của chủ tịch chúng tôi không dám.

Tuấn Anh hiểu lẽ, cho nên đành để Lam Linh bên ngoài. T.Hương dẫn Lam Linh đi, trước khi đi T.Hương dặn dò:

-Cậu nên cẩn thận!

Tuấn Anh gạt đầu, rồi Anh kéo cửa bước vào phòng. Khung cảnh ở Bình Minh không thua xa gì so với công ty TMLA, nó rộng rãi và được bày trí rất sang trọng, và được thiết kế rất là đặc biệt, khác hẳn với các công ty khác rất nhiều. Tuấn Anh đi sâu vào phòng, căn phòng thật yên tĩnh từng bước chân của anh đều vang lên những tiếng động. Tiểu Anh đứng quay mặt đối diện với cửa kính nghĩ ngợi bị bước chân ấy làm chột tính. Anh định tiến tới, nhưng do lịch sự nên anh cách xa cô vài mét. Dáng cô gái ấy mảnh mai, cao ráo, tóc xõa dài thướt tha hơn nửa lưng, cô ấy bận một chiếc váy màu đen để lộ đôi chân nuột nà, cô bận chiếc áo sơ mi hồng tuy không thấy được khuôn mặt nhưng Tuấn Anh đoán cô ta là một cô gái xinh đẹp, phong thái hơn người

-Chào! Tôi là chủ tịch của TMLA. Xin lỗi! Cô là Xyxy Phan.

-Anh tới trễ 5 phút! Chẳng lẽ cách làm việc của chủ tịch công ty hàng đầu tp là thế sao?

-Tôi xin lỗi, vì đã tới muộn do một vài lí do khách quan. Mong cô lượng thứ.

Tiểu Anh nực cười khi nghe lời xin lỗi của anh, rồi cô quay mặt sang nhìn anh. Tuấn Anh lúc đầu không còn nhìn ra cô, nhưng nhìn kĩ anh biết đó là Tiểu Anh. Anh hốt hoảng, không biết làm nên gì cả, cô ấy khác rất nhiều so với lúc trước. Lúc trước anh nhớ cô rất trong sáng ngây thơ, hồn nhiên như đứa trẻ, nay giờ cô đã ra vẻ người lớn hẳn. Cô vẫn đẹp nhưng đó không còn là vẻ đẹp trong sáng nữa, cô đẹp sắc sảo đến không ngờ. Ánh mắt của cô nhìn anh đầy mê hoặc nhưng cũng không kém lạnh lùng gai góc, đôi môi ấy gợi cảm bật lên ánh đỏ rực cuồng nhiệt như lửa, nụ cười cô quyến rũ sắc sảo khiến cho bất kì ai cũng phải mê hoặc nhưng cũng chứa đầy sự nguy hiểm.

Tuấn Anh nhìn cô như bị hút hồn mất, rồi anh chợt tỉnh:

-Tôi nhìn em khá giống với người bạn của tôi.

Cô nhìn anh cười:

-Giống lắm sao?

-Khá giống, nhưng em khác nhiều. Nhưng tôi nghĩ em và cô ấy là một. Có phải không Tiểu Anh?

Cô cười rồi gạt đầu:

-Xem như anh có trí nhớ khá tốt!

-Em vẫn khỏe chứ?

-Cám ơn tôi vẫn tốt, nhờ ơn của anh và ba anh tôi không đến nỗi đi đứng đường kiếm sống là rất may rồi.

Anh nghe Tiểu Anh nói chua sốt trong lòng, dường như cô ta đang trách anh. Nhưng anh cố kìm nén trong lòng, vẫn thản nhiên lạnh lùng nói chuyện với cô:

-Sau ngày đó! Em đi đâu tôi cố liên hệ tìm em nhưng không gặp.

-Đơn giản thôi, một con bé 18 tuổi bước vào đời cô độc 1 một mình anh nghĩ sao? Tôi phải đi bán báo, bồi bàn, có lúc như túng thiếu tôi còn phải hạ mình đi phục vụ bar để mưu sinh cho là gái bao. Anh nghĩ xem so với anh đang khây khỏa ngủ trong chăn ấm niệm êm có người lót đường cho đi, ai tốt hơn.-Tiểu Anh từ tốn nói chuyện, từng câu nói của cô có vẻ như lay động Tuấn Anh, cô cố tình làm thế để khi nào cô thấy được anh đau khổ cô mới vừa lòng-Anh có 5 phút để bàn công việc với tôi, sau 5 phút tôi sẽ đi.

-Thế là tôi đã hiểu, em cố tình chơi tôi có đúng không?

-Anh nghĩ sao cũng được, quan trọng là hợp đồng này tôi ko chấp nhận. Một là anh bồi thường lại cho chúng tôi, hai là sản xuất lại tôi cho anh hạn một tuần. Anh chọn đi, còn bằng không chúng ta ra tòa.

-Em dọa tôi sao?-Tuấn Anh tiến sát lại nhìn thẳng vào mắt cô, anh hạ giọng.

-Đó là quy tắc trong kinh doanh, tôi không dọa ai cả.-Tiểu Anh vẫn bình tĩnh đáp trả.

-Được, quy tắc kinh doanh của em khá là hay, nhưng em thù nhảm người rồi, đừng có ngây thơ mà đối đầu với tôi. Em nên biết là em chơi với lửa đó.-Anh vẫn tiến sát lại gần nhìn thẳng cô, anh cứ hiên ngang bước lại một gần Tiểu Anh.

Tiểu Anh có vẻ như lay động, cô từ từ lui về sau để tránh anh:

-Anh nhảm rồi đó! Anh nghĩ anh học ở Harvard, 2 năm kinh nghiệm trên đất Mỹ, rồi về đây làm chủ tịch TMLA là dọa được tôi sao. Xin lỗi! Từ trước đến giờ tôi không ngán ngại một ai đâu, anh nghe kĩ đây Trần Tuấn Anh bản hợp đồng đó tôi không kí lại, anh làm gì tôi.

Tuấn Anh bước nhanh tới, Tiểu Anh cố tránh anh ra nhưng không được. Cô mang giày cao gót, khi lùi về sao có vẻ như mất thăng bằng Tiểu Anh la lên:

-AAAAA

Cô bị ngã người về phía sau, Tuấn Anh đỡ cô lại. Cô cố lấy lại thăng bằng, rồi đẩy anh ra. Nhưng bàn tay anh siết chặt vào eo cô, làm cô không thể kháng cự.

-Anh làm cái quái gì vậy? Buông tôi ra.

Tuấn Anh nhìn vào chiếc áo sơ mi của cô, 2 chiếc nút trên áo cô rớt xuống sàn nhà. Để lộ làn da trắng gầy, chiếc áo nội y thêu ren bên trong của cô. Cô đỏ mặt khi phát hiện điều đó rồi cô tát vào mặt anh một cái không thương tiếc, rồi mắng:

-Vô liên sĩ.

Anh buông tay cô, Tiểu Anh đứng dậy tay nắm chặt chiếc áo nhìn anh đầy căm ghét. Anh nhìn cô rồi cười:

-Tôi phải công nhận là em rất đẹp, quyến rũ và thông minh, ắt hẳn một người đàn ông nào cũng muốn có em. Nhưng đối với tôi, em là một đóa hoa hồng đầy gai sắc nhọn, vì mục đích của bản thân em cũng không ngần ngại làm hại ai đâu. Trong chuyện này em đã cố tình hại Lam Linh rồi đó em hiểu ko.

Tiểu Anh giật mình khi nghe câu nói đầy ẩn ý của Tuấn Anh

-Anh nói vậy là sao?

Tuấn Anh nhìn lên đồng hồ

-Đã hơn 5 phút của em, xin lỗi tôi phải về. Còn bản hợp đồng em không chịu kí là chuyện của em, tôi không biết.

Tuấn Anh cởi chiếc áo khoác của mình, rồi khoác lên người cô

-Em nên khoác nó vào, bằng không lộ liễu lắm. Em thông minh vậy, chắc em đón được mà.

Xong chuyện anh chuẩn bị ra về, Tiểu Anh phát tức cầm chiếc bình quảng thẳng xuống sàn nhà. Anh vẫn thản nhiên đi về.

T.Hương nhanh chân vào phòng xem Tiểu Anh ra sao, thì thấy một bãi chiến trường gồm những mảnh vụn bình hoa bị vỡ. Thấy Tiểu Anh trông bộ dạng hờ hênh chiếc áo sơ mi bị mất nút đang khoác áo của Tuấn Anh đó, T.Hương hoảng hốt:

-Cậu có sao ko? Tuấn Anh đã làm gì cậu, nói cho tớ biết tớ sẽ giúp cậu?

-Không có gì, chỉ là chút chuyện vặt thôi!

T.Hương đưa cho Tiểu Anh đóng tài liệu:

-Tuấn Anh trước khi về nhờ tớ gửi cho cậu?

Tiểu Anh cầm nó xem sơ sơ thì ra đó là bản hợp đồng được soạn thảo mới, khi cô phải chấp nhận nhận 3000 chiếc áo cưới. Tiểu Anh mặt mếu, cầm bản hợp đồng vội đi:

-T.Hương tớ về nhà trước! Ngày mai tính sao.

Rồi Tiểu Anh tức tốc ra về, T.Hương sau khi tan ca. Cô tìm đến công ty đứng trước cửa công ty đón Tuấn Anh. Giờ tan ca, cả 4 anh chàng vừa đi vừa bàn bạc.

-Tuấn Anh! Chuyện cậu thương lượng với phía Bình Minh sao rồi?-T.Nhân

-Vẫn tốt-Tuấn Anh nói mệt mỏi.

-Thế còn Xyxy Phan cô ta như thế nào-T.Khanh tò mò hỏi với vẻ khoái chí.

-Nguy hiểm hơn tớ tưởng, cô ta bây giờ khác quá

Cả 3 bất ngờ khi Tuấn Anh nói như thế

-Cô ta là người quen sao?-Đ.Tuấn nghi vấn

-Cô ta là Tiểu Anh, các cậu tin ko?

Cả 3 còn lại ai cũng bất ngờ khi nghe tin này, đúng lúc cả ba vừa đến cửa. T.Hương kêu họ.

-Này! Tuấn Anh.

Cả 4 đi đến, chào hỏi cô nàng. T.Hương bắt đầu tra khảo Tuấn Anh:

-Tuấn Anh, cậu nói đi! Lúc này gặp mặt cậu làm gì Tiểu Anh vậy?

Cả 3 anh chàng không hiểu gì nhìn Tuấn Anh dăm dăm

-Cậu đi hỏi Tiểu Anh sao hỏi tớ?-Tuấn Anh đáp lại bất cần

-Chính vì Tiểu Anh không nói, tôi mới hỏi cậu.-T.Hương bắt đầu lớn tiếng.

-Vậy cậu muốn gì?

-Cậu làm gì Tiểu Anh rồi hả?

-Cậu hỏi rõ được ko? Tớ không hiểu.

-Tuấn Anh! Cậu không biết hay cố tình giả bộ vậy? Một nam một nữ ở trong phòng cậu nghĩ làm gì được, khi áo Tiểu Anh bị như thế hả?

-Cậu nghĩ tôi là hạng người đó thật sao? Cậu lầm rồi-Tuấn Anh bỏ đi không nói lời nào.

T.Hương như bị trọc tức, 3 người còn lại như hiểu chuyện gì đã xảy ra, nên trấn an T.Hương:

-Cậu yên tâm! Để bọn tớ hỏi cậu ấy đâu ra đấy, mình nghĩ Tuấn Anh ko phải là người như vậy đâu?-Đ.Tuấn

Rồi cả 3 anh chàng nhanh đuổi theo Tuấn Anh ra nhà xe, trên xe mặt Tuấn Anh hằm hằm ko nói ko rành, T.Nhân ngồi kế bên anh chàng hỏi kẻ:

-Cậu có thể cho tớ biết, cậu và Tiểu Anh gặp nhau đã xảy ra chuyện gì mà T.Hương nói vậy? Tớ hiểu cậu mà?

-Hê.....zz.....z Chỉ là chút rắc rối, ai nghĩ sao thì cứ nghĩ, tớ ko quan tâm đâu! Còn về Tiểu Anh, tớ và cô ta chỉ là quan hệ trên cương vị đồng nghiệp với nhau. Còn chuyện gì xảy ra thì tớ và cô ta trong sạch.

-Tiểu Anh lúc này ra sao rồi-Đ.Tuấn hỏi

-Gặp đi rồi cậu sẽ rõ.

-Bộ cậu ta khác lắm sao?-T.Khanh thắc mắc.

-Tớ ko biết nữa đừng hỏi tớ.

Xe vừa dừng, Tuấn Anh ra khỏi xe, “Rầm” chính tiếng động ấy làm ọi người hiểu Tuấn Anh lúc này đang nghĩ gì.

Anh về nhà tâm trạng nặng nề, nằm trên chiếc salong anh vẫn không ngừng nhớ tới cuộc gặp Tiểu Anh vừa qua. Vui mừng chăng? Hay thất vọng? Tất cả cảm xúc cứ lẫn lộn vào tâm trí anh, anh không biết sao này

anh phải đối xử với cô như thế nào nữa. Anh nhớ lại lúc xưa, một lần nữa anh phải đối diện với bản thân của mình. Chuộc lỗi hay đi tiếp, anh không biết nữa như ông trời đang treo anh đang cố dầy vò bản thân.

Tiểu Anh về nhà nặng trĩu tâm sự, cầm trên tay áo khoác của Tuấn Anh. Cô bối rối, không biết làm gì nữa. Ngồi vào bàn, cô suy nghĩ về chuyện lúc cô và anh gặp nhau. Anh thật khác, bạo gan hơn, chừng chạc hơn, vẫn lạnh lùng đó, vẫn khí thế đó, anh quá hào hoa khi gương mặt anh vẫn đẹp hơn ai ngay cả lúc anh nghiêm nghị. Từng câu nói của anh cứ ám ảnh cô, cô biết Tuấn Anh đã biết Lam Linh đã làm gì với anh, anh đang dọa cô. Trong chuyện này, nếu như chuyện không thành cô vẫn không thiệt hại gì, ngay cả phải chấp nhận kí vào bằng hợp đồng mới giữa hai bên cô vẫn có lợi và Tuấn Anh cũng thế. Nhưng tình thế đã lật ngược nếu cô không kí vào nó, Lam Linh sẽ gặp chuyện mất rồi. Cô nhắm mắt lại thở thật sâu, đặt bút kí nhanh vào bản hợp đồng.

Buổi sáng như thường ngày, Tuấn Anh đi làm việc. Hôm nay anh đi sớm hơn mọi khi, vào bàn anh nhâm nhi tách cà phê đen không đường. T.Nhân, Đ.Tuấn, T.Khanh mua sẵn thức ăn vào cả 4 cùng ăn:

-Ra ăn nào! Cậu thì suốt ngày không rượu chè, cũng cà phê, ăn tí đi cho đủ chất dinh dưỡng để làm việc nữa-Đ.Tuấn thúc giục Tuấn Anh.

Tuấn Anh ngồi vào bàn trong sự hân hoan của cả 3 anh chàng, đang ăn dang dở, cửa phòng vội mở. Quy tắc của công ty là trước khi vào phòng chủ tịch phải gõ cửa, còn bằng không thì chuẩn bị bằng kiểm điểm cho bản thân. Hôm nay có người cả gan thật, cả 4 nhìn ra cửa thì gặp lại người xưa. Ai cũng bất ngờ, vui vẻ khi gặp Tiểu Anh, còn Tuấn Anh thì khác, anh cứ ngồi tiếp tục ăn dở chỗ thức ăn của mình không đoái hoài đến con bé. Cả 3 anh chàng ai cũng hỏi thăm cô nàng, vui vẻ bắt tay, Tiểu Anh cũng tỏ vẻ thiện chí khi cũng tay bắt mặt mừng. Con bé được T.Khanh xếp ghế ngồi kế Tuấn Anh. Anh chàng vẫn ko có hành động gì vẫn ngồi ăn mì, nhấp nhấp ly cà phê nóng.

T.Nhân đi ra cửa, giả vờ ho hiệu cho Đ.Tuấn và T.Khanh ra ngoài. Trong phòng chỉ còn cả 2, Tuấn Anh gần như uống cạn ly cà phê nóng hết. Anh quay sang hỏi cô, nhưng cô mở lời trước:

-Anh cũng khá lắm! Sau này còn nhiều chuyện thú vị đây.

Tiểu Anh cầm chiếc túi đưa cho Tuấn Anh, trong đó là chiếc áo khoác của anh và 1 sấp giấy

-Tôi cảm ơn anh vì chuyện hôm qua! Hợp đồng đã kí anh vừa lòng chứ? Trong đó cũng có đơn xin nghỉ việc của Lam Linh, mong anh kí vào đó.

Tuấn Anh xem sơ qua rồi quay sang hỏi:

-Tại sao? Lam Linh làm ở đây tốt mà.

-Anh hiểu chuyện gì xảy ra mà đúng ko? Tôi có một thắc mắc không hiểu tại sao anh lại biết chuyện đó?

Tuấn Anh cười:

-Em ngây thơ quá nhỉ? Trong công ty nơi nào cũng có lắp camera ẩn cả, tôi muốn biết chuyện gì thì cũng khá đơn giản thôi. Lam Linh thấy vậy mà em ấy khờ hơn em rất nhiều, cũng tốt Lam Linh nghỉ việc ở nơi này, cũng tiện việc cho em dạy bảo lại em gái của mình.

Tiểu Anh đứng dậy, nhìn anh đầy sắc đá:

-Anh yên tâm, cứ vui vẻ mà hưởng thụ! Tôi đi đây.

Cô đóng cửa một cái “Rầm” làm cho nhân viên xung quanh giật mình. Lúc cô đi cũng như lúc ra khỏi công ty, ai cũng điều chú ý đến cô với vẻ đầy ngưỡng mộ. Cô đi khỏi cửa, Đ.Tuấn, T.Nhân và T.Khanh nhanh chân đuổi theo để lấy một cuộc hẹn. Cả 4 vui vẻ nói chuyện hàn thuyên lâu năm với nhau, họ vẫn là bạn tốt thờ nào. T.Khanh liền trở tài ngay nghề nghiệp của mình:

-Tiểu Anh, mình mong chúng ta sẽ là bạn làm ăn đối tác tốt nha. Lần đầu tiên này có chút trục trặc nhỏ, mình biết tính cậu ko để bụng đâu mà, đúng ko?

-Tớ biết rồi!-Tiểu Anh cười.

-Bao năm qua cậu sống ở Mĩ tốt chứ?-Đ.Tuấn

-Cũng tốt, suốt ngày chỉ công việc còn thời gian đâu nữa mà vui với bùn!

-Cậu khác thật đấy, chắc bây giờ cậu đang là một quý cô thượng lưu độc thân sáng giá rồi.-T.Nhân

-Cậu cứ nói quá, chuyện làm ăn mình cho chưa xong hướng chỉ mấy chuyện đó. Các cậu cũng thay đổi chút đầu phải riêng mình.-Tiểu Anh nhìn đồng hồ-Hôm nay nói đến đây thôi, tớ bạn rồi hẹn gặp các cậu sao nha.

Tiểu Anh khẩn trương ra xe đi thẳng đến công ty, còn cả 3 người đó bàn tán:

-Các cậu thử nghĩ xem nếu như một người đã phải vượt qua cuộc đời đầy biến động sẽ ra sao?-Đ.Tuấn

-Ý cậu nói là Tiểu Anh đó sao, Tiểu Anh khác quá, còn về Tuấn Anh mình không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng cậu ấy cũng quá khác.

Tuấn Anh ngồi trong phòng thư thả anh chàng kí vào đơn xin nghỉ việc của Lam Linh rồi anh gọi một cuộc điện thoại bảo Lam Linh vào phòng mình.

-Giám đốc!

Tuấn Anh gật đầu chào Lam Linh, rồi anh đưa lá đơn cho cô.

-Đơn anh đã kí, bắt đầu từ ngày mai em có thể không làm việc ở đây nữa.

-Vậy là sao?-Lam Linh cầm lá đơn ngạc nhiên không hiểu gì hết.

Rồi Tuấn Anh đưa bản hợp đồng giữa công ty TMLA và Bình Minh cho cô xem

-Để có được hợp đồng này, thì mất chức của em có đáng là bao. Nếu em không hiểu thì có thể hỏi chị của em, Tiểu Anh mà hỏi cô ấy xem vì sao em mất chức.

-Không cần đợi đến ngày mai, em sẽ nghỉ việc ngay. Chúc anh tìm được thư kí mới.

Lam Linh bước ra khỏi phòng chủ tịch, khẩn trương đến phòng làm việc của mình dọn dẹp đồ đạc rồi đi. Cô nàng thuê xe taxi đưa mình đến công ty của Tiểu Anh.

Tiểu Anh ngồi không một mình trong phòng, T.Hương khá bất ngờ với quyết định của Tiểu Anh nên cô nàng đã vào phòng và hỏi cho ra lẽ:

-Tiểu Anh! Sao cậu lại làm thế. Chẳng phải cậu sẽ hạ được Tuấn Anh sao?

-Không phải, mà đây sẽ là ngòi nổ khai chiến giữa tớ và TMLA

Tiểu Anh nhàn nhã nhấp nhấp ly trà, rồi nhìn T.Hương nháy mắt.

-Chuyện vừa rồi, Lam Linh đã quá khinh suất khi Tuấn Anh đã phát hiện ra. Cho nên tớ buộc phải kí vào nó, nếu không Lam Linh xảy ra rắc rối sẽ không có lợi cho chúng ta đâu.

T.Hương hoảng hốt:

-Trời! Sao Tuấn Anh biết vậy?

Tiểu Anh lắc đầu rồi cười:

-Do tớ sắp xếp đó! Cậu có biết từ nhỏ đến giờ Lam Linh luôn sy tình Tuấn Anh đến thế nào, trước khi tớ chưa về Việt Nam thì con bé đã chủ động vào ngay TMLA làm mà không hỏi ý kiến tớ, hỏi nó nó lấy cớ sẽ làm nội gián cho tớ. Nhưng nó nghĩ gì tớ hiểu cả, nó còn yêu Tuấn Anh, nó luôn hi vọng, bởi thế đó là lí do nó một mực vào TLMA làm. T.Hương, cậu biết không? Chuyến đi về Việt Nam lần này tớ đã hứa trước mộ ba sẽ hoàn thành tâm nguyện của ba, tớ đã vạch ình kế hoạch cả, bất cứ ai ngăn cản Lam Linh, tớ sẽ không để làm cản trở đâu.

Dứt tiếng, có người gõ cửa phòng thông báo:

-Thưa chủ tịch, có cô Lam Linh em cô cần gặp.

-Được rồi, cứ bảo nó ở ngoài phòng chờ đợi.

Tiểu Anh lật sổ sách phòng nhân sự rồi bảo T.Hương:

-Tổ thấy quầy thời trang tại trung tâm thương mại thiếu một quản lí, cậu hãy thi xếp cho nó vào đó. Nó có thắc mắc thì cứ bảo tối nay về tổ sẽ gặp nó.

-Tổ hiểu rồi, thôi tổ đi đây.

T.Hương dẫn Lam Linh đến trung tâm thương mại, rồi sắp xếp công việc cho Lam Linh:

-Không có gì khó khăn cả? Cậu chỉ ở đây điều hành các nhân viên của tổ mình, có gì không hiểu cậu cứ điện thoại trực tiếp hỏi tôi sẽ trực điện thoại 24/24.

Lam Linh tỏ ra bức bối khó chịu:

-Tôi muốn gặp Tiểu Anh, cậu có thể giúp tôi chứ.

-Để làm gì?

-Thì tôi có chuyện riêng.

-Tiểu Anh rất bận, có gì tối nay về nhà hỏi, chứ đây là nơi làm việc.-T.Hương quay đi không nói năng chi, còn Lam Linh đứng đó bức bối.

Dù là thế có việc làm còn hơn không, cô nàng cũng rất nhàn nhã khi chỉ ngồi vào bàn xem nhân viên làm việc.

Đã 4h chiều, Tiểu Anh tạm gác lại mọi chuyện đến trung tâm thương mại xem Lam Linh làm việc ra sao. Cô đến phòng quản lí theo dõi trực tiếp em gái mình làm việc qua camera.

Lam Linh rất là rảnh rỗi khi ngồi đó xem, đôi khi cô nàng còn ra oai khi ra lệnh nhân viên mình làm này làm nọ mà chẳng liên quan đến công việc.

Bỗng nhiên có một cô gái trông thành là sành điệu bước vào, vẻ mặt cô ta hóng hách, đánh đá lộ rõ trên khuôn mặt. Cô đi tay chỉ cầm vụn vụn cái ví phía sau là 3 người theo hầu cầm đồ linh khỉnh theo sau. Cô ta đi đến nơi nào cũng luôn hu hút sự chú ý của mọi người. Khi vừa đến nơi, cô ta cởi chiếc kính đen ra, và ra lệnh:

-Ai là quản lí ở đây?

Linh Linh nghe thế liền đi đến khi cô đang còn cầm ly nước uống dở dang, cô tiểu thư ấy nhìn Lam Linh bằng nửa con mắt:

-Đổi quản lí mới rồi sao, cũng không sao? Cô mau đem những bộ nào mới nhất và đắt nhất ra cho tôi.

Lam Linh quay sang say nhân viên của mình, ngay lập tức cô tiểu thư ấy quay sang cao giọng:

-Tôi không kêu họ, mà tôi bảo cô đó đi làm đi, nghe chưa?

Lam Linh chỉ vào mặt mình: -Là tôi à?

Cô ta gật đầu: -Đúng tôi kêu cô đó, cô điếc rồi à? Tôi không hiểu tại sao nơi này lại thuê một nhân viên bị điếc như cô chứ.

Lam Linh nóng lên, liền tát ngay vào mặt cô ta một cái “bốp”:

-Cô phách lối vừa thôi chứ, cô tưởng cô có tiền là có thể làm được tất cả sao. Cô phách lối vừa thôi chứ, cô sai tôi đi lấy đồ à. Xin lỗi tôi không đi, cô làm gì tôi, nếu thích cô cứ tự đi lấy, còn không xin mời ra khỏi đây.

Đột nhiên cô ả tiểu thư kia giật lấy ly nước trên tay Lam Linh dội thẳng vào mặt cô. Cả hai đứng như trời trồng nhìn nhau đầy căm ghét, cô tiểu thư kia cười:

-Sao, mát chứ? Tôi có tiền đó, tôi muốn làm gì là chuyện của tôi. Cô có quyền sao, mắc cười quá, chỉ là quản lí quèn mà cũng bày đặt.

Chuyện này đã làm khung cảnh xung quanh khu thương mại trở nên căng thẳng hơn. Tiểu Anh ở trong phòng rất là bình tĩnh đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp. Lúc này Lam Linh đã không nhận nổi cô ta, cô liền

nhào vô đánh cô tiểu thư đó một trận. Cả hai ẩu đả nắm tóc lẫn nhau, lúc đầu Lam Linh xô cô ta xuống, nắm chặt tóc cô tát liên thanh vào mặt cô. Lam Linh vừa mắng:

-Mày đừng tưởng tao sợ mày, tao đã khách sáo lắm rồi. Mày đã làm tới, tao ày biết thế nào là lễ độ.

Mọi chuyện đã không yên, mọi người xung quanh xúm lại can ngăn. Vừa lúc Tiểu Anh đến, cô ra lệnh cho bảo vệ can hai người ra. Tiểu Anh đi đến chỗ của cô tiểu thư ấy, cô cuối đầu xuống:

-Tôi thay mặt nhân viên của mình xin lỗi cô vì chúng ta đã vô lễ. Mong cô thứ tha và chúng tôi sẽ đền cho cô một vé mua sắm miễn phí tại trung tâm hôm nay.

Cô tiểu thư ấy, không nói gì. Cô ta định giơ tay lên tát vào mặt Tiểu Anh, Tiểu Anh chặn tay cô ta lại:

-Cái tát này, lúc trước cô có thể tát nhân viên của tôi. Hôm nay cô có thể tát nó, còn tôi CỐ DẮM. Thứ bảy này tôi có cuộc gặp đến thống đốc, tôi nghĩ cũng nhân tiện đó tôi có thể khoe với ông về khách hàng quý hóa của trung tâm như cô đây, để ông thấy được cô đã tích cực ủng hộ công ty như thế nào.

Cô tiểu thư liền buông tay xuống, cô ta hạ giọng:

-Thôi được, tôi không chấp nhất cô.-Rồi cô chỉ mặt vào Lam Linh-Tôi nể mặt cô ta còn bằng ko cô sống ko yên với tôi đâu.

Nói xong cô tiểu thư liền ra về trông bộ dạng khó chịu. Tiểu Anh đưa Lam Linh về nhà cả hai cùng nhau nói chuyện.

-Chị à! Em không muốn làm chỗ đó đâu, so với việc cũ thì.....

-Được nếu thích em cứ trở về công ty của Tuấn Anh làm, để xem anh ta còn tin em ko? Đừng tưởng một bước có thể trèo lên cao, đó là ảo vọng thôi. Đối với em chị như thế đã là nhân từ, còn bằng ko thì em chỉ xứng với nghề nhân viên lao công khi em đi vào đại học bằng cửa sau.

-Nhưng mà.....

Tiểu Anh quay sang trừng mắt nhìn con bé, Lam Linh liền lặng thinh không dám nói lời gì cho đến khi đến nhà.

Khi đưa Lam Linh về nhà, Tiểu Anh đi về nhà của mình. Đậu xe trước cửa nhà, chưa gì hết cô nàng đã bị Tuấn Anh ám. Khi anh đã đứng trước cửa nhà đợi cô. Tiểu Anh ra khỏi xe, cô liếc anh:

-Anh hay thật sao biết mà đến?

-Quan trọng lắm sao-Rồi anh nhìn căn nhà-Nhà em đẹp thật, ở một mình ko sợ ma à?

Cô nực cười:

-Anh tưởng tôi là con nít sao? Cứ lấy ma cỏ ra thù tôi. Có chuyện gì anh nói đi, tôi mệt rồi.

-Tôi cũng không rãnh mà tán dóc với em. Nói cho em biết sẵn dịp tôi muốn hợp tác lâu dài với công ty của em, em nghĩ sao?

Tiểu Anh vẫy tay:

-Xin lỗi! Công ty anh không đủ tiêu chuẩn của tôi.

Tiểu Anh mặc sát anh đứng đó, cô bước cổng kêu cửa, quần gia vừa mở cửa cô bước vào thì Tuấn Anh níu cô tay cô lại:

-Nếu em không hợp tác cũng được, còn chuyện Lam Linh em tính sao với tôi.

-Chẳng phải hòa nhau rồi sao?

Anh cười khanh khách:

-Sao em khờ vậy? Đừng tưởng trong kinh doanh ai cũng như ai. Em chơi tôi vụ 3000 chiếc áo cưới, tôi ko van xin em tha cho tôi mà là em đang lệ thuộc vào tôi. Nên người có quyền là tôi, cố gì tôi nghe em. Còn chuyện tôi muốn bàn với em là chuyện làm ăn đàng hoàng, nếu em không đồng ý cũng chả sao. Em hại tôi

như thế nào thì tôi làm theo lẽ đến đây, còn ngược lại chúng ta vẫn là đối tác tốt.-Anh ghé sát vào tay Tiểu Anh-Nhưng nếu em dở trò gì thì đừng hòng tôi tha cho em và cả những ai liên quan.

Tiểu Anh nghe thế quay say phản biện:

-Anh dọa tôi mãi thế, tôi nghe nhầm rồi. Anh cứ kiện đi kiện những gì anh biết, nếu Lam Linh đi tù là chuyện của nó. Tôi không liên quan. Bằng chứng đâu?

-Nhưng theo tôi nghĩ, nếu như Lam Linh khai ra hay cảnh sát điều tra ra em là chủ mưu thì tôi e là

-Không cần đâu, trong vụ này chỉ có Lam Linh tham gia thôi. Còn tôi không làm gì cả, cho nên anh cứ kiện, tôi xin mời. À phải nếu cần tìm luật sư giỏi tôi có quen nhiều lắm để tôi giới thiệu cho anh vài người.

Tuấn Anh buông tay Tiểu Anh ra, rồi anh bảo:

-Em khá giỏi! Đợi đấy nhóc, tôi không tha cho em đâu. Để xem em đấu lại tôi ko?

Con bé ko nói gì chỉ nhìn anh cười rồi vào nhà

.....

-Chà, sao mà cậu siêng năng quá!-T.Khang tay cầm tách cafe cho Tuấn Anh.

Tuấn Anh nghỉ tay, cầm ly cà phê nhâm nhi

-Tối nay, tớ có hẹn với ngài Johnson, ngày ấy đang từ Mỹ bay sang. Tớ mong cuộc hẹn lần này chúng ta lại dành được chữ kí của ngài ấy.

-Cậu làm gì phải lo! Cậu là nhất rùi, 3 năm liên tiếp chúng ta nhận được hợp đồng lo gì năm nay ko được. Mà cậu làm gì thì làm, làm ơn tìm ính 1 thứ kí đi. Lam Linh tự đứng nghỉ việc cậu đổ hết việc ính là sao, đường đường giám đốc maketing mà đi pha cafe. Cậu ác thật!

-Ừ! Dù sao cảm ơn cậu, lu bu mấy ngày nay tớ ko bận tâm nữa cho nên cứ phiền cậu mãi.-Tuấn Anh đứng dậy vỗ vai T.Khanh.

-Thôi mấy chuyện lặt vặt làm được thì tớ làm cho, cậu cố gắng hoàn thành bản kế hoạch đi, ngài johnson tớ hiểu quá mà. Luôn khắt khe trong mọi điều, nhưng mà luôn là sự lựa chọn số một của công ty chúng ta. Cố lên!

.....

8:30 nhà hàng JL

Tuấn Anh được đưa vào phòng, ông Jonhson đã đến sớm và đang thưởng thức tách trà nóng.

-Chào ông! Ông khỏe chứ-Tuấn Anh vui vẻ bắt tay với ông

-Chào! Cảm ơn cậu tôi vẫn khỏe, một năm không gặp cậu càng đẹp trai hẳn.-Ông cười vui, nói đùa với Tuấn Anh.

Trước câu nói đùa của ngài Johnson cả hai không nhịn được cười, Tuấn Anh đáp lại:

-Và ngài càng phong độ hẳn!

-Cậu khéo đùa thật. Tôi thích người như cậu đấy! Nào chúng ta cùng nhau bàn việc nào, mời cậu ngồi.

Cả hai vào bàn, Tuấn Anh đưa bản kế hoạch cho ông, ông xem sơ qua. Ông gật gù:

-Cậu ko bao giờ làm cho tôi thất vọng cả, bản kế hoạch này rất tuyệt. Tôi tin khách hàng của tôi sẽ rất thích thú với những gì cậu đề ra!

-Cảm ơn ngài! Vậy ngài quyết định như thế nào.

Ông vẫn thế vẫn thận trọng cân nhắc:

-Tôi vẫn chưa có kết luận được. Thật là khó xử cho tôi quá, tôi có một học trò con bé ấy rất giống cậu trong cách làm việc. Con bé cũng gửi cho tôi một bản đề án và trong 5 phút nữa nó sẽ đến. Không vấn đề gì phiền cho cậu chứ!

-Ko! Tôi rất tự tin với bản hợp đồng của mình, còn cô ấy nếu là trò của thầy thì chắc chắn cô ấy rất tài và nếu ko được hợp đồng này thì ít ra tôi cũng quen được một bạn mới.

-Cậu biết đấy, tôi không có con. Tôi xem con bé ấy như con gái của mình. Nó xinh như búp bê, và rất thông minh, tốt tính nữa. Tôi cũng mong qua dịp này cậu và con bé có thể làm quen cũng tốt. Cháu có bạn gái chưa?

Tuấn Anh nghe thế cười:

-Cháu bù đầu bù cổ với công việc cho nên việc đó cháu ít quan tâm.

-Quan tâm thay ko quan tâm, tôi thấy cậu ngồi không cũng có mấy cô tự tìm đến thôi. Nhưng nhìn cái mặt lúc đẹp trai mà lúc nào cũng nhăn nhó như cậu thì tôi biết tương lai của cậu thành quý tộc độc thân rồi.

Tuấn Anh á khẩu không nói gì, đành ngồi cười. Cả hai cười phá lên vì những lời bông đùa. Đúng lúc người con gái ấy được đưa vào, cả hai ngạc nhiên nhìn nhau. Ngài Johnson vẫn vui tươi chào đón con bé, rồi ông giới thiệu cho Tuấn Anh:

-Đây à Xyxy Phan học trò của tôi, Xyxy đây là Tuấn Anh đối tác của ta mấy năm qua.

Tuấn Anh chủ động bắt tay con bé:

-Chào!

Tiểu Anh cũng đáp lại bằng nụ cười thân thiết. Cả 4 ngồi vào bàn bắt đầu bản bạc, con bé đưa bản kế hoạch cho ông ấy. Tiểu Anh ngồi rất thản nhiên. Còn Tuấn Anh đang hiểu ra chuyện gì. Ông xem xong rồi bảo:

-Xem ra cả hai làm tôi khó xử quá. Bản hợp đồng của con bé cũng ko thua xa cậu đâu. Tuấn Anh à! Đối với quy tắc của người làm kinh doanh cậu hiểu chứ, đã kinh doanh phải luôn gắn liền với mạo hiểm.

-Vâng! Cháu hiểu.

-Ba năm qua ta đã hợp tác với cháu qua ba bản hợp đồng ta rất hài lòng, nhờ cháu thu nhập công ty của ta cũng tăng lên không ít. Bây giờ nếu ta kí hợp đồng của cháu, ta chấp nhận đi con đường an toàn, nhưng thế thì ta ko thích. Ta luôn thích những thứ mới mẻ. Nên hẹn gặp cháu năm sau với bản hợp đồng tốt hơn. Ta thú nhận là cháu rất có tài, và Xyxy cũng thế. Nhưng ta nhận ra có lẽ do thời gian nên cháu đã có một sơ sót nhỏ trong bản kế hoạch lần này, nhớ là đừng bỏ bản kế hoạch này mà hãy giữ nó xem xét và sửa lại. Có cơ hội ta sẽ dùng đến.

-Cháu cảm ơn ngài rất nhiều vì đã hợp tác với chúng cháu mấy năm qua. Chúc bạn và cô Xyxy hợp tác vui vẻ-Tuấn Anh không buồn, anh luôn kêu hãnh dù thất bại hay thành công.

-Dù kết quả ra sao! Ta mong cả hai ở lại ăn với ta một bữa, ngày mai ta lại về nước rồi, chắc ta sẽ rất nhớ hai đứa lắm. Xyxy, cháu thấy thế nào!

-Dạ, vâng! Cháu sẽ ở lại, ngài thích món gì để cháu gọi cho nhé.

Thế là cả ba ngồi trong bàn rộn rã vừa ăn vừa nói chuyện thoải mái, ngài Johnson luôn đùa:

-Xyxy à! Lần này cháu thắng Tuấn Anh rồi, sau bữa ăn này cháu định quan hệ thế nào với Tuấn Anh. Còn Tuấn Anh cháu thì như thế nào.

Cả hai nghe thế im lại, Tuấn Anh chủ động vừa cười vừa nói:

-Nếu có thể cháu sẽ khám phá bí mật của Xyxy, để xem cô ấy làm gì mà đã hạ gục cháu. Sau đó là sẽ quyến rũ cô ấy, ngài nói đúng Xyxy xinh như búp bê vậy, ngồi gần cô ấy mà cháu ăn cũng ko ngon

Ngài Johnson cười lên, Tiểu Anh nhìn Tuấn Anh bĩu môi, ngài Johnson gặng hỏi:

-Xyxy! Cháu nghĩ sao?

Tiểu Anh buông đũa xuống, cười:

-Anh ta khá đẹp trai, nhưng khá kêu. Cháu ko thích chút nào? Còn dám quyến rũ cháu, chắc chắn ko phải là con người dằng hoàng. Háo sắc!

Cả hai bật cười:

-Em nghĩ tôi thế sao! Này, tôi có đụng chạm gì em nói thế!-Anh véo mũi con bé.

-Tuấn Anh! Xyxy tính con bé là thế đó, đối với con trai nó luôn khó chịu, đặc biệt là những người miệng lưỡi như cháu vậy. Nói chuyện với con bé ráng cẩn thận đó.

Tiểu Anh không phản ứng gì, con bé chỉ ngồi đó ăn cho xong phần của mình.

Bữa ăn kết thúc, ngài Johnson rất vui khi về. Cả hai bạn trẻ tiễn ông ra về, Tiểu Anh và Tuấn Anh cùng ra nhà xe ra về. Trên đường đi, Tuấn Anh đã bảo con bé:

-Chúc mừng em vì em đã kí được bằng hợp đồng!

-Anh ko thấy tiếc sao?

-Sao tôi phải tiếc! Vì tôi đã liệu trước, nếu tôi ko kí được nó cũng sẽ có người khác mà thôi.

-Thế mà tôi cứ tưởng anh định lấy chuyện đó thù tôi chứ.

Tuấn Anh nực cười:

-Em thông minh lắm. Còn tôi chuyện gì một khi đã nói ra thì sẽ thực hiện ko bao giờ thất hứa với một ai.-Anh nhìn thẳng vào mắt Tiểu Anh-Em làm như thế có phải vì muốn trả thù tôi chuyện năm xưa có đúng ko?TÔI XIN LỖI EM!

-Nếu tôi cho anh giải thích, em sẽ giải thích chuyện đó chứ?

Tuấn Anh lắc đầu bẽ bàng:

-Ko! Tôi là tên khốn, là kẻ hèn hạ. Em cứ **** tôi, thật sự là tôi ko bảo ba tôi làm gì cả, ba tôi ko biết. Kể có lỗi là tôi, tôi sợ gia đình mình liên lụy, ảnh hưởng đến bản thân tôi.

-Vậy tại sao hôm đó anh lại điện thoại từ Mỹ về cho tôi?

-Vì tôi muốn nói xin lỗi em thế thôi!

Tiểu Anh nghe thế, cô tát vào mặt anh rồi bỏ chạy trong vô thức. Vừa chạy mắt cô rơi lệ lúc này ko hay,Tuấn Anh ở phía sau đuổi theo con bé, dền bờ sông con bé ngã khuya xuống mà khóc. Tuấn Anh không nói chỉ im lặng đứng cạnh con bé. Rồi tự nhiên, Tuấn Anh không phản ứng kịp khi anh quay lại thì con bé chột chân té xuống sông. Anh hoảng hốt, nhảy xuống cứu cô, rồi đưa cô lên bờ. Tiểu Anh mình ướn sừng, nhìn anh tuyệt vọng:

-Sao anh cứu tôi, nếu cứu tôi thì nhờ mai anh bị sẩy chân chết đuối rồi chẳng phải tôi liên lụy anh sao?

-Em muốn chết lắm sao? Em nghe tôi nói đây EM KO ĐƯỢC CHẾT, em đã nói gì em nhớ ko? Em sẽ hoàn thành tâm nguyện ba em, em sẽ hạ ngục tôi mà? Chưa gì em đã chết vô lí như thế.

Tiểu Anh sững lại ko nói gì cả, Tuấn Anh ôm cô:

-Như tôi hứa, dù tôi ko cứu vãn được nhưng căn biệt thự Phong Lan tôi đã mua nó lại. Hôm nay tôi muốn trả nó cho em.

-Thật sao! Là anh đã mua nó lại. Anh có thể đưa tôi đến đó được ko?-Cô nhìn anh có vẻ vui mừng.

-Được rồi! Từ đây tới đó cũng gần, tôi đưa em đi.

Tuấn Anh đưa Tiểu Anh về đến biệt thự xưa của mình, Tiểu Anh vui mừng ko ngớt. Khi cả hai người ai cũng đã điều ướn sừng, cô cũng quên mất chuyện đó đi. Cô vào trong, ngôi nhà vẫn còn nguyên vẹn như xưa.

-Cám ơn anh-Tiểu Anh nhìn Tuấn Anh thành tâm-Hazzzzz.....xì

Anh thấy thế kéo cô vào phòng, đưa cho cô đại một chiếc áo sơ mi nam:

-Em thay đồ đi kéo thôi cảm lạnh. Xin lỗi từ khi về Việt Nam cứ chủ nhật là tôi lại đến đây nghỉ tại nơi này yên tĩnh nên đầu óc cũng thư thái.

-Ko sao! Dù sao anh cũng có công giữ lại biệt thự của tôi, tôi sẽ trả lại cho anh số tiền tương ứng với giá mà anh đã mua nó lại.-Cô nhìn anh, anh cũng ướm sừng thế cả người-Anh cũng thay đồ đi, nếu ko cảm lạnh!

Nói xong cô về lại phòng cũ của mình, cô tắm xong rồi nhìn xung quanh. Căn phòng vẫn như thế, con bé nằm im trên chiếc giường của mình, cảm nhận kí ức khi xưa. Vừa lúc trời bên ngoài đổ mưa khá to, cô đi tìm Tuấn Anh. Thì ra anh ấy ở trong phòng cũ của ba mẹ cô, ăn thật có mắt thẩm mỹ. Đây là căn phòng đẹp nhất và rộng nhất trong căn biệt thự, cô vào phòng thì đã thấy anh đang ngồi uống rượu trên salong. Cô vờ nói đùa:

-Từ khi nào nhà của tôi lại chứ sâu rượu thế?

Anh cười:

-Xin lỗi tôi định xin phép em tôi về nhưng do trời mưa lớn quá, với lại hôm nay tôi mệt quá. Uống cho giải sầu thôi.

Anh đưa ly rượu cho cô, anh hỏi:

-Em biết uống rượu chứ?

Cô cười, rồi cầm nguyên chai rượu uống cạn hết một hơi. Tuấn Anh bất ngờ:

-Sao, anh định trêu tôi chắc!

Anh cười giòn giã:

-Vậy là tối nay tôi có bạn hiền rồi! Dám uống với tôi ko? Coi như hôm nay em uống với tôi vì em đã lấy lại được căn biệt thự này.

Cô đồng ý, cả hai làm một lược 5 chay Remy. Do là phái yếu nên Tiểu Anh dù tài đến đâu cô cũng bắt đầu choáng. Tuấn Anh đã say nhưng anh vẫn kiểm soát được bản thân mình. Cô ngồi đối diện Tuấn Anh, giọng cô lảm nhảm:

-Này thấy chưa, anh thấy chưa? Đã nói là tôi ko say mà.

Tuấn Anh cười:

-Cô cũng khá đấy, nhưng so với mấy đứa con gái trong bar từng uống với tôi cô còn thua xa đấy.

-Mệt anh quá, thôi tối rồi tôi về phòng đây. Không làm phiền anh đâu.

-Nè, đi đâu sớm vậy, ở lại uống nữa đi-Anh kéo tay cô lại-Chẳng phải cô muốn trả ơn tôi sao? Ở lại uống nữa đi.

Rồi anh rót rượu đưa cho Tiểu Anh, anh chủ động tự đúc cho Tiểu Anh uống. Do say quá, rượu đổ vào áo cô:

-Anh thật là! Trời ơi, tôi ko có áo bận rồi, mà anh còn làm dơ áo tôi nữa là sao?

-Áo cô hồi nào? Đó là áo của tôi cho cô mượn mà, cô mà còn nói vậy nữa tôi lấy lại đó.

-Ngon anh lấy lại đi, tôi ko thèm!

Tiểu Anh khêu khích anh rồi cô bỏ đi về phòng. Cả hai con nhậu lúc say càng ngày càng làm khêu khích đối phương, anh cũng không vừa kéo cô lại. Rồi tự nhiên anh đẩy cô vào tường, chặn cô lại ko cho cô đi, dù cô có chống lại:

-Nè, anh cho tôi về phòng coi! Làm gì mà cứ giữ chặt tôi thế.

Cả hai khuôn mặt áp vào nhau, Tiểu Anh khi say chẳng khác nào đứa trẻ má cô ửng hồng lên, đôi mắt nhìn anh hồn nhiên. Cả hai nhìn nhau, cô thì cứ lí nhí trong miệng bảo anh thả cô ra, anh đưa tay lên miệng cô, anh nhỏ nhẹ:

-Im lặng! Chả phải em trả áo cho tôi sao, em ko trả rồi đi vậy hả?

Cả hai người tuy say, nhưng thực chất lí trí vẫn còn. Họ vẫn còn bắt được cảm xúc của nhau, dùng tay đẩy bờ vai ai ra, nhưng anh quá mạnh cô không thể nào chống lại anh:

-Này anh cho tôi về đi, cái áo này tôi mượn ngày mai tôi trả!

-Mượn rồi! Cô bé.....

Từng hơi thở của anh nồng lên mùi rượu văng vẳng bên tai Tiểu Anh. Anh nhìn Tiểu Anh, cô luôn đẹp nhưng lúc này chính chiếc áo trên người cô sẽ là một tội lỗi lớn trước mặt Tuấn Anh. Chiếc áo sơ mi chỉ dài tới đùi khoảng 10cm làm lộ rõ đôi chân dài nuột nà, cái cổ áo cô khá rộng khoét sâu xuống nửa vòng 1 để lộ cả đôi vai trắng ngần. Nhìn kĩ chiếc áo khá mỏng làm lộ cả nội y bên trong.

Anh nhìn cô khá lâu rồi đột nhiên hôn vào đôi môi bé bỏng ấy một cách bất ngờ. Tiểu Anh như ngạt thở cố chống trả anh nhưng chỉ là vô ích. Dần dần cô bắt đầu hòa vào nụ hôn nồng cháy đó, nụ hôn say tình, như bị khuất phục cô đưa vòng tay mình ôm anh. Anh đưa bàn tay của mình choàng vào eo cô rồi từ từ di chuyển xuống dưới làm cô giật cả người. Anh dừng lại, rồi nhìn cô, anh vuốt lên mấy tóc óc ả suông dài đen huyền, rồi chạm nhẹ vào khuôn mặt cô, làm cô thẹn thùng tránh đi khỏi ánh nhìn của anh.

-Tiểu Anh!Em đẹp lắm.

Rồi anh bế cô lên giường. Tiểu Anh lấy lại bình tĩnh, cô bật dậy rồi khỏi. Anh giữ cô lại, người anh đè lên cô. Anh nhanh chóng cởi ngay chiếc áo sơ mi trên người cô, Tiểu Anh cố giữ. Nhưng anh đã xé toan nó ra nhanh chóng, trên người cô lúc này chỉ còn phong phanh hai mảnh nội y. Anh như con dã thú khát máu, anh mạnh bạo dùng tay giữ hai tay cô lại rồi hôn vào môi cô, một lần nữa nụ hôn của anh đã khuất phục cô, cô tự nguyện nắm tay anh một cách tự nguyện. Vì lúc này cô chống anh cũng vô ích. Anh khám phá khắp thân thể của cô, rồi anh cởi bỏ chiếc áo của mình để lộ nên cơ bắp, cơ bụng 6 múi một cách manly của người đàn ông. Anh cắn nhẹ vào tay cô rồi thả lỏng:

-Em còn nhớ lúc này tôi nói chứ “tôi sẽ quyến rũ em”, nhưng chính em đã quyến rũ tôi.

Rồi anh cởi ngay 2 mảnh còn lại trên người cô. Tiểu Anh cảm thấy một gì đó rất khó chịu, cô thấy người mình nóng ran lên và anh cũng vậy. Cô cố bật dậy khi anh đang thoát y:

-Tôi trả áo cho anh rồi, coi như ko ai nợ ai hết. Anh là tên khó ưa? Anh thấy hết của tôi rồi còn dám đụng đến người tôi nữa, tôi bắt đền, mà thôi tôi về phòng đây, ngày mai tính tiếp

Anh cười, cô ngồi bật dậy, nhưng anh mạnh tay đẩy cô xuống giường, anh bảo:

-Chưa đâu, còn một chút nữa tôi cho em về.

Cô mệt mỏi,vẫy tay:

-Tôi mệt anh quá, anh làm gì thì làm để cho tôi về phòng ngủ nữa.

Rồi anh đưa tay mình vào nơi bí hiểm nhất của cô, cô vừa đau vừa cảm thấy chút gì đó như có luồng điện trong người. Rồi tự dưng cô cảm thấy gì đó đâm vào người mình, làm cô đau điếng toàn thân thể. Cô đã hiểu được, vì sao người ta vẫn hay bảo tình yêu luôn là 1. Tuấn Anh đã hái trái cấm của cô, tay cô bấu chặt vào lưng anh, anh nhịp nhàng, vì đau cô mắng anh:

-Tuấn Anh! Anh là đồ khốn, hèn hạ, dừng lại cho tôi. Tôi muốn về phòng, tôi đã trả áo cho anh rồi mà. Tôi muốn về phòng, tôi muốn về phòng, Tuấn Anh đáng ghét, Tuấn Anh hạ lưu!

Tuấn Anh càng nghe cô ***** cô mắng anh càng mạnh tay hơn, làm cô đau hơn. Cô càng bấu chặt lưng anh làm lưng anh trầy và chảy máu bởi móng tay của cô. Qua hơn 5 phút anh thoát khỏi người cô, Tiểu Anh bật dậy đánh vào người anh:

-Nè, sao anh làm tôi đau vậy hả? Tôi ghét anh. Tôi ghét anh. Tôi ghét.....a.....n.....h

Nói vừa dứt tiếng thứ ba do mệt cô ngất đi, Tuấn Anh đỡ cô xuống giường. Anh còn khá tỉnh, nhìn cô anh thấy tội, càng ghét bản thân vì anh đã làm 1 điều của kẻ hèn hạ, tên hạ lưu. Anh tự trách mình khi thấy những vết bầm trên người cô do anh mà ra.

Sáng hôm sau.....

Tiểu Anh tỉnh dậy, đầu như đau như búa bổ. Thân mình cô đau ê ẩm, cô bật dậy định đi khỏi giường. Nhưng cô ý thức được dường như cô ko bận gì cả, gỡ tấm chăn xem thì cô đang khỏa thân. Rồi cô cố nhớ đến những gì diễn ra tối hôm qua, cô nhớ mình và Tuấn Anh uống rất say, rồi sau đó là chuyện cái áo. Từ chi tiết hiện về trong mơ hồ, cô có vẻ không tin. Nhưng cô nhìn lên gara giường, vết máu đỏ hồng trình nguyên của cô hiện rõ trên chiếc gara trắng, cơn đau tê tái thân dưới vẫn còn. Quần áo của anh và cô bị vứt bừa bộn trên sàn. Những điều đó càng làm cho cô tin là, sự thật tối hôm qua cô và Tuấn Anh đã trải qua tình một đêm.

-Em dậy rồi sao!

Tuấn Anh từ cửa bước vào hỏi Tiểu Anh, cô ko nhìn Tuấn Anh lời nào. Vợ vợ lấy chiếc áo sơ mi rộng vào bận vào người.-Tôi đi tắm đây!

Nói xong cô thẳng vào phòng tắm không thèm dỗi hoài gì đến anh. Cả hai lúc nào dường như đã mất phương hướng thật sự, Tuấn Anh chỉ biết lặng nhìn cô, còn Tiểu Anh thì không dám đối mặt với anh dấu bấy giờ cô là người có quyền, cô có quyền mắng anh, đánh anh để chút đi sự phẫn nộ và những gì mà anh đã gây ra cho cô. Tuấn Anh khao khát biết bao ánh mắt ấy sẽ nhìn anh, cô sẽ nói chuyện với anh, nhưng nhận lại chỉ là sự lạnh lùng vô cảm. Cô vào phòng tắm đóng cửa một cái “Rầm”, rồi cô mở khóa nước ở vòi sen thật to, cô soi khuôn mặt mình qua gương rồi nghĩ đến đêm tối qua. Khắp người cô bây giờ nồng mùi rượu, đầu đó thoang thoang mùi nước hoa của đàn ông, đó là mùi nước hoa từ chiếc áo của Tuấn Anh, và mùi tanh của máu. Người cô đầy những dấu tích cho Tuấn Anh để lại trên người, cô đau đớn thể xác lẫn cả trái tim. Cô không hiểu sao tối hôm qua mình lại uống sai, để rồi chuyện tai đình đó lại xảy ra. Cô đưa mình dưới làn nước mát từ vòi sen, từng dòng nước từ trên người cô máu pha với nước chảy xuống thềm những dòng nước đỏ thẫm, gột rửa đi những dấu vết của tối đêm qua. Cô không thể muốn biết và cũng không thể muốn nhớ về nó, sao cô lại càng nhớ. Cố nhắm mắt, cố quên hết, cô thư thả bên dòng nước.

Bỗng một bàn tay nào từ phía sau nắm chặt lấy hai tay cô, làm cô sực tỉnh dậy, không cần đoán cô biết đó là ai. Cô quay sang nhìn Tuấn Anh, cô không nói lời nào, Tuấn Anh vẫn nắm chặt lấy bàn tay cô:

-Sao em không mắng, không đánh tôi?

Cô nhìn anh, rồi cười nhạt:

-Cớ gì tôi lại mắng anh! Vì bản chất của anh vốn dĩ còn tệ hơn loài cầm thú, tôi mắng anh cũng vô ích. Và tôi lại càng thất vọng hơn khi anh lại là con người đê hèn, hạ lưu như vậy.

Tuấn Anh bất ngờ đưa tay luồn qua eo cô, rồi siết chặt cô vào người mình, anh nhìn thẳng vào mắt cô và đáp:

-Em nghĩ, em thông minh hơn tôi sao? Người làm ăn như tôi với em ít nhiều gì cũng hiểu quy luật “có vay có trả”, tôi từ trước đến giờ chẳng cho không ai thứ gì đâu, ngay cả em cũng thế. Ngồi biệt thự này tôi mua với cái giá rất đắt, tôi chỉ hứa với em là dành nó lại chứ tôi đâu có nói là sẽ cho em. Vậy thì em nên biết phải mua cái giá nào cho hợp lí. Bây giờ nó còn là của tôi, tôi là chủ của căn biệt thự này trên mặt pháp lí giấy tờ, còn em thì ko là gì cả

-Vậy sao anh không nói ngay từ đầu.

-Tôi quên mất, mà đối với em sao tôi lại nỡ lấy tiền-Anh vuốt nhẹ lên gò má của cô-Tiền tôi với em ai mà chẳng có, nhiều là khác. Cho nên tôi muốn em phải trả cho tôi bằng thứ khác kìa

-Thế tôi đã trả anh rồi, anh muốn gì nữa chứ?

-Làm người tình của tôi, đến khi nào tôi chán em thì thôi.

Bốp lần này Tiểu Anh đã đánh trả lại Tuấn Anh bằng một cái tát tay vào mặt anh.

-Anh hay lắm, nếu biết kết quả như thế này tôi đã hạ anh ngay từ lúc đầu. Lẽ nào trong mắt anh, tình yêu rẻ mạt như vậy thôi sao?

-Không! Em mãi mãi sẽ chẳng bao giờ hạ ngục được tôi cả. Vì em là của tôi, thân thể của em là của tôi, mãi mãi và suốt đời này em chỉ là của riêng tôi mà thôi. Dù em đẹp có bao nhiêu người đàn ông theo đuổi em, thì em nên nhớ em đã là của riêng tôi, còn bằng không em đợi đấy.-Tuấn Anh càng siết chặt cô, nhìn cô với vẻ uy hiếp.

Cô không chống cự, cô vẫn bình tĩnh để đáp lời anh:

-Cho dù anh có được thân xác của tôi những trái tim tôi mãi mãi không thuộc về anh, vì nó đã chết từ lâu rồi. Cái anh có chỉ là cái xác vô hồn thôi, nếu anh muốn thỏa mãn thì xung quanh có bao nhiêu cô gái sao nhất thiết là tôi.

-Vì em khác họ. Xinh đẹp, thông minh, sắc sảo, lạnh lùng, quyến rũ và còn giàu có nữa, còn bọn họ chỉ là những kẻ đào mỏ, tham muốn mà thôi. Em cứ chờ đi, tôi sẽ làm em yêu tôi.

Tôi đẩy mạnh anh ra khỏi người cô:

-Anh đừng hòng, tôi sẽ chẳng bao giờ yêu con người như anh bây giờ và mãi mãi. Thà tôi chết còn hơn, nhưng lúc này tôi sẽ ko chết dễ như vậy đâu.

-Em muốn vậy thì cũng được, có ngày đòi mua căn biệt thự này với giá 6 tỷ, tôi đang phân vân nếu như em nói vậy cũng tốt. Tôi sẽ bán nó coi như chúng ta chẳng nợ gì nhau, nhưng xem ra tôi còn có chút lợi ích một chút.

Tuấn Anh nhìn xuống dưới sàn, dòng nước đỏ ấy đọng lại một ít trên sàn, ngay cả chiếc áo của cô còn dính đầy máu. Nhìn nó cô lại càng hận anh, còn anh chỉ nhìn nó rồi nhìn cô cười đắc ý nhưng anh thấy đau trong lòng nhiều lắm, anh thấy mình chẳng khác nào xúc sinh, không máu, không tình, không nước mắt, anh nhìn Tiểu Anh dù vùi sen vẫn cứ chảy lên người cô, anh nhận ra được cô đang khóc, nhưng cô vẫn cứ cứng rắn đối mặt. Anh ôm cô vào lòng vỗ về, anh nhỏ nhẹ:

-Nếu em nghe theo lời tôi, tôi chẳng để em thiệt thòi đâu.

Lúc này Tiểu Anh thay đổi hẳn, tay cô siết chặt bờ vai của anh, cô thoáng nhìn trên chiếc vai ấy, vẫn còn dấu tích vết cắn của cô năm ấy trên vai anh. Cô khẽ chạm vào nó, cô hỏi:

-Anh còn thấy đau không? Em xin lỗi!

-Anh không còn đau nữa, nếu có anh chịu được. Anh phải nói xin lỗi mới đúng, tối hôm qua anh đã.....

Tiểu Anh dùng tay che miệng anh lại như không cho anh nói. Rồi cô nhìn anh mỉm cười, môi anh khẽ chạm vào môi cô, nụ hôn cả hai hòa nguyên vào nhau cuồng quýt không rời.

Tuấn Anh đưa cô về nhà, Lam Linh đã đứng sẵn ở cửa chờ Tiểu Anh. Lam Linh làm lạ khi thấy Tuấn Anh đưa Tiểu Anh về, và lại cả hai còn rất thân thiết. Tiểu Anh bước khỏi xe, Lam Linh thấy cô có vẻ mệt mỏi, khác thường.

-Tiểu Anh! Chị đi đâu từ tối hôm qua đến giờ, em điện cho chị mãi mà không được, sao hôm nay chị không đến công ty!

-Chị về nhà cũ, nó được Tuấn Anh mua lại, cho nên chuyện đó em khỏi lo nữa.

-Thật sao! Tuấn Anh tốt thật!-Lam Linh nói đầy cảm kích

-Ừ! Anh ta tốt thật-Tiểu Anh nói có vẻ hàm ý-Em vào nhà đi, chị đi thay đồ, rồi chúng ta đến công ty chị còn nhiều việc phải làm lắm.

-Vâng!

Tuấn Anh đến công ty, ngồi trong phòng chủ tịch anh không tài nào làm việc được. T.Nhân vào phòng đưa tài liệu cho, thấy Tuấn Anh có vẻ mệt mỏi T.Nhân hỏi thăm:

-Cậu có sao ko? Sao cứ ngẩn người như mất hồn vậy, công việc làm cậu mệt mỏi tới vậy à!

-Tớ ko sao? Chỉ là hơi mệt tí thôi!

-Tối qua cậu uống nhiều lắm à.

-Cũng khoảng 6 chai!

-Trời! Cậu muốn chết hay sao mà uống nhiều vậy?

-Không phải mình tớ uống đâu, có cả Tiểu Anh nữa?

T.Nhân nhìn Tuấn Anh có vẻ nghi ngờ, và lạ lẫm:

-Cậu và cô ấy uống 6 chai không sai mới lạ. Nè, nói thật cho tớ biết cậu và Tiểu Anh có xảy ra chuyện gì rồi phải không cho nên hôm nay cậu mới như vậy. Chứ bình thường cậu say như thế nào tớ không biết, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì nên....

-T.Nhân, tớ không biết phải làm sao nữa. Tối qua tớ không làm chủ được bản thân cho nên.....

-Rồi Tiểu Anh bây giờ với cậu như thế nào rồi?

-Bọn tớ đã hòa nhau, tuy cậu ấy nói chuyện vui vẻ với tớ nhưng tớ biết cậu ấy rất hận và không dễ dàng tha thứ cho những việc làm của tớ. Nhưng T.Nhân à, từ trước đến giờ cậu hiểu tớ mà, tớ uống say nhưng tớ biết mình đang làm gì, ko thể làm gì sẵn bậy, thế nhưng đằng này lại.....

T.Nhân vỗ vai, an ủi:

-Nếu cậu là hần đàn ông, thì cậu phải chịu trách nhiệm với Tiểu Anh. Cậu hiểu mà, tớ tin cậu không phải là hần vô tình, đối ai với chứ với Tiểu Anh tớ chắc như bắp cậu ko bao giờ bỏ cô ấy đâu.

.....

Khi hết giờ làm việc, Tiểu Anh là người về muộn nhất khi cô phải giải quyết đóng hồ sơ. Khi cô vừa bước ra khỏi cổng công ty, thì Tuấn Anh đã đón cô, thay vì ngại ngần cô vẫn tự nhiên tiến tới chỗ anh:

-Em lên xe đi!

-Chúng ta đi đâu!

-Rồi em sẽ biết!

Khi Tiểu Anh vừa bước lên xe, thì Lam Linh và T.Hương cũng mới vừa mua đồ ăn định đưa cho Tiểu Anh. Khi chứng kiến cảnh ấy, cả hai ngỡ ngàng nhìn nhau không hiểu chuyện gì. Trên xe Tiểu Anh rút chiếc son đỏ trong ví tô lên đôi môi, cô cởi chiếc áo khoác ngoài ra, thả lỏng vài nút áo. Tuấn Anh nhìn cô ngạc nhiên:

-Đó là phong cách của em sao?

Tiểu Anh gật đầu:

-Đúng vậy, sexy và nổi loạn.

Tuấn Anh cười:

-Vậy tôi cứ tưởng em là.....-Anh úp mồm.

-Anh tưởng tôi là gái ngoan hả?-Cô nức cười-Nếu tôi như thế thì chúng ta cũng đâu có mối quan hệ ràng buộc dựa trên vật chất như thế này, nói đúng hơn với anh tôi chỉ là kiều nữ, mà nói khó nghe hơn một tí tôi là gái bao của anh.

Tuấn Anh nghe thế anh dừng xe lại, rồi quay sang nhìn cô bằng ánh mắt viên đạn:

-Chẳng lẽ em không còn câu nào tốt hơn để nói với tôi sao?

-Không, đối với anh có lời nào tốt chứ?

-Vậy em muốn sao đây?

-Không muốn gì cả, anh muốn làm gì thì làm, không thì tôi về. Anh chưa chán tôi, mà tôi đã chán anh rồi.

Tiểu Anh chuẩn bị mở cửa xe bỏ đi, thì Tuấn Anh nhấn nút khóa cửa xe lại, anh nhìn cô thách thức:

-Em đi đi, nếu mở được em cứ đi, rồi ngày mai căn biệt thự đó tôi bán cho chủ thầu xây dựng.

-Anh dọa tôi sao?-Cô quát vào mặt anh.

-Cứ xem là vậy.

Dứt câu anh tiếp tục lái xe đưa cô đi về đến nhà mình, anh dẫn cô vào nhà. Tay anh nắm chặt vào cổ tay cô làm cô đau đớn, anh đưa cô ngồi vào bàn ăn đã được dọn sẵn.

-Em ăn cơm cùng tôi đi!

Bỗng điện thoại Tiểu Anh reo lên, cô chưa kịp bật máy thì Tuấn Anh đã giật lấy nó ném ra ngoài cửa sổ:

-Tôi quên giao điều khoản với em, khi làm việc với tôi thì em chỉ có tôi mà thôi, còn công việc, bàn bè, gia đình...Đẹp ngay nhé. Bởi vì lúc này em cũng giống như một nhân viên đang làm việc cho tôi, nên em phải nghe lời tôi.

Tiểu Anh không nói gì chỉ nhìn anh cúi ngất rồi ngồi rỗng ruột miếng thịt trong miệng, cô nhìn anh đầy vẻ hận thù. Còn anh rất bình tĩnh và thông thả, vừa ăn anh vừa nhìn cô cười đắc chí. Tiểu Anh uống xong ly nước, cô để xuống bầm 1 cái *bốp*

-Tôi ăn xong rồi, ăn muốn tôi làm gì nữa nói luôn đi.

-Em ăn nhanh vậy, vậy em đi tắm thay đồ đi tối nay ở lại đây ngủ với tôi. Đồ của em tôi đã nhờ người đưa đến, kể từ nay em sẽ sống ở đây với tôi được chứ.

Tiểu Anh nghe xong như phát hỏa, cô nhìn vẻ mặt đắc trí của anh mà bực bội, lúc này cô chỉ muốn đánh anh một cú cho hả giận, anh cứ trọc cô tức điên lên. Không nói gì cô theo quần gia lên phòng anh để lấy đồ, nhìn sơ căn phòng anh khá rộng nội thất được trang trí sang trọng tiện nghi ngoài ban công có thể nhìn ra biển khá lí tưởng. Cô chọn in chiếc váy ngủ rồi đi tắm, cô thuở dài “Ba ơi! Con phải làm sao đây? Tiểu Anh! Mày phải chịu đựng cố gắng chịu đựng, chỉ một chút nữa thôi là thành công rồi”. Tắm xong cô thông thả nằm lên chiếc giường thư giãn sau một ngày làm việc mệt mỏi. Điều cô sợ rất cuộc cũng đến, anh bước vào phòng làm cô giật mình ngồi bật dậy, anh cười chào cô. Cô không thấy có gì vui mà chỉ lấy làm bực bội:

-Sao! Em thấy phòng tôi như thế nào

-Cũng được!-Cô ngật đầu miễn cưỡng.

-Vậy là em chê cái phòng này không bằng cái phòng mà tối hôm qua chúng ta...

Cô biết anh đang nhắc đến vấn đề nhạy cảm ấy để cố tình khêu khích cô, cô to mắt lên nhìn anh và nói:

-Tôi nhắc cho anh lần đầu cũng là lần cuối nếu anh còn dám nhắc chuyện đó với tôi thì tôi sẽ....

Anh tiến sát lại gần cô, anh vô tư hỏi cô:

-Chuyện đó là chuyện gì? Em sẽ làm gì khi tôi nhắc đến chuyện đó, em nói đi....

Cô như á khẩu trước lời thách thức của anh, anh cười và cũng không ngần ngại nói:

-Tôi nhắc đến thì sao, tôi phải nhắc để cho em nhớ chính em là người đàn biến tôi thành một người đàn ông, chính tôi đã biến em thành một phụ nữ. Tôi nhắc đó em làm gì tôi thì làm đi.....

Cô nghe anh nói, cô ghen lại không nói thành lời. Miệng lưỡi anh quá sắc bén làm cô ko tài nào đỡ nổi, không còn cách nào cô đành bước ra ban công né anh. Anh chuẩn bị đồ bước vào phòng tắm, còn cô ở ngoài ban công nhìn ra biển. Bầu trời cao lấp lánh ánh sao, biển lấp lánh ánh bạc, ngọn lửa từng lớp sóng nhấp nhô, gió thổi làm tung bay làn tóc của cô. Cô nhắm mắt lắng mình nghe tiếng sóng vỗ ngoài khơi. Tuấn Anh tắm xong anh bước ra ban công ôm vào eo cô:

-Em thích ở đây chứ?

Cô lấy tay gỡ vòng tay anh ra khỏi người rồi quay sang chỗ khác, không nói lời nào, dường như cô đang giận anh không hiểu chuyện gì, anh hỏi:

-Nè, sao thế?

Cô cứ không nói không rành, anh ngăn người thì nhớ đến chuyện lúc này chả lẽ cô đang trả thù anh. Anh cười nhìn cô:

-Nếu chuyện lúc này làm cho em giận, coi như anh xin lỗi được chưa, em muốn anh không nhắc thì anh không nói nữa anh hứa đó.

Lúc này cô có phản ứng, cô nhìn anh mỉm cười:

-Vậy thì tốt, tôi đi ngủ.

Cô quay về phía phòng, bỗng bất ngờ anh bế cô lên.

-Anh làm gì vậy?

-Thì đưa em lên giường đi ngủ.

Mặc cho vô vùng vẫy anh bế cô đặt nhẹ nhàng lên chiếc giường, rồi hôn lên trán cô:

-Ngủ ngon nhé.

Cô nhéo mặt anh:

-Miễn anh đừng có phá là được rồi.

Anh cười, nằm cạnh tay anh xoa nhẹ má tóc đen huyền. Cô quay sang ôm anh vào lòng giống như chú mèo con:

-Sao anh thấy ghét quá!

-Anh cũng ghét em nữa, hỏi thật nha. Em có ghét anh không?

-Có, ghét nhiều lắm. Ghét khuôn mặt đẹp trai, ghét cái tính kêu căng lạnh lùng, ghét nhất là cái miệng của anh.

-Cảm ơn em nhiều! Anh đã có người ghét mình, em cứ ghét anh để xem thời gian sao này anh hành hạ em ra sao.

-Em thách anh đó, anh dám ko?

Cô nhìn vênh mặt nhìn anh, anh gõ vào đầu cô:

-Ngốc quá! Anh ăn hiếp em thì không sao, nếu lỡ có ai ăn hiếp em thì anh không tha cho kẻ đó, anh mà biết sẽ bầm bầm hấn ra thành trăm mảnh cho đỡ tức.

-Thật chứ! Là anh nói đó nha.

-Ừ! Thôi mệt rồi, em đi ngủ đi.

Lần này tới lượt cô tra vấn anh:

-Tuấn Anh này! Sao anh muốn giữ em bên cạnh vậy?

Anh nhìn cô trêu mếu:

-Vì anh yêu em, anh muốn giữ em bên cạnh.

Cô nghe anh nói như thế, tim cô có chút xao động, cô nhìn anh trêu mếu:

-Em nghe Đ.Tuấn bảo, anh hay uống rượu nhiều lắm. Sao anh lại uống nhiều vậy, nghe lời em đừng có uống rượu được không?

-Tiểu Anh, anh hứa từ nay anh sẽ không uống nhiều như thế nữa.-Cười-Nhưng nhờ nó, anh có được em, anh phải cảm ơn nó.

Tiểu Anh đánh vào ngực anh:

-Anh gian manh quá!

Tay anh ôm chặt cô vào lòng:

-Tiểu Anh của anh, anh hạnh phúc quá. Anh đã hiểu tại sao khi lấy nhau người ta lại hạnh phúc đến vậy. Đợi một thời gian nữa khi anh sắp xếp xong mọi chuyện chúng ta sẽ thừa chuyện với người lớn rồi làm đám cưới có được không?

-Đó là vì trách nhiệm sao?

-Không Tiểu Anh! Anh yêu em thật lòng, em không hiểu anh sao. Anh có thể gian dối lừa bịp tất cả người trên thiên hạ, còn dối với em thì không, anh có thể hi sinh bất cứ thứ gì để được thấy em được vui và hạnh phúc là anh thấy mãn nguyện rồi. Anh xin thề!

Tiểu Anh không nói gì, chỉ tự vào vai anh bình yên giả vờ ngủ: “Tuấn Anh, em xin lỗi. Giữa chúng ta còn biết bao nhiêu chuyện, bao nhiêu sóng gió, được ở bên anh như thế là thấy mình đã quá hạnh phúc. Hẹn anh kiếp sau nếu có duyên chúng ta lại là một đôi hạnh phúc. Bằng mọi giá tôi cũng phải hạ ngục anh, cũng chính là hạ ngục cha anh để lấy lại tất cả, anh đợi đấy, tôi sẽ trả lại cho anh gấp trăm ngàn lần đau khổ mà tôi phải chịu, sẽ trả cho cha anh những gì mà ông ấy đã gây ra.”

Sáng sớm, cả hai đã bị đánh thức bởi tiếng chuông từ điện thoại của Tuấn Anh, Tuấn Anh bật dậy cố nghe:-Alo!

-Tuấn Anh! Là ba đây!

Nghe thế Tuấn Anh sực tỉnh ngay, điều anh lo lắng bấy lâu nay đã đến, đến sớm hơn anh dự định, Tuấn Anh cứ bình tĩnh tiếp chuyện với ông Trọng qua điện thoại:

-Ba gọi con có gì ko?

-Chẳng lẽ ba điện hỏi thăm con ko được sao?

-Vâng! Con cảm ơn ba!

-Tuấn Anh, trưa nay ba muốn hẹn con đi ăn có được ko?

-Dạ, nhưng....

-Sao thế, chẳng lẽ có “người tình rồi” nên ko xem trọng ba rồi sao?

-Ba! Ba biết hết rồi sao?

-Cái gì mà ta ko biết chứ, con cũng hay lắm đấy! Trưa nay con nhớ đến đó, còn bằng ko ta đến gặp con.

Ông Trọng liên cúp máy, làm cho Tuấn Anh lo lắng. Mọi chuyện xung quanh cứ bộn bề, và càng rối lên khi cha anh đã xen vào. Tiểu Anh tỉnh dậy, thấy Tuấn Anh có vẻ ko ổn cố dò hỏi:

-Bác Trọng điện cho anh rồi sao, tin nhanh đấy!

-Ý em là sao?

-Có sao?

-Em cũng khá tò mò nhỉ?

-Không phải tò mò! Là mà những gì tôi nghĩ nó đã xảy ra!

-Em thành thầy bói từ khi nào vậy?

Cô mỉm cười:

-Chúng ta là những người lãnh đạo, dù gì đi nữa anh nghĩ sao khi tôi và anh đi cùng với nhau, chỉ 1 ngày thôi tin đã lan khá nhanh. Không biết ngày mai, tin có lên báo ko nhỉ?

-Có sao? Nhờ vậy, tôi đỡ em khỏi thoát tôi!

-Anh tự tin vậy sao? Khi hôm nay ba anh đã điện thoại dè chừng!

-Em đợi đấy!-Tuấn Anh tự tin nhìn cô, anh báo hiệu cho cô biết anh đang làm một cách tự tin

Trưa đó, Tuấn Anh theo như lời ông Trọng đến chỗ hẹn để gặp. Vừa đến, ông Trọng đã vội vào vấn đề:

-Con nói cho ta biết, con yêu nó hay chỉ chơi cho qua đường. Dù thế nào đi nữa, thì ta mong con ngày mai hãy kết thúc đi, đừng để chuốt họa vào thân rồi hối hận.

-Ba à! Chúng con yêu nhau thật lòng, có phải vì chuyện đó ba cấm chúng con. Tiểu Anh không biết gì cả, vả lại con đã nói là do con ko nói với ba việc ấy, nên cô ấy ko biết gì đâu. Vả lại thật tình chúng ta có lỗi, bây giờ con làm thế chẳng khác nào là nhẫn tâm.

-Con hay nhỉ? Con bé đó không bình thường đâu, nó thông minh, cáo già giống như ba nó vậy. Chuyện năm xưa để gì nó tha cho con hả Tuấn Anh, qua chuyện vừa rồi nếu con ko nhanh trí thì con đã ôm ỉn mấy ngàn chiếc áo cưới rồi nhỉ.

-Con.....

-Không nói nữa, nếu con và nó còn quan hệ nữa thì đừng trách ta, nếu con yêu con bé đó thì con biết mình làm gì rồi đúng ko? Ngày mai, con đến nơi này gặp mặt Lan Ngọc con của thóc đồng ngân hàng, nếu được chúng ta rất có lợi đấy! con hiểu chưa.....

Tuấn Anh ko còn cách nào, vì anh quá hiểu tính ba của mình, cho nên anh đồng ý trước, rồi tới đâu tính đến đấy:

-Vâng, con sẽ sắp xếp mọi chuyện. Ba yên tâm, đợi mọi chuyện của công ty yên ổn, con sẽ giải quyết hết. Còn chuyện gặp mặt cô ta thì.....

-Không nhưng nhị gì hết, ba đã hẹn rồi. Con làm gì thì làm, còn ko mà liệu hồn với ta.

Ba anh đứng dậy gõ mạnh vào bàn, như lời cảnh cáo dành cho Tuấn Anh.

Sáng nay do đi làm gấp nên Tuấn Anh ko mang theo Laptop, trưa Tiểu Anh quay trở về nhà của Tuấn Anh lấy một số thứ thì phát hiện được nó. Nhân lúc ko ai phát hiện, cô mở Laptop, Tuấn Anh khá thông minh khi anh đã cài mã bảo mật. Sau hơn 15 phút vật vã điện thoại nhờ T.Hương cô cũng đã mở được mật mã, trong máy tính cô phát hiện được 3 đề án lớn, là những kế hoạch và chiến lược quan trọng của công ty anh và tập đoàn TMLA. Coi như lần này trời đã giúp Tiểu Anh, cô nhanh chóng sao chép vào copy, sau đó dùng Laptop riêng của mình gửi chỉ bác Nhân ba của T.Hương.

Theo lời ba Tuấn Anh đến chỗ hẹn gặp Lan Ngọc, cô nàng khá sành điệu với máy tóc tèm ngắn nhuộm nâu cá tính, nét mặt đầy vẻ danh giá, cô ta bận chiếc váy bó sát bằng ren khá sexy ôm sát người. Khi Tuấn Anh đến, cô ngồi chéo chân lại khá gọi cảm, cô nhìn Tuấn Anh vẻ mặt thích thú:

-Hi! Anh đến sớm nhỉ?

Tuấn Anh ko để ý gì đến lời chào, vào thẳng vấn đề:

-Vì tôn trọng cô, tôi đã đến đây, có gì thì cô nói mau bằng ko tôi về.

Lan Ngọc lên giọng:

-Anh cứ về, tôi không cần, quan trọng là sau cuộc gặp này ba tôi sẽ đánh giá anh như thế nào, qua lời kể của tôi đây. Vô phép, mất lịch sự!

-Cô muốn gì!

-Anh biết rồi còn hỏi! Người lớn dẫn dụ chúng ta đến đây chỉ mong gặp mặt thôi sao, ba anh giàu còn ba tôi có quyền cả hai mà là gia đình củng cố địa vị cho nhau thì còn gì bằng.-Lan Ngọc nhẹ giọng, cô đứng dậy sang chỗ Tuấn Anh nhẹ nhàng ôm cổ anh, quay sang áp mặt định hôn anh.

Tuấn Anh quay sang chỗ khác:

-Tùy tiện vậy sao! Quen biết chưa đầy ba phút, thế mà, nực cười quá, ai ngờ một tiểu thư cao quý như cao thế mà tôi cứ tưởng là hạng người ăn chơi sành điệu!

-Cũng có thể là vậy! Anh nghĩ sao cũng được, anh tính sao. Tôi có hai lựa chọn một là đi với tôi đồng nghĩa anh có tiền đầu tư từ ba tôi, hai là chúng ta đường ai nấy đi anh ko có tiền, thế thôi.

Tuấn Anh thở dài im lặng một lát lâu, anh nhìn Lan Ngọc hỏi:

-Giờ này tôi cũng rảnh, giờ cô muốn đi đâu!

Lan Ngọc mỉm cười:

-Tôi muốn đi mua sắm!

Tuấn Anh lái xe đưa Lan Ngọc đến trung tâm thương mại, cô nàng thí hững thân mật với anh giữa chốn đông người, cô nắm tay anh cùng anh bước vào trung tâm mua sắm trước bao nhiêu cặp mắt sừng sốt. Vừa đến khu mua sắm quần áo, tất cả nhân viên xung quanh đều ái ngại khi gặp cô nàng, Lan Ngọc thấy thế ra vẻ kênh kiệu:

-Sao, tôi đến mua đồ. Không ai tiếp tôi sao, muốn đuổi khách hả?

Lam Linh đến đây và ra mặt:

-Chào quý khách! Xin mời quý khách vào xem!

Lan Ngọc thấy Lam Linh, cô ta kênh mặt, quát to, hăm dọa:

-Trời ơi! Cô còn làm việc sao? Ráng mà làm cho tốt, bằng ko tôi cho cô chết!

Tuấn Anh thấy vậy, anh bênh vực Lam Linh:

-Dù gì người ta cũng là nhân viên, cô là khách hàng, người ta có làm gì cô mà quát đến vậy, mất hình tượng lắm đấy!

Nghe Tuấn Anh nói thế, cô đành dụi mắt lại đi lựa đồ. Trong lúc lựa quần áo, Lan Ngọc cứ chọn thí đại càng rồi ném mạnh vào người Lam Linh cho đỡ tức. Dù rất bức xúc nhưng Lam Linh cố nhịn nhục, tươi cười với Lan Ngọc. Đến quầy hàng giày dép, Lan Ngọc chọn một chiếc guốc ưng ứng, vì muốn trả thù cho việc lần trước đến công ty, cô liền quay sang dùng chiếc guốc ném mạnh vào đầu Lam Linh khiến Lam Linh ko kịp phản ứng, thì cô đã té ngã xuống sàn đầu chảy máu rất nhiều. Nhân viên xung quanh, xúm vào đỡ Lam Linh dậy, cố cầm máu cho cô. Còn Lan Ngọc thấy thế hả dạ, cô đứng đó nói hăm dọa Lam Linh:

-Sao, tuyệt chứ! Lần trước cô tát vào mặt tôi, thì lần này tôi trả cho cô đấy! Mau mang cô ấy đi đi, nếu có thể đuổi việc cũng được, bằng không lần sau tôi đến thấy cô ta thì các người đừng trách.

Tuấn Anh mệt mỏi với vẻ kêu căng hống hách của cô ta, cũng chào thua, anh chỉ im lặng mặc sát Lan Ngọc **** bởi mà chỉ lo trị liệu vết thương cho Lan Ngọc. Lúc đó Tiểu Anh ghé ngang xem tình hình của Lam Linh và trung tâm như thế nào, thì mọi chuyện đã và đang xảy ra, nghe nhân viên báo khi đi từ cửa vào, cô tức tốc nhanh chân đến giải vây. Khi đến thì vết thương trên đầu Lam Linh đã được sơ cứu, Tiểu Anh đến thấy mặt Tuấn Anh cũng có tại đó cô thấy hơi ngạc nhiên không biết anh đang làm cái quái gì? Khi cô đến, bỗng Lan Ngọc quát lên:

-Tuấn Anh! Anh qua đây xem, bọn họ chuẩn bị ủa nhau ăn hiếp tôi kìa.

Cô ta vừa nhăn nhó mặt mày khóc lóc, vừa chỉ tay vào Tiểu Anh, Tuấn Anh chạy sang đỡ dành cô ta. Tiểu Anh xem vết thương của Lam Linh thế nào rồi sắp xếp mọi chuyện:

-Mọi người đưa Lam Linh đến bệnh viện kiểm tra, rồi lấy giấy báo chấn thương cho tôi. Sẵn tiện ghét đồn cảnh sát đưa báo cho họ biết sự việc này và đưa giấy báo làm bằng chứng. Còn bảo vệ, các anh giữ cô ta lại cho tôi.

Nghe vậy, Tuấn Anh ra mặt thay cho Lan Ngọc:

-Tiểu Anh! Anh có thương lượng này được ko? Chuyện Lan Ngọc làm Lam Linh bị thương anh sẽ chịu mọi chi phí, còn cô ta thì em cứ để cho cô ta đi được không?

-Cô ta là gì của anh?

Lan Ngọc bước lên khoác tay anh thân mật:

-Tôi là bạn gái anh ấy, rồi sao?

Nghe vậy Tiểu Anh mỉm cười:

-Cám ơn cô nhiều nhé. Vậy hai người đi đi!

Tuấn Anh một lời khó lòng nào giải thích chuyện này, khi Tiểu Anh đã biết, anh cảm thấy hơi khó xử, khi Lan Ngọc cứ bám theo anh, cộng thêm thái độ ấy thì khó lòng mà cho Tiểu Anh lời giải thích nào khi hiện nay anh biết cô đang tìm mọi lí do để ko có bất kì quan hệ gì với anh.

Tiểu Anh cho người đưa Lam Linh về nhà, để cho người khác tiếp Lan Ngọc mua sắm quần áo. Tuấn Anh viện cớ với Lan Ngọc là gặp Tiểu Anh để bàn chuyện làm ăn nên cô ta dù muốn hay không cũng bằng lòng. Tiểu Anh dẫn Tuấn Anh vào phòng làm việc, Tuấn Anh mở lời:

-Chỉ là chút hiểu lầm! Vì công việc thôi mà.

-Vậy sao? Anh khá “sát gái” nhỉ, cô ta là bạn gái anh chỉ vì cha cô ta là thống đốc ngân hàng, tôi không biết trong mắt anh tôi là cái gì nữa?

-Em ghen với cô ta sao?

Tiểu Anh cười:

-Cớ gì tôi phải ghen, cần chi anh giải thích. Tôi cầu mong anh có bạn gái để tôi khỏi phiền nữa.

-Cuộc chơi giữa chúng ta chưa bắt đầu mà em đã vội bỏ chốn rồi sao? Nếu tôi lấy được tiền đầu tư thì tôi chắc chuyện này em chết với tôi.

-Anh thù tôi sao?

-Không, chỉ là muốn trả cho em những gì anh đã nợ em từ bảng hợp đồng vừa rồi.

-Vậy anh cứ thử xem.

-Nhưng mà dù gì, em cũng phải hứa trọn lời hứa chứ? Người tình của tôi à!

Tuấn Anh vuốt mặt Tiểu Anh, cô đẩy anh ra:

-Đồ khốn!

Anh cười to, Lan Ngọc đến nhìn cả hai với vẻ nghi ngờ. Cô chỉ mỉm cười ngọt ngào với Tuấn Anh:

-Anh tối nay, đến nhà em nhé, em sẽ hầu hạ anh! Thôi anh về trước đi, em có chuyện muốn nói với cô ấy! Anh nhớ đến nhà em nhé!

-Ok!

Tuấn Anh ra hiệu rồi ra về, Lan Ngọc nhìn Tiểu Anh với vẻ ghen tức:

-Cô và anh ấy mới nói chuyện gì vậy? Ra ngoài nói ko được sao mà vào phòng?

Tiểu Anh phát mặt với cô ta, cô bảo:

-Chúng tôi có chuyện riêng, bộ bây giờ cô muốn quần hay sao?

-Anh ấy là bạn trai tôi, tôi muốn quần thì đã sao?

-Quần thì kệ cô, tôi ko quan tâm?

-Cô biết thân biết phận mà tránh xa anh ấy đi, người anh ấy yêu là tôi. Còn cô là cá há gì, tối nay chúng tôi sẽ ở bên nhau, tôi chắc ba tôi sẽ rất hài lòng với anh ấy thôi. Xem ra quanh đi quẩn lại, tôi hạnh phúc hơn cô nhỉ. Cô hãy nhớ anh ấy chỉ có mình tôi, tôi là mối tình đầu của anh ấy, nếu cô dám thì đừng có trách tôi.

-Cô nghĩ vậy thật sao? Vậy được chúc cô tối nay hạnh phúc.

Tiểu Anh quay bước đi vừa đi cô vừa nghĩ “Nếu Tuấn Anh trở thành rể của ông thống đốc thì lần này mình sẽ khó khăn lắm đây, không được bất cứ giá nào cũng phải ngăn lại, Lan Ngọc để xem cô lên mặt với tôi được bao lâu”.

Tan ca, Tiểu Anh lái xe trở về nhà của Tuấn Anh. Khi về cô ra vẻ mệt mỏi, nhờ quần gia mua giúp cô 1 chai thuốc ngủ. Quần gia mua xong đem cho cô, rồi thắc mắc:

-Cô chủ, sao cô mua nhiều thế, cô bị bệnh ngủ ko được hay sao?

-Ừ, gần đây nhiều chuyện ở công ty quá, tôi mua cho tối dễ ngủ hơn, bắt đầu lại cuộc sống mới tôi mệt mỏi lắm rồi!

Quần gia đi khỏi phòng, liền điện ngay cho Tuấn Anh. Hôm nay anh chàng tan ca hơi muộn, làm việc xong là anh đến ngay nhà của Lan Ngọc, trên đường đi anh nhận cú điện thoại. Nghe quần gia kể lại hết mọi chuyện, anh hoảng hốt quay đầu xe trở về nhà, vừa đi anh vừa cầu nguyện: “Tiểu Anh, em nhất định ko được có chuyện gì xảy ra. Nếu không anh sẽ ân hận cả đời, giữa chúng ta còn biết bao nhiêu chuyện phải nói, em nhất quyết ko được có chuyện gì đấy”. Tiểu Anh ở trong phòng cô xem qua lan can thì thấy xe của Tuấn Anh đã về đến, cô vào phòng tắm ngồi tự vào bồn tắm khi nghe tiếng mở cửa của Tuấn Anh cô cho thuốc vào miệng. Tuấn Anh vừa đến thấy cô đang cho thuốc vào miệng anh ngăn lại, dùng tay đẩy cho thuốc văng ra. Tiểu Anh dần co với anh cố cho thuốc vào miệng, với sức của anh Tiểu Anh khó chống nhưng cô cố chống:

-Anh buông ra, sao anh lại ngăn tôi chứ?

-Em điên rồi hả? Sao lại nghĩ đến cái chết!

-Anh nghĩ tôi sống còn ý nghĩa gì chứ, cha mẹ tôi điều cũng ko còn, đời tôi đã bị anh cướp đi, anh nghĩ đi tôi còn gì nữa. Tôi sống chỉ còn lại cái xác, tim đã chết từ lâu, vậy thôi anh để cho tôi chết đi, tôi sống như thế cứ phải đấu tranh, tôi mệt mỏi quá rồi.-Tiểu Anh nhìn thẳng vào mắt Tuấn Anh cô vừa nói vừa khóc thật to.-Tôi xin anh, để cho tôi chết đi.

Nhìn Tiểu Anh như thế Tuấn Anh lòng đau như cắt, anh lấy tay lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng bảo:

-Em ko mất hết tất cả đâu, còn anh nữa, anh sẽ luôn ở bên em dù có chuyện gì xảy ra

Tiểu Anh ôm anh vào lòng:

-Tại sao?

-Vì anh yêu em! Dù anh có lừa lọc bao nhiêu cô gái bên ngoài, có là hẳn ko ra gì đi nữa anh mãi yêu em! Tiểu Anh.

Cả hai ánh mắt nhìn chăm chăm vào nhau, giọng Tuấn Anh thổn thức bên tay cô ngọt ngào, Tiểu Anh khóc sụt sùi như đứa con nít. Anh cố dỗ ngọt cô, rốt cuộc cô cũng chịu nín khóc. Chuyện của Tiểu Anh làm Tuấn Anh phải bén mắt cuộc hẹn với Lan Ngọc. Lan Ngọc đợi mãi thì có cuộc điện thoại đến:

Lan Ngọc vui vẻ, tự lái xe đến nhà Tuấn Anh. Khi đến cô hỏi quần gia:

-Tuấn Anh đâu rồi!

Quần gia đáp ứng:

-Thưa cô! Cậu ấy đang ở trên phòng nhưng mà.....

Quần gia chưa kịp nói thêm, Lan Ngọc đã nhảy vào nói:

-Được rồi! Tôi lên đây, im lặng đây bằng ko tôi bảo anh ấy đuổi việc bà!

Thế là Lan Ngọc tức tốc lên lầu tìm phòng của Tuấn Anh theo chỉ dẫn của quần gia. Cô vui vẻ bước lên phòng, vì muốn cho Tuấn Anh bất ngờ cô khẽ mở cửa từ từ định kêu Tuấn Anh thì cô trông thấy cảnh tượng khiến cô như muốn điên lên. Quần áo nam nữ bị tứ lung tung khắp phòng trong tiếng cười nói của đôi nam nữ, Tuấn Anh đang cùng một cô gái vui vẻ ân ái trên giường, qua lớp màng nhung phảng phất trước

giường Lan Ngọc nhận ra đó là Tiểu Anh, cô đang nằm sấp nhìn ra cửa chờ đợi Lan Ngọc, trong những nụ hôn cháy bỏng khắp cơ thể cô từ Tuấn Anh. Trong thấy như như muốn tức điên lên, muốn lao tới đánh Tiểu Anh cho hả giận, nhưng Lan Ngọc cố bình tĩnh. Khi Tiểu Anh phát giát Lan Ngọc đang ở ngoài cửa, Tiểu Anh chỉ nhìn Lan Ngọc bằng cặp mắt của người chiến thắng, rồi mỉm cười với Lan Ngọc. Tuấn Anh đang đi vào cõi thiên đường cùng Tiểu Anh, Tiểu Anh giả vờ hỏi:

-Tuấn Anh! Em nhớ anh có hẹn với Lan Ngọc mà!

Tuấn Anh hôn vào má Tiểu Anh rồi bảo:

-Kệ cô ta! Anh có em là đủ rồi, mà em đừng nhắc có được ko chúng ta đang vui mà. Đêm nay anh sẽ biến em thành người phụ nữ hạnh phúc nhất.

-Thế anh ko thích cô ta sao?

-So với em, thì cô ta còn kém xa.

Nghe thế Lan Ngọc liền vội bỏ đi trong sự thảm bại, cô nhũn lòng “Tuấn Anh, anh dám phản bội tôi. Được lắm, anh chờ đấy”.

Tờ mờ sáng, Tiểu Anh thức dậy sớm. Vừa bật dậy thì có một bàn tay giữ người cô lại:

-Em muốn đi đâu!-Tuấn Anh khẽ cười

-Anh thả em ra đi mà!-Tiểu Anh nhìn anh năn nỉ-Em đi tắm cái đã!

-Tối qua, em hư quá đó!-Tuấn Anh bật dậy ôm vào người cô, anh hôn vài cái lên đôi vai trần của cô.

Tiểu Anh cười:

-Anh làm em nhột quá à!

-Sao này em còn nghĩ quần nữa là chết với anh đấy.-Tuấn Anh vừa nói vừa gù lét khắp người của Tiểu Anh.

Tiểu Anh cười:

-Em biết rồi mà! Em hứa đấy!

-Em biết vậy là tốt!

Tuấn Anh bế cô vào phòng tắm cả hai cùng tắm chung trong sự hạnh phúc vui vẻ, thế là mọi vướng mắc của cả hai điều đã phá vỡ bởi mọi rào cản. Tuấn Anh nhẹ lòng hơn khi bây giờ Tiểu Anh đã dần dần xích gần lại khoảng cách với anh hơn rất nhiều. Cả hai thay đồ nằm tay cùng nhau bước xuống sân nhà chuẩn bị lên xe đi làm thì Lan Ngọc vừa đến, cô nhìn cả hai rồi bảo:

-Tuấn Anh! Từ nay anh và tôi chấm dứt, coi như ba tôi và anh ko còn quan hệ đối tác làm ăn gì nữa.

Tuấn Anh nhẹ nhàng bảo:

-Vậy, cho tôi xin cảm ơn cô nhiều! Đi nào Tiểu Anh!

Tuấn Anh dắt Tiểu Anh vào xe, chạm phải mặt Lan Ngọc Tiểu Anh nháy mắt rồi cười với Lan Ngọc khiến cô phát bực, Tiểu Anh thở thễ với Lan Ngọc: “Cô biết ai là người chiến thắng rồi chứ” Lan Ngọc cắn giận vô cùng nhưng ko thể làm gì được nữa, đành lẳng lặng rời khỏi. Tiểu Anh ngồi trên xe ra về có lỗi với Tuấn Anh rất nhiều, khi cô biết mình là nguyên nhân làm cho anh ko có được vốn đầu tư từ ngân hàng. Tuấn Anh ko nói gì hết, chỉ nắm tay cô bảo:

-Tiền bạc là vật ngoài thân, mất đi cơ hội này chúng ta còn có cơ hội khác. Còn nếu anh mất em thì hà để anh chết còn hơn! Em đừng có lo lắng, ko phải tại em đâu!

Tiểu Anh ko biết nói gì, chỉ tựa vào vai anh, anh đưa cô đến công ty rồi chạy thẳng đến khách sạn R&P gặp gỡ đối tác quan trọng, T.Khanh, T.Nhân và Đ.Tuấn cũng đến để tiếp đãi khách, lúc nào ai ai cũng rất tự tin vào kế hoạch mới này vì họ đã nắm trong tay hơn 50% phần thắng nhờ vào sự ủng hộ của mọi người và chủ đầu tư. Khi Tuấn Anh, anh là người cuối cùng trình bày dự án của mình. Sau cùng cứ ngỡ đầu chiến thắng nằm trọn khi công bố kết quả ai cũng sững sốt khi người dành được dự án lại là Hoàng Nhân đang là

giám đốc điều hành của công ty KOF, khi xem đề án của công ty này anh không khỏi giật mình khi nó gần như giống với bản kế hoạch của mình nhưng nó hoàn chỉnh hơn rất nhiều. Không khỏi ngỡ ngàng cả 4 tìm gặp Hoàng Nhân, hỏi cho rõ. Chưa gì hết bác Nhân đã chặn đầu 4 người họ mở lời hợp tác.

-Xin chào các vị! Tôi là Hoàng Nhân giám đốc điều hành của KOF, rất hân hạnh làm quen!

Cả 4 điều niềm nở bắt tay, T.Nhân mở lời:

-Cho tôi hỏi! Đề án của các vị là do ai nghĩ ra vậy?

-Tôi thiết nghĩ các vị sẽ rất bất ngờ khi thấy cả 3 bản đề án của các vị rất giống với chúng tôi, tôi cũng thế. Có lẽ do hôm nay chúng tôi may mắn hơn, bản đề án này do chủ tịch của chúng tôi đề ra!-Ông Hoàng Nhân trả lời điềm tĩnh.

-Vậy cho chúng tôi gặp chủ tịch của các ông được ko?-Đ.Tuấn đưa lời mời.

-Rất tiếc hiện tại chủ tịch của chúng tôi đang bận ở Mỹ, nhưng chủ tịch chúng tôi có nhắn với tôi là nếu đề án lần này công ty chúng tôi dành được sẽ giao hết quyền sản xuất cho TMLA, chúng tôi chỉ có việc là phân phối vì chúng tôi ý thức được quy mô công ty chúng tôi ra sao? Các ngài chấp nhận chứ!

-Tuấn Anh, cậu nghĩ sao? Tớ thấy cũng tốt đấy, quyền quyết định là của cậu mà!-T.Khanh có vẻ tán thành.

-Vậy ngày mai, tại đây chúng ta có cuộc hẹn được chứ, giờ nghỉ trưa!-Tuấn Anh

-Được! Tôi sẽ đến đúng giờ, chào các vị!

Khi bác Hoàng Nhân xa khuất, cả bốn nhìn nhau vừa lo lắng vừa khó hiểu, mặt Tuấn Anh có vẻ dăm chiêu ko hiểu chuyện gì sẽ xảy ra, liệu đó có phải là việc tốt.

Trưa Tiểu Anh cùng T.Hương đến nhà hàng ăn trưa, trong lúc ăn cả hai cùng bàn chuyện:

-Tiểu Anh này! Cậu có dự định gì chưa sao tớ thấy dạo này cậu nhàn rồi hẳn vậy?

-Bác Nhân ko nói cho cậu chuyện gì sao?

T.Hương vỗ trán:

-À! Tớ nhớ rồi, xin lỗi cậu dạo này công việc nhiều quá.

Tiểu Anh nắm tay Tiểu Anh an ủi:

-T.Hương tớ xin lỗi vì chuyện của tớ mà để cho cậu và bác Nhân phiền lòng. Đáng lí bây giờ hai người đã có cuộc sống tốt hơn bây giờ rồi.

-Không đâu Tiểu Anh, nếu như ko có cha cậu thì mình và ba đã phải chết vì đói vì khát, mình và ba rất biết ơn cha cậu, vì thế hai cha con mình muốn làm một việc gì đó để giúp đỡ cậu thôi!

-Cám ơn cậu nhé!-Tiểu Anh mỉm cười với T.Hương

-Tiểu Anh, tớ ko hiểu một chuyện?

-Chuyện gì cậu nói đi?

-Tuấn Anh vốn dĩ rất thông minh, anh ta chắc biết từ đầu là cậu đang ở thế đương đầu với cậu ấy, nhưng bây giờ cả hai lại

Tiểu Anh vô tư đáp:

-Tuấn Anh, anh ta cũng là đàn ông. Cậu nghĩ xem, họ đến với mình nhằm muốn gì, tiền anh ta có mình cũng ko thiếu, địa vị thì ko ai thua kém ai,...? Nếu họ thích thì ta chiều, nhằm đạt được thứ gì dù hi sinh có đáng là bao.

Qua lời nói của Tiểu Anh, T.Hương đã hiểu phần nào nhưng muốn làm rõ:

-Tiểu Anh, chẳng lẽ..... cậu và Tuấn Anh đã.....?-Tiểu Anh gạt đầu-Chả lẽ! Cậu phải trả giá như thế, bất chấp để cho người khác chà đạp mình hay sao. Tớ ko phải bên vực Tuấn Anh, nhưng tớ biết cậu ấy là người đàn ông tốt, cậu ấy cũng ko phải hạng người hạ lưu. May mắn thay, cậu đã gặp Tuấn Anh, nếu lỡ đó

là một tên khốn hạ lưu bỉ ổi, chẳng lẽ cậu cũng phải lên giường với hắn. Còn nữa, Tuấn anh yêu cậu như thế chẳng lẽ cậu bán rẻ tình yêu cho sự thù oán để rồi cả hai phải đau khổ hay sao?

Nét mặt Tiểu Anh vẫn một vẻ lạnh lùng, vô cảm:

-Cậu sai rồi, do anh ta yêu mình, từ đầu tới cuối mình ko hề yêu anh ta. Chẳng có tình yêu nào tồn tại cả, nếu có thì anh ta đã ko bao giờ để cho việc đó xảy ra, cái anh ta muốn ở mình chỉ là những dục vọng dè hèn của một hèn đàn ông mà thôi. Cậu cứ chờ xem, mình sẽ cho anh ta phải trả giá cho những việc anh ta và cha anh ta đã gây ra cho gia đình mình.

Thiên Hương muốn cố gắng khuyên ngăn Tiểu Anh nhưng khi T.Hương vừa mở miệng Tiểu Anh đã đứng phăng dậy bỏ đi.

Dù ko có vẻ quan tâm đến lời T.Hương nói, nhưng khi về đến nhà Tiểu Anh ngồi một mình trên ban công, gục đầu xuống đầu gối. Những lời nói của T.Hương lúc đi ăn cứ ám ảnh mãi trong đầu cô trong khi tiếng bước chân của Tuấn Anh đi vào phòng cô cũng ko hay cô khẽ nhìn cơ thể của mình, từng nơi đều có dấu cắn của Tuấn Anh lưu lại trên cơ thể mình sau những phút ân ái, khi những dấu này kịp lặn thì những dấu mới lại lên. Anh đến bên cô như con quỷ khát máu, nhưng một nô lệ của tình yêu, như một bề tôi khát khao cô ban chút ân huệ. Từ ngày anh và cô bên nhau, đêm nào cô ko bao giờ ngủ ngon khi những cơn đau kèm theo những giây phút nồng nhiệt bên anh cứ thiêu đốt cô, vòng tay của anh luôn siết chặt cô khi ngủ, cô luôn cảm nhận được tình yêu anh dành cho cô. Thế nhưng khi cô cảm thấy mình yêu anh, thì cô lại cố kìm nén cố biện bạch rằng mình hận, mình ghét con người ấy. Tiểu Anh cứ cố suy nghĩ, tìm lời giải thích cho bản thân. Tuấn Anh từ cửa phòng nhìn thấy Tiểu Anh suy tư, anh bước nhẹ nhàng chậm rãi đến cạnh cô dang rộng cánh tay ôm cô vào lòng, thơm vào má cô:

-Sao hôm nay em buồn vậy, là kẻ nào đã làm em ra nông nổi này, nói anh để anh đi xử kẻ đó cho em! Ai dám ăn hiếp Tiểu Anh của anh.

Tiểu Anh nhìn anh trêu mếu, nhéo vào mũi anh, rồi cô lại trở về với nét mặt buồn bã nép vào lòng anh, cô thở thê:

-Tuấn Anh! Anh có yêu em ko?

Tuấn Anh không khỏi bất ngờ, khi tự dưng hôm nay cô lại hỏi anh câu hỏi đấy, anh ko chần chừ xoa vào tóc cô rồi bảo:

-Sao em hỏi thế, yêu nhau có cần nói ra hay sao? Em có cảm nhận là tình yêu anh dành cho em lúc nào cũng nồng nhiệt như những bông hoa hồng ngoài vườn ko?

-Có phải nồng nhiệt như dục vọng của một người đàn ông! Anh yêu em chỉ có thể thôi đúng ko?

Anh cảm thấy hôm nay sao cô khó hiểu nhiều quá, bình thường khi anh về cả hai đều rất vui vẻ bên nhau. Quả thật anh là một người nam nhi, và điều ấy là điều dĩ nhiên lun có ở một người đàn ông, anh thấy mình thật là tồi khi từ đầu mình đã làm điều ko phải rồi dùng thủ đoạn đặt điều kiện với cô để được ở bên cô, rồi hằng đêm anh lại đòi hỏi ở cô vì anh rất sợ mình mất đi người con gái mình yêu nhất, anh sợ cô sẽ rời xa anh, anh sợ một ngày nào đó sẽ có một người đàn ông khác cướp cô khỏi, dù được bên cô như thế này, nhưng anh ko chắc được ngày mai và ngày mốt sẽ ra sao khi tất cả xung quanh cứ tác động.

Tuấn Anh nhìn cô lắc đầu mỉm cười:

-Nếu muốn thỏa mãn bản thân, em thừa biết xung quanh anh có bao nhiêu cô gái, cần gì anh phải thao tâm tổn sức bất chấp thủ đoạn để người ta khinh rẻ mình để được ôm em trong vòng tay thế này. Có lẽ thời gian qua, thời gian được ở bên em, là thời gian anh hạnh phúc nhất, đi làm về được thấy em cười tươi nhìn anh rạng rỡ, em có biết là anh hạnh phúc lắm ko?

Những lời anh nói làm cô khóc, từng giọt lệ cô cứ lăn dài trên má, lệ rơi bao nhiêu Tuấn Anh lại dùng tay mình lau cho cô bấy nhiêu.

2 tháng sau.....

Tình hình làm ăn của TMLA dưới sự lãnh đạo của Tuấn Anh có vẻ đang đi lên, nhưng rắc rối đã xảy ra khi công ty giao hàng cho VOF, hàng hóa được vận chuyển giữa đường thì bị đánh cắp hết mà ko rõ nguyên do

tại sao? Cả 4 anh chàng lại bắt đầu đau đầu, để cho cảnh sát nhún tay vào cả 4 cũng ko thôi lo lắng. Khi ngày giao hàng cho VOF gần cận kề, nếu ko được thì công ty phải chịu bồi thường 200% giá trị đơn hàng đó là một chuyện, và uy tín của công ty sẽ ra sao, bằng ko họ sẽ đưa ra tòa? T.Khanh ngày qua cố tìm cách thương lượng như chỉ là công cóc. Tuấn Anh đành phải ra mặt sang công ty bên đấy thương lượng lần cuối vì lần này có sự tham gia của chủ tịch VOF, Tuấn Anh hi vọng lần này sẽ ổn thỏa.

Anh và 3 người bạn đến VOF, được đưa vào phòng khách. Nhìn đi nhìn lại chỉ có ông Hoàng Nhân cùng mấy nhân viên, Tuấn Anh đề nghị gặp chủ tịch, ông H.Nhân cứ thản nhiên:

-Ngài cứ thông thả, cái chúng tôi cần là hàng hóa, các ngày ko giao đúng thời hạn thì làm sao chúng tôi ăn nói với hàng trăm chủ tư nhân đây? Chủ tịch của chúng tôi sắp đến rồi, ngài cứ đợi nhưng tôi chắc kết quả thì cũng là công tôi thôi!

-Cho tôi hỏi chủ tịch VOF là ai vậy!

Hoàng Nhân tính trả lời nhưng ông nhận được điện thoại, ông ra ngoài mở cửa, vui vẻ giới thiệu:

-Chào đón chủ tịch đã về với VOF!

Bên ngoài một người phụ nữ trung niên dáng cao, mảnh mai, khuôn mặt phúc hậu. Bà bước vào, mở cặp mắt kính đen rồi ra hiệu chào Tuấn Anh. Anh chàng không khỏi bất ngờ khi nhận ra đó là cô của Tiểu Anh, gần như Tuấn Anh đã hiểu ra đây là một cái bẫy do họ dựng sẵn nhằm cho anh nhảy vào. Anh cảm thấy thật nực cười khi mình đã quá khôn ngoan đến nỗi bị người ta lừa lúc nào cũng ko hay.

-Cháu biết tính cô rồi mà, cô ko cần nói cháu cũng biết kết quả giữa cuộc làm ăn giữa chúng ta chứ?-Bà Hân lên tiếng

-Nhưng mà, thưa cô.....-Tuấn Anh cố năn nỉ

-Thôi! Cô ko nói nhiều, cháu tự mà lo lấy, bằng ko kêu ông Trọng ra đây gặp ta!

Tuấn Anh bắt đầu đổi thái độ, anh đứng dậy và bảo:

-Cô đã toan tính từ lâu rồi có đúng ko?

-Vì mục đích gì?

-Cô hiểu rõ, sao còn hỏi cháu?

-Đúng vậy, lần này Tiểu Anh làm khá tốt, ko ngờ nó lại lừa được cháu khoảng gần ấy thời gian!

-Cô dùng Tiểu Anh như một công cụ để cô trả thù sao?

-Cháu sai rồi, đó là chuyện con bé phải nên làm, có trách thì hãy trách ông Trọng, ông ấy đã quá tàn nhẫn. Con bé có tội tình gì chứ? Từ một đứa trong sáng ngây thơ, bây giờ nó đã trở thành như thế con hài lòng lắm à!

-Con ko muốn thế, nhưng dù gì đi nữa cô cũng.....

-Ta ko nói nhiều nữa, con tự mà lo lấy!

-Chắc chắn số hàng bị mất đó có liên quan đến cô đúng ko?

-Con hỏi cũng bằng thừa, nếu biết con tự mà đi tìm hiểu lấy!

Tuấn Anh tức giận bỏ đi, lúc này anh thật sự hoảng hốt khi tất cả mọi thứ trong anh dường như sụp đổ. Anh phân vân lưỡng lự ko biết mình đã làm gì sai, để rồi phải gánh chịu như thế này. Ngay cả người con gái anh yêu thương nhất, lại lợi dụng anh bất chấp mọi thứ đến bên anh chỉ vì lợi riêng. Anh lái xe đến công ty và gặp Tiểu Anh. Cô đang trong phòng làm việc và nhâm nhi tách trà, anh đến dùng tay nắm chặt vào vai cô và hỏi:

-Em nói đi, em vì mục đích gì chứ, tại sao, tại sao vậy?

Tiểu Anh chỉ cười nhẹ, rồi tháo tay anh ra, cô đứng dậy và bảo:

-Lấy lại những gì đã từng là của ba tôi!

-Em biết hết rồi sao?

-Không những thế, tôi còn nắm rất rõ nữa! Ông ta là ko phải là con người mà!

-Còn tình cảm giữa chúng ta, chẳng lẽ ko làm cho em vui đi những chuyện đó hay sao?-Tuấn Anh hần giọng xuống nhìn cô trầm trầm.

-Không-Tiểu Anh trả lời dứt khoát- Tất cả điều chỉ là lừa dối, anh nghĩ sao tôi đến với anh bằng tình yêu chứ, khi anh biết quá rõ giữa chúng ta ko thể nào tồn tại thứ tình cảm ấy được. Đối với anh, trong tôi chỉ tồn tại là sự hận thù mà thôi!

-Em thật đáng sợ!

-Cám ơn anh, chính các người đã biến tôi thành như thế này đây!

-Vậy thì chúng ta hẹn nhau ra tòa, để xem em và tôi ai thắng?-.Tuấn Anh quả quyết

-Được! Nếu anh ra tòa kiện chúng tôi, thì tôi chắc ba anh cũng vào tù mà thôi, anh cứ kiện đi, thời gian qua chúng tôi đã thu thập được tất cả bằng chứng có liên quan. Tôi nói trước, anh đừng có trọc giận tôi, bằng ko anh mất trắng như chơi!Tuấn Anh ko còn cách nào đành nhượng bộ ra về.

Từ khi gặp Tiểu Anh, Tuấn Anh quên hẳn mất chuyện công việc. Anh chạy về hần nhà, ngồi phòng khách uống rượu một mình. Khi T.Khanh và T.Nhân đến tìm anh thì anh đã say mềm.

-Tuấn Anh chuyện bàn bạc với VOF đến đâu mà cậu lại về nhà uống rượu thế này.-T.Khanh

T.Nhân và T.Khanh lại đỡ anh dậy, Tuấn Anh lắc đầu:

-Hết rồi! Tất cả điều chỉ là cái bẫy! Tại sao, tại sao.....?!

-Cậu nói sao? Cái bẫy là sao?-T.Nhân cố hỏi

-Chủ tịch VOF hóa ra lại là cô của Tiểu Anh, họ dễ dàng có 3 bản đề án, họ dễ dàng đánh bại chúng ta, dễ dàng dâng ra cái bẫy này để lừa chúng ta.-Tuấn Anh

-Họ làm vậy với mục đích gì chứ!-T.Khanh bức xúc

Tuấn Anh ngất lim đi vì say, T.Nhân và T.Khanh đỡ anh lên phòng. Sau đó T.Khanh quyết định đi tìm Tiểu Anh hỏi rõ hết mọi chuyện, nhưng T.Nhân ngăn lại:

-Ko được đâu! Theo tớ thấy tình hình lúc này dường như có vẻ rất cân bằng, câu đi vậy có giải quyết được gì có thể ngày càng rất rối nữa!

T.Khanh nghe vậy cũng đành dụi xuống.

Hơn hai Tuần tình hình hai bên vẫn ko tiến triển hơn tí nào. Tuấn Anh lại trở về là con người như lúc trước, ban ngày làm việc như điên rồi ban đêm lại lao vào rượu chè, khi về đến nhà, anh ko bao giờ dám vào căn phòng của hai người lúc trước. Vì mỗi lần nhìn đến bao nhiêu kí ức cứ hiện về, nó cứ như những nhát dao cắt từng chút một làm cho vết thương lòng của anh thêm đau. Anh đã biết có ngày hôm nay, ngày hôm qua cố níu giữ dù chỉ một chút thôi nhưng phải trả cái giá quá đắt thế này.

Tiểu Anh từng ngày trôi cô cứ như người mất hồn, cứ lao đầu vào công việc ko nói lời nào với ai. Sáng dậy sớm đến công ty, cho đến khuya mới trở về nhà.

-Tiểu Anh con ăn gì chưa?-Cô của Tiểu Anh hỏi khi Tiểu Anh đang bước rón rén chuẩn bị vào phòng.

Tiểu Anh quay sang lắc đầu:

-Dạ chưa, nhưng cô cứ ăn đi, con ko đói đâu!

Cô một mực bắt Tiểu Anh ngồi vào bàn ăn, Tiểu Anh ko còn cách nào chiều lòng cô ngồi vào bàn:

-Đây! Di có nấu món gà xào hành cho con nè! Con ăn đi.

Khi đĩa thịt vừa bùng vào bàn, Tiểu Anh cảm thấy khó chịu buồn nôn, ba chân bốn cẳng chạy vào toilet đóng sập cửa lại. Bảo Hân thấy lạ, từ nhỏ đến giờ con bé nó rất thích món ăn này do chính tay bà nấu, dù có bệnh hay khó khăn nhưng khi gặp nó con bé lúc nào cũng xơi hết nhưng sao hôm nay lạ vậy.

Trong toilet, Tiểu Anh cứ buồn nôn, khoảng được 5 phút cơn buồn nôn tại lắng dịu xuống. Tiểu Anh sụt nhố, tính lịch thì đã hơn 2 tháng cô chưa hề có kinh nguyệt. Tiểu Anh hốt hoảng đưa tay vào bụng, dường như mấy ngày nay vòng eo của cô đã tăng lên. Gom góp tất cả lại với nhau, Tiểu Anh hững hờ: “Không! Không thể nào, mình ko thể có vào lúc nào. Mình đã rất kĩ chuyện đó rồi mà. Không thể nào như vậy được. Nhưng cũng chưa chắc! Có lẽ mình suy đoán quá thôi!”

Cộc.....Cộc.....Cộc

-Tiểu Anh! Con có sao ko?-Tiếng Bảo Hân vọng vào.

Tiểu Anh vội mở cửa:

-Con ko sao đâu cô!

-Con bị sao vậy?

-Do thời sáng con ăn trứng phải thức ăn thô! Cô ơi, con thấy hơi mệt con lên phòng đây!

Thấy con bé như thế, Bảo Hân cảm thấy buồn. Vì chuyện của cha nó, nó phải khổ sở như thế này khiến bà đau lòng.

Tiểu Anh nằm trong phòng đầu cứ suy nghĩ, cô ko biết như thế nào nữa dường như linh cảm cho cô biết rằng mình đã có thai. Nhưng cô cố vẫn ko tin vào những điều đấy, vì tất cả chỉ là suy luận của cô mà thôi. Cô rất lo sợ khi nghĩ ra điều này, vì cô và Tuấn Anh đã chấm dứt, ko thể để bất cứ mối quan hệ dây dưa nào với nhau được nữa. Rõ ràng là cô và anh đã rất là cẩn trọng trong chuyện ấy, nhưng sao bây giờ lại như thế này. Cô chợt nhớ lại lần đó, cả hai ở biệt thự Phong Lan và cả lần thứ hai cô và anh điều ko hề có phòng bị gì cả. Tiểu Anh như rớt cả lên, cô cảm thấy sao mình ngốc vậy. Cô chợt nhớ ra rồi nhờ người đi mua cho cô cả hộp que thử thai. Cô đem vào phòng thử, rất long lắng cô cầu mong sau những gì mình nghĩ chỉ là suy đoán. Nhưng tất cả đã tan vỡ khi que thử thai hiện rõ lên hai vạch màu đỏ. Tiểu Anh sững sờ cô không thể nào tin vào mắt mình nữa.

Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa, thì ra T.Hương đến thăm cô nàng. Thấy Tiểu Anh có vẻ mệt mỏi, cô ân cần hỏi thăm:

-Tiểu Anh! Cậu ko sao chứ?

-Mình ko sao? Cậu đến đây có gì ko?

-Mình nghe dì Hân nói cậu dạo này hơi buồn, cho nên dì kêu mình qua đây!

-Ừ, vậy cậu ngồi đó đi!-Mình xuống lấy bánh và trà cho cậu.

Tiểu Anh xuống phòng khách lấy trà và bánh, T.Hương vào phòng tắm của Tiểu Anh vội rửa mặt cho tỉnh. Cô chuẩn bị đi thì phát hiện ra que thử thai nằm trên sàn tắm. Cô thắc mắc ko hiểu gì định hỏi Tiểu Anh nhưng cô đã đi xuống phòng, thấy dì Hân đi ngang, T.Hương vội chạy ra đưa que thử thai cho dì Hân và hỏi:

-Cô ơi! Chuyện này là sao, con nhặt được nó trong phòng của Tiểu Anh!

Dì Hân nhìn que thử thai thấy hai vạch rồi sững sờ nhớ lại chuyện lúc nãy Tiểu Anh buồn nôn khi thấy món gà.

-Cháu nói cho cô biết! Từ khi về nước, Tiểu Anh có quan hệ nào thân thiết với người đàn ông nào hay ko?

-Dạ.....con.....-T.Hương đáp ứng.

-Con biết như vậy là sao ko?

T.Hương lắc đầu.

-Tiểu Anh nó có thai rồi!-Dì Hân nói chưa xót.

Choảng.....

Tiếng bát đĩa rơi xuống nền nhà, dì Hân và T.Hương quay sang thì thấy đĩa bánh và bộ ấm trà đã bể trên sàn. Dì Hân xúc động hỏi con bé:

-Tiểu Anh! Con có thai rồi sao? Nó là con của ai nói cho cô nghe!

-Có phải là con của Tuấn Anh-T.Hương khê khằng đáp.

Tiểu Anh ko nói gì chỉ khóc, trong khi T.Hương và dì Hân cứ hỏi cô tới tấp. Tiểu Anh thét lên:

-Đủ rồi! Tôi mệt mỏi lắm rồi, hai người để cho tôi yên có được ko? Đúng vậy tôi có thai, đó là con của Tuấn Anh.

Dì Hân nghe thế, một hai bà bắt ép Tiểu Anh:

-Sao! Con của Tuấn Anh à, đi với dì đi phá nó đi. Dì cấm, dì cấm con ko được có mối quan hệ nào còn tồn tại với họ nữa, đi mau.

Dì Hân nắm tay Tiểu Anh định kéo cô đi, T.Hương ở giữa ngăn dì Hân lại, Tiểu Anh cố chống trả:

-Con xin cô, đứa bé trong bụng con có tội gì, tại sao chúng ta cứ phải bắt nó chết khi chúng ta biết sự hiện diện của nó, ngay khi nó chưa chào đời. Cô á! Coi như con xin cô, hãy cho con giữ lại nó, những ân oán thù hận của chúng ta đừng để nó là người phải gánh như con và Tuấn Anh bây giờ, nó ko có tội gì hết, con hứa với cô xong chuyện này con sẽ về Mĩ ko còn liên hệ gì với Tuấn Anh nữa.

Tiểu Anh vừa nói vừa khóc van xin, dì Hân thấy đứa cháu tội nghiệp của mình bà đau lòng ko gớt. T.Hương thấy đáng thương cho Tiểu Anh ko biết làm gì hơn là ở bên cạnh an ủi, động viên cô.

Chuyện Tiểu Anh mang thai chỉ có 2 người họ biết, kể từ đó lúc nào T.Hương cũng theo sát canh chừng Tiểu Anh. Lúc nào T.Hương cũng thấy Tiểu Anh buồn và thất thần. T.Hương thấy lo lắng cho bạn mình. Giờ nghỉ trưa, T.Hương đi sang nhà hàng mua cơm cho Tiểu Anh thì gặp Tuấn Anh. T.Hương chủ động mở lời chào Tuấn Anh, Tuấn Anh vui vẻ đáp lại:

-Cậu mua cơm cho ai vậy?

-Tớ mua cho Tiểu Anh!

Khi nhắc đến Tiểu Anh dường như anh có vẻ ko vui nhưng anh vẫn tỏ ra là bình thường:

-Tiểu Anh dạo này khỏe ko?

-Ko! Lúc nào cũng buồn và đầy tâm sự! Có lẽ cậu ấy đang cố quên cậu đi!

-Cô ấy thật ngốc!

-Đành vậy, nhưng cô Bảo Hân đã cấm Tiểu Anh và cậu ko được gặp nhau, ko có mối quan hệ nào hết. Tiểu Anh rất nghe lời cô mình cho nên dù muốn hay ko, tớ thấy người đau khổ nhất vẫn là cậu ấy!

-T.Hương! Tớ ko biết làm thế nào nữa, khi mọi chuyện xung quanh cứ rối lên như thế này! Đối mặt và chấp nhận, tớ đã cố nhưng sao mà khó quá, ba tớ ngày càng dồn tớ vào đường cùng, mệt mỏi làm sao!

-Thế cậu còn yêu Tiểu Anh nhiều lắm đúng ko?

-Phải thì có ích gì chứ?

-Nếu vậy, tớ sẽ kể cho cậu nghe mọi chuyện. Cậu muốn nghe ko, còn làm gì là tùy cả hai.

T.Hương cùng Tuấn Anh ngồi vào bàn kể hết tất cả sự việc từ bấy lâu nay nhưng T.Hương vẫn cố giấu chuyện Tiểu Anh đã có thai.

Buổi trưa khi nhân viên công ty đi nghỉ hết, Tiểu Anh ngồi trong phòng làm việc vừa làm việc vừa chờ T.Hương đem cơm. Việc dự án VOF đã lọt vào tay ông Trọng, ko còn cách nào giúp Tuấn Anh, nên ông đã sai người đến vào hôm đó:

-Hai người đến đây, bảo con bé đó kí vào! Bằng mọi giá, nếu về mà ko có chữ kí nào thì đừng hòng ta tha cho hai người, nhớ chỉ là thù dọa, ko được xảy ra án mạng nghe chưa!

-Vâng! Chúng tôi rõ.

Khi Tiểu Anh đang làm việc, thì có tiếng gõ cửa. Có hai người đàn ông ăn mặc lịch sự vào phòng tiếp chuyện với Tiểu Anh. Lúc đầu họ lễ phép thưa chuyện, rồi đưa cho Tiểu Anh bảng hợp đồng mới giữa VOF và TMLA bảo cô kí vào, vì trong truyện này cô là nguyên có quyền quyết định. Tiểu Anh xem xong, một mực khẳng khái:

-Tôi ko kí! Các người là do ông Trọng phái đến phải ko?

-Cô ko cần hỏi nhiều, chúng tôi y lệnh làm việc mong cô chấp nhận còn bằng ko đừng trách chúng tôi!

-Tôi nói một lần nữa, là tôi ko kí!

Tiểu Anh đứng dậy ra khỏi chỗ định kêu bảo vệ hai người đàn ông ngăn cô lại, Tiểu Anh cố chống cự, nhưng cũng vô ích. Họ ép cô kí vào bảng hợp đồng, khi tay cô đã cầm bút nhưng cô cố chống lại họ, khi Tiểu Anh định chạy ra ngoài, thì một người ngăn cô lại, đẩy mạnh cô vào trong phòng làm cô va chạm vào bàn một cái mạnh, bụng của Tiểu Anh va vào cạnh bàn làm cho bụng cô đau lên. Thấy Tiểu Anh đuối sức cả hai đã lại và ép cô kí vào nó kèm theo dấu vân tay, tay anh như kiệt sức nằm trên sàn nhà. Khi hai người đi cô cố ra sức kêu cứu nhưng họ cứ tưởng cô đang giả vờ, rồi họ bỏ đi. Cơn đau ngày càng dữ dội hơn, Tiểu Anh cố gắng kêu người nhưng ko ai nghe, cô cố dậy đi đến bàn làm việc điện thoại cho T.Hương.

Lúc này T.Hương đang nói chuyện với Tuấn Anh, nhận được điện thoại của Tiểu Anh cô tức tốc nghe:

-Alo! Tiểu Anh có chuyện gì ko, mình mang cơm về ngay!

-T.Hương, mình đau quá.....

Tít tít tít

-Alô! Alô! Tiểu Anh cậu có nghe tớ nói

Tiểu Anh nói vừa dứt câu thì ngất xỉu trên sàn, T.Hương hoảng hốt:

-Tiểu Anh gặp chuyện rồi, tớ phải về ngay!

-Vậy sao, để tớ đi với cậu!

Tuấn Anh lái xe đưa T.Hương về công ty, cả hai khẩn trương lên phòng làm việc của Tiểu Anh. Mới vừa mở cửa thì cả hai đã thấy Tiểu Anh nằm trên sàn bất tỉnh, Tuấn Anh chạy nhanh đến đỡ dậy, men theo chân của Tiểu Anh máu chảy ra rất nhiều lan cả sàn, Tuấn Anh nhìn T.Hương hỏi:

-T.Hương chuyện này là sao?

Thấy tình hình có vẻ ko ổn, T.Hương giục Tuấn Anh:

-Chuyện đó tớ kể sau, cậu mau bế cậu ấy lên chúng ta phải đưa Tiểu Anh đến bệnh viện!

Tuấn Anh cùng T.Hương đưa Tiểu Anh đến bệnh viện, đến nơi Tiểu Anh được đưa ngay đến phòng cấp cứu. Cả hai ở ngoài chờ đợi, lo lắng ko ngừng cho Tiểu Anh. T.Hương biết thế nào qua chuyện này chắc chắn Tuấn Anh sẽ biết chuyện Tiểu Anh đang mang thai, cho nên cô bảo Tuấn Anh đi mua đồ. Còn T.Hương ở lại chờ bác sĩ thông báo kết quả, khi phòn cấp cứu mở, T.Hương hỏi tình hình:

-Bác sĩ, bạn tôi sao rồi?

-Hiện nay, cô ấy đã qua tình trạng nguy hiểm?

-Còn đứa bé trong bụng, tại sao cô ấy bị như thế?

-Đó là do va chạm mạnh, nên đã gây ra chảy máu, nhưng may là mọi người đưa đến kịp nên cả mẹ và con đều an toàn cả rồi! Bây giờ, cô ấy nên nghỉ ngơi thật nhiều, tôi thấy cô ta trong lúc mang thai nhưng bị căng thẳng thần kinh và suy nhược như vậy là ko tốt cho đứa bé, cho nên nhờ cô và người nhà khuyên cô ấy nghỉ ngơi thật nhiều mới có thể hồi phục.

-Vâng tôi biết rồi!

Dì Hân, dì Quyên, Lam Linh tất cả mọi người biết Tiểu Anh nằm viện rất lo lắng cho cô. Tiểu Anh tỉnh dậy thì dì Hân và T.Hương đã ở bên cô, T.Hương đã cô ngồi dậy, dì Hân hỏi than con bé:

-Tiểu Anh, con thấy sao rồi!

-Con thấy đỡ rồi, cảm ơn cô!

-Dì nghe T.Hương kể lại con bất tỉnh nằm trong phòng làm việc thật ra chuyện gì đã xảy ra với con!

-Là ông ta, ông ta sai người đến ép con kí vào bằng hợp đồng gia hạn, con ko đồng ý hai người đó đã đẩy co, con đã va mạnh vào bàn.

Dì Hân nghe thế tức giận:

-Ông ta có còn là con người ko, may là đứa bé và con đều bình an còn ko ta đã cho ông ta một trận.

Khi đi thăm Tiểu Anh xong, dì Hân chạy ngay đến nhà ông Trọng, ông Trọng biết bà ta đến vì việc gì, ông tỏ ra vui vẻ tiếp đãi:

-Chào, lâu quá ko gặp em! Em khỏe chứ?

-Cám ơn! Tôi rất khỏe! Ông thật là đê hèn-Dì Hân nhìn ông cau mày

-Vì chuyện của con bé Tiểu Anh à, tôi nghe nói nó nằm viện, đúng là con gái tay yếu chân mềm, người của tôi chỉ đụng nó 1 chút thôi mà cũng ra nông nổi vậy!

Đúng lúc, Tuấn Anh cũng vừa đến, anh cả hai đang nói chuyện có vẻ gay gắt nên anh đành đứng ngoài cửa xem sao. Dì Hân ko chịu nhịn ông Trọng:

-Anh vừa vừa phải phải thôi chứ, nó chỉ là một đứa nhỏ, sao anh đối xử với nó như thế, anh hại cha mẹ hại gia đình nó chưa đủ hay sao mà bây giờ còn hại đến nó!

-Xin lỗi em! Tại em cả đấy, nếu như VOF ko làm khó Tuấn Anh tôi cũng ko làm như thế!

-Anh biết là anh sắp là hung thủ gây ra án mạng ko hả?

-Em làm gì quá thế, hai người họ có đánh đập hay chém giết gì nó chứ, tôi đã bảo với họ là ko được đụng đến con bé rồi mà.

-Anh hay lắm, vẫn may là nhờ ơn trời phật! Nếu ko là một sát hai mạng, tôi ko biết ngoài tiền ra anh còn cái gì để đền nổi ko?

Ông Trọng không khỏi ngạc nhiên và ngỡ ngàng, Tuấn Anh đứng ngoài cửa cũng ko khỏi tò mò sao dì Hân lại nói thế, ông Trọng đứng bật dậy hỏi:

-Em nói vậy là sao?

-Tiểu Anh nó đang mang thai!

Ông Trọng bật cười:

-Thì có liên quan đến gì đến tôi chứ?

-Có chứ! Nó là cháu nội của anh, là con của Tuấn Anh đấy, nếu ko tin anh đi hỏi hẳn con trai quý hóa của anh đã làm gì cháu tôi.

-Em nói thật chứ!-Dì Hân gật đầu-Trời ơi! Cảm ơn trời con bé ko có chuyện gì, nếu ko tôi chết mất!

-Anh còn biết nói vậy hay sao? Thật bần cười, con bé khi biết mình mang thai, tôi đã bảo nó phá đi, nhưng nó một mực ko chịu đã đủ cho tôi thấy nó vẫn còn yêu Tuấn Anh rất nhiều, nhưng tôi nghĩ Tiểu Anh sẽ ko bao giờ chấp nhận anh là ông nội, Tuấn Anh là cha của đứa bé trong bụng nó. Đời nào mà nó nhận kẻ thù làm cha chồng! Nếu nó đồng ý, thì tôi cũng ko chấp nhận đâu!

-Sao em ác vậy!-ông Trọng nhìn dì Hân

-Câu này là tôi nói với anh mới đúng, nếu như anh ko hại con bé tan nhà nát cửa, thì nó cũng đâu vì trả thù mà tiếp xúc kề cận với Tuấn Anh, và nó cũng ko phải đau khổ như hôm nay. Tôi biết hai đứa trẻ này nó yêu nhau từ lúc còn đi học nữa kìa, tình cảm trong sáng bao nhiêu lâu cũng bị phá tan bởi sự toán tính hẹp hòi của anh, anh đáng sợ thật!

Tuấn Anh đứng ngoài cửa nghe hết tất cả cuộc nói chuyện vừa vui vừa đau khổ. Anh không biết phải chấp nhận mọi thứ như thế nào, anh thấy hạnh phúc lạ thường khi biết mình đã làm cha. Nhưng anh ko biết phải nói thế nào với Tiểu Anh khi giữa anh và Tiểu Anh còn rất nhiều vướng mắc.

Mỗi ngày nằm viện, Tiểu Anh được nhân viên và đối tác đến thăm. Hôm nay lại khác khi cả 4 anh chàng bên TMLA cũng đến tham sức khỏe. Cả 4 vào phòng, T.Nhân, Đ.Tuấn và T.Khanh điều hỏi thăm tình hình sức khỏe cô nàng, duy chỉ có Tuấn Anh là chỉ đứng ngoài cửa. Thấy vậy T.Hương ra hiệu cho ba anh chàng tạo cơ hội cho họ nói chuyện với nhau, T.Hương lôi kéo Tuấn Anh vào phòng, 3 anh chàng viện cớ ra ngoài. T.Hương nhanh nhẹn ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại.

Cả hai cảm thấy khó xử, Tuấn Anh giả vờ hỏi bằng giọng:

-Em khỏe chứ!

-Tôi vẫn ổn!

-Em có cần anh giúp gì ko?

-Anh có thể lấy giúp tôi ly nước được ko?

Tuấn Anh rót cho Tiểu Anh một cốc nước, đến bên giường đỡ cô dậy, Tiểu Anh uống xong cốc nước anh dặn dò:

-Em nhớ phải ăn uống cho thật nhiều, lo sức khỏe mình và còn cả.....đứa bé trong bụng nữa.

Tiểu Anh nghe thế hết hoảng coi như công cô che giấu rốt cuộc anh cũng đã biết:

-Sao anh biết!

-Là dì Hân nói! Anh vui lắm, ko ngờ mình lại được làm cha.

-Không! Em xin anh, hãy để nó ở bên em, em sẽ đưa nó đi, em đã hứa với dì, anh muốn gì em cũng bằng lòng đừng bao giờ để nó rời xa em, xa anh đối với em đã là quá đủ, còn xa con thì em chết mất.

Không bao giờ anh thấy Tiểu Anh yếu đuối đến lúc này, cô nhìn anh, van anh thành khẩn. Có lẽ phụ nữ đang có thai là thế, họ thay đổi tính cách tâm lý khác hẳn. Nếu là Tiểu Anh lúc trước thì cô đã một mực giữ đứa bé và ko chấp nhận anh là cha, nhưng giờ cô lại xin anh. Anh ôm cô vào lòng:

-Ko, anh sẽ ko làm gì cả, em yên tâm, chỉ cần em cho đứa trẻ biết anh là cha của nó là anh vui rồi! Tiểu Anh, anh xin lỗi, đáng lí mọi chuyện sẽ ko ra nông nổi như vậy?

-Anh nói là sao?

-Anh biết khi chúng ta ở bên nhau, anh biết em vì muốn ngăn ngừa hậu quả nên em sẽ uống thuốc, nhưng Đ.Tuấn bảo nó sẽ ko tốt cho sức khỏe của em và gây hậu quả về sau cho nên ngay từ đầu anh đã trao đổi nó bằng vitamin!

-Sao anh tốt với em như thế chứ?

-Lẽ nào đến giờ em ko hiểu tình cảm của anh dành cho em sao?

-Anh đừng có tốt với em như thế có được ko? Anh càng tốt với em thì em cảm thấy mình mắc nợ anh nhiều hơn, làm sao mà em trả đây! Rồi chuyện của ba mẹ em, em phải làm sao?

-Tiểu Anh, lẽ nào em ko thể buông xuống sao?

-Nếu buông được em đã buông từ lâu, có nhiều lúc em mệt mỏi muốn bỏ hết tất cả, chỉ muốn bên cạnh anh cùng anh vui vẻ sống giống như ngày tháng qua, nhưng em ko đành khi nhớ đến cảnh ba em đau khổ nằm dần dò em phải lấy lại tất cả mọi thứ, và lời hứa của em đã hứa với cha, em phải cố gắng thực hiện, em ko thể nào buông được cả?

-Anh ko biết em phải đau khổ thế này, Tiểu Anh à! Anh xin lỗi, xin lỗi em! Thiệt thòi cho em. Nếu có hận em hãy hận anh, đừng hận ba anh nữa!

-Không! Em sẽ ko bao giờ tha thứ cho ông ta cả! Em hận con người ấy, nếu có thể em mong ông ta sẽ chết đi mà thôi!

Lúc này ông Trọng đang đứng bên ngoài nghe hai người nói chuyện, ông định đến đây tạ tội với Tiểu Anh nhưng khi nghe con bé nói thế ông dường như mất đi hi vọng. Buồn bã ông quay trở về nhà, Tuấn Anh dỗ Tiểu Anh vào giấc ngủ rồi anh rời khỏi phòng, đứng trước phòng anh suy nghĩ một hồi lâu rồi điện thoại cho Ken, hiện nay Ken đã là một luật sư:

-Ken! Tổ có chuyện cần cậu giúp cậu đến liền được ko?

-ok, mình đến ngay!

Ken đến lo mọi chuyện giúp Tuấn Anh. Ken khá bất ngờ với quyết định của Tuấn Anh:

-Tuấn Anh cậu suy nghĩ kĩ chưa, tài sản nó rất lớn!

-Tổ nghĩ kĩ rồi mới dám mời cậu đấy, tổ cho cậu hạng 4 ngày hoàn thành hết tất cả, nhớ đặc vé máy bay inh thứ hai này mình muốn đi

-Thôi được, vì tình nghĩa bạn bè tổ sẽ cố gắng hết sức giúp cậu! Cậu yên tâm nhé!

Mỗi ngày Tuấn Anh đều mua trái cây và quà đến thăm Tiểu Anh mỗi tối. Hôm nay anh đến muộn hẳn, Tiểu Anh ngồi trong phòng đợi, thấy vậy T.Hương bảo:

-Tiểu Anh, chắc hôm nay Tuấn Anh bận rồi, cậu đừng đợi nữa. Cậu ngủ sớm đi, nghỉ ngơi giữ gìn sức khỏe giữ cho đứa bé trong bụng được khỏe mạnh nữa!

Tiểu Anh đành nghe lời của T.Hương đi ngủ, khi cô đã vào giấc ngủ say, T.Hương vừa ra khỏi phòng thì thấy Tuấn Anh đến:

-T.Hương!

-Tuấn Anh sao giờ này cậu mới đến!

-Xin lỗi, tổ có việc bận! Tiểu Anh ngủ rồi sao?

-Vì thức khuya ko tốt cho phụ nữ có thai nên tổ khuyên cậu ấy ngủ sớm rồi, nếu cậu muốn vào thì vào đi, khê thôi nha!

-Ừ, tổ biết rồi! Cậu yên tâm nhé!

Tuấn Anh bước khê và phòng, Tiểu Anh đang say vào giấc ngủ từ lúc nào. Anh đến cạnh giường ngồi bên cạnh cô ngắm cô, khê đưa tay vuốt má tóc dài đen huyền, nhìn vào khuôn mặt cô, anh nhận ra suốt bao nhiêu năm cô vẫn như vậy, trong sáng, thơ ngây. Rồi anh khê đưa tay lên bụng cô, rồi cảm nhận “Con à, ba mong con sớm ra đời biết bao! Ba xin lỗi, khi ba sẽ ko ở bên cạnh con và mẹ lúc con chào đời. Chỉ có cách này mới giải quyết hết mọi chuyện, con sẽ có thể sống hạnh phúc bên mẹ và sẽ ko như chúng ta phải chịu đau khổ dày vò, thù hận. Tiểu Anh! Anh xin lỗi, anh phải để em một mình, anh rất yêu em, anh ko muốn thấy em đau khổ vì mọi chuyện nữa, mong rằng sự ra đi của anh sẽ làm cho em cảm thấy nhẹ lòng hơn. Anh yêu em và con nhiều lắm!” Tuấn Anh ngược nhìn lên như ko muốn ngăn từng dòng nước mắt tuôn trào, anh nhẹ nhàng đặt lá thư kèm theo một hồ sơ lại đó. Rồi nhanh chóng bỏ đi, bên ngoài cổng bệnh viện Ken đã lấy xe chờ Tuấn Anh, Ken đưa Tuấn Anh đến sân bay, Ken cố giữ Tuấn Anh:

-Cậu ko đi cũng được mà!

-Ko! Tổ phải đi, tổ ko muốn thấy những người thân của mình phải đau khổ.

-Còn Tiểu Anh thì sao, cậu bỏ mặt cậu ấy cùng đứa bé khi lúc này là lúc họ cần cậu!

-Xin lỗi! Tổ ko muốn vậy, nhưng hãy hiểu cho tổ Ken à, khó khăn lắm tổ mới quyết định được như vậy?

Ken thở dài, cảm thông cho bạn mình rồi chạy thẳng một mạch đến sân bay.

Ngủ được một giấc, Tiểu Anh chợt tỉnh dậy, cô bàng hoàng nhìn xung quanh, Tuấn Anh vẫn chưa đến đồng hồ điểm 3h sáng, cô phát hiện ra bên cạnh mình có 1 lá thư và một tập hồ sơ. Cô vội mở lá thư, trong lá thư có kèm theo sợi dây chuyền để chữ T&A, nó bỗng làm cô nhớ đến chuyện lúc nhỏ của cô và một cậu bé, vội mở thư ra đọc:

“Tiểu Anh! Anh rất xin lỗi em và con rất nhiều. Khi em nhận được lá thư này là lúc anh phải rời xa tất cả mọi người. Anh mong rằng sự ra đi của anh sẽ làm ọi chuyện trở nên tốt hơn dù anh biết đó chỉ là hi vọng mong manh. Anh mong em sau này hãy sống thật tốt đừng buồn bã như bây giờ nữa như thế sẽ ko tốt cho con của chúng ta đâu em à! Chuyện anh hứa với em anh đã hoàn tất cả rồi, và anh muốn tặng em một món quà coi như đó là món quà mừng con của chúng ta ra đời. Anh yêu em và con biết bao, anh rất muốn tận mắt nhìn con mình sinh ra và được cùng em nuôi nó lớn khôn, nhưng anh thật sự ko thể làm được như thế khi xung quanh ta xảy ra quá nhiều chuyện như thế này. Em biết ko anh đã từng mơ ước có cùng em một cuộc sống hạnh phúc, khi chúng ta sẽ cùng ở bên nhau, cùng có với nhau đứa con kháu khỉnh. Có lẽ anh đã quá ích kỉ khi thời gian qua anh đã sống trong sự hạnh phúc trên nỗi đau khổ của em, em rất đau lòng khi thấy em như thế hần đêm anh vẫn luôn tự trách bản thân. Sao ko thể cho em được hạnh phúc, mà ngày ngày chỉ là khổ đau! Anh xin lỗi, khi anh đã bỏ mặc em và con. Nhưng ko có anh em vẫn còn có mọi người bên cạnh là những người bạn người dì người cô, những đồng nghiệp, anh thấy họ rất yêu thương em anh tin là họ sẽ có thể chăm sóc cho em giúp cho em chữa lành nỗi đau. Hãy buông xuống hết em nhé, anh đã trả cho em những gì mà vốn dĩ từ lâu là của em.

Hãy cho anh gửi lời chào đến con của chúng ta, gửi lời chào đến tất cả mọi người”

Tiểu Anh đọc xong lá thư, cô bật dậy khỏi giường chạy một mạch ra ngoài gọi to tên của Tuấn Anh rồi bật khóc. T.Hương thấy cửa phòng mở vào phòng ko thấy Tiểu Anh đâu, cô vội chạy nhanh ra ngoài thì thấy Tiểu Anh đang đứng trước cổng bệnh viện khóc. Hối ra thì Tuấn Anh đã ra đi, cô dìu Tiểu Anh về phòng, Tiểu Anh vội mở túi hồ sơ ra. Trong đó là toàn bộ giấy tờ của tập đoàn TMLA và cả can biệt thự Phong Lan bây giờ nó đã đứng tên sở hữu của cô. Tiểu Anh chỉ biết nhìn nó đau lòng.

4 năm sau.....

Từ khi Tiểu Anh hạ sinh đứa bé kháu trai kháu khỉnh da trắng hồng, khuôn mặt và đôi mắt của đứa bé giống Tuấn Anh như đúc, đứa bé trong sự dạy dỗ của Tiểu Anh rất là ngoan và lễ phép, đứa trẻ này rất thông minh và hiểu động miệng lúc nào cũng tươi cười. Ai cũng cưng đứa bé hết đặc biệt là ba anh chàng T.Nhân, Đ.Tuấn và T.Khanh khi đứa bé biết nói bập bẹ họ đã ầm bồng dạy nó gọi mình là ba, nó kêu Lam Linh và T.Hương cũng bằng mẹ, chứng kiến đứa trẻ nó lớn lên từng ông Trọng rất vui muốn gặp cháu mình, ngày nào ông cũng mong rằng được gặp đứa bé, có lần T.Nhân cố ý dẫn đứa bé đến cho ông Trọng cho hai ông cháu gặp nhau và hậu quả là bị Tiểu Anh cấm cửa ko nhìn mặt một thời gian dài. Dù ông nhiều lần xuống nước van xin nhưng bên kia vẫn ko đồng ý cho nhìn nhận, cho dù bây giờ ông đã cố gắng ăn năn chuộc mỗi lỗi lầm. Cho đến một ngày lúc đứa bé 3 tuổi rưỡi do sự trông chừng ko cẩn thận của người hầu đứa bé đã va phải đầu đá, làm ất máu quá nhiều. Khi đưa đến bệnh viện bác sĩ, yêu cầu phải tiếp thêm máu, nhưng vì ngân hàng máu của bệnh viện đã hết nhóm máu cùng loại, chỉ còn cách là lấy máu của người thân. Tuấn Anh đã ra đi, máu Tiểu Anh thì ko hợp, Tiểu Anh ko còn cách nào đành ra mặt đến cầu xin ông Trọng. Ông Trọng liền gật đầu giúp đỡ. Đứa bé ấy tên là Tuấn Huy do chính dì Hân đặt tên cho đứa bé, khi Tuấn Anh được truyền máu và hồi phục. Ông Trọng từ ngoài ô cửa kính phòng bệnh nhìn vào mong mỗi cháu mình tỉnh dậy khi mọi người xung quanh ở trong thì ông ko dám vào. Tiểu Anh thấy vậy liền hỏi:

-Bác Trọng, sao bác ko vào thăm Tuấn Huy?

-Ý con là cho ta gặp cháu nội của mình sao?-Ông Trọng vui mừng

Tiểu Anh gật đầu: -Dù sao Tuấn Huy cũng là cháu của bác, cháu là mẹ nó nên để cho nó gặp ông mình, dù thời gian qua cháu đã làm nhiều chuyện khiến bác buồn mong bác tha thứ cho cháu!

Tiểu Anh cúi đầu nhận tội với ông Trọng, ông Trọng đỡ Tiểu Anh:

-Con đừng nói vậy! Người xin lỗi phải là ta mới phải nếu ta ko quá ích kỉ thì mọi chuyện đã ko như thế này!

-Thôi, bác đừng trách mình nữa chúng ta cùng vào thăm Tuấn Huy đi bác!

Tuấn Huy lơ mơ tỉnh dậy, hần bé thấy mẹ mình bên cạnh nó hỏi:

-Mẹ ơi! Con bị bệnh như vậy khi nào mới hết, con phải về nhà đợi ba về nữa!

Tiểu Anh vỗ về con:

-Tuấn Huy ngoan của mẹ! Mẹ cho con gặp một người, đó là ông nội của con, là ba của ba con, con nghe lời mẹ phải vâng lời ngoan ngoan với ông ngoại nha! Nếu con ngoan thì ba sẽ về thôi!

Ông Trọng đến bên cạnh Tuấn Huy, ko kìm nén nước mắt xúc động ôm chặt Tuấn Huy vào lòng, từ đôi môi bé nhỏ đưa bé thốt lên 2 tiếng “Ông nội” làm cho ông Trọng hạnh phúc vô bờ, ông nhìn đứa trẻ trù mẩn bảo:

-Cháu ngoan của ông!

Nhìn hai ông cháu bên nhau Tiểu Anh cảm thấy thật ganh tị, Tuấn Huy với ông nội của nó dường như rất hợp nhau nói chuyện với nhau cả hai cười suốt.

Cứ lâu lâu là cả 3 anh chàng lại đến nhà đón Tuấn Huy sang nhà ông nội chơi, hôm nay cả 3 qua sớm nên Tuấn Huy đang ăn trong lúc đó Đ.Tuấn tranh thủ ra vườn trò chuyện cùng Tiểu Anh

-Tiểu Anh này! Tuấn Huy lớn nhanh quá cậu nhí?

-Ừ! Hẳn bé lớn nhanh thật, tớ nhớ ngày nào nó còn trong bụng mình thì bây giờ đã biết chạy nhảy nô đùa rồi!

-Phải chi ba của Tuấn Huy biết được con mình đã lớn vậy rồi, chắc cậu ấy vui lắm!

-Anh ấy đi đã 4 năm rồi thì phải! Ngày nào Tuấn Huy cũng hỏi mình là ba nó đâu! Tuấn Huy càng nói làm mình càng đau lòng.

-Tiểu Anh, tớ tin một ngày nào đó Tuấn Anh sẽ về đây. Cậu ấy sẽ ko bao giờ bỏ rơi người mình thương yêu đâu, hướng hồ cậu ấy đã biết sự có mặt của Tuấn Huy.

-Tớ cảm ơn cậu, Đ.Tuấn! Thôi đến giờ rồi cậu đưa Đ.Tuấn sang bên ấy đi, mình bàn công việc rồi!

-Ừ, mình đi đây!

T.Khanh công Tuấn Huy trên lưng đi ra ngoài cổng, đi ngang gặp Tiểu Anh và Đ.Tuấn, Tuấn Huy kêu:

-Ba Đ.Tuấn chúng ta đi thôi, con tạm biệt mẹ! Mẹ ở nhà ngoan nhé!

Tiểu Anh mỉm cười nhìn, tiến lại hôn vào má Tuấn Huy:

-Tạm biệt con trai của mẹ, qua đó nhớ nghe lời ông nội đấy, bằng ko ông nội đánh đòn Tuấn Huy đấy.

-Mẹ yên tâm, ông nội thương Tuấn Huy nhất sẽ ko đánh đòn Tuấn Huy đâu!-Tuấn Huy nháy mắt với mẹ.

Tiểu Anh bất ngờ với câu nói của con mình, cô nàng quay sang trách cả 3 anh chàng:

-Trời ạ! Ba người cậu dạy hư con mình rồi nha, hôm nay còn dám trả lời với mình nữa chứ!

-Có trách thì cậu trách T.Khanh đi, ai bảo suốt ngày cứ mồm mép làm chi cho trẻ em học theo-T.Nhân chỉ trích

-Nè, sao đổ cho tớ, tại Tuấn Huy cứ hay nói là Tiểu Anh dọa đánh đòn mãi nên tớ dạy Tuấn Huy thế thôi.

Cả ba nhìn trầm trầm vào T.Khanh như đang hăm dọa anh chàng.

Tuấn Huy rất được ông bà nội thương yêu và cưng chiều bởi hẳn bé rất ngoan ngoãn, dễ thương luôn làm ọi người xung quanh vui vẻ. Đưa Tuấn Huy đến nhà bác Trọng, cả ba nhân tiện ở lại đánh với bác Trọng vài ván cờ tướng. Tuấn Huy ngồi đó nhìn người lớn đánh cờ chẳng thích thú gì, nên cậu nhỏ đành ra sân chơi banh một mình. Trong lúc đang chơi banh bỗng trái banh lăn đầu gần ra đến cổng nhà, bỗng lúc đó có một bàn tay nhặt quả banh lên, Tuấn Huy chỉ biết đứng nhìn người đó nhặt banh lên chứ ko dám đến gần, người đàn ông ấy với đánh vẻ lịch thiệp, cao ráo, khuôn mặt điển trai, người khoác lên mình chiếc áo vest ra dáng người thành đạt. Anh tiến gần đến chỗ Tuấn Huy, đưa banh cho Tuấn Huy anh bảo:

-Banh là của cháu phải không?

Tuấn Huy gật đầu:

-Dạ, chú cho cháu xin lại!

Tuấn Huy lấy banh lại rồi khoanh tay cảm ơn, Tuấn Huy định chạy vào nhà thì người ấy giữ Tuấn Huy lại:

-Cậu bé ơi! Cháu cho chú hỏi thăm có được ko?

Tuấn Huy thấy chú này có vẻ ko phải người xấu nên bảo:

-Chú cứ hỏi đi! Nếu con ko biết trả lời con sẽ hỏi người lớn giúp chú!

-Cháu tên là gì?

-Cháu là Tuấn Huy!

-Ok! Tuấn Huy cháu cho chú hỏi là nhà này của ai?

-Nhà này của ông bà nội cháu!

-Vậy ông bà nội cháu là tên gì?

Tuấn Huy gãi đầu, có vẻ câu hỏi hơi khó, vì nếu hỏi tên ba và mẹ thì Tuấn Huy có thể nhớ hết còn đằng này hỏi đến ông bà nội thì nó bó tay.

-Vậy con là con của ai?

-Con là con của ba mẹ con!

Anh chàng bật cười với câu trả lời ngô nghê của đứa trẻ:

-Chú biết rồi! Nhưng mẹ con tên gì và ba con tên gì?

-Dạ, con có rất nhiều mẹ và ba chú muốn hỏi ba nào mẹ nào của cháu?

-Chú muốn hỏi là ba mẹ ruột của cháu, là người đã sinh ra cháu.

-Dạ, mẹ con tên là Bảo Anh, ba con là Tuấn Anh!

Anh chàng nghe xong xúc động nhìn Tuấn Huy:

-Vậy con có biết ba mình là ai ko?

Tuấn Huy lắc đầu:

-Con ko biết, khi con vừa sinh ra thì ba ruột đã ko có ở bên con và mẹ, khi con hỏi ba đâu mẹ bảo ba đi công tác rất rất xa, chỉ cần Tuấn Huy ngoan là ba sẽ về bên cạnh, Tuấn Huy rất buồn, mẹ cũng buồn và khóc nhiều lắm, vì chờ mãi ba vẫn chưa về!

Tuấn Huy bắt đầu nhõng nhẽo, thấy vậy anh chàng đỡ dành Tuấn Huy:

-Con đừng có buồn nữa, con vào nhà kêu ông nội ra cho chú gặp được ko? Xong rồi chú sẽ thưởng cho cháu.

Tuấn Huy vâng lời, cầm trái banh lúp xúp chạy vào nhà, đến bên bàn cờ kêu ông nội:

-Ông nội ơi! Ông nội có khách kìa, mau lên!

Ông Trọng thấy thắc mắc là ai đến vào giờ này, vì đang lỡ bàn cờ với T.Khanh, nên ông nhờ T.Nhân ra ngoài đón khách vào. Khi cùng Tuấn Huy ra sân, T.Nhân không khỏi bất ngờ và xúc động khi nhận ra đó chính là Tuấn Anh, người bạn thân thương của mình. Gặp Tuấn Anh đứng đó nở nụ cười chào T.Nhân chạy nhanh đến vỗ vai anh chàng:

-Tên kia! Cậu đi đâu mà giờ này mới về, cậu biết mọi người lo cho cậu lắm ko?

-Tớ xin lỗi, lần này tớ cứ tưởng sẽ ko được về đây ai ngờ lại công tác trùng tại đây.

T.Nhân vui mừng, chạy vào trông báo ọi người biết tin. Ngoài sân Tuấn Huy nhìn Tuấn Anh có vẻ hoài nghi, khi đứa bé ko dám đến gần Tuấn Anh như lúc nãy nữa, khi Tuấn Anh kêu Tuấn Huy lại thì hẳn bé nhanh nhẹn chạy vào trông nhà tìm ông nội của mình. Nghe tin Tuấn Anh về, ông Trọng và mọi người ko

khỏi vui mừng, chạy ra tay bắt mặt mừng. Lúc mọi người cùng vào nhà, thì Tuấn Huy đã chạy chón xuống sau bếp vì ko ai thèm quan tâm đến nó nữa, tức là lúc này hần bé đang giận lấy tất cả.

-Tuấn Anh, con gặp Tuấn Huy rồi sao?

Tuấn Anh gật đầu:

-Con gặp rồi! Nó đúng là đứa bé ngoan và thông minh.

-Thế thì con đừng bỏ đi nữa, Tuấn Huy cần có con bên cạnh chăm sóc, chứ con để một mình Tiểu Anh đơn độc nuôi con tội nghiệp cho con bé.

-Con hiểu rồi ba , nên lần này con về đây là để thăm Tuấn Huy và mọi người.

-Thời gian qua con đã đi đâu?

-Con đi sang Pháp, hiện nay con cũng đã có cơ ngơi yên ổn. Nhưng con muốn về đây làm lại từ đầu.

-Vây thì tốt! Ko nơi nào bằng quê hương mình mà con!

Ông Trọng nhìn xung quanh tìm Tuấn Huy mà ko thấy, Đ.Tuấn biết thế nào hần bé cũng chón ngoài bếp, nên cùng mọi người ra sau bếp. Hần bé chón ngay dưới gầm bàn ăn, T.Khanh lôi mãi nó mới chịu ra, mặt hần bé nhăn nhó:

-Con không thích chơi với mọi người nữa, mọi người bỏ Tuấn Huy!

Đ.Tuấn đến xoa đầu Tuấn Huy:

-Tuấn Huy ngoan, đâu có ai bỏ Tuấn Huy đâu, sao con nói thế!

-Ba Đ.Tuấn nói dối, con để ý từ lúc chú đó vào nhà, là mọi người vui vẻ bên chú ấy bỏ Tuấn Huy.

Tất cả mọi người cười giòn giã thì ra hần bé đang ganh tị với Tuấn Anh. T.Nhân đẩy Tuấn Anh về phía Tuấn Huy:

-Tuấn Huy! Con nghe ba lời ba T.Nhân nhất có đúng ko?

Tuấn Huy gật đầu:

-Con muốn gặp ba ruột mình ko?

-Dạ muốn!

-Con có yêu ba mình ko?

-Dạ có, con rất rất yêu ba của mình.

-Tốt! Nay ba con đã về đây rồi, con muốn gặp ba con ko?

Tuấn Huy mừng rỡ:

-Thật ko ba T.Nhân!

-Thật chứ!

-Vây ba của Tuấn Huy đâu?

Ông Trọng giục Tuấn Anh đến gần Tuấn Huy, Tuấn Anh cúi xuống ôm Tuấn Huy vào lòng, cay nhè đôi mắt giọng lặng xuống

-Ba là ba của con đây!

-Chú là ba của Tuấn Huy sao?

Tuấn Huy nhìn Tuấn Anh trầm trầm, rồi lấy tay sờ vào khuôn mặt của Tuấn Anh, hần bé ngây ngô đáp lại:

-Tại sao ba đi công tác lâu vậy?

-Ba xin lỗi, vì nơi công tác xa quá!

-Vậy ba hứa với Tuấn Huy là ko được đi nữa, không được rời xa mẹ và Tuấn Huy nữa có được ko?

Tuấn Anh gật đầu lệ cay trên đôi mắt bởi hạnh phúc. Mọi người xung quanh cũng ko khỏi xúc động khi chứng kiến được cảnh này, Tuấn Anh thở thễ đáp:

-Tuấn Huy thương ba nhiều nhiều lắm!

T.Nhân bị T.Khanh:

-Này, sau này chúng ta bị lép vế rồi để xem cậu còn lên mặt với tớ nữa ko cho biết!

-Cậu này cứ!

Tuấn Anh nhìn T.Nhân, T.Khanh và Đ.Tuấn đáp:

-Ko đâu, Tuấn Huy cũng yêu ba T.Nhân và Đ.Tuấn, T.Khanh nhiều nhiều lắm!

-Còn ông nội nữa mà Tuấn Huy.-Tuấn Anh khẽ véo mũi Tuấn Huy

-À! Tuấn Huy yêu ông nội nữa! yêu mọi người! hihihhi

Tiếng cười nói của Tuấn Huy làm ọi người xung quanh thấy vui vẻ hơn rất nhiều.

Tuấn Anh đưa Tuấn Huy về nhà, trên đường hai cha con nói nhiều về Tiểu Anh lắm. Anh rất hồi hợp khi đã 4 năm anh và Tiểu Anh xa cách. Đến nhà, Tuấn Huy ra xe trước, Tiểu Anh xuống sân đón Tuấn Huy, đứa bé chạy đến ôm Tiểu Anh vào lòng:

-Mẹ! Con đã về!

-Ừ! Hôm nay con đi chơi có vui ko?

-Dạ con rất vui!

-Là ai đưa con về vậy?

-Là ba đưa con về!

-Là ba nào? Ba T.Khanh, T.Nhân hay là ba Đ.Tuấn!

Tuấn Huy lắc đầu, Tiểu Anh thắc mắc:

-Chứ ai đưa con về!

-Là ba đó mẹ! Là ba ruột của Tuấn Huy, là ba Tuấn Anh đấy!

Tiểu Anh không khỏi vui mừng khi nghe Tuấn Huy nói vậy, Tiểu Anh hỏi Tuấn Huy:

-Vậy ba con đâu rồi!

Tuấn Anh từ phía sau tiến gần đến ôm Tiểu Anh vào lòng:

-Là anh, Tuấn Anh đây!

Tiểu Anh nghe giọng nói ấy, dường như đã ko kìm được nước mắt, quay sang nhìn anh cô ko tin vào mắt mình nữa. Trước mặt cô là Tuấn Anh. Tiểu Anh nghẹn ngào trọng tiếng khóc, cô im lặng nhìn anh, cả hai ôm nhau vào lòng.

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-chien-4princes>